Валентин Карпов
Карпов В.С. Акценти сивої давнини 1том
1 том
Акценти
сивої давнини

Міністерство освіти і науки України.
Науково-дослідний Центр «Інноваційні технології».

Карпов Валентин Євгенійович

Акценти сивої давнини

Книга у двох томах присвячена чудовій людині Зубко (Карповій) Тамарі Василівні, яка рівно десять років потому покинула цей світ. Вона повторювала: В основі сенсу людського існування лежить принцип необоротності. У колисці - дитина, в житті – твої діла, небіжчик - у труні от і все, що відомо про долю твою.

Всім тим, кого хвилює майбутнє України, автор адресує свою книгу. Щоб зрозуміти сказане, потрібно розповісти про не сказане. Ми викладаємо свою точку зору на життєво важливі питання людства і зазначаємо, якщо в еволюції людей був «день перший, значить мусить бути і день останній». Це як день народження і день смерті, як початок - і кінець. Але все по порядку.

Сьогодні ми стільки можемо, скільки знаємо.

Кіровоград
2014

УДК 165.613:94 (477)

Рекомендовано на засіданні науково-методичної ради Центру «Інноваційні технології», протокол № 1 від 20.01.2014 року м. Кіровоград – 528 с. (укр. мова).

Карпов Валентин Євгенійович

К - 26.

Акценти сивої давнини

Науково-пізнавальне видання.

1 том.

Книга про спеціальне, історіографічне дослідження космологічної теорії «утворення» та покликання людства, і окремо – українців. Різні і несподівані погляди на утворення земного життя, на видимий і невидимий світ. Що було до…., і що буде після…, про все те, що тримають за «сім'ю замками» і звучить, як альманах «за лінією можливого». В книзі Ви ознайомитесь з різними секретними матеріалами, про які можновладці мовчать до сіх пір.

Великі люди обговорюють ідеї, а дрібні – людей. Тому, перш ніж висловити свої думки, автор ознайомився з матеріалами інших видних фахівців, зазначив та використав їх у своїй книзі і виражає усім щиру вдячність за практичні підказки в підготовці й виданні даної книги. Автор не претендує на окремі моменти офіційної науково-пізнавальної інформації, вона належить - фахівцям.

ББК 87.3 (4Укр). © Карпов В.Є.

Пролог до епілогу

На початку першої книги, слово надається відомому громадському діячу Кіровоградського регіону Сергію Катренко (на фото): У наші дні на людину обрушується колосальний потік інформації. Трапляється, що в цей потік вливається й струмочок про походження людини на планеті Земля, факти про таємничі події, про незрозумілі явища й тому подібному. Часом буває неможливо розібратися у всьому цьому, відокремити дійсні загадки природи від прояву надприродних сил. Але ніяка фантастика не може зрівнятися з непоясненими явищами, що відбуваються в нашому світі, де люди раптом зникають, мов у густому тумані перед поглядами приголомшених очевидців.

Один з моїх друзів, автор цієї книги Валентин Карпов, про якого я розповім в кінці вступу, любить говорити: Частіше розмовляйте з людьми, ця психологічна сила надає їм почуття прив'язаності до спільних справ. Напевно він правий, нам усім не вистачає всенародного спілкування на тему, чим відрізняється сьогодення від минулого і що чекати в майбутньому? Минулого вже немає, а майбутнє ще не наступило. Тоді що ж є? Дивно, але є тільки мить між минулим і майбутнім. Скільки ж триває ця мить під назвою «життя»? Чи можна повернутися в минуле, або заглянути в майбутнє? І головне, що таке час і істина? Ви, напевно думаєте, що знаєте про них - все. Сумніваємося! У кожну епоху людства, для часу і істини формувався свій образ. Наприклад, на початку XI ст.. – це одне трактування, а в далекому минулому – вже зовсім інше.

1). Час Землі – це щорічна міжнародна подія, проведена Всесвітнім фондом дикої природи (WWF), 75 країн й 390 міст по всьому світі взяли участь в акції час Землі у 2012 році.

2). Поняття як часовий пояс має два основних значення:

- Географічний часовий пояс - умовна смуга на земній поверх-

ні шириною рівно 15° (± 7,5° щодо середнього меридіана). Середнім меридіаном нульового годинного пояса вважається гринвічський меридіан.

- Адміністративний часовий пояс, відповідно до нового закону «Про вирахування часу» - годинна зона, це ділянка земної поверхні, на якій встановлений певний поясний час.

3). В той же час, година – це одиниця виміру часу. Година не є одиницею СІ, але її використання допускається разом із СІ. По сучасному визначенню, година дорівнює 3600 секундам або 60 хвилинам.

- Астрономічна година = 60 хвилинам.
- Академічна година = від 45 до 50 хвилин.

У древніх писаннях час поділяли на години, але з різною довжиною години, і тільки Клавдій Птолемей, що жив в II ст. н.е. офіційно ввів розподіл доби на 24 години.

4). Наша система часу, (літочислення), день як період обертання Землі навколо осі і рік – є час обертання Землі навколо Сонця. У древніх цивілізаціях одиниця їхнього виміру була не 365 днів, а 260. Запам'ятайте цю магічну цифру – 26, бо від неї ідуть розрахунки, із різною кількістю нулів у різних системах координат, за якими було вирахувано «кінець світу» у 2012 р. Ми ще не раз повернемося до «пресловутої» цифри 26. В той же час 260 днів як одиниця виміру - це 9-місячний час вагітності,(і не тільки жінок). Вегетаційний період визрівання плоду, який є вінцем Божого промислу й іменується її Величність Людина! До речі, якби ми міряли своє земне перебування на нашій планеті за цим вкороченим роком, то головні події нашого ненаглядного життя - відбувалися б саме у дні народження, що святкуються не через кожні 12 місяців, а святкували би через 9 місяців. Проекспериментуйте на власній біографії і вирахуйте скільки вам тепер років і скільки ви проживете на світі, (наприклад до 70 р. у порівнянні з «старою, 12 місячною шкалою), заняття копітке, проте захоплююче.

Відповідно до істини, то тут «палиця з двома кінцями», *із однієї сторони* – все зрозуміло про тлумачення істини: «Істина

– єдино-абсолютна, безповоротна, нескінченна і беззаперечно вірна інформація. На відміну від «правди», істина існує в єдиному екземплярі і тому визначається за любим твердженням статусу Істини, означає автоматичне визнання того, що всі суперечні йому твердження – Помилкові». *З другої сторони*, Істина завжди натрапляє на завзяту протидію. Поруч із істиною добре видні помилки, і це надзвичайно дратує численних ошуканців, що намагаються вас обдурити. Чим більше істини, тим більше це їх дратує. Як не дивно, але істину мало хто знає. Це звучить парадоксально, але практика показує, що при всій її очевидності, багато хто випускає із уваги саму Істину, хоча вона могла б зробити їхнє життя краще, простіше й зрозуміліше. Істина не потребує перевірки, бо авторитети теж можуть помилятися, а Істина однаково залишається Істиною.

З третьої сторони – є «Галактичний час», де істина існує в останній інстанції. Там - у центрі Галактики своя істина, свої закони, своє поняття часу тощо. Взагалі, туди, у центр Галактики - 26 тисяч світових років. Далеченько, аби розгледіти бодай якісь рухи матерії, яка, як відомо, з нашою наукою, (сформованою зі своїм пізнавальним інструментарієм не пізніше ніж у XVII столітті), є об'єктом наукового пізнання, тобто кінцевою реальністю теперішніх усіляких «різних» вчених, (серед них є дуже компетентні люди). Станом на сьогоднішній день ми дуже мало знаємо про «Галактичну істину».

По секрету, ми повинні сказати, що за подібну книгу не узявся б писати жоден автор, просто читачам буде важко повірити в викладений матеріал. Але Карпов В.Є., опираючись на різні, інформаційні джерела, намагається з'ясувати незрозумілі явища про погодження людини, про існування Бога, (давайте назвемо – Вищий Розум), про людські душі, про тонкі та паралельні світи. Автор цієї книги не боїться таких тем, він розповідає нам дуже багато цікавого, опираючись на свідчення очевидців, на наукові, релігійні та езотеричні знання тощо. Беручи до уваги усе це, можна припустити, що реальність, у якій ми існуємо, може перетинатися з іншими, невідомими вимірами.

З самого початку, автор книги згадував про чудову людину, лікаря Зубко-Карпову Тамару Василівну (на фото), якої уже 10 років не має поруч, але ії думки мають право на існування, тому, що «великі люди обговорюють ідеї, а дрібні -людей». Зубко-Карпова була начитаною, не байдужою і допитливою людиною: Як зародилося життя на Землі? Коли з'явилася перша людина? Відповіді на ці питання не давали їй спокою. Вона не погоджувалася з офіційним, шкільним курсом біології, що життя з'явилося випадково, розвивалося в результаті стихійних мутацій і процесу пристосування, а людина відбулася від мавпи. Ні, каже Зубко-Карпова Т.В., теорії еволюції Ч. Дарвіна – це усього лише припущення, довести її вкрай складно і не має наукової бази. У той час фактів, явно суперечних цій теорії, більш ніж достатню. Остаточно розсипається теорія про походження людини від мавпи, зіштовхуючись із генетикою.

Серед всіх видів тварин найбільш близькі до людини по генетичному коді - є свині. Від них можна пересаджувати ріні внутрішні органи, печінки й навіть серця. Організм мавпи не підходить для виношування донорських органів для людини. Звідки узялися на Землі люди, та й саме життя в Космосі? Релігія каже: Господь створив людину по своїй суті і образі. Погодьтесь, бути подобою до Бога - куди приємніше, ніж віддаленим нащадком шимпанзе.

Варіанти зародження життя - є завжди, наприклад – за допомогою інопланетян. По цій теорії життя на Землі зародилося в результаті впливу інопланетян. У нашій книзі будуть різні версії, як саме й навіщо це відбулося. *Одні кажуть*, що ми - усього лише своєрідні «запаси їжі», і вирощують нас так само, як ми ростимо корів або свиней. *Інші фахівці* вважають,

що створення людей - це глобальний експеримент Всесвітнього Розуму. *Треті переконані*, що люди з'явилися в результаті аварії інопланетного корабля, і всі ми є далекими нащадками істот з інших планет. *Четверті думають*, що люди були створені й розвиваються як цивілізація, яка має бути прийти на зміну згасаючій древній расі - своїх творців. Вірити або не вірити в ці теорії, прямо залежить від того, наскільки ви вірите взагалі. Якщо Космічний Розум дійсно існує, то такий хід подій цілком імовірний - з обліком того, наскільки далі нас пішли «гості з інших світів» у плані прогресу.

Є теорія Вернадського. Найбільший учений Вернадський вважав, що життя – це невід'ємна властивість матерії, що воно існувало завжди. Інакше кажучи, він заперечує сам момент зародження життя, як такий. На його думку, воно було, - є і далі буде, можливі лише зміни самих біологічних видів. Всесвіт, з його погляду: вічний, нескінченний і ніколи не загине.

Цікава теорія пансермії. Дуже мудроване слово й переводиться як: «насіння розповсюджене у всьому Космосі». Відповідно до цієї гіпотези, життя поширене по багатьом планетам і перекочовує із однієї - на іншу в результаті переносу яким-небудь космічним тілом. По одній з версій, життя на Землю принесли залишки загиблої планети Фаетон. По іншій, воно доставлено до нас кометою Галлея під час одного з ранніх її наближень до нашої планети. У рамках самої теорії із два варіанти. *Перший варіант*: життя занесене на Землю у вигляді мікробів і бактерій, які надалі розвивалися, - і в цьому плані теорія панспермії виявляється - класичної теорією еволюції.

Другий варіант: життя прибуло на Землю у вигляді вже сформованих біологічних видів (наприклад, усередині метеоритів або комет). Її автором можна вважати британця Френсиса Лементу, який думав, що життя могло зародитися на іншій планеті, а тамтешня розвинена цивілізація згодом поширила свої законсервовані прообрази у Всесвіті. Його позиція з цього питання нагадує інопланетний варіант «розповсюдження життя», тільки без «кур'єрської доставки».

Хто для кого: людина для Землі, чи Земля для людини? Від чого залежить людська пам'ять про попередні втілення душі й бачення майбутнього? Хто винний з нинішньої цивілізації, що людство пішло не за тим шляхом розвитку; у чому зміст усіх процесів, які відбуваються з людською душею до, під час і після її злиття з Абсолютом? Чи однократний процес виникнення душі; чи випадково потрапляє душа на Землю і нарешті – дух, це сума проявів душі, чи щось інше? Чим ми «платимо» за те, що користуємося енергіями Космосу? Запитань більше ніж відповідей. Метою любого пізнання - є істина.

Хто ми – люди і звідкіля? Людина, яка для нас є звичною та повсякденною реальністю, насправді постає незбагненною, невичерпною за якостями та проявами, глибоко утаємниченою за суттю. Вона настільки відрізняється від усього іншого в оточуючому нас світі, що хоч якесь усвідомлення цього факту мимоволі породжує питання про походження людини. Людина давно зрозуміла свою унікальність і через це сприймала себе - саму не інакше, як через якесь виникнення у цьому світі.

Сьогодні ми знаємо і про світ і про людину набагато більше, ніж в попередні часи та епохи, але питання про походження людини залишається спірним та незбагненним. Справа в тому, що наука засвідчує унікальність людини та її спорідненість із іншими формами життя. Проте людина відрізняється цілою низкою унікальних рис, тому законним залишається питання: звідки, - як, та завдяки чому людина має такі унікальні і контрастуючи між собою риси? Досить очевидно, що ті чи інші відповіді на поставлені питання значною мірою можуть впливати на організацію нашого життя, на соціальні, політичні та правові рішення.

Земля України – є містичним місцем на нашій планеті, де відбувається передача естафети знань від послідовно змінюючих одна - одну рас планети: лемурійської, атлантичної, арійської тощо. Як говорили древні мудреці, «розумній людині - достатньо, далі вона нехай шукає відповіді - сама».

Щоб жити, людині потрібна енергія. І кожен черпає її з

доступних йому джерел. Та часто ми не задумуємось про колообіг енергії в самій людині, в природі, а точніше про взаємозв'язок людини, її думок та дій, про кількість і якість енергії. Кожному з нас хоча б раз у житті доводилося замислюватися над питаннями, пов'язаними з таємничим з існуванням якогось біополя навколо нашого тіла. Для кожного знаходилися свої відповіді, які можуть змінюватися протягом життя. І, як не крути, всі ваші роздуми спрямовані на вдосконалення фізичного тіла і зміцнення сили духу.

Що було на Землі до початку стародавньої історії, куди поділися зниклі цивілізації, як проходило залюднення планети Земля, поява і розселення людей на території сучасної України Ніхто не знає напевно, відколи живуть люди на нашій землі, одні кажуть 5-6 тис. років потому, інші 5-6 млн. років. На дворі 21 століття - унікальний період у розвитку наших пізнань про Всесвіт, людина не тільки досягла кордонів Всесвіту, але й краще довідалася про світ молекул, розщепила енергію атома і пізнала багато секретів біологічного життя. Сьогоднішній науковий прогрес - це різко зростаюча крива – в гору. І здається, ми знаємо про цей світ все, а таємниць стає не менше, а більше.

Дивно, що за 22 роки незалежності українська наука ще не утвердила в суспільній свідомості українців загальновизнаної концепції україногенези, а це гальмує формування національної свідомості української нації. Проблема єдності й локальності культурно-історичного процесу має методологічне значення для історії культури будь якої країни. Українська культура має свою історичну своєрідність і в силу своєї регіональної специфіки має власні межі включення в історію світової культури.

Світоглядні уявлення про долю і можливість життєдіяльності людини виникали ще в античному суспільстві. Одна з основних рис міфологічного світогляду зводилася до того, що людину розуміли як іграшку в руках божественних сил, її життєвий шлях - як Фатум, Долю. Міфологічне мислення не розрізняє природний і соціальний світи, не бачить принципової

різниці між їх діями. Люди можуть мати різні уявлення про те, що становить найвище благо для людини. Навіть якщо хтось переконаний, що осягнення Бога - його кінцева мета, може розуміти Бога не так, щоб змусити свою волю прагнути до нього свідомо і спрямовано. Хоча дотримання законів Вищого Розуму - найвище благо для людини, Фома Аквінський вказує на можливість вільного уявлення людьми й інших життєвих цілей, наприклад задоволення чи влада. Новий гуманізм не вимагає того, щоб люди жертвували собою заради раси, класу чи нації, заради їхнього розвитку і процвітання. Він вимагає кращого життя для усіх людей і конкретного блага для співтовариства людських особистостей.

У суспільстві повинна домінувати установка на інформаційне збагачення, набуття нового знання, оволодіння ним у процесі безперервної освіти, а також його технологічне і людське застосування. Чим вищим є рівень технологічного виробництва і всієї людської діяльності, тим вищий ступінь розвитку самої людини, її взаємодії з навколишнім середовищем. Видатний учений В. Вернадський говорив, що «людина вперше реально зрозуміла, що вона житель планети Земля і може, повинна - мислити і діяти в новому аспекті, не тільки в аспекті окремої особистості, родини чи роду, держав чи їхніх союзів, але в планетарному аспекті, у визначеній земній оболонці, з якою вона нерозривно пов'язана і піти з якої - вона не може». Екологічна катастрофа й інші глобальні проблеми сучасності не залишають людству іншого вибору, як йти до єдності на основі визнання і дотримання загальнолюдських цінностей.

І якщо в традиційному доісторичному суспільстві межі життєвого вибору були вузькими, то людина сучасного суспільства має уявлення про власне життя, про постійний вибір і соціальну творчість. І в той же час сучасна людина хоче повернутися в минуле і заглянути в майбутнє. У неї йде постійний діалог із часом і самим собою. Довгий час у неї існувала ідея, що на Землі - є невелика кількість недоумкуватих і стільки ж - геніїв, а інтелектуальний рівень решти людства - є приблизно

однаковим. І у цієї великої версти людства, весь час була проблема появи людини на планеті Земля.

Крім зазначеної «схеми людства», існує ще один варіант походження людини, якого дотримується професор Валентин Карпов і він на перший погляд досить дивний – це намагання довести, що людина взагалі ніколи не виникала, що вона існувала в космосі «давно». Стільки, скільки існує і сам Всесвіт.

Якщо може відбутися якась еволюція, то вона повинна бути зумовлена лише генетичними змінами, а останні не відбуваються стихійно. З позиції сучасної генетики, хід еволюції людства повинен кимось та якось спрямовуватися. Сучасна генетика, дешифрувавши генетичний код людини (це відбулося влітку 2000 року), однозначно підтвердила, що така складна інформаційна структура, ні в якому разі не могла виникнути випадково, або в результаті якогось стихійного процесу….

Скажіть, чи перетинаються минуле, сьогодення й майбутнє? Так, в енергоінформаційному полі, там реально до вищого плану, в тій або іншій формі відбита кожна мить людини. Це той світ, де незрозумілим образом зберігається інформація про людей, тварин з моменту їхньої появи на світ. Там є інформація буквально про все, що колись відбувалося, що відбувається зараз і що буде відбуватися завтра. Перечитавши інші книги Валентина Карпова, я зловив себе на думці, що у його викладенні слів, - *є певні закони:*

1. *Закон синтезу* (єдність протилежностей), коли *дві* протилежні ідеї можуть народити *третю*, і вона буде більш вищого рівня, чим ті дві ідеї. А третя ідея виступає не компромісом, а абсолютно новою ідеєю.

2. *Закон рівноваги*: щоб вижити, необхідно всі аспекти життя зрівноважити. Недолік, або надлишок певної енергії приведе до погибелі. Варто уникати будь-якого фанатизму. Не можна впадати в крайності, щоб не втратити гнучкість.

3. *Закон нескінченних даних* нагадує всім, що пізнання не закінчується ніколи. Потрібно постійно шукати нові відомості, завжди існує - щось нове.

4. *Закон прагматизму*: як щось діє, значить це відповідає істині. Якщо якась «мета схема», або інформація допомагає вижити, то вона – є істиною для вас. Більш детально, про це та інше, ви дізнаєтеся із книг нашого автора:

Карпов Валентин Євгенійович унікальна людина й унікальний працівник: офіцер запасу ЗС України, психолог, лікар та викладач ВНЗ. Провідний спеціаліст наукового вісника «Центр інноваційних технологій». Член-кор. Міжнародної Академії проблем людини в авіації й космонавтиці. Професор кафедри менеджменту МКА та професор-викладач Кіровоградського інституту МАУП. Академік МАК. Автор більше двох десятків науково-популярних книг і 3-х підручників для Вишів по менеджменту. Наукові інтереси пов'язанні з професійною і психологічною діяльністю Людини та підготовкою фахівців з менеджменту безпеки, логістики та психології. Признаний авторитет з національно-патріотичного виховання молоді. Відомий громадський діяч Кіровоградського регіону, головний отаман Кіровоградської ОГО «Центральний козацький округ». Член Кіровоградських міських та обласних громадських рад різних напрямків діяльності. Більше 40 разів відзначався різноплановими нагородами, із них: Золотою Зіркою «Герой козацького народу» та повний кавалер орденів «Козацька Слава». Генерал-полковник козацтва.

І на останок процитуємо Карпова В.Є.: «Слово – це один із проявів людської душі у нашому світі. Воно впливає на енергетичну структуру людини, може змінювати ауру усіх живих істот. Якщо ми ображаємо, (сваримося), принижуємо людину, то цим ми наносимо шкоду не тільки цій людині, але й собі, від цього страдає енергетика усіх присутніх. Задумайтесь, чи варто це робити, завжди пам'ятайте: про дії і наслідки».

Перший розділ
Історичні провалля

Спочатку - було слово

Перше місце дій. Затишний серпневий вечір на околиці міста Кіровограда, (це чудове за своєю архітектурною красою місто, майже центр України). Для нас найкращим є відпочинок на природі, де ми відчуваємо себе вільними від якихось зобов'язань і є покликання бути єдиними з усім, що населяє нашу Землю. Пізнє літо, коли «на темнім матовім листі дерев, де-не-де видніє осіння прозолоть», вона провіщає про скору осінь, ось так і в житті багатьох людей змінюються «пори року». Лише природа може навчити людей, як жити вільним, красивим і духовно багатим життям. Коли ж пішов ти проти природи, то зрештою втратиш радість, любов, навіть людську подобу. Занедбаєш своє призначення і свій талант, свою душу задля дріб'язкових інтересів і турбот.

О тож сиділи ми за «круглим столом» і вели неспішну бесіду про сьогодення, про минулі життя, реінкарнацію та інші важливі питання для людства. (*Примітка*, ми – це поважні люди, віком далеко за 40, з певними здобутками у цьому житті). Про те, що називається «релігією своїх предків», ще про дохристиянський світогляд людини, яка зрослася з природою. Де міфологія, легенди та поезія нашого народу живили наші душі. В такі вечори хочеш бути втіленням народної мудрості, чесності, правдивості, тонкого розуміння краси природи і людей.

Наш товариш, відомий громадський діяч Кіровоградського регіону Віталій Коротков побивався, що не пам’ятає своїх попередніх життів. Скільки б можна було заощадити часу на навчанні за умови збереження досвіду попередніх життів! На перший погляд це дійсно велика невідповідність людського життя. Чому наші душі приховують від нас зв’язки з Вищим Розумом, не розкривають нам законів Всесвіту, не показують нам не правильні дії, тих чи інших попередніх цивілізацій?

Його підтримав доктор пед.наук, професор В.Рижиков: «Інколи життя змінювалось так круто, що наступні роки були абсолютно не схожі на попередні». А ви праві, зауважив координатор громадських сил Кіровоградського регіону - Сергій Катренко: «Часто кожен з нас просто починає жити наново і в новому житті, більша частина попереднього досвіду - буває практично не потрібна». Треба зауважити, що людям багато чого не хотілось згадувати з минулого життя - в новому, або навпаки. Наша пам'ять чіпко тримає різні події і інколи підступно витягає їх з «темної комори пам'яті на світло» те, що нам давно хотілося забути. Дійсно, все змінюється в новому житті і тіло теж. Колись людина була малою, потім стала старою, після старості, чомусь розум знову став «молодим», (в народі кажуть що старий, що малий – розум однаковий). А все ж яким буде чоловік в майбутньому, куди дінеться його душа і чи є життя після смерті? Ця цікава розмова точилася до глибокої ночі і ми дійшли висновку про таке:

по-перше, люди не пам'ятають попередніх рас і цивілізацій тому, що вони їм не потрібні;

по-друге, люди не пам'ятають попередніх життів тому, що їм не дуже й хочеться;

по-третє, вони вирішили написати книгу і доручили цю відповідальну роботу – мені, (без коментарів).

Дія друга. На другий день після «круглого столу», мій мозок почав працювати в посиленому режимі відповідно дорученої справи. Не зважаючи на поважний вік і достатній багаж знань, я обклався цілою кипою спеціальної літератури і почалася кропітка робота. Спочатку було необхідно визначитися з багатьма поняттями, наприклад що таке: раси людини та цивілізації, легенди і міфи, інші «таємні» галузі знань, які пов'язані з підсвідомістю людей, тощо. Традиційні суспільства, чимало з яких має глибокі культурні корені, створили й вдосконалили власні системи знань, що стосується таких різних галузей, як астрономія і метрологія, теологія і екологія, ботаніка і фізіологія, психологія та охорона здоров'я, ці системи - є величезним

багатством. Вони не лише містять інформацію поки що не відому сучасній науці, але й виражають інші способи життя і символи у світі, інші взаємини між суспільством і природою, до отримання та формування знань. У стародавній час Бог Одін вважався богом магічних знань, тому що відав рунами і сакральними письменами. Своє око Одін віддав велетневі Міміру за один ковток води із джерела мудрості. Роботи непочатий край. А це вже буде *третя дія*, яка вимагає від автора спеціальних знань, і які йому необхідно набути в наукових та громадських бібліотеках, архівах, музеях та інше…..

1). *Раса* - система популяцій людини, що характеризується подібністю з комплексу певних спадкоємних біологічних ознак, що мають зовнішній фенотипічний прояв і сформувався в певному географічному регіоні. Різні раси, найчастіше з'являються як результат адаптації до різних умов середовища, що відбувалася протягом багатьох поколінь. Критерієм відмінності *раси* від *виду* є відсутність істотних перешкод для створення плідного потомства, що приводить до утворення безлічі перехідних форм в області змішання рас. Расами називають систематичні підрозділи усередині виду. *Раси людини* - це більші групи людей, на які підрозділяється вид «Людина розумна» по загальних, спадкоємних, біологічних особливостях: будова лицьової частини черепа, колір шкіри. У цей час виділяються чотири більші раси:

- австралоїдна (темношкірі),
- негроїдна (темношкірі),
- європіоідна (білошкірі),
- монголоїдна (жовтошкірі).

Більші раси підрозділяються на більше дрібні групи (підраси), а останні - на *національності* й *народності*. Важливим доказом видової єдності людства є шлюби між людьми і народження життєздатного потомства від цих шлюбів. Раси не слід плутати з поняттями *нації* й *народ*. Представники різних рас можуть бути членами єдиної держави й говорити на одній мові.

2). *Цивілізація* - це людська спільнота, яка впродовж

певного періоду часу (процес зародження, розвиток, загибель чи перетворення цивілізації) має стійкі особливі риси в соціально-політичній організації, економіці та культурі (науці, технологіях, мистецтві тощо), спільні духовні цінності та ідеали, ментальність (світогляд). Наприклад, Єгипетській цивілізації властиві спорудження пірамід, муміфікація померлих, своєрідне ієрогліфічне письмо тощо. Інколи в одну цивілізацію об'єднують людей однакової віри (Християнська цивілізація, Буддистська та ін.). Цивілізація - такий щабель розвитку людства, коли власні соціальні зв'язки починають домінувати над природними, і коли суспільство починає розвиватися і функціонувати на своєму власному ґрунті.

3). *Нація* - (від лат. плем'я, народ), історична спільність людей, що складається в ході формування спільності їх території, економічних зв'язків, літературної мови, деяких особливостей культури і характеру, які складають її ознаки. Нації визначаються певним рядом характеристик, що стосуються як індивідуальних її членів так і всієї нації. Такі характеристики мають нести в собі як об'єднуючу функцію - спільнота людей, що проживає в певній державі. Так і відокремлюючі риси - що відрізняє дану націю від сусідніх. Будь-яка з таких характеристик може стати предметом дискусій, однак заперечення існування визначальних чинників містить в собі - заперечення існування самої націй.

4). *Народ* (*етнос*)) — багатопланове поняття, яке може мати такі значення:

- Народ - населення держави, жителі країни.
- Народ - форма національної та етнічної єдності,(нація, народність, іноді плем'я).
- Народ - взагалі люди, переважно у великій кількості.

Народність - це форма спільноти людей, яка історично виникає за родоплемінною спільністю і формується на певній території при натурально-господарчій діяльності у процесі злиття, консолідації різних племен завдяки створенню єдиної мови, культури, традицій, обрядів. Найчастіше цей термін вжи-

вають як синонім до «етносу».

5). *Етнос* - це історична спільність людей, яка склалася на певній території та володіє стабільними особливостями мови, культури і психічного складу, а також усвідомленням своєї єдності і відмінності від інших. Останнє звичайно зафіксоване в етнонімі (самоназві) народу. Сформований етнос виступає як соціальний організм, який само відтворюється шляхом переважно етнічно однорідних шлюбів і передачі новим поколінням мови, традицій і т. д. Для стійкішого існування етнос прагне до створення своєї соціально-територіальної організації (держави) а етнічні групи, особливо в сучасних умовах, своїх автономних об'єднань, закріпленні в законодавстві своїх прав. Для внутрішньої єдності етносу найважливіше значення має культура, яка дає людям усвідомлення своєї спільності.

6). *Українці* - східноєвропейський етнос, що сформувався на землях України. За межами України, українці проживають в Росії, Казахстані, Молдові, Білорусі, Киргизії, Узбекистані, Польщі, Канаді, США, Аргентині та інших країнах. Загальна чисельність народу, станом на початок 2013 р. не перевищує 46 млн осіб. З них 37 мільйонів мешкає в Україні, останні поза межами. Розмовляють люди, переважно українською мовою, що належить до східнослов'янської мовної групи. За релігійною приналежністю - переважно християни східного обряду. Українці віддавна сприймали природне середовище як невід‘ємну складову рідного краю. Незважаючи на значні територіальні втрати етнічна територія українців продовжує залишатися найбільшою серед європейських народів та другою за величиною у Європі (після європейської частини етнічної території росіян, які за географічною класифікацією є євразійським етносом).

7). *Міф* (казка, переказ) – це оповідання про минуле, навколишній світ, яке описує події за участю богів, демонів і героїв та історії про походження світу, богів і людства. Міфи характерні для первісних народів, що перебували або перебувають на стадії до раціонального, до філософського і до релігійного мислення. Окремі міфи складаються у міфологію того

чи іншого народу і лежать в основі характерного світогляду. У буденній сучасній мові слово «міф» часто використовують для позначення популярного і помилкового твердження, бувають:

- Космогонічні — міфи про створення Всесвіту;
- Теологічні — міфи про походження богів;
- Етимологічні — міфи, що пояснюють походження явищ або предметів;
- Героїчні міфи (про героїв, засновників племен — грецькі міфи про Геракла) тощо.

8). *Легенда* (те, що слід прочитати), це жанр літератури і фольклору. Малосюжетна фантастична оповідь міфологічного, апокрифічного чи історико-героїчного змісту з обов'язковою спрямованістю на вірогідність зображуваних подій та специфікою побудови сюжету на основі своєрідних композиційних прийомів (метаморфози, антропоморфізація тощо). В українському письменстві княжої доби одним із перекладів таких збірників легенд є «Пролог». Тоді ж виник збірник оригінальних легенд - «Києво-Печерський патерик». Пізніше легендами стали називати розмаїті оповіді релігійного змісту з набожним і повчальним наставлянням, про святі місця, притчі про походження тварин та рослин. З таких творів упорядкували численні збірники, які перекладали різними мовами, їх сюжети передавали віршами, використовували у шкільних релігійних виставах (містеріях, мираклях, мораліте) тощо.

9). *Езотеризм* (внутрішній) – це комплекс специфічних інтерпретацій реальності, що претендують на таємний характер і підтверджуються особливими психодуховними практиками. До складу езотеризма включається: магія, алхімія, астрологія, гностицизм, кабала, теософія, суфізм, йога, ваджраяна (буддійський тантризм), масонство, антропософія, мондіалізм. Слово «езотеризм» походить від слова «езотеричний», таємний, присвячений у таємниці якого-небудь суспільства, або навчання, відкритого тільки обраним. Сучасна наука, звертаючись до Біблії, відкриває можливість використання езотеричних знань в інтересах суспільства і людини.

Духовний потенціал народу, передусім пов'язаний з відкритими (езотеричними) системами знань, історичним досвідом, релігією, системами освіти та виховання народу та інше. Але ці сфери соціального життя та їхній вплив на духовність (чи бездуховність) народу більш-менш вивчені й піддаються ширшому аналізу останніми роками. Це знання - пов'язані з розумом людей, з «логікою розуму».

Водночас існують такі галузі знань, які взагалі випали з поля наукового розгляду та «офіційної» соціальної практики, незважаючи на їхній величезний вплив на духовність суспільного життя. Це езотеричні галузі знань, пов'язані з підсвідомістю людей. По-справжньому вони доступні лише для людей інсайду (осяяння). Увага громадськості до них зростає в епоху демократичних перетворень і зростає не випадково. Сучасна наука, яка є єдиною формою наукових знань, встановлює тісний зв'язок між науково-емпіричною та іншими формати і системами знань, а також підходами до езотеричних знань з метою їх взаємного збагачення і отримання нових результатів. Ось коротко і все про визначення понять, які будуть зустрічатися у нашій книзі.

Коли виникла Україна – як держава?

З проголошенням Україною незалежності це питання набуло осоливої актуальності. Якось нам задали питання: «Скільки потрібно часу державі, щоб стати могутньою та впливовою? Сто років? Двісті, чи більше»? Як ви думаєте, скільки поколінь повинно змінитися, щоб виховати повагу до власної країни та історії? Мойсей водив свій народ пустелею 40 р. Чому? Тому що пустеля така велика? Ні. Повинен був вмерти останній із них, хто мав свідомість раба. За 22 р. незалежності

України виросло вже зовсім нове покоління, для якого слова «СРСР», «ГКЧП», «дефіцит», «продуктові талони» та «науковий комунізм» стали лише пустими звуками. Але Україною продовжують керувати мало інтелектуальні «раби», проФФесори, що дорвались до влади з психологією «жити по поняттям». Поки психологія цих рабів, які не прагнуть свободи для усіх, а прагнуть влади над іншими рабами, - незалежність та свобода народу залишатимуться лише формальними словами. Ви знаєте що кожна країна складається не просто з території, але ще з людей, які там живуть. Тільки вільна людина може збудувати вільну та незалежну країну. Задумайтесь над цим! У науковому середовищі, суперечки точаться на цю тему й досі.

Щоб зрозуміти, коли виникла Україна – як держава і хто такі - українці, ми повинні розпочати з самого початку. Обґрунтовано й достовірно поринути ся в історичні теорії, використати методики точних розрахунків територіального моделювання з урахуванням відомої, історичної інформації. Тобто зробити комп'ютерну картографію українських земель.

…. Наша Земля - це третя від Сонця планета Сонячної системи, і поки єдина планета, на якій відоме життя, як домівка людства. Земля належить до планет земної групи і є найбільшою з цих планет у Сонячній системі. Землю іноді називають латинською назвою *Терра* або грецькою - *Гея*. Земля є об'єктом дослідження значної кількості наук про Землю. І от на цій планеті є країна, (держава) Україна із своєю нацією. Коли наш національний літописець давав колись тлумачення: «откуда есть пошла Русь-Україна», він не вказав головне, де початок і де кінець. Сьогодні про Україну, говорять як про державу в Східній Європі. На півдні обмивається водами Чорного й Азовського морів; на сході й північному сході граничить із Російською Федерацією, на півночі - з Білорусією, на заході - з Польщею, Словаччиною й Угорщиною, на південно-заході - з Румунією й Молдавією. Деякі історичні попередники України, вказують на Київську Русь (східнослов'янську державу, що існувала з 9 по 13 в.), Галицько-Волинське князівство (13-14 в.),

козачі держави 16-18 в., Українська Народна Республіка (1917-1920 р.), Українська Радянська Соціалістична Республіка (1917 -1991 р.). 24 серпня 1991 Україна вийшла зі складу СРСР і проголосила незалежність. Є членом ООН з 1945 р. Культура, мова, релігія й історія тісно зв'язують українців із двома іншими східнослов'янськими народами - росіянами й білорусами. Столиця України, Київ, заснований в 6 в. східнослов'янськими племенами, який став столицею «старої» Русі в 882 р. і залишався провідним політичним, економічним, релігійним і культурним центром Східної Європи аж до його руйнування монголо-татарами в 1240 р.

По переписах й оцінкам радянського періоду, населення України становило: 26,9 млн. чоловік в 1937 р., 47,1 млн. - в 1970 р., 49,6 млн. - в 1979 р., 51,7 млн. - в 1989 р. В 1993 році чисельність населення країни становила 52,2 млн. чоловік, в 1996 р. - 51,3 млн. чоловік. До січня 1998 р. населення України скоротилося до 50,5 млн. чоловік, а до середини 2007 р. дійшло до 46,3 млн. чоловік. В 1997 р. на 10 тис. чоловік число немовлят становило 87 душ, що вмерли – 149 душ, показник природного приросту населення в 2007 р. склав мінус 6,75 чол. на 1 тисячу чоловік. Найбільше щільно заселені промислові області Подніпров'я й сходу країни: (Донецькі, Дніпропетровські, Київські, Харківські й Луганська обл.); менше - аграрні західні області (Волинська, Закарпатська, Ровенська й Тернопільська).

Основні релігії - православ'я, (розділене на Українську православну церкву Московського патріархату, Українську православну церкву Київського патріархату та Українську автокефальну православну церкву), є також католицизм (із грецьким і латинським обрядами), протестантизм, іудаїзм і іслам. Православ'я - найпоширеніша віра, католицизм сповідається в Західній Україні. З 1989 року загострилися відносини між різними галузями православної церкви, а також між православними й греко-католиками в Україні.

Якщо брати до уваги колишні офіційні теорії про спільну колиску братніх народів, додати «традиції державотворення»

на українських землях, урахувати українську історіографію кінця XIX – початку XX століття, що йдуть від часів «могутньої держави Аскольда», антів чи міфологічних Кия, Щека, Хорива і Либіді. То накопичення і узагальнення археологічних даних дає можливість нині значно розширити хронологічні рамки границь українських земель. Мова вже йде про становлення України як окремої країни та зародження державності на її землях.

Зібравши необхідну інформацію ми звернулися до працівників природничо-географічного факультету Кіровоградського державного педагогічного університету імені В. Винниченка з проханням, провести моделювання комп'ютерного атласу України, (території) від стародавнього періоду і до сьогодення. Чому ж постало таке завдання? Відповідь на це питання очевидна – бо на звичайних паперових носіях не видно динаміки територіальних змін в ході розвитку держави чи наслідків катаклізмів, пов'язаних із зовнішніми факторами. Як правило, беруться певні періоди історії, і в їхніх межах всі шари накладаються і зрощуються. Наприклад, відома усім карта Київської держави охоплює п'ять століть, за цей час багато чого змінювалося, а зображується єдиним непорушним зеленим простором. До того ж, усієї території нинішньої України вона не охоплює. Синхронні історичні явища є у степовій зоні Причорномор'я та Криму. Взагалі, крім опублікованих в дослідницьких виданнях, нині наявні підручники, охоплюють тільки декілька періодів історії України, наприклад після Київської доби це Козацька держава, є карти кінця XIX та XX ст. Ні в хронологічному, ні в територіальному сенсі вони не відтворюють повної і вельми складної історичної картини. Ще менше карт зі стародавньої історії України, а ті, що є, часто хибують відсутністю кордонів і не придатні для моделювання.

(*Примітка*: Принцип побудови комп'ютерного атласу такий: на моніторі комп'ютера закріплюються координати

сучасної України, а потім послідовно подається карта за картою з певним часовим кроком (наприклад, 1 сек. – 1 рік або 10 сек – 1 століття, чи довільно), і тоді внаслідок швидкої зміни картинки на екрані можна спостерігати мультикартографічний «фільм» – як протягом віків змінюються кордони нашої країни та держави, як вона, мов живий організм, то розширюється, то звужується, то розпадається, то знову з'єднується).

Постало питання, який алгоритм нашої історії, якою є базова модель для територіального моделювання минулого України, від якої стадії треба починати? Ми звернулися до друкованих робіт В.І. Петрука з монографії «Велика Скіфія–Оукраїна». Традиційно держави розвиваються за таким алгоритмом: зародження в маленькому просторі, розширення до максимальних меж, далі занепад і втрата простору. Наприклад, Рим починався з власне Рима і області Лаціо, потім розширився до меж Італії, далі до всього Середземномор'я, потім від нього залишилась Візантійська імперія, нарешті й вона зникла. А відновились сучасні Італія та Греція. Аналогічно Османська імперія почалася з невеличкого бейлика Османа, виросла у величезну імперію на трьох континентах, тоді розпалась і зменшилась до нинішньої Туреччини.

З точки зору кібернетики це проста модель – розширення і звуження. За таким принципом і у нас розвивались Київська держава та козацька республіка. У локальному сенсі його можна використовувати, але для всієї історії України він не прийнятний. Бо, наприклад, у нас були періоди, коли Україна була поділена на Західну і Східну, Лівобережну і Правобережну, але ми вважали себе одним цілим. Тоді треба застосовувати інший принцип – розселення українців територіальне, тобто принцип територіальної сталості. Глибинним же алгоритмом української історії було утримання або відновлення цілісності території країни, яка склалась ще в часи Геродота. Цей процес простежується протягом 2700 років. Зазначений хронологічний період досить довгий, і це дає змогу виявити певні закономірності розвитку. З точки зору писаної історії для території України

дуже характерним є період утворення Скіфії. Тому що в цей час (VII – V ст. до н.е. відбувається становлення всієї греко-римської цивілізації, на якій заснована духовна спадщина європейських народів. І наша Батьківщина, Велика Скіфія-Україна була безпосереднім учасником цього процесу.

Геродот описуючи Скіфію, зазначив, що вона має форму чотирикутника. Оскільки подібні відомості, нам ще давали працівники Кіровоградського обласного краєзнавчого музею, це означає, що вже тоді населення мало уявлення про розміри своєї країни та її кордони. Ретельно дослідивши «Скіфський логос» великого історика та використовуючи дослідження археологів, вдалося точно відтворити кордони давньої Скіфії, прив'язати всі кути скіфського чотирикутника до місцевості. І виявилось, що Велика Скіфія в основному займала територію степу і лісостепу нинішньої України, включно з Таврикою. Її південний кордон тягнувся Лукомор'ям від мису Сарич (Крим) до гирла Істру (Дунаю). Західний йшов нині зниклим річищем дельти Дунаю - по межі з Фракією і підіймався понад південними Карпатами річками Серет (Молдавським та Подільським), до гір Вороньків на Волині. Звідси північний кордон межею Лісостепу тягнувся до вододілу з витоками річок Сейм, Псел, Ворскла, Сіверський Донець і Оскіл (нинішня Білгородська обл. Росії), далі північно-східна його частина пролягала поміж Скіфським Танаїсом (Сіверським Дінцем) і Сарматським Танаїсом (Доном) до Цимлянського броду. Південно-східна частина тягнулася Нижнім Танаїсом і берегом Меотиди до того ж мису Сарич. Це і сьогодні є най південніша точка України.

У безперервному русі української історії можна виділити чотири періоди територіального відродження, які є підтвердженням запропонованого підходу. *Перший період*, як вже було зазначено, припадає на VII – IV ст. до н. е. – утворення і розквіт Великої Скіфії. Друге піднесення Скіфії відбувається у II – V ст. н. е., його проявом була яскрава Черняхівська археологічна культура. Римляни, у той час захопивши більшу частину Західної Європи, називали нашу країну Європейською Сарматією,

греки ж продовжували традиційно називати її Великою Скіфією (про що засвідчив навіть Нестор Літописець).

Після цього настає *другий період* зміни кордонів, оскільки відбувається велике переселення слов'ян. Цей процес триває аж до князівських часів – вже добре відомого періоду нашої історії. Але він не може бути на 100% номінованим як *другий період* щодо Скіфії, бо кордони Київської держави далеко просунулись на північ і виходили за межі базової території, не вкладаючись у скіфський територіальний алгоритм. Це, звичайно, не означає, що ця доба випадає з самої історичної канви.

З кінця XV і поч.. XVI ст. козаки починають *третій період* внутрішнього підйому – із степових місць, із Запорожжя, з Січей, закладених там, де височіли степові піраміди священного скіфського царського могильника Герри і була колись скіфська столиця в Кам'янці Дніпровській, їх кликав могутній дух «старих батьків», за словами Тараса Шевченка, і певною мірою завдяки йому відбувається відродження всієї країни – фактично тієї ж Скіфії чи Європейської Сарматії, як її знову називали в Європі.

Українських козаків можна назвати духовними нащадками скіфів-орачів, бо в одних і других способом життя була воєнна демократія, вони не тільки орали, а й воювали. А візьміть козацьку культуру[1]. Вона ж вся зіткана з оспівування скіфських могил, усвідомлених як своїх, а не чужих[2]. Таким чином, період козаччини – *третій період* становлення України за скіфським територіальним алгоритмом. Дуже цікаве зіставлення у цьому контексті союзу Хмельницького з Кримським ханом. Типологічно, це те ж саме, що союз Великої і Малої Скіфії. Доречно згадати й Молдавію, яку Б.Хмельницький хотів залучити до свого союзу – вона теж колись була частиною Скіфії. І нарешті у минулому столітті на картах з'являється держава Україна в межах, які в основному збігаються з кордонами Великої Скіфії і який ми називаємо *четвертий період*, у якому

[1]Карпов В.Є. Біля витоків козацтва. Кіровоград. 2011. 704 с.
[2]Карпов В.Є. Козацькому роду нема переводу. Кіровоград. 2012. 492 с.

теж простежують цікаві паралелі. Так, наприклад, до Скіфії не входили Волинь, лісова частина Чернігівщини і Сумщини, але ці землі займали її сусіди, там були поширені скіфські одяг, знаряддя праці, зброя. Скіфи вже тоді хотіли втягнути їх у спільну війну з Дарієм, а згодом прилучити до своєї країни. Теперішня Україна – результат того процесу, який розтягнувся на цілі тисячоліття.

Характерний і процес установлення східного кордону України. Коли українці розселялися, (а переселення відбувалися часто), бо Лісостеп – територія, на якій можна закріпитися, але з якої їх могли вибити чужинці, орієнтирами при новому розселенні були чорнозем і давні могильники. Кургани для них були міткою своєї землі.

Таким чином, аналізуючи різні територіальні модифікації, чітко окреслюється вся наша історична територія, яка стала основою для побудови комп'ютерного атласу. Слід наголосити, що практично не існує подібних розробок в історії, і взагалі мало хто з істориків займається стародавньою історією. Опираючись на праці В.Петрука, нам довелося багато поїздити Україною, щоб розроблену модель країни, прив’язати до центру Скіфії – священної місцевості Екзампай. Проживаючи майже в центрі України, ми багато чого знали про свій Кіровоградський край, написали декілька книг, особливо про козацьку добу.

За ознаку взяли відомості про які пише Геродот: «у цьому місці з джерела починається гірка річка, яка потрапляє потім у нинішній Буг і робить його воду гіркою». Додаткову ознаку ми вже знали – Екзампай розташований між Дніпром і Бугом та поблизу місця, де Буг і вже Дністер розходяться. Ретельно попрацювавши з словником, визначили, що слово «Екзампай» - це «мертва вода, мертва річка, річка Мертвовод». В той час акад.-мік Б.Рибаков вважав, що Екзампай – це р. Чорний Ташлик. Ми дослідили цю річку від верхів'їв до її гирла, і переконалися, що вона хибна. Почали підніматися вздовж Мертвоводу – то там навіть зілля коло річки все біле від солі, а в прибережних криницях стоїть гірка вода. Знайшли джерело, заховане між камін-

ням, яке описував Геродот – виток однієї з чотирьох річечок – приток Мертвоводу.

Біля цього священного місця на вершині вододілу стояла колись найбільша пам'ятка Скіфії – великий Священний казан, про який ми писали в свої виданнях. Тепер перед нами стояла задача – довести, що цей казан справді існував, бо всі попередні підрахунки вчених вказували на те, що розміри його фантастичні, оскільки Геродот говорив, що він вміщав 600 амфор вина, а товщина його стінок – 6 пальців. Проаналізував кожний параметр, врахував форму і особливості лиття знайдених великих казанів, а також той факт, що він мав нагріватись, бо використовувався для сакральних цілей, зокрема для приготування священного «напою слави». Вияснили, що Геродот говорив не про товщину стінки, а про той верхній бортик казана, який загинається і надає жорсткості всій конструкції. (*Примітка*: одна проста амфора вміщує приблизно 9 літрів вина).

Розгадку підказав осетинський епос, який розповідав про цей казан, і про святкування скіфами Новруза – Нового року навколо нього, та про героїв, які танцювали на краю казана під час цього дійства, про вино з додаванням розрубаної степової червоної змії, яка в ньому варилася і, як вважалося - надавала особливої мужності. Виявилось, що Священний казан (з певними допусками) мав приблизно такі габарити: діаметр зовнішній 2 м 33 см, висоту з ніжкою 2 м 17 см, що є цілком реальним.

(*Примітка*: Головний отаман Кіровоградського товариства «Козаки Інгулу», заслужений лікар України, Нестройний О.І. запропонував відтворити цей Священний казан, який був пам'ятником перемоги скіфів над персами Дарія і водночас пам'яткою про перший «перепис» населення Великої Скіфії, та утворити в місцевості Екзампай на Кіровоградщині національний степовий історико-ландшафтний парк). Цю ідею винесли на засідання обласної громадської при Кіровоградській обласній державній адміністрації під головуванням Сергія Катренко. Практично, рішення було прийнято одноголосно, члени ради вноли додаткові побажання, чекаємо – дій від влади.

Хто ми – українці?

Маючи на руках комп'ютерний атлас України з зазначеними землями відповідно тих, чи інших пластів історії, ми підійшли до питання: «Хто ми – українці»? Відповідно до матеріалів з Вікіпедії - вільної енциклопедії, та інших наукових джерел, ми коротко нагадаємо вам про утворення українських територій і заселення людом. Але це викладання про українські землі і перших праукраїнців не являється сталою константою. Життя вносить свої корективи: «Все тече – все міняється».

Перша засвідчена у писемних джерелах назва історичної території України, свідчить як Руська земля. У X-XIII ст. цю назву вживали у двох значеннях:

1) конкретному - на окреслення ядра політичної спільноти Середнього Подніпров'я;

2) розширеному, що охоплювало усі території, які спершу підпорядковувались Києву, а згодом тяжіли до нього.

Понад 400-літня традиція ототожнення себе з Руською землею не зникла і після розпаду цієї єдності. Тільки Галицько-Волинська держава, увійшовши до складу Корони Польської як особистий домен короля, офіційно іменувалася з першої третини XV ст. - Руським воєводством.

Константинопольський патріархат задля розпізнання нового - московського і старого - київського святительських церковних осередків у першій половині XIV ст. вперше почав вживати поняття *Micra Rosia* (Мала Росія), на відміну від *Megale Rosia* (Велика Росія). У церковно-адміністративному значенні поняття Мала Росія вживав Константинополь для позначення українських єпархій. З константинопольських грамот цей вислів в останній чверті XIV ст. перейшов до церковного письменства як урочистий синонім українського православного просто-

ру Польщі і Литовського князівства, а з кінця XVII та початку XVIII ст. став ототожнюватися з територією Козацької держави, аж врешті офіційно замінив її попередню назву (Україна).

Паралельно у внутрішньому вжитку з XVI ст., а особливо після укладення Люблінської унії 1569 р. нарівні зі словом Русь починають дедалі активніше вживати поняття Україна. Характерно, як колись у княжі часи, вживали - Руська земля. Слово Україна вже тоді мало два значення: конкретно у географічному - на означення Подніпров'я, і розширеному як синонім усього українського простору. Остаточно і юридично назва Україна закріпилася на початку XX століття за часів УНР.

Доісторичний період. Перші люди на території сучасної України з'явилися в епоху *раннього палеоліту*, так звану ашельську добу, понад 1 млн. років тому. Заселення відбувалося з заходу на схід, кількаразовими хвилями, і тривало до 100 тисяч років тому. У середньому палеоліті, у так звану мустьєрську добу, що тривала 100-35 тисяч років тому, територію України займали неандертальці. Антропогенез проходи в в умовах періодичних зледенінь: гюнцького, міндельського, ріського, івюрмського, які формували природні зони України: тундру, лісостеп і степ. *Люди сучасного типу* - Homo sapiens, або кроманьйонці, сформувалися у період верхнього палеоліту, понад 40-35 тисяч років тому. На теренах України мешкали представники *європеоїдної раси*, які витіснили *неандертальців*. Кроманьйонці мали примітивну родову організацію і були суспільством мисливців-збирачів. Археологи знайшли близько 800 пам'яток цих людей в Україні і виділяють їх у закарпатську, дністровську, волинську, середньодніпровську та степову групи. Серед них особливо виділяють природний останець Кам'яна Могила, який став культовим центром кроманьйонців степової зони.

Понад 10 тисяч років тому відбувся *перехід від палеоліту до мезоліту,* який збігся з таненням льодовика та початком но-

вої геологічної доби - *голоцену*. Загальне потепління сприяло збільшенню кількості населення. Проте криза привласнювального мезолітичного господарства поступово змусила людей приступити до відтворювальних форм: рільництва і скотарства. Це сприяло винаходу кераміки. Настала нова доба *неоліту*, яка тривала протягом 6—4 тисячоліть до н. е. Стабілізувався ландшафтний поділ України на лісову, лісостепову і степову зони, утворився гумусний покрив землі. Неолітичні культури України формувалися під впливом досягнень осередків Близького Сходу, які імпортувалися переважно через Балканський півострів і Подунав'я.

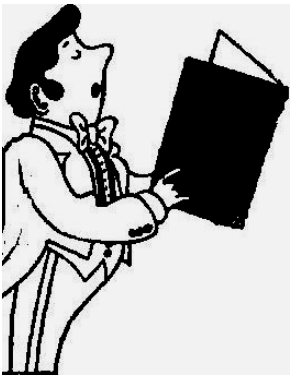

Початок доби металів. Пізній *енеоліт* на території України. З кінця 5 і до початку 3 тисячоліття до н. е. в Україні тривала доба *енеоліту*, що позначилась впровадженням мідних знарядь праці. Стала виразнішою господарча спеціалізація природно-кліматичних зон: скотарство у степу, хліборобство у лісостепу і мисливство у лісовій смузі. Центральною археологічною культурою на території України енеолітичного періоду була лісостепова *Трипільська культура* (4000—2100 до н. е.). Її носії будували протоміста, мали гончарські печі та власну знакову систему, тобто були близькі до створення власної цивілізації. Однак цьому завадив екстенсивний характер хліборобства, який розпорошив сили трипільців. Занепад Трипільської культури позначився консолідацією скотарів і появою *Ямної культури* 2800 -2300 до н. е. бронзового віку, у носіях якої вчені вбачають *аріїв, індоєвропейців.* Вони охоплювали територію від Криму - до Київського Полісся. На базі цієї культури у Південно-Східній Україні постає *Катакомбна культура* (2300-1300 до н. е.), носії якої перебували у контактах з хліборобською *Культурою шнуркової кераміки* (2300-1700 до н. е.), що займала територію Північно-Західної України. Після XVII ст.. до н. е. Катакомбну

культуру заступила *Зрубна культура* (1700-1300 до н. е.), яка асоціюється з іраномовними племенами скотарів, а Культуру шнуркової кераміки на теренах України витіснила *Тшинецька культура* (1700-1200 до н. е.), яку пов'язують із праслов'янсько-балтською спільністю хліборобів.

На XII-X ст.. до н. е. територія України залишалася розділеною між різними культурними спільнотами:

- північні ліси на заході займали праслов'яни;
- на сході займали - прафіноугри;
- у лісостепу мешкали фрако-іллірійські;
- а у степу мешкали - північноіранські племена.

Перші кочовики Північного Причорномор'я. Україна у сарматські часи. Близько 1500 р. до н. е. на території України з'явилися кочові племена. Одним з них були *кіммерійці* (IX-VII ст. до н. е.), про яких залишилася згадка у писемних джерелах. Про «уславлених кобилодойців» повідомляє не тільки Гомер в «Одіссеї», а й такі відомі античні автори, як Геродот, Каллімах, Страбон. Ассирійські клинописні джерела згадують про цей народ під назвою «*гамірра*». Кіммерійці займали значну територію між Дністром і Доном, а також Кримський півострів де вони мали укріпленні городища. Їхнім головним заняттям були військові походи. Ці люди одні з перших освоїли технологію виготовлення заліза. Вважається, що кіммерійці є *гілкою давньоіранського кочового народу*, генетично близького до скіфів.

Скіфи, іраномовний народ з Центральної Азії, у VII ст. до н. е. завоювали кіммерійців і витіснили їх з українських степів. У Криму скіфи мирно асимілювалися з *таврами*, які жили тут з I тис. н. е. Таври займалися скотарством, рільництвом та рибальством. Скіфи утворили централізовану державу і контролювали регіон приблизно до 200 року до н. е. Розрізняють скіфів-

орачів та скіфів-скотарів, з останніх виділяють царських скіфів, які панували над іншими, збираючи з них данину. У IV ст. до н. е. у скіфів утворюється перше державне об'єднання, відоме під назвою «*царство Атея*». Скіфи мали досить тісний зв'язок з грецькими колоніями в Північному Причорномор'ї.

У III ст. до н. е., при набігах, скіфів підбивались від групи кочівників, яких називали *сарматами*. Це був союз споріднених племен, які часто ворогували поміж собою. Значну роль у житті сарматів відігравали жінки. Вони займалися скотарством й торгівлею. Досить довго сармати воювали з Римом.

Давньогрецькі колонії. Скіфи і давні греки на території сучасної України. Приблизно в VII ст до н. е. греки почали закладати перші колонії на Північному Причорномор'ї. Серед міст, що їх заснували греки, були: *Тіра* (в гирлі Дністра), *Ольвія* (на Південному Бузі) *Херсонес* (біля сучасного Севастополя), *Пантікапей* (біля сучасної Керчі), *Феодосія* тощо. Ці держави були демократичними, або аристократичними за устроєм. У цих містах панували рабовласницькі відносини. Головним джерелом постачання рабів був військовий полон народження від рабині чи купівля на невільничих ринках. Права у полісі мали лише повнолітні чоловіки-греки, уродженці міста. Колонія складалася власне з «полісута» сільськогосподарських округів. Міста оснащено водогоном та водостоком, були поширені ремесла й торгівля. У цей період міста почали карбувати власні монети.

Боспорська держава (V ст. до н. е. - IV ст. н. е.) займала територію сучасного Керченського та Таманського півострова. До складу царства увійшли такі міста, як Феодосія, Фанагорія, а столицею був *Пантікапей*. Спершу це був союз полісів, які мали певну автономію, та згодом це об'єднання перетворилося на абсолютну монархію. Економіка цього царства була побудо-

вана на сільському господарстві та торгівлі з Афінами, куди вивозили до 5 млн. пудів зерна. У I ст. до н. е. відбулося об'єднання під владою *понтійського царя Мітрідата VI* більшості північ. Причорномор'я, але він зазнав поразки від римлян. Нащадки давніх греків мешкали у Криму аж до кінця 17 ст., коли за наказом Катерини II, їх було насильно переселено у Приазов'я.

Готські часи. Черняхівська культура. Україна у IV ст. Після розколу Римської імперії на Західну та Східну настав візантійський період в історії Північного Причорномор'я. У середині III ст. н. е. на цю територію вдерлися племена *готів*. Вони витіснили сарматів та підкорили населення Криму. Це призвело до заснування Готського королівства (Гетика) зі столицею «Данпарстад» (городище біля села Башмачка в нинішній Дніпропетровській області). Деякі вчені вважають, що готи також були причетні до формування черняхівської культури (кін. II – серед. V ст. н. е.) - одного з найцікавіших явищ у дописемній історії на землях України. Нині відомо близько 5 тис. черняхівських старожитностей, переважно поселень, а їх географія ототожнюється із значною частиною сучасної території України. Зокрема, зафіксовано, що саме в цей час на території України уперше стали використовувати гончарний круг та залізні лемеші, запровадили склоробне виробництво, всебічно розвинули металургію та різноманітні залізо обробні ремесла. Цю державу знищили у 375 р. н. е. кочове азійське *плем'я гунів*, що невдовзі створили між Доном і Карпатами могутню державу, на чолі якої став Аттіла (помер у 451 р.), після кількох поразок від римлян і союзників, згодом ця держава - розпадається.

Східні слов'яни у давнину. Східнослов'янські племена (700-850 р.) За науковою теорією, яка не являється константою, прабатьківщина слов'ян не має загальновизнаної локалізації. Перші згадки про слов'ян трапляються у римських авто-

рів І-ІІ ст. н. е. Плінія Старшого, Тацита, Птоломея, де слов'яни виступають - як *венеди, або венети*. Етнонім слов'яни вперше використовують візантійські автори. Йордан сповіщає, що у VI столітті вже були три гілки слов'ян:

- *венеди* (басейн Вісли);
- *анти* (Наддніпрянщина);
- *слов'яни*, або склавини (Подунав'я).

Більшість вчених вбачає у процесі розселення антів та склавинів початок формування окремих слов'янських народів, зокрема - українського. Між V-VII ст. на території склавинів та антів формуються локальні культурні ареали, які поступово кристалізувалися у союзи місцевих слов'янських племен. Серед них:

поляни - на Київщині й Канівщині; *деревляни* - на Київ- Поліссі (схід Волині); *уличі* - у півден. Подніпров'ї і Побужжі, *тиверці* - у межиріччі Дністра й Пруту; *дуліби* - у верх. Дністра та басейні Західного Бугу; *хорвати* - у карпатському регіоні; *сіверяни* - на північ Лівобережжі Дніпра та вздовж Десни і Сейму. Степове ж Подніпров'я з лівого боку Дніпра заселяли *алани*, *булгари* і *слов'яни*, залежні від заснованого у VII ст. тюркськими народами Хозарського каганату. Другою половиною IX ст. датуються дані арабських джерел про формування у схід. Європі 3 політичних течій:

- *Куявії* - Київська Русь,
- *Славії* - північні слов'янські землі з центром у Ладозі;
- *Артанії* - на нинішній Тамані.

Останніми великими міграціями через територію України були *болгарська* та *угорська*, які вже припадають на часи існування нашої першої держави - *Київська Русь*.

Економічною основою східнослов'янських племен є родова власність на землю, коли знаряддя праці, продукти та майно поступово розділяють між родинами. Характерною рисою суспільного ладу була наявність сільської общини, як об'єднання

індивідуальних господарств. Слов'яни провадили осілий спосіб життя, що вимагало орне хліборобство - основа господарства. Вирощували пшеницю, жито, просо, ячмінь та ріпу. Зерно мололи на зернотерках, а потім на жорнах. Поширене було й тваринництво. Переважно розводили велику рогату худобу, овець, свиней, кіз. Менше значення мало рибальство, а полювання велось для здобуття цінного хутра. В релігійному світогляді формується культ природи на чолі з Перуном.

Княжа доба. Становлення Русі (862-912 р.) Перша нині відома достовірна згадка про *русів* датується 839 роком у франкській хроніці «Бертинські аннали». З IX століття скандинавські мореплавці почали освоювати новий торговий шлях на південь, який дістав назву «шлях з варяг у греки». Він починався від озера Ільмень, а далі проходив де малими річками, де волоком і Дніпром - до Чорного моря. Київ відігравав велику роль завдяки своєму положенню на місці злиття двох найбільших артерій: Дніпра та Прип'яті, це дозволяло контролювати увесь дніпровський шлях та сприяло торгівлі. Тому коло Києва починає формуватися певний союз племен.

Візантія дізнається про нове потужне об'єднання після походу двох руських царів Аскольда та Діра на Константинополь у 860 році. Візантійські пам'ятки виразно зафіксували навернення до християнства Аскольда та його дружини у 60-х роках IX ст. Вже 862 року жителі Новгороду запросили *норманa Рюрика* до себе князем. Після його смерті в нього залишився малолітній син Ігор, а влада перейшла до його родича Олега, який став регентом. Приїхавши до Києва у 882 р., він обманом убив місцевих володарів *Аскольда й Діра* та заволодів престолом. Київ стає столицею держави, яка об'єднує придніпровські землі та Новгород. Олег значно зміцнив державу та провів кілька вдалих походів 907 року до Візантії, за результатами

якого остання виплатила величезну контрибуцію та дало право безмитної торгівлі. Коли Ігор виріс, обійняв княжий престол у 912 р. та продовжив політику зміцнення Русі, приєднавши *уличів* та *тіверців*. Уклав угоду з Візантією 944 р. (менш вигідну ніж Олег). Ігоря вбили древляни під час збору дані у 945 році. Ольга, вдова Ігоря, прийняла християнство и жорстоко помстилася за смерть чоловіка. Вона провела податкову реформу, яка впорядкувала збір данини та здійснила кілька важливих дипломатичних місій. За її правління побудовано багато замків й укріплень.

У 964 р. *Київське князівство*, Ольга передала *Святославу* (сину Ігоря), який був дуже войовничим та провів майже все життя у походах. Він підкорив *в'ятичів*, розгромив Хозарський каганат, державне утворення *хозарів* на сході. Вів дуже успішні війни з *болгарами*, куди навіть хотів перенести столицю. Але в 971 р. Святослав потрапив в облогу у фортеці Доростол. Йому довелося повернути завойовані землі та повернутися до Києва. Дорогою його вбили печеніги біля дніпровських порогів.

Розквіт Київської Русі. За роки правління Володимира Великого 978-1015 роки. Русь значно збільшується за рахунок приєднання Червоної Русі, Закарпаття й Корсуня. Тобто Київська Русь стає найбільшою державою Європи з населенням понад 5 млн. людей та територією 800 тис. км². Володимир провів реформу місцевого самоуправління, ліквідувавши племінні автономії та ставлячи своїх намісників. Значне місце займає князівська дружина. У 988 р. Володимир оголосив прийняття християнства з Візантії. На відміну від спроб Ольги та Аскольда, це торкнулося широких верств населення. Хрещення стало вирішальним кроком протягом всієї історії українських земель. Саме за вказівкою Володимира створено систему захисних спо-

руд, відомих у народі як «змієві вали», що простягалися на1000 км. Володимир впровадив і «Статут про церковні суди і десятини». Попри ці значущі зміни та зміцнення в устрої держави, після смерті Володимира Великого 1015 року Русь вступає у період міжусобної боротьби. Перемогу у протистоянні з братами здобув Ярослав Мудрий (1019-1054). Цей правитель остаточно розгромив *печенігів*, які здавна завдавали значної шкоди Київській Русі. Збудував у Києві - Собор святої Софії, що стоїть там донині, 1037-1039 рр. створено перший літописний звід. Побудовано перші книжкові майстерні та засновано Києво-Печерську лавру, спроба створити у Києві митрополію, (на той час кількість населення міста сягає 50 тисяч). Спорядив першу на Русі збірку законів: «Руська правда». Ярослав Мудрий зміцнив зв'язки з Європою завдяки тому, що одружив своїх дочок з європейськими монархами.

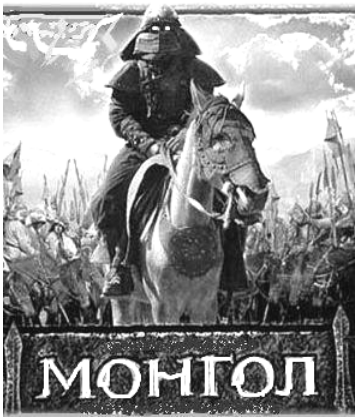

Децентралізація влади та Ординська навала. (*Примітка*: На початку 13 ст. в центральній Азії відбувалися процеси і явища, яким судилося зіграти величезну і визначальну роль у долях Середньої Азії, Ірану, Кавказу і Східної Європи. Вони справили помітний вплив на хід світової історії взагалі. На межі XII і XIII століття об'єдналися численні племена монгольських скотарів, що кочували на величезних просторах Сибіру у Забайкаллі тощо. Новоутворене об'єднання союзів монгольських племен, майбутню державу у 1206 році очолив енергійний і здібний політик і воїн Чингізхан. Персидський історик кінця XIII початку XIV століття Рашид-ад-Дін, який спирався на невідомі нині монгольські й китайські джерела, повідомив, що Джучі за велінням Чингізхана повинен був вирушити з величезним військом завойовувати всі області Півночі. Серед цих областей була і земля «Рус». Згідно з офіцій-

ною історіографією, татаро-монгольська навала прийшла на Русь у 1237 р., але вперше на теренах Київської Русі війна почалась 1223 року. В історичній літературі час від часу повторюється думка, ніби вторгнення полчищ Монгольської держави в Русь було несподіванкою для її князів. І цим пояснюється неузгодженість дій руських князів перед лицем ворога, розпорошеність сил, непідготовленість до оборони міст і фортець і т.д. Та ми маємо джерела, що свідчать про інше. Наприклад у північно -східних князівствах Русі заздалегідь було відомо про підготовку монгольських ханів до вторгнення Русі. Пізньою осінню 1240 р. монголо-татарське військо з'явилося біля валів Києва. На шляху воно зруйнувало численні міста й укріплені замки Київської землі, що захищали її з півдня: Василів, Білгород, Витачів, невідому за назвою фортецю на Княжій Горі поблизу Канева та інші. Уперше для здобуття Києва, Батий зібрав усі свої війська, біля 200 тисяч воїнів й облогову техніку. Київ мав укріплення, яким не було рівних у східнослов'янському світі. На величезних земляних валах висотою до 12 м. височіли дубові стіни. Всередині зовнішнього пояса укріплень, знаходився - внутрішній, де стояла цитадель «Ярославів двір», *кінець прим.*).

Князівства Київської Русі на території сучасної України 1220-1240 р. Смерть Ярослава у 1054 р принесла новий період міжусобиці. Набула постійного характеру практика з'їздів через необхідність розробки законодавства, результатом яких став у 1072 р. документ - «Правда Ярославичів». На з'їзді князів у місті Любечі 1097 р. було прийняте рішення, що кожен з братів має володіти своєю «волостю». На деякий час цей процес був призупинений Володимиром Мономахом який з 1113 був запрошений киянами на престол. За його правління було побудовано перший міст через Дніпро. Зробив додаток до «Руської Правди» -

«Устав». Умілими військовими та дипломатичними діями контролював дві третини держави Ярослава.

Зі смертю сина Мономаха Мстислава 1132 р. Русь остаточно втрачає свою єдність. До середини XII ст. на території Русі сформувалося близько 15 більших князівств, кожне з яких жило по суті самостійним політичним життям, лише номінально визнаючи старшинство великого київського князя. Починався активний процес боротьби за владу. За підрахунками Степана Томашевського, у Києві між 1146 та 1246 рр. правителі мінялись 47 разів; повертаючись по кілька разів на престол, тут правили 24 князі, причому 35 княжінь тривало менше року кожне.

Все це значно послабило могутню державу, що існувала за часів Ярослава Мудрого. Тому під час битви з новим для Русі ворогом татаро-монголами на річці Калці (1223) руські князі, які не мали єдиного командування, зазнали поразки. Після Батиєвої навали 1237-41 рр. і погрому Київської Русі - опиняється під важкою залежністю від Золотої Орди. Князі з повноправних володарів - перетворилися на данників хана. Це було поворотним моментом в історії українських земель, які по суті втратили незалежність.

Галицько-Волинське князівство відокремилося від Києва у 1097 році. Найбільшої могутності досягло за Ярослава Осмомисла 1153-1187 р. (фото). За нього князівство доходило до Дунаю та Чорного моря, а також вело успішні війни з *угорцями* й *поляками*. Галицьке князівство й Волинське князівство існували окремо, у 1199 р. Роман Мстиславович об'єднав їх. Йому також присягали київські князі на вірність. На той час Роман створив могутню державу ставши по суті «однодержавцем» Русі. Після його загибелі1205 року держава на деякий

час розпалася, але Данило Галицький (син Романа) зумів відновити єдність. А вже 1253 року він приймає корону від папи римського і стає першим королем на українських землях.

Литовсько-руська доба. Велике Кня -зівство Литовське, Руське і Жемайтійське 1434 р. До складу Великого князівства Литовського, тривалий час входили українські і білоруські землі, та й з пануванням на цих теренах Золотої Орди було покінчено значною мірою зусиллями Великого князівства. Починаючи з XIII ст, у боротьбі з Німецьким орденом та Галицько-Волинським князівством формується *Литовська держава*. За Великого князя Литовського Гедиміна 1316-1341 р. відбулося зміцнення територіальної єдності Вел.княз. Лит. (приєднались Мінськ, Орша, Берестя, Пінськ, Туров, відбувались спроби приєднати Київське князівство), утвердження спадковості князівської влади.

У 1323 р. помирають останні законні спадкоємці роду Романовичів - Андрій та Лев Юрійовичі. Це призводить до того, що «галицька спадщина» переходить до тамтешніх бояр у руки Болеслава Тройденовича. У 1340 р. Болеслава було отруєно, а на княжий стіл запрошено Любарта Ґедиміновича, хрещеного - під іменем Дмитрій. Реально влада Любарта-Дмитрія обмежувалася Волинню, а столиця містилася в Луцьку. У 1344-1345 р. після нищівного походу польського короля Казимира III, Галичина поступово переходить під владу Польщі. Польське королівство остаточно захопило Галицьку і Холмську землі у 1387 р

У цей час ослаблені боротьбою з монголами та внутрішніми негараздами «Руські землі» потрапили у поле зору династії Гедиміновичів. За князя Ольгерда 1362 р. до Вел. кн. Литовск. приєднується Київське князівство. Поступово «Чорна Русь» та «Біла Русь» Чернігівського та Сіверського князівства перейшли

під владу литовської династії Гедиміновичів; утворилася *Литовсько-Руська держава*. Це було дуже дивне об'єднання, у якому руське,українське та білоруське населення та їх землі становили абсолютну більшість (80 %), від самої Литви, і по суті це була *Руська держава* з давньоруською мовою в якості державної і православ'ям в якості панівної релігії.

Буковина з 1359 р. відходить до *Молдавського князівства* під назвою *Шипинської земл*і, а *Закарпаття* у другій половині XIII ст. відходить до складу *Угорщини*. Таким чином всі землі сучасної України у XIII-XIV ст. увійшли до складу сусідніх держав. За князів Ольґерда та Кейстута почалося масове входження українських земель: Волинь, у 1357-58 рр. - Чернігово-Сіверщина, 1363 р. - Поділля; у 1362-63 р. - Київщина; Брацлавщина та Переяславщина.

Із 1398 р. (українська держава) *називалась Велике князівство Литовське, Руське і Жемайтійське,* де давня руська культура, закони (Руська правда) та звичаї були панівними в цому князівстві. Українська та білоруська шляхта підтримувала князів Кейстута, Вітовта, Свидригайла у їх боротьбі за об'єднання всіх українських та білоруських земель в єдину державу.

В умовах боротьби з хрестоносцями, Московським князівством та через внутрішні конфлікти Велике князівство Литовське, Руське і Жемайтійське вступило в союз з Польським королівством, уклавши *Кревську унію* (1385 р). Проти зближення з Польщею виступало багато православних князів, тому у державі протягом ста років відбулось три громадянські війни:

- Громадянська війна в Вел.Кн.Лит. (1381–1384);
- Литовсько-руська громадянська війна (1389–1392);
- Польсько-литовсько-руська громадянська війна (1432-1437). Під час останньої у межах Вел.Кн.Лит. протягом трьох років фактично існувала держава - *Велике князівство Руське.*

У другій половині XV ст.. Велике князівство Литовське перетворилося із своєрідної федерації українських, білоруських та власне литовських князівств на централізовану державу. Далі ми поведемо мову про *Річ Посполиту* – східноєвропейську

федеративну державу, що існувала протягом 1569 - 1795 років на теренах сучасних Польщі, України, Білорусі, Литви, Латвії, південної Естонії та західної Росії. Це була одна з найбільших держав континенту в ранньому новому часі.

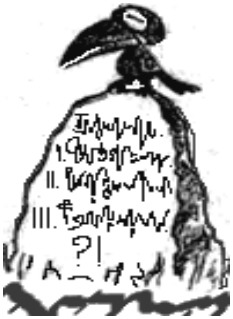

Об'єднання Литви й Польщі в Річ Посполиту в межах 1619 р.:

Королівство Польське;
Герцогство Пруссія, польський васал;
Велике князівство Литовське;
Герцогство Курляндія, литовський васал»;
Лівонія.

У 1370 р. помирає останній польський король з династії П'ястів - Казимир III «Великий». Престол успадкувала його онука Ядвіга. Це призвело до довгих дебатів стосовно чоловіка для королеви Польщі. Остаточно було прийнято рішення запросити партнера по боротьбі з німецьким Орденом, тодішнього великого князя литовського Ягайла Ольґердовича, який і сам, у зв'язку з загостренням зовнішньо-внутрішньої ополітичної ситуації, був не проти такого об'єднання. Тому в 1385 році була підписана *Кревська унія*, за якою Ягайло одружувався з Ядвігою і обіймав польський престол. За це він підпорядковував землі *Литви* й *Русі* польському трону і привертав свій народ до святої Католицької Римської церкви. Також об'єднувались збройні сили та казна. Через це посилились польські і католицькі впливи у Великому князівстві Литовському, поступово усувалася від влади православна руська знать.

1456 р. було ліквідовано Волинське князівство, а 1470 р. - Київське. Внаслідок Люблінської унії (пов'язана з поразками Литви у Лівонській війні) 1569 р.: Волинь, Підляшшя, Поділля, Брацлавщина та Київщина перейшли під владу Польщі та створювалася єдина польсько-литовська держава - *Річ Посполита*. Протягом XVI ст.. приймаються три Литовські статути, які були створені на основі давньоруських норм права, кодифікованих Ярославом Мудрим та наступними київськими

правителями. У 1582 році відбувається досить важлива подія - папа Григорій XIII наказав виправити юліанський календар. За новим (григоріанським) календарем додавалося 10 днів, через що виник розкол, коли католики перейшли на новий календар, а православні залишилися з юліанським. Це створило дуже високу напругу в суспільстві.

1596 р. була підписана Берестейська унія, за якої утворювалася нова *греко-католицька церква* з православними обрядами, але визнавалися догмати католицької церкви, а головою визнавався папа римський. Це викликало перехід у католицтво частини руської знаті, що у свою чергу призвело до дуже сильного загострення ситуації в країні. Національне відродження на українських землях викликало появу братського руху та козацтва. Почався розвиток літератури староукраїнськ. мовою.

Українське козацтво. Українські землі в XV ст. Райони у нижчій течії Дніпра у другій пол.. XV ст. представляли собою буйний, незаселений осілою людністю степ, який отримав назву *Дике Поле*. (Примітка: відповідно до теми, пропонуємо прочитати дві книги Карпова В.Є. «Біля витоків козацтва» та «Козацькому роду нема переводу»). Своєрідними «дверима» в Дике Поле з боку густо заселеного Середнього Подніпров'я були пороги - переривчасте гранітне пасмо, що перетинало течію Дніпра, тягнучись на багато кілометрів між теперішніми Дніпропетровськом і Запоріжжям. За порогами починався Дніпровський Низ. Річище тут було засіяне безліччю островів, а сам Дніпро розділявся на рукави, утворюючи численні озера, затоки й протоки. Цю місцевість називали Великим Лугом. У цей час почали формуватися групи втікачів з території Речі Посполитої, які прибули сюди з різних причин. Основними були бідність, релігійний й національний гніт, напади татар, чи кримінальні переслідування. Ці люди називали

себе козаками й займалися в основному ратною справою.

Склад цих угруповань був дуже строкатий, і окрім українців (жителів руської частини Польщі), які становили безумовну більшість, тут було багато татар, росіян, поляків, угорців і німців. У 1492 р. вперше згадуються козаки-християни (кияни та черкасці), які в гирлі Дніпра розбійницькі, напали на турецький корабель. Аж до останньої чверті XVI ст. козацтво було заняттям і способом життя, а не соціальним статусом. Життя в степу вимагало тяжкої праці не тільки у воєнний, але й у мирний час. «Козакування» полягало й у землеробстві, рибальстві, тваринництві й полюванні. Час від часу вони супроводжували східні каравани тощо.

Крим і становлення козацтва. 1449 року Чингизід (нащадок Чингізхана) - Хаджі Герай за допомогою Литви проголосив створення кримського ханату. Ця держава вела своє коріння від численних кочових народів, що жили на теренах Криму та південної України протягом багатьох століть. До їх складу входили нащадки *хазарів, половців, печенігів, татаро-монголів, угорців* та *ногайців*. На південному узбережжі існували венеціанські, а згодом генуезські колонії. Але 1475 року кримське ханство перетворюється на васала Туреччини. Турецьке військо знищило присутність генуезців у Криму. Татари не мали регулярного війська, але хан міг у будь-який момент скликати до 100 тисяч вершників. Ця армія нерідко навідувалася й на українські землі задля ясиру. У походи йшли частіше зимою, коли річки замерзали, і пересування армії було швидшим. Це відігравало велику роль, тому що набіги дуже рідко переростали на довгі компанії. Головним завданням цих акцій був грабіж та взяття здобичі для продажу на невільничих ринках. Задля запобігання таким набігам та для самозахисту на

території нижнього Подніпров'я почало формуватися саме українське козацтво. Перша документальна згадка про Запорізьку Січ відноситься до «Всесвітньої хроніки» Мартина Бєльского. Січ, як військово-політичне формування, мало досить складну структуру.

Одним з лідерів, які об'єднали розрізнені ватаги воїнів-християн українських степів, був *Дмитро Вишневецький* на фото, якого іноді кличуть Байдою. Його замок на острові Мала Хортиця став місцем першої загальновідомої Запорізької Січі. Він зумів організувати це товариство у міцну й грізну силу, яка стала на противагу татарському домінуванню у Дикому Полі. Під його керівництвом було проведено ряд походів на Крим, турецьку фортецю Азов та Молдову. За свої діяння став популярним героєм усної народної творчості. Після смерті Байди Вишневецького (1562 р.) дії козаків у степу продовжували шкодити Польським міжнародним відносинам, у тому сенсі, що порушували мир між турками і татарами з Річчю Посполитою. Так 1572 р. було створено перший козацький реєстр (почот) з 300 козаків під проводом Яна Бодовського. Але цей загін не зумів суттєво змінити існуючу ситуацію. Тож наступною визначною епохою в історії козацтва стає правління короля Стефана Баторія (1576-1586 р.). У вересні 1578 р. королівський уповноважений Янчі Бегер укладає у Львові угоду з козацькими представниками, відому під назвою «*постанова з низовиками*». За відповідну платню на службу приймалося 500 козаків; їхнім вищим командиром призначався черкаський староста, а гетьманом - Ян Оришовський. Пізніше набір було збільшено і в 1590 р. на офіційній службі значилася тисяча козаків. Але козаки продовжували свої походи на Крим і турецькі фортеці, інколи вони проводили навіть морські походи

на чайках. Про цей період є дуже багато інформації.

Події на українських землях до 1648 р. Подібні козацькі кампанії призвели до того, що 1589 року татари здійснили один з найбільших набігів на Україну. Султан Мурад III погрожував привести 200 тисяч вершників, якщо поляки не покінчать з козаками. Через це весняний сейм 1590 р. прийняв ухвалу «*Порядок щодо низовиків та України*», що мусила служити гарантією взятих перед султаном зобов'язань «вивести українних людей з Низу всіх». Але цій ухвалі не судилося справдитися. Натомість, спалахує конфлікт між козаками Криштофом Косинським та Янушем Острозьким через землі Білоцерківського староства. Цей конфлікт переріс на першу «невелику війну» козаків з польськими феодалами, який між іншим, закінчився поразкою козаків, але продемонстрував усім, що з козацтвом відтепер потрібно рахуватись.

У зв'язку з початком австро-турецької війни 1593-1606 р. певна ставка робилася і на козаків. Під проводом Северина Наливайка козацькі загони воювали в Молдові й Угорщині. Повернувшись з цих боїв, військо майже не мало ресурсів для існування, тому козаки пустились грабувати міста і села по Волині та Білорусі. Сил воювати з загартованим у військових походах, у магнатів та шляхти не було, тож вже 1596 р. вперше було вирішено пустити в дію регулярну армію, під проводом одного з кращих польських воєначальників того часу, опального гетьмана Станіслава Жулкевського. Поразкою наливайківців завершилася 1-а справжня війна Польської корони з козаками.

Після розгрому повстання, перший сейм 1597 р. оголосив козаків військовими злочинцями і ворогами держави. Нездійснимість цієї ухвали, як і багатьох пізніших схожого по змісту, витікала з тієї цілком очевидної причини, що козаччина вже

переросла межі урядового контролю, це все був спосіб українського життя. До того ж впродовж перших десятиліть XVII ст. Річ Посполита була втягнута у три війни: зі Швецією, Росією, Туреччиною, а козаки складали боєздатне і, що головніше, дешеве військо, що фактично знову й знову поновлювало легальне становище Запоріжжя.

Козаки почали виконувати функції найманого війська, великі загони реєстровиків під проводом Самійла Кішки успішно воювали під час польсько-шведської війни в Лівонії у 1601 -1602 р., а невдовзі широким полем козацької активності стали події так званої Московської смути і наступної за нею польської інтервенції до Російської держави.

Велику роль відіграли козаки і в Хотинській війні 1621 р. під проводом Петра Сагайдачного, коли завадили турецькій армії, що складала 300 тис. воїнів, рушити на Польщу. Під протекцією Війська Запорозького за Сагайдачного був здійснений і такий вагомий суспільний акт, як відновлення православної церковної ієрархії. Відомий цей гетьман і своїми морськими походами.

Суперечки між козаками і поляками продовжували точитися і надалі. У 1635 році була споруджена фортеця Кодак з метою не допустити селян на Січ. Але це не призвело до покращення відносин. Українські землі того часу були свідком цілого ряду сутичок, повстань і війн.

Козацька Держава. Хмельниччина. Богдан Хмельницький на фото. Ситуація у Речі Посполитій докорінно змінюється з появою Богдана Хмельницького, ця людина організувала небачений до того спротив польській владі. Взявши ініціативу в свої руки, він на початку лютого 1648 року розбиває залогу коронного війська, що знаходилася на Запорізькій січі з 1638 року, і повертає

реєстрове козацтво на свою сторону. Тоді ж козацьким колом його було обрано гетьманом Війська Запорізького. Одразу ж почались інтенсивні перемовини з татарами про взаємну військову допомогу. Всі ці події стали початком процесу, який увійшов в історію під назвою Хмельниччина.

Дочекавшись допомоги з Криму, Б. Хмельницький рушив на коронне військо. Перша битва відбулася на р. Жовті Води (29 квітня 1648 року), де зійшлося військо козаків + татари Тугая з одного боку, і військо коронного гетьмана Миколи Потоцького з другого боку. Після перемоги над польським військом, козаки рушили на ставку обох гетьманів: коронного М. Потоцького й польського Мартина Калиновського - біля Корсуня. В цій битві яскраво проявив себе Максим Кривоніс, 25 травня поляки були розбиті вщент. Це викликало великий резонанс не тільки в самій Польщі, але й за кордоном.

(*Примітка* з книги Карпова В.Є. «Біля витоків козацтва»: Покинувши під зиму Чигирин, Б.Хмельницький потайки вирушив на Січ. З ним були: син Тиміш, реєстровий сотник Бурлай та охорона - усіх біля двох десятків кінних. 25 січня 1648 запорожці на чолі з Богданом Хмельницьким вдало нападають на урядову залогу біля острова Хортиця, більша частина реєстрових козаків перейшла на бік запорожців. Полковник Гурський з драгунами втік до Крилова, втративши понад 30 чоловік убитими. Незабаром Б.Хмельницького обирають гетьманом Війська Запорозького. З Запор. Січі новий гетьман звернувся з універсалами до українського народу, закликаючи його повстати проти чужоземних гнобителів. Заручившись підтримкою Туреччини, в лютому-березні 1648 р. у Бахчисараї українські посли уклали угоду з Кримським ханом Іслам-Ґіреєм III про військову допомогу у війні проти Речі Посполитої. 22 квітня 1648 р. Хмельницький вирушив з Запорож. Січі проти поляків.

Потоцький посилав шпигунів, але всіх їх перехоплював Тугай-Бей, від них Хмельницький дізнався про переділ війська польського, на 2 частини. Одна частина 12000 тисяч людей під

проводом 26-річного Стефана Потоцького повинна була розбити 9-тисячне козацьке військо. Потім до них повинні були приєднатися 6000 реєстрових козаків.

Коли начальники польського коронного війська, що стояло на Київщині, (між Корсунем і Черкасами), гетьмани Микола Потоцький і Марцін Калиновський дізналися про повстанські задуми Б.Хмельницького, вирішили зразу навесні йти війною на Запорожжя, задушити бунт у самому зародку, не допускаючи перекидання його на всю Україну. У квітні 1648 р. Микола Потоцький - «Ведмежа лапа» послав на приборкання повстанців частину реєстрових козаків на байдаках Дніпром під проводом полковників: Станіслава Кричевського, Вадовського й Гурського та військових осавулів Іляша Караїмовича й Івана Барабаша, відділ німецької піхоти (насправді то були люди завербовані з українців, в обмундируванні та із зброєю німецького зразка). Вони мали з'єднатися біля Кодака з загоном, який рушив 21 квітня 1648 р. «полем», під проводом гетьманового сина Стефана Потоцького. В цьому загоні була решта реєстровців, близько 2500 чоловік під проводом комісара Я.Шемберґа, близько 1500 жовнірів із кварцяного (королівського) війська. Це був авангард, слідом за яким рушило через кілька днів з-під Корсуня і головне військо, в якому було близько 11-12 тисяч людей. Напередодні козацькі розвідники затримали двох жовнірів, полонені розповіли, що С.Потоцький з військом перейшов Жовті Води. Б.Хмельницький швидко вирушив йому назустріч …..). *Кінець примітки*.

Напередодні корсунського зіткнення помер король Владислав IV. Тож вже в червні 1648 р. з ініціативи канцлера Єжи Ослоньського починаються переговори уряду з повстанцями. Вимоги козацького гетьмана були традиційними: збільшити реєстр до 12 тис., поновити козацьке самоврядування, заспоко-

їти конфлікти православних та уніатів у суперечках за храми. Паралельно з переговорами обидві сторони нарощували сили. Дві армії зустрілися біля села Пилявці, й козаки значно переважали сили поляків та ще мали татарську кінноту на додачу. 23 вересня розпочався вирішальний бій, він закінчився приголомшливою поразкою Речі Посполитої. Хмельницький отримав у свої руки багато гармат, пороху й коней. Ця перемога відкривала повстанцям дорогу на захід.

Армія козаків рушила на Львів, взяла з нього контрибуцію, і 26 липня Хмельницький видав універсал про захист міста. Тим часом по всій території Галичини, Покуття, Волині селяни почали нищити маєтки шляхти. Основні ж сили рушили на Замостя, що відкривало шлях на Варшаву. Через цю загрозу сейм призначає воєначальником князя Ярему Вишневецького. Ця досить цікава постать стала ключовою у боротьбі з Хмельницьким. Впродовж лютого 1649 року, коли тривала облога міста, чисельність війська козаків значно скоротилась, почалася епідемія дизентерії, голод. У Польщі ж 17 листопада новим королем став Ян Каземір, і частина старшини висловилася за відновлення переговорів з урядом. Відтак до Варшави рушило козацьке посольство, пропонуючи умови миру:

- амністія повстанцям;
- 12-тисячний реєстр козаків;
- відновлення козацького самоврядування;
- право вільного виходу в море;
- усунення з території козацької юрисдикції кварцяного війська;
- надання гетьманові Війська Запорозького під булаву одного з старостів.

Після попередніх переговорів Богдан Хмельницький зняв облогу й рушив до Києва. Він увійшов до міста 2 січня 1649 р. як національний герой через золоті ворота. Переговори були поновлені у лютому 1649 року, де Богдан значно змінює свою позицію з «козацького автономізму» в рамках Речі Посполитої. З традиційної козацької території Наддніпрянщини об'єкт заці-

кавлень переміщається на всю Русь по Львів, Холм і Галич, а суб'єктом її стає вже не Військо Запорозьке, а народ увесь руський, що його належить вибити з лядської неволі.

Коротке перемир'я було важко дотримувати обом сторонам, тож вже 20 липня козаки розпочали облогу Збаража, де укрилося коронне польське військо, яке значно поступалося чисельністю війську Хмельницького, який у свою чергу разом з Іслам Гіреєм напав на військо польського короля, що йшло на допомогу захисникам Збаража біля м. Зборова. Цей напад був повною несподіванкою для короля і коштував йому поразки. Ян Каземір був у скрутному положенні, тож було прийнято рішення розпочати переговори з ханом. Після домовленостей з татарами король Ян Каземір 20 серпня прийняв Хмельницького з його *Козацькими пунктами* умови. Облога Збаража була знята, і війська короля Яна рушили у напрямку Львова, війська Хмельницького - до Києва, а татари - до Криму (при цьому вони нещадно брали ясир).

Але на цьому протистояння не скінчилося, і вже 28 червня 1651 року дві велетенські армії (козаків і поляків) зійшлися знов біля міста Берестечка. На цей раз сили були майже рівні, але через зрадницькі дії татар та сильного тиску з боку поляків військо відступило до річки Пиляшівка. Роль наказного гетьмана взяв на себе Іван Богун, через те що Хмельницького «увіз» з собою хан Іслам-Гірей. (*Примітка*: Історики називають зовсім інші причини не зрозумілої поведінки Б.Хмельницького під час цієї битви). При виході козаків з оточення сталося непорозуміння між селянською й козацькою частиною війська, що призвело до катастрофи. Було знищено майже 8 тис. козаків, втрачена частина артилерії, гетьманська булава й печатка.

Дивовижно, але вже 17 липня 1651, після того як Богдан «вирвався з ханського полону», він швидко зумів знову організувати козацьке військо й закріпитися у Білій Церкві. Але виснажена походом і спротивом населення України, з'єднана армія поляків і литовців більше не могла продовжувати боротьбу. Тому була підписана «*Білоцерківська угода*» за якою козацький

реєстр мав бути скорочений до 20 тис., а юрисдикція Війська Запорозького обмежувалася Київським воєводством (Брацлавське й Чернігівське знову поверталися в підпорядкування коронної адміністрації Польщі).

Цей документ не був підписаний сеймом, тому що вперше в історії польського парламентаризму, один шляхтич скористався своїм правом вето. Це призводить до поновлення війни вже у квітні 1652 року, коли відбулася битва біля гори Батіг, де був здобутий реванш за програш під Берестечком. Зіткнення армій

продовжувалося і наступного 1653 року. Але вже 11 жовтня дипломатія Б.Хмельницького проявила себе у всій красі, Земський собор Московської держави ухвалив прийняти Військо Запорозьке з городами їх і землями під государя високу руку. *Переяславська рада.* Перемовини про союз козаків з Московським Царством почалися ще у березні 1652 року, а 2 липня Олексій Михайлович відсилає грамоту Б.Хмельницькому про рішення взяти Україну під захист Москви. До козаків одразу ж рушило і посольство на чолі з Василем Бутурліним, а 8 січня 1653 у Переяславі була проведена старшинська, а згодом і військова рада. За її результатами український народ мав присягнути на вірність московському цареві, що і відбувалося по всій Україні протягом січня-лютого 1654 року. Не присягнули лише Уманський, Брацлавський, Полтавський і Кропив'янський полки, а також духовенство. Документально рішення ради було затверджено «*Березневими статтями*». Зараз більшість вчених схиляється до думки, що це було приєднання або протекторат. (*Примітка:* Березневі статті 1654 р., або «Статті війська Запорозького» - угода між російським царським урядом і українською козацькою старшиною, комплекс документів, які регламентували політичне, правове, фінансове і військове становище України після Переяславської ради. Згідно з цими стат-

тями Україна зберігала свої військово-адміністративні органи управління на чолі з виборним гетьманом. На Гетьманщині без обмежень мало діяти місцеве право, обумовлювалося невтручання царських воєвод та інших урядовців у внутрішні справи України. Україна зберігала свої збройні сили (60 тис. козацького війська).

Територія сучасної України у складі Російської імперії 1654 - 1917 р. Після смерті Б.Хмельницького (1657) розпочався період громадянських воєн і зовнішніх інтервенцій (*Руїна*), які призвели до поділу України по Дніпру між Річчю Посполитою та Московською державою без погодження з українською владою (*Андрусівське перемир'я 1667 року, Вічний мир 1686 року*). Автономна Козацька держава (Гетьманщина) тимчасово збереглася лише в частині Лівобережної України під владою Москви.

Саме до цих часів, деякі історики відносять оформлення української нації, бо до об'єднання з Московією мешканці Південної Русі вважали себе «руськими», але після об'єднання виявилося, що раптово з'явилося населення «Великої» та «Малої» Русі, яке має дуже великі відмінності, щоб вважатися єдиним народом. І відтоді мешканці берегів Дніпра почали усвідомлювати себе спільністю, хоч і близькою до росіян (мова, релігія, історичне коріння), але все ж таки окремим народом, із своєю історією, культурою, мовою, традиціями. В подальшому імперський уряд всіляко намагався наявні розбіжності ліквідувати, позбавити населення українських (і білоруських) земель оригінальних рис, мови - з метою влити його у склад титульної, читай російської нації. За їх трактовкою: «*малороси*», «*білоруси*» і «*великороси*» вважались етнічними групами одного народу, під спільною назвою - *росіяни*. При цьому був «старший» і «молодший» брати, був центр – Москва і була окраїна - Київ. З історії всілякими силами старалися стерти інформацію: «звідкіль піш-

ла земля русичів і де зародився наш дивний народ».

Розпочиналося з малого зверненням, як: «пан до якогось холопа), з викладенням подій у СМІ – на Україні, як десь там на окраїні. Чомусь розумні люди не кажуть: «Ми були на Англії, на Росії або на США», а по відношенню до України, росіяни зазначають: «Ми їздили на Україну, або ми сиділи в кінотеатрі на Україні», немов на якійсь кобилі. Не поважаєш інших – не будеш мати поваги й до себе. Які дії – такі і наслідки.

Після невдалого виступу гетьмана Івана Мазепи в союзі з шведським королем Карлом XII (1708-09) цар Петро I *обмежив автономію Гетьманщини*. Остаточно козацькі автономії (Гетьманщину, Слобідську Україну, Запорозьку Січ) ліквідувала імператриця Катерина II в 1760-80 роках. Внаслідок російсько-турецьких воєн 1768-91 р. Росія завоювала Північне Причорномор'я і Крим. У результаті поділів Польщі (1772-95) Галичина перейшла під владу австрійських Габсбургів, а *Правобережна Україна* - до *Росії.*

Катерина II в таємній інструкції генерал-прокуророві сенату князеві В'яземському дала такі установки: «Малая Россия, Лифляндия, Финляндия суть провинции, которыя правятся конфирмованными им привилегиями, нарушать ония отрешением всех вдруг весьма непристойно б было… Сии провинции, также и Смоленскую, надлежит легчайшими способами привести к тому, чтобы они обрусели и перестали бы глядеть как волки в лесу». Катерина II *скасувала гетьманщину* в 1764 р., а в 1775 р. ліквідувала Запорізьку Січ. Останнім гетьманом України в складі Російської імперії був граф Кирило Розумовський.

До кінця XVIII - початку XIX ст., Україна була в основному аграрним краєм Московської імперії, з України «викачували» все, куди дотягували загребущі руки. У 1862 році царський уряд заборонив українські недільні школи, яких було в Росії більше 100. Циркуляром міністра внутрішніх справ Російської імперії Петра Валуєва від 18 липня 1863 року істотна частина публікацій українською мовою була заборонена.

У 1876 році цар Олександр II видав *Емський указ*, яким

обмежувалося використання української мови в Росії, заборонялося видання книг українською мовою, театральні постановки і т. д. Проте вже через 8 років, в 1884 році в Харкові було видано 4-х томне зібрання творів драматурга Кропивницького. Указ втратив силу в 1905 році у зв'язку із революцією.

Національне відродження.. З кінця XVIII ст. зароджується український національний рух, спершу культурний, з 1840 (Кирило-Мефодіївське братство), а далі політичний рух. Почалося формування модерної української нації. Важливе значення для національного пробудження мала творчість Тараса Шевченка; внаслідок репресій російського царату з 1870 року центр національного руху перемістився в Галичину. З кінця XIX століття виникають українські політичні партії, частина з яких висуває вимогу самостійної соборної української держави. *Українські землі у складі Австрійської імперії та Австро-Угорщини.* В результаті воєнних дій Росії та Австрії проти Туреччини у 1774 році Буковину захопили австрійські війська. У складі Австрійської імперії (з 1867 р. Австро-Угорщини) вона перебувала до 1918 р., у 1781 р. цісар Йосиф II видав патент (указ), яким усі парафії та монастирі в межах австрійської Буковини було об'єднано в одну єпархію та підпорядковано єпископові Досифієві (Дозофтієві) Херескулу, єпископові Радовецькому. 12 грудня 1781 р. єпископську кафедру було перенесено до Чернівців. Протягом 1786-1849 рр. Буковина була у складі Галичини, а згодом її перетворено на окремий край імперії. Під час революційних подій 1848-1849 рр. населення Буковини брало участь у низці селянських повстань, які очолював Лук'ян Кобилиця, обраний депутатом австрійського парламенту. У 1848 р. в Буковині було скасовано панщину, що сприяло піднесенню національно-культурного руху українського

населення, який особливо посилився після утворення у 1869 р. товариства «Руська Бесіда» у Чернівцях. Після визнання 1862 р Буковини окремим коронним краєм Австрійської імперії, їй було надано адміністративну автономію. На чолі краю стояв президент, який управляв за допомогою крайового сейму та крайового виділу. Урядовою мовою було встановлено - німецьку. Українці увійшли до складу крайового сейму лише з 1890 року. З 1880-х років на Буковині розпочалося справжнє українське відродження, яке очолили представники народовського напрямку в суспільному русі: Степан Смаль-Стоцький, Омелян Попович, Є. Лігуляк, Микола Василько та інші.

«Королівство Галичини та Володимирії (Лодомерії)» було утворене 1772 року як нова адміністративна одиниця Австрійської імперії. Воно постало в результаті анексії австрійцями Галичини після першого поділу Речі Посполитої. 1775 року до королівства була приєднана Буковина, відвойована у Османської Порти.

1795 року, завдяки ліквідації Речі Посполитої, Австрія приєднала до себе Краків, Холмщину, Південне Підляшшя та значну частину східних етнічно польських територій, 1809 р. вони всі, за винятком Кракова і Люблінської землі, увійшли до складу королівства Галичини та Володимирії з назвою землі Нової Галичини, 1815 р. - поповнилось Тернопільским краєм, яким поступилася Російська імперія. З 1846 року королівство поповнилось містом Краків, але 1849 р. позбулося Буковини, що була виділена у окрему адміністративну одиницю.

Українська державність у 1917-1922 роках. Центральна Рада. УНР. (*Примітка*: Детальніші відомості з цієї теми Ви можете знайти в статтях Українська Народна Республіка). Після Лютневої революції, 4 (17) березня 1917 р. в Києві, з ініціативи Товариства українських поступовців за участю політичних партій, кооператорів,

громадських і культурних організацій була створена *Центральна рада*. Її головою заочно був обраний професор Михайло Грушевський, якого тимчасово заміняв В. Науменко. Значну частину членів Ради становили есери і меншовики.

Центральна Рада почала переговори з Тимчасовим урядом Росії щодо умов входження України в демократичну Російську Республіку на правах автономії. Однак ці переговори були перервані Жовтневим переворотом у Петрограді, в результаті якого владу в Росії взяли більшовики. В кінці жовтня - на початку листопада 1917 р. більшовики Донбасу взяли владу в: Луганську, Макіївці, Горлівці, Краматорську.

Центральна Рада 7 (20) листопада 1917 р. проголосила Українську Народну Республіку. Для поширення свого впливу на південні губернії і Дон, що знаходилися під контролем отамана Каледіна, уряд більшовиків створює Південний революційний фронт під командуванням А. І. Антонова-Овсієнка. У першій половині грудня 1917 р. загони Антонова-Овсієнка зайняли район Харкова, а 24-25 грудня 1917 р. Всеукраїнський з'їзд Рад у Харкові проголосив Україну *Республікою Рад* і обрав *Радянський уряд України*. У грудні 1917 - січні 1918 в Україні розгорнулася збройна боротьба за встановлення Радянської влади. В результаті бойових дій війська Центральної ради потерпіли поразку і більшовики взяли владу в Катеринославі, Полтаві, Кременчуці, Єлизаветграді, Миколаєві, Херсоні та інш. містах. Рада народних комісарів РРФСР оголосила Центральній Раді ультиматум з вимогою силою зупинити російських козаків і офіцерів, які йшли через Україну на Дон. У разі виконання вимог ультиматуму Україну була б втягнено у громадянську війну в Росії. У відповідь на ультиматум Центральна Рада 25 січня 1918 року своїм *IV Універсалом* оголосила про вихід зі складу Росії і про *державну незалежність України*. 29 січня 1918 року проти Центральної Ради почалося повстання в Києві.

8 лютого 1918 червоними військами під командуванням лівого есера М. А. Муравйова був узятий Київ. У Києві банда-

ми Муравйова була здійснена жахлива різанина. Потім Муравйов взяв з міста велику контрибуцію і рушив далі — на Одесу. У лютому *Радянська влада* утвердилася по всій Україні. Однак наприкінці лютого - у квітні 1918 року Україна була окупована німецькими військами і Радянська влада припинила існування в Україні до листопада - грудня 1918.

Українська Держава. Директорія УНР

В обстановці початку військової інтервенції Німеччини Центральна Рада послала свою делегацію на переговори до Брест-Литовська. 9 лютого 1918 р. делегація УНР підписала з Німеччиною мирний договір. Німці ввели свої війська в Україну, а 29 квітня 1918 р. у результаті державного перевороту на зміну соціалістам Центральної Ради до Влади прийшов *Павло Скоропадський*, колишній генерал-лейт. царської армії. На «з'їзді хліборобів» Скоропадський був обраний гетьманом України. Було прийнято нову назву країни — *Українська Держава*. Вона існувала у квітні - грудні 1918 року під протекторатом Німеччини. Але за цей короткий проміжок часу було введено свою стабільну валюту — гривню, засновано Академію наук та Катеринославський університет.

Після закінчення *Першої світової війни* і *Листопадової революції* у Німеччині, (що невдовзі настали), уряд Скоропадського позбавився підтримки німців і був повалений повстанням під командуванням *Симона Петлюри* і 14 грудня 1918 року була відновлена *Українська Народна Республіка* на чолі з Директорією. Першим Директорію очолив Володимир Винниченко, який вже очолював уряд УНР в 1917-18 роках. Але на початку 1919 року він та інші соціалісти були виведені зі складу Директорії і її фактично очолив головнокомандувач військ УНР, Головний отаман Симон Петлюра. Фактично була встановлена військова диктатура Петлюри. Армії УНР боролися в 1918 -1920 роках з білими, червоними і махновськими силами.

(*Примітка:* Махновщина, анархо-селянський рух на Україні в 1918-1921 роках на чолі з Нестором Івановичем Махно).

Громадянська війна.10 березня 1919 р., в розпал громадянської війни, більшовиками була проголошена самостійна *Українська Соціалістична Радянська Республіка* (УСРР) зі столицею в Харкові, що знаходилася у військовому союзі з РРФСР. До складу УРСР були включені губернії Новоросії, західна частина колишньої Області Війська Донського. Таврійська губернія відійшла до РРФСР.

Під час військових дій території південних губерній неодноразово переходили з рук в руки. Катеринославська губернія і Приазов'я деякий час перебували під контролем *Селянської повстанської армії* (СПА) Нестора Махна, а деякий час під контролем Армії Денікіна.

Навесні 1919 року північні губернії стали ареною боїв громадянської війни. У результаті наступу військ СПА були зайняті Донбас, Катеринослав, Харків та Одеса. 31 серпня ними було взято Київ, уряд Петлюри перемістився до Вінниці, а потім до Кам'янця-Подільського. Сільська місцевість Приазов'я та і Катеринославської губернії перебувала під владою загонів Нестора Махна. До осені 1919 р. наступ білих втратив силу і східна частина України знову потрапила під владу більшовиків. До грудня 1919 на більшій частині території України була встановлена влада *УРСР*.

ЗУНР. Акт Злуки. Українсько-польська війна. В результаті розпаду Австро-Угорщини в 1918 на території Галичини була створена *Західноукраїнська Народна Республіка* (ЗУНР), яка 22 січня 1919 проголосила Акт об'єднання з УНР - *Акт Злуки*. Польща, яка в 1918 р. повернула собі незалежність, втрачену наприкінці XVIII століття, прагнула при цьому повернути собі

українські землі, що колись їй належали. Це стало причиною

українсько-польської війни. На початок червня 1919 р. майже вся ЗУНР була окупована Польщею, Румунією і Чехословаччиною. Українська Галицька армія (УГА) контролювала лише правий берег річки Збруч, на східному кордоні між ЗУНР і УНР. 7.06.1919 р. УГА розчала Чортківську офензиву, в результаті чого 24 червня війська ЗУНР просунулися до Львова і Станіслава і зайняли Тернопіль. Проте 28 червня почався польський наступ і до 16 липня УГА була витіснена на свої позиції від 7 червня. Почалася поспішна евакуація УГА на лівий берег Збруча, і таким чином 18 липня 1919 р. УГА повністю втратила контроль над територією ЗУНР Частина військ УГА опинилася у Чехословаччині, де стала відома під назвою «української бригади», однак основна частина армії, яка налічувала близько 50 000 бійців, перейшла на територію Української Народної Республіки.

21 квітня 1920 року Польща і Україна домовилися про те, що *кордон* має проходити по *річці Збруч*. Але фактично на той момент С.Петлюра вже не являв собою самостійної сили і міг існувати тільки при польській підтримці. Зі зникненням такої двома місяцями по тому УНР остаточно припинила своє існування.

Радянсько-польська війна. 25 квітня 1920 року польські та українські війська атакували позиції Червоної Армії по всій протяжності українського кордону і до 28 квітня зайняли лінію Чорнобиль - Козятин - Вінниця - румунський кордон. 7 травня 1920 р. вони зайняли Київ. Але вже в травні 1920 р. радянські війська перейшли в контрнаступ і 12 червня вони захопили Київ, а вже в липні 1920 р. почали операції в Західній Україні.

Жодна зі сторін в ході війни не досягла поставлених цілей

Білорусь і Україну було поділено між Польщею і радянськими республіками, які в 1922 році увійшли до *Радянського Союзу*. За *Ризьким мирним* договором 1921 року Західна Україна увійшла до складу Польщі. Буковина відійшла до Румунії, а Закарпаття – до Чехословаччини. Детальніші відомості з цієї теми Ви можете знайти в Українській Радянській Соціалістичній Республіці.

УРСР у 1922-1941 р. Адміністративні зміни сучасної території України 1921-1994 р. За даними перепису 1920 року населення Радянської України становило 25,5 млн осіб. З них сільських жителів 20,9 млн, а міських 4,6 млн. 30.12. грудня1922 року, підписавши Союзний договір, Українська РСР спільно з РРФСР, Білоруською РСР та Закавказькою РФСР увійшла до складу СРСР, (тоталітарної держави), яка керувалася обмеженим колом керівних осіб ВКП (б). Продовжував тривати процес втрати етнічних Українських земель: у 1924 році Таганрог був переданий до складу РРФСР, поступово було асимільовано українство Кубані, Стародубщини та Слобожанщини. З 1929 р. здійснено прискорену індустріалізацію, що коштувала багатьох тисяч життів, примусову колективізацію селянства, масові сталінські репресії, штучний голодомор 1932-1933, винищення національної інтеліґенції. Взагалі ці дії коштували бл. 7-10 млн. українських життів (тобто бл. 25-30 % населення Східної України), що нагадувало справжній холокост. Щоб залишиться в живих, українське населення мало стати на шлях співпраці з ворожою комуністичною владою.

Національний рух Визвольних змагань 1917-1921 років продовжував розвиватися не лише на західноукраїнських землях, але й на теренах центральної та південно-східної України. Відомим є, наприклад, повстанський рух у Холодному Ярі, про

який, однак, радянська пропаганда намагалася викоренити будь-які згадки. Внаслідок Секретного додаткового протоколу про розмежування сфер інтересів до Договору про ненапад між Німеччиною і Радянським Союзом та наступного Польського походу РСЧА, в 1939 р. до УРСР *приєднана Західна Україна*, а в 1940 р. - Північна Буковина і українська частина Бессарабії.

Землі Західної України у 1921-1939 роках. Докладніше у складі Польщі 1919-1938 р.За переписом 1931 року на території Західної Україні проживало 8,9 млн осіб, у тому числі 5,6 млн українців і 2,2 млн поляків. У цей час на землях Західної України, що увійшли до складу Польщі, здійснювалася політика полонізації, посилювався національний гніт. Відповіддю на нього став підйом націоналістичного руху. З приходом до влади в Польщі, (в результаті державного перевороту 1926 р. Юзефа Пілсудського) тут установився *авторитарний режим*, відомий як «санація». Політична опозиція переслідувалася правовими засобами й силовими методами. По відношенню до національних меншин проводилася політика «культурного придушення», яка восени 1930 р. переросла в масові репресії проти українського населення Галичини і Волині («*Пацифікація*»).

Підрозділи польської поліції та армії були введені в більш ніж 800 сіл, було заарештовано понад 2 тисячі осіб, ліквідовані українські організації, спалено близько 500 будинків. Складовою частиною «пацифікації» стали українські погроми з боку польських шовіністичних угруповань. Справа дійшла до того, що в 1932р. Ліга Націй засудила дії польського уряду щодо українського населення.

У 1938-1939 р. автономна Карпатська Україна в складі (2) Чехословаччини, в результаті Мюнхенської змови і розділу (1) Чехословаччини була захоплена - Угорщиною.(*Примітка*: До зайняття Закарпаття угорськими військами спочатку плану-

валося приступити 12 березня 1939, в день проведення виборів в місцевий Сейм, але німецький уряд відкинув цю ідею, зазначивши, що своєчасно повідомить про час початку окупації. Угорці зосередили на кордоні 12 дивізій VI армії і в ніч з 13 на 14 березня 1939 р. угорська армія невеликими силами почала просування вглиб території Карпатської України).

Україна у роки німецько-радянської війни (1941-1945 р.) У роки німецько-радянської війни вся територія України була окупована німецькими військами. На початку війни українські націоналісти співпрацювали з Німеччиною, сподіваючись на її допомогу у відновленні самостійності. Німецький терор в окупованій 1941 року Україні розвіяв ці сподівання. У результаті прихильники незалежності, зокрема Степан Бандера, були кинуті в концтабори. Велика маса українців воювали з нацизмом в рядах Червоної армії. У роки війни на території України широкий розвиток отримав партизанський рух. Партизанські загони формувалися як з ініціативи радянських активістів, так і силами націоналістичних організацій. Утворена 1942 року УПА вела боротьбу і проти Німеччини, і проти СРСР (до 1950 - х років).

Німецька окупація України відрізнялася особливою жорстокістю. Вал війни прокотився з краю в край Україною двічі - спочатку із заходу на схід, потім зі сходу на захід. За підрахунками інституту історії України НАН України, в лавах Червоної армії загинуло 3,5-4 млн. українців, у партизанських формуваннях - від 40 до 60 тис., у загонах ОУН та УПА - понад 100 тис. Прямі людські втрати України, за оцінками цього інституту, становлять 8-10 млн., демографічні - біля 10-13 млн осіб.

На території України німці спалили разом із мешканцями 250 сіл. У 230 концтаборах і гетто, а також в інших місцях масового знищення від рук нацистів загинуло 5,5 млн. українсь-

ких людей. До Німеччини, для роботи на промислових підприємствах і в сільському господарстві, близько 2,4 млн осіб були вивезено з України. Втрати українського народу у війні становлять 40-44% від загальних втрат СРСР. На території України було зруйновано близько 700 міст і селищ та 28 тисяч сіл. Понад 10 мільйонів людей залишилися без даху над головою.

Україна у 1945-1991 роки. Детальніші відомості з цієї теми Ви можете знайти в Українська Радянська Соціалістична Республіка. В 1945 р. до УРСР приєднано Закарпаття, в 1954 р. - Крим. В 1945-1953 рр. за різного роду «антирадянські політичні злочини» в Україні було зааре ш -товано 43 379 чол. віком до 25 років, із них 36 340 чол. – у західних областях України. В 1946 - 1949 рр. було відправлено в заслання близько 500 тис. західних українців. В умовах часткової лібералізації радянського режиму в кінці1950 років розпочався дисидентський рух, який було жорстоко придушено у1960-70-х роках. На західних теренах продовжувала існувати у підпіллі заборонена греко-католицька церква. Усередині 1980-х років українська нація знаходилась на порозі повної асиміляції. Але економічні труднощі неефективної та напівмілітаристської економіки соціалізму спонукали керівництво СРСР почати так звану «перебудову». В 1990 році відбулися перші демократичні вибори до Верховної Ради УРСР.

Україна незалежна. 24 серпня 1991 року Верховна Рада УРСР проголосила незалежність України, підтверджену всенародним референдумом 1 грудня 1991. Сформувалася демократична політична система, закріплена Конституцією 1996 року. Непослідовні реформи з 1990 р. призвели до глибокої економічної кризи, яка ускладнює політичну ситуацію в середині країни. Станом на кінець 2013 р. Україна робить кроки на шля-

ху інтеграції в Європейс. Союз. Перехід від командно-адміністративної економіки до ринкових відносин спричинив загострення соціально-економічної ситуації в країні, що потягло за собою загострення політичної ситуації. Було прийнято рішення провести дострокові вибори Президента і Верховної Ради і 27 березня 1994 року відбулись вибори до Верховної Ради України. Було обрано 338 народних депутатів, половина з яких були членами політичних партій. 28 червня 1996 р. прийнято Конституцію України, яка закріпила здобутки суверенної України, підтвердила право людини на безпеку, здоров'я та самовизначення у власній країні. Також документ мав урегулювати повноваження законодавчої, виконавчої та судової влад. У вересні 1996 р. Національним Банком, який очолював Віктор Ющенко, введено національну грошову одиницю гривню. Стабілізація фінансової сфери була одною з передумов відродження економіки.

У березні 1998 року парламентські вибори проведено за новою системою - мішаною (пропорційно-мажоритарною). З 450 депутатів 225 було обрано в одномандатних виборчих округах, а 225 - за списками від політичних партій і блоків.

Чергові вибори Президента відбулися 31 жовтня 1999 р. У другому турі, після підрахунку голосів з'ясувалося, що переміг Леонід Кучма. 16 квітня 2000 року відбувся Всеукраїнський референдум за народною ініціативою. Понад 80% виборців, що взяли участь у голосуванні, висловились за створення двопалатного парламенту, скорочення числа депутатів з 450 до 300, ліквідацію права депутатської недоторканності, право Президента достроково припиняти повноваження ВРУ, якщо остання протягом одного місяця не зможе сформувати парламентської більшості, або протягом трьох місяців не зможе

затвердити підготовленого і поданого в установленому порядку Кабінетом Міністрів проекту Державного бюджету України. Проте рішення референдуму так і не було втілено у життя.

Навесні 2001 р. Україну охопила політична криза, стало перегрупування політичних сил в країні у 2000-2001 рр, особливо напередодні парламентських виборів 2002 р. Вибори до Верховної Ради у березні 2002 р. відбувалися за мішаною виборчою системою

Вибори Президента України 2004 р. стали переломними в історії держави. У результаті голосування 31 жовтня 2004 року не виявив переможця, тому було призначено другий тур виборів - 21 листопада 2004 р. Голосування другого туру відбулося зі значними порушеннями і фальсифікаціями. Оприлюднені ЦВК результати про перемогу В. Януковича разюче відрізнялися від даних екзитполів, які засвідчували перемогу В.Ющенка. Обурені таким станом речей виборці відгукнулися на заклик опозиційного кандидата захистити свій вибір і вже ввечері 21 листопада 2004 р. зібралися на мітинг на центральній площі Києва - майдані Незалежності. З наступного дня мітинг переріс у масову мирну акцію протесту, яка тривала до 8 грудня 2004 р. і отримала назву «Помаранчева революція».

Своїм рішенням від 3 грудня 2004 року Верховний Суд України визнав недійсними результати другого туру президентських виборів і призначив пере голосування другого туру на 26 грудня 2004 р. за Віктора Ющенка проголосувало 51,99%. Інавгурація нового Президента України В.Ющенка відбулась 23 січня 2005 року.

Настав 2010 рік і знову вибори Президента В Україні. 17 січня 2010 р. відбувся перший тур президентських виборів в Україні, у результаті якого переможця виявлено не було. 7 лютого 2010 р. було проведено другий тур виборів, у якому переміг з відривом у 3% Віктор Янукович. Це перший в історії України випадок, коли Президента було обрано менше, ніж 50% голосів виборців. Новий уряд на чолі з М. Азаровим почав проводити політику «покращення» для українців. Ми стали жи-

ти краще, заявляє М.Азаров, а народ запитує, -а ми? Не дочекавшись відповіді, знедолений та історично гноблений український люд, наклонив голову та пішов шукати кращої долі.

Невловима істина далі кликала в дорогу українську націю. Гонитва за «кращою долею» виявилася нескінченною дорогою навколо мініатюрної кулі Земля, радіусом 7 тис. кілометрів, на якій тісняться нині близько семи мільярдів землян. Вийшла ціла кругосвітня подорож супроти часової стрілки. Ця погоня супроти Часу виявила:

1). Що ніхто добровільно - «кращої долі» не дасть, і народ повинен сам боротися за гідний рівень життя ;

2). Що революції готовлять генії, роблять її романтики, а користуються її плодами – негідники;

3). Нарешті кожен українець повинен розуміти, що він - є народ і влада повинна бути - в його руках;

4). Що українська нація - це народна сила, бо лише разом, вони - Сила! А кожен окремо - ніщо!;

6). Що на планеті Земля існує реалістичний світогляд походження людства і реальний Вищий Розум з створеними процесами і відповідними законами;

7). Що на планеті є декілька порталів зв'язку із Вищим Розумом, (Абсолютом) і називаються вони – «місця сили», що людство вже досягло піка свого фізичного розвитку, і тепер необхідно розвиватися духовно;

8). Що наше людство на планеті Земля, (як і на Місяці) – не одне, що паралельно з нами – існують й інші світи;

9). Що на порозі XXI ст.. людство перебуває в стадії переходу з однієї раси - в іншу. Достовірні знання про минуле людства дозволять виявити основні тенденції еволюції й спрогнозувати його майбутнє;

10). Що схожість нашої цивілізації з попередніми – складає 100% і ми повторимо їх долю, якщо не знайдемо новий шлях у своєму розвитку?

(*Примітка*: Людство в кінці XXI ст. цілком імовірно, може стати останнім біологічним видом на нашій планеті. Але людство

не зникне безвісти, воно перетвориться в новий біовид).

Рівень секретності № 3

Нам необхідно закінчувати перший розділ, бо читач вже втомився від попередньої, змістовної інформації і необхідно мати певний час для її усвідомлення. Як ви пам'ятаєте, (було раніше) «Коли виникла Україна як держава і хто такі – українці», ми зробили комп'ютерну картографію українських земель. В межах цих кордонів, ми почали з'ясовувати «залюднення» цих земель. За тисячоліття – все перемішалося і дуже важко визначитися з першокорінням: «Українці – хто ми»? Тим паче, що нам треба брати до уваги «телегонію». (*Примітка:* Суть явища телегонії, (від грецького tele - «далеко» і gennao - «породжує») полягає в тому, що перший статевий партнер дівчини, що стає жінкою, впливає на її майбутнє потомство, навіть якщо воно буде не від нього. Якщо простими словами - телегонія у людей - це слід першого чоловіка в генетичному коді дівчини *на все життя*. Це означає, що дівчина, *надалі*, буде народжувати дітей з ознаками найпершого сексуального партнера. Навіть якщо вона матиме стосунки з четвертим або десятим чоловіком - всі діти матимуть *ознаки першого*. А потім сучасні батьки гадують: «А на кого схожа наша дитина? Ти що мені зраджувала?» Теж саме відбувається і в чоловіків. Перша жінка закладає свою інформацію в геном чоловіка. Наша ведична культура розвивалася так довго тому, що наші предки знали, що таке телегонія у людей і намагалися себе захистити дотримуючись певних законів). Перейдемо до нашої теми.

В давні часи в нашій мові широко вживалось дивне слово, яке живе й досі, це дієслово «*украяти*» (вкраяти). Слово означало «виділити», «відірвати», «відокремити» тощо. І досі існують слова «кравець», «краяти сукню», «викроїти годину» тощо.

Так само, як хліб, матерію або час, можна «*украяти*» землю.

Дослідження з цього питання проводив видатний учений С.Шелухін. Тому, що походження назви Україна здавна привертало увагу вчених, але однозначного пояснення й досі немає. *Одні дослідники* пов'язували її зі словами «край», «найвіддаленіша від центру частина території», «околиця», «біля краю», тобто «пограничная територія». *Другі* - схилялися до іменників: край, країна у значенні «рідний край, своя країна, рідна земля; земля, населена своїм народом». *Треті* – мали свій погляд, за яким назва Україна походить від вищеназваного дієслова «*украяти*», відрізана, що згодом стає цілим, (окремою країною).

Вчені вважають, що най вірогіднішою, (найпереконливішою) слід вважати версію, яка пов'язує назву Україна зі словами край, країна, хоч зв'язок цей не прямий, а значно складніший. Як дослідив український учений В. Скляренко, процес становлення поняття «Україна» був досить тривалим і мав декілька етапів. Отже, перша згадка в літопису назви «Україна» пов`язана зі смертю переяславського князя Володимира Глібовича, який виявив себе завзятим оборонцем не тільки Переяславщини, а й Київщини, Чернігівщини та українських земель взагалі від нападів половців.

Звертаємося до вас словами Віктора Баранова:

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці:
Де той рік, де той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми українці?
І що є в нас душа, повна власних чеснот і щедрот,
І що є у нас дума, яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми на Вкраїні - таки український народ,
А не просто населення, як це у звітах дається.

І так, українці - це східноєвропейський етнос, що сформувався не тільки на землях України, але й за межами України проживають в Росії, Казахстані, Молдові, Білорусі, Киргизії, Узбекистані, Польщі, Канаді, США, Аргентині та інших країнах. До 20

століття вживали самоназву: русь, русини, козаки, нас також називали: рутенками, черкасами, роксоланами, малоросами.

Згадаймо гіркі, але вірні і сьогодні слова Т.Шевченка про нас і до нас, українців за національністю: «Доборолась Україна до самого краю: гірше ляха свої діти її роздирають... Схаменіться, недолюди, діти юродиві... полюбіте щирим серцем велику руїну... розкуйтеся, братайтеся»…..

У першому параграфі своєї праці «Хто такі українці, і чого вони хочуть» (1917 р.) М. Грушевський висвітлює питання про походження назви «*українці*»? У давнину, ще за часів святої Ольги і Володимира, що хрестив Київську Русь, звалася наша держава Руською. Великоруський і білоруський краї теж звалися Руссю, тому що належали до Києва. Хто українці, і кого українці приймуть у свої ряди як свого товариша? Таке питання ставить М. Грушевський і дає відповідь. Українець – це, *по-перше*, той, хто зроду - українець, родився і виріс з українською мовою на устах і хоче тепер йти спільно зі своїм народом, хто хоче працювати для його добра, боротися за його свободу і кращу долю.

По-друге, українець також кожний, хто щиро хоче бути з українцями і почуває себе їх однодумцем і товаришем, членом українського народу, бажає працювати для його добра. «Якого б не був він роду, віри чи звання – це не важливо». Згадайте такі слова Т.Шевченка, адресовані і Вам: «Обніміться, брати мої, молю вас, благаю».

Так хто такий «середній» українець? Це не найкращий представник нації, але і не найгірший. Не націоналіст-фанатик, але і не «хатоскраївець». До перших - тих, що не зовсім з'їхали з глузду на темі націонал патріотизму, звичайно, ми маємо більшу повагу, ніж до останніх, хоча за часів СРСР, самі до певної міри, були схожими на останніх. Взагалі, до недавнього часу, більшість людей досить успішно самі - себе заспокоювали тим, що: «хоч я не є воїном, політиком, чи торгашем - зате, без перебільшення скажу, я є тим, хто їх годує – українців». Та виявляється що:

► Хто не цікавиться політикою - з тим, рано чи пізно, політика зробить недобре діло.
► Хто не вміє битися - тому, рано чи пізно, сядуть на шию і будуть понукати.
► Так збудований світ. Щоб виживати, треба вміти все. Хто такі українці? Коли мова йде про: німецьку пунктуальність, англійський консерватизм, французьку вишуканість, або американську самовпевненість - чи задумувались Ви, що, на цей рахунок, можна сказати про українців? Чим українці вирізняються поміж інших людей?

Самому українцеві зробити, на цей рахунок, не упереджений висновок, важко. Правильно його може зробити тільки сторонній спостерігач. Але те, чому дійсні українці намагаються уберегти свою культуру й мову від нищівного впливу мови «великого сусіда», про це, ми мусимо говорити. Найперше, це те, що російська мова для української культури - те саме, що американські фільми, для європейського кінематографу. Російська мова, як і багато чого іншого російського, агресивніша за українську. (Достатньо навчитись володіти десятком російських матів і вже можна порозумітися з любим, хто вміє те саме). Тому українці категорично проти експансії російської мови в Україні. Ми не можемо віддати на поталу свою рідну мову.

Як не дивно, але дивлячись на українську історію, приходиш до висновку, що українці, в більшості випадків, вояки «по примусу», а не по покликанню. В тому причина, що вони майже увесь час, вільно, чи не вільно, потрапляли в рабську залежність від сусідніх, більш войовничих народів. Зараз, коли міжнародна спільнота, як ніколи раніше, має вплив на міждержавні стосунки окремих країн, необхідність комусь сплачувати данину покори – відпадає. Ніщо не стоїть на місті. Змінюється історичне середовище - змінюється мораль у міжнародних стосунках. Україна сповна заплатила при «розлученні» з Росією, яка обдерла її, як липку. За свою мову, культуру і звичаї, нам ще довго доведеться воювати з тими, хто під впливом старшого

«не брата», втратив до свого історико-культурного надбання - почуття. Досить вдало навела приклад Ірина Шаповалова (на фото) з вірша Дмитра Білоуса:

Не раді родичі обновам.
Чи ти об'ївся блекоти,
Що не своїм, не рідним словом
Із матір'ю говориш ти?
Ти втратив корінь і основу,
Душею вилиняв дотла,
Бо ти зневажив рідну мову,
Ту, що земля тобі дала.
. . . . . .
Для тебе й Київ - напіврідний,
І Мінськ піврідний, і Москва.
Бо хто ти є? Іван безрідний,
Іван, не помнящий родства!

Чи задовольняють Україну нинішні кордони? Так і ні чиїх земель нам не потрібно. На відміну від Росії, яка, навіть загарбавши землі усього світу, для повного щастя все одно шукатиме, де те міфічне «Царство - Тридев'ятє Государство», щоб і його прибрати до рук. Українці розуміють, що щастя і добробут народу, на сучасному етапі розвитку людства, ніяк не залежать від розмірів території, на якій вони проживають. Щастя і добробут залежать від того, на скільки розумно господарює народ на тій землі, яка у нього є. Історія багатьох країн світу переконує нас у цьому, але це вже зовсім інша історія.

….Як не дивно, але є відомості зовсім іншого тлумачення про українців. Сьогоднішні українці – це *Укри*, найдавніша раса на Землі. Вони існували задовго до виникнення Homo sapiens. Найдавніші укри жили на березі гіперборейського океану 140 000 років тому, їздили на динозаврах, полювали на трилобітів і поклонялися *Ктулху*. З настанням льодовикового періоду укри були змушені мігрувати на південь, при цьому від єдиного народу відпали незалежні племена: *угри*, *огри*, *негри*, *обри* (успішно вимерлі) та *орки*, *урки*, *турки*, *укурки* й *індоевропейці*.

Інші *укри* консолідувалися як свідомі українці й організували Трипільську культуру й Атлантиду. Але з Атлантиди їх витиснули дикі варварські племена *атландертальцев*, тому українці вирішили затопити свою історичну батьківщину. На жаль, у проект затоплення, розроблений тодішніми, українськими вченими, закралася прикра помилка й замість вибіркового затоплення Атлантиди - трапився Всесвітній потоп. Таким чином, Трипільська культура залишилася єдиним оплотом українознавства у ворожій «москальській атмосфері».

Всі, накопичені антропологією, екологією, генетикою, психологією й суміжними дисциплінами достаток фактів про вроджені расові розходження народів, проектується на сферу духовного життя, в той же час:

1). Змішування рас веде до їхнього виродження;

2). Відомо, що характер людини на 80% визначається генотипом і лише на 20% фенотипом, тобто вихованням й утворенням;

3). Змішування генотипів завжди приводить до «різнобою» у їхній реалізації. У метисів дуже часто різко знижується самокритичність, моральність, підвищується самооцінка, нормою поводження стає вседозволеність, егоїзм;

4). Наукові дослідження результатів змішання білої раси з іншими, перебуває під негласною забороною, (у нас достатньо матеріалів з таких спостережень. Засвідчено що мутації (у тому числі на рівні генів) ведуть до патології і виникають у змішаних шлюбах .

5). Підкоряючись законам телегонії, за всіх часів було правило брати в дружину незайману дівчину, і в багатьох племенах (іноді навіть у народах) обряди «незайманої нареченої» шануються дотепер.

6). Чистопорідна самка, що допустила перше в'язання з безпородним «кобелем», вибраковується, а наступне потомство отримане від одно породного схрещування вважається браком.

7). Відродження української нації залежить від українських жінок, їх цнотливості, моральності і майбутніх дітей.

Відродження української нації

Ви вже знаєте, що діти будь-якої жінки обов'язково успадковують якості її першого чоловіка, навіть якщо народжуватиме їх вона зовсім від іншого чоловіка. Саме перший мужчина, а не майбутній батько дитини, закладає генофонд потомства цієї жінки з яким вона вступила в перший зв'язок. Далі уже змінити жінка нічого не може, все проходить поза залежністю від того, коли і від кого вона буде народжувати своїх дітей. Чоловік, котрий порушив невинність дівчини, стає ніби генним батьком усіх майбутніх дітей цієї жінки. Згадайте з історії, як раніше богаті вельможі (князья) вимагали у одружуючих пар, право «першої ночі».

Вчені зацікавилися цими вимогами і почали проводити дослідження. Почалася ця історія з таємничого розділу науки про фізіологію людини 150 років тому, коли основною тягловою силою був звичайний кінь. Кінні заводи не припиняли активних пошуків покращання породи коней. А що, коли схрестити коня із зеброю? - мріяли вони. Дуже приваблива перспектива! І робота закипіла.

Матерями майбутніх «зеброконей» відібрали кращих породистих кобил, а жеребцями - взяли зебр. Пробували, звичайно, і навпаки. Хоча досліди по схрещуванню повторювали знову й знову, жодного зачаття кобил від зебр-самців так і не відбулося. В цьому немає нічого дивного, тому що науковий світ ще не знав про хромосоми і їх несумісність. З часом ці досліди були припинені, ніхто про них і не згадував. Та через декілька років трапилося щось неймовірне. У кобилиць, тих що були матерями і побували під самцями-зебрами, раптом почали народжуватися... смугасті лошата! Чому? Наступний батько – був породистим жеребцем, мати - теж чистокровка, а лошата смугасті під зебру! І це відбувалося після того як пройшло вже

декілька років після невдалої в'язки з зеброю-самцем, і ті запліднення не привели кобил до зачаття і вагітності. Що відбувається? Науковий світ був приголомшений. Надзвичайне явище отримало назву «телегонія». Як ми уже зазначали: слово теле...(грецьк. *tele* у далечінь, далеко) - перша частина складних слів, що означає: діючий на далеку відстань і слово – гонія, (від грецьк. *gone*, *gonos* народження (плоду, результату) - друга частина складних слів, що означає: причетність до народження, походження.

Почалися досліди з іншими тваринами. Феномен підтвердився і тут, тобто телегонія існувала, але наукового пояснення їй дотепер не знайдено. Ці досліди ці з волі якихось таємничих сил були припинені, а їхні результати - засекречені. Ми можемо назвати лише двох дослідників явища телегонії: це сучасники Ч. Дарвіна - професори Флінт і Фелікс Ледантек. Останній залишив після себе книгу «Індивід, еволюція, спадковість і неодарвіністи» (М., 1899 р.). Приведена вище інформація, про перші кроки засекреченої тепер науки описана в книзі «Телегонія», або «Вплив першого самця».

Серед спеціалістів-практиків собаківників, ці досліди були відомі давно. Ви знали, що коли навіть дуже породиста самка хоча б раз пов'яжеться з непородистим кобелем –дворнягою, і навіть якщо в результаті такої випадкової в'язки щенят і не буде, в майбутньому від цієї самки породистих щенят уже чекати марно, навіть від най породистого «кобеля».

У другій пол. XIX ст. приголомшені сучасники Флінта і Ледантека стали набридати фізіологам усього світу питанням: «А чи не поширюється ефект телегонії на людей»? Але вчених вже не потрібно було підганяти. Почалися інтенсивні фізіологічні, антропологічні, соціологічні, статистичні дослідження і навіть досліди, якщо, звичайно, траплялася така можливість. І незабаром неупереджена наука твердо проголосила: «Так ефект телегонії поширюється і на людей, при чому, у більш чітко вираженій формі, ніж у тварин»! Завіса секретності № 3 знову опустилася! Немає таємниць, що колись не стали б очевидно

відомими. Сувора дійсність нашого сьогодення привела б вчених до цієї проблеми, навіть якби і не було в XIX ст. випадку з зебрами. В другій пол. XX століття, із розвитком комунікацій, можливості спілкування людей різних рас набагато зросли. І наслідки цих результатів може не бачити хіба що сліпий.

Як приклад з досвіду СРСР, після всіх значних міжнародних заходів на території Москви (молодіжних фестивалів, спортивних олімпіад і т.і.) у нас набули поширення випадки народження дітей негроїдного типу. Від деяких жінок при цьому можна було почути визнання, що статевий контакт вони мали з представниками інших рас декілька років, або десятки років тому, а завагітніли й родили дітей від своїх чоловіків - білих людей. Але з якихось незрозумілих для них причин народжені діти виходили «ні в матір, ні в отця, - а в чорного молодця». Крім того, відомі випадки, коли за гріхи матері розплачувалася донька, що родила дитину негроїдного виду, навіть не бачивши у своєму житті – живого негра.

З цього приводу у Кіровограді відбулася цікава бесіда з молодими студентами Вишів. Було багато питань. А чи передаються сховані, внутрішні ознаки першого чоловіка – майбутнім дітям іншого чоловіка? Так, передаються! І це в телегонії найнебезпечніший чинник! Виходить, далеко не байдуже, якими були в жінки її статеві партнери до того, як вона одружилася й народила дитину. Саме до такого висновку прийшла наука про телегонію, коли на неї наклали «табу», а написані на цю тему книги поступово стали знищувати[1]. Виникає питання: а що коли «заїзний молодець» був наркоманом, алкоголіком, генетично або психічно хворий? Адже люди цього типу найбільше схильні до безладних і до безвідповідальних зв'язків[2]. Православний спосіб життя в нас ще тільки відроджується, а «демократична» мораль базується на аморальності й легковажності. Ось і трапляється, що, здавалося б, зовнішньо цілком нормальні і здорові батьки в дітях своїх раптом бачать не себе, а давній «привіт» від якогось «психічного виродка».

[1]Карпов В.Є., Дуднік М.О. Наука самосовершенствование. 2008. 440 с.
[2]Карпов В.Є., Дуднік М.О. Непосредственное познание. 2008. 464 с.

Українську націю врятують незайманки? Втрата дівчиною цнотливості до шлюбу стала темою багатьох «сальних» анекдотів. І вулицями ходять чимало ще зовсім сопливих дівчат, які можуть гоноровo кинути ровесниці: «То ти в свої тринадцять ще з хлопцем не спала? Ну, зовсім відстала від життя! Я вже давно «попробувала» і не з одним». Було б дуже смішно, що таким можна пишатися, якби не ставало так сумно. Але, виявляється, мова йде взагалі про трагедію. Причому не лише особисту, якихось окремих сопливих дівчат та молодих жінок, а глобальну - трагедію української нації! Давайте разом послухаємо думки іншої людини - доцента Тернопільської мед.академії, лікаря-гінеколога із майже 45-річним стажем Леоніда Гута, який зазначив:

- Про перші явища телегонії і хто їх відкрив, ви же знаєте. Додатково я скажу, що ті дівчата, які з легкістю ідуть на першу, позашлюбну близькість, обов'язково повинні знати, цей перший «зальотний молодець» закладає генофонд їхніх майбутніх дітей, незалежно від того, коли і хто стане батьком в майбутньому! І якщо він був не кращих якостей, якщо в його роду були психічні відхилення, або інші спадкові захворювання, то вони передадуться і дітям цієї дівчини. До речі, відомий дослідник родоводів багатьох людей, як відомих, так і простих, професор Ломброзо зробив висновок, що позитивні риси в такому випадку передаються значно меншою мірою, ніж негативні. Тобто негативні риси, які закладені в генах, домінують над позитивними. Причом стосується це всіх майбутніх поколінь. Наприклад, схильність до наркотиків, алкоголізму, психічні розлади, може обійти дітей, але позначитися на онуках. І чаще передаються від матері – до сина, і від батька – до дочки.

- Ви розповідаєте майже фантастичні речі, про телегонію у людей дізналася вперше. І тут не все зрозуміло. Дочка

моїх знайомих, наприклад, вийшла заміж зовсім не за того, із ким мала першу близькість, однак народила хлопчика, який, зовнішньо схожий на свого батька, її чоловіка…

- Людина - не тварина, тому людська телегонія є набагато складнішим, а головне, ще малодослідженим явищем. Може, з певних причин сучасне суспільство і не зацікавлене у глибокому і детальному вивченні телегонії. Сьогодні самі жінки придумали термін «цивільний шлюб», щоб сховатися за нього - від аморального осуду в суспільстві. Сьогодні, на протязі одного року жінка може 10 разів «сходити» заміж, цілий місяць провести в «цивільному шлюбі» і не задумуючись про наслідки. Зовсім недавно, коли основні моральні устої ще були непохитними, недарма так ревно оберігали дошлюбну цнотливість дівчат, а тих, хто її не зберіг, назавжди таврували ганьбою.

- Тепер відповідно другої частини вашого запитання. Ви навели приклад схожості народженого хлопчика на її чоловіка, зовнішня схожість сина на фізіологічного батька - можлива, і так часто буває, але це не виключає й успадкування хлопчиком певних якостей того незнайомого йому дяді, який був першим маминим мужчиною. Та й сама мама не завжди знає щось про генофонд першого «молодця».

- Ймовірно, що людська телегонія включає в себе якісь складні впливи на рівні біоенергетики. Все це ще потрібно довго і скрупульозно досліджувати. Однак існування самого явища телегонія, вже доведене однозначно. І я теж можу навести приклад. Не так давно оперував одну жінку, директора школи із сусідньої області. Так от, в її родині мав місце такий трагічний випадок. Чоловік залишив молоду дружину, бо вона народила темношкіре маля. Як потім зізналася матері, у неї справді був інтимний зв’язок з темношкірим хлопцем, але за кілька років до заміжжя, коли навчалася в одному з київських вузів. Своєму майбутньому чоловікові, вона про цей зв’язок нічого не сказала і результат - не забарився.

- Леоніде Володимировичу, у вас величезний стаж роботи за спеціальністю, що має безпосереднє відношення до інтимної

сфери життя. Чи багато, на ваш погляд, змінилось за цей час у ній з точки зору моральності?

- Якщо порівнювати моральність стосунків між хлопцями й дівчатами сьогодні і чотири десятки років тому, то це просто жахливо. Готуючи лекцію про телегонію, знайшов у літературі такий факт. Один із німецьких гінекологів, які під час Другої Світової війни обстежували українських 16-20-річних дівчат перед їх відправленням на примусові роботи в Німеччину, виявив, що майже всі вони цнотливі, навіть офіційно звернувся до Гітлера з цього приводу. Мовляв, свідчило про збереження українського генофонду, тому необхідно негайно починати переговори про перемир'я, бо народ такої високої моралі перемогти неможливо. Гітлер оскаженів, і лікаря - розстріляли, а війну ми все-таки виграли. Однак із того часу відбувся страшний занепад основних моральних цінностей. Шлюб для багатьох перестав бути «тайною», а став чимось схожим на «цивільний контракт», який можна будь-коли розірвати. Звичними стали і дошлюбні та позашлюбні статеві стосунки, особливо молоді. Бояться хіба що розголосу чи венеричних хвороб. Тим часом це загрожує непередбачуваними наслідками, як для майбутнього родин цих людей, так і для генофонду всієї нації.

- *Невже такі інтимні речі можуть мати настільки глобальні наслідки?*

- Люди компетентні в цьому вже давно не сумніваються. У США, наприклад, після багаторічної пропаганди повної статевої свободи, зараз відбувається потужний відкат до споконвічних моральних цінностей, і попит на цнотливих дівчат там теж зріс надзвичайно - американці злякалися виродження нації. Нам теж треба задуматися над своїм майбутнім, бо згубна спадковість психів, злодіїв, ґвалтівників, збоченців і просто нечесних та підлих людей робить і продовжуватиме робити свою страшну справу – виродження української нації. Покаяння – шлях до перетворення душі. Ми подякували доценту Тернопільської медакадемії, лікарю-гінекологу Леоніду Гута і перейшли до продовження нашої теми. Споконвіку всі релігії

одностайно твердять про необхідність цноти. Ось чому у всіх, духовно розвинутих народів блудницями нехтували, сікли біля ганебних стовпів, побивали камінням. Цікаво те, що про явище телегонії, в ті стародавні часи, вже знали наші предки і суворо карали блудниць.

Свята Церква підносить шлюб до ступеня Таїнства. При цьому наречений і наречена перед священиком і Церквою добровільно дають клятву взаємної подружньої вірності. Церква стверджує їхнє бажання. Для них - Церквою випрошується у Бога благодать єдності й благословення на народження і християнське виховання дітей.

Освячення християнського шлюбу робить його не схожим на будь-який інший шлюб, укладений поза Церквою, тому що благодаттю Божою він стає «каменем», на якому сім'я створює «домашню церкву». Таїнство шлюбу дає сім'ї ті крила, на яких можна злетіти у Вищий світ і живити сімейне життя благодатною любов'ю до Бога й один одного.

У нашого допитливого читача - є питання: чи все загублено для тих жінок, що втратили невинність, але бажають мати сім'ю? У Православній Церкві - в обряді Водохрещення і Таїнстві Покаяння можна знайти друге народження й зброєю Духа зруйнувати фізичну неміч. Але покаяння повинне бути щире, щоб у нього були гідні плоди, - тобто, щоб внутрішньо змінитися, щоб душа очистилася і перетворилася. З духовної точки зору телегонія розуміється дуже просто: душа впливає на тіло. «Гени» - це емоції, які наклали ся на душу молодої жінки задовго до зачаття майбутньої дитині. Знайте, якщо мати про щось думає - це обов'язково відіб'ється на дітях, і обов'язково народяться схожими на того, кого вона полюбила перший раз, тому що це почуття у неї було дуже сильне, практично незабутнє. Святий Амвросій Медіоланський назвав його «даром першого шлюбу» від Бога. Воно виникає навіть при відсутності фізичної близькості, - саме тому раніш дівчат ховали в теремах. Так що цнотливість зберегти не просто, а повернути - ще більша праця. Зате велика нагорода: діти від цнотливих батьків – це від Бога.

Другий розділ
Космологічні синдроми

Маленькі загадки великого Всесвіту

Його величність *Всесвіт* – це весь матеріальний світ, різноманітний за формами, що їх приймає матерія та енергія, включаючи усі галактики, зорі, планети та інші космічні тіла. Всесвіт настільки великий, що його розміри важко уявити. Наприклад, Всесвіт досліджуваний астрономами, — частина матеріального світу, (часто її називають метагалактикою), яка відповідає досягнутому рівневі розвитку науки і простягається на $1{,}6 \cdot 10^{24}$ км. Що далі - нікому не відомо, наскільки він великий за межами видимої частини. У вужчому сенсі під Всесвітом мається на увазі світ небесних тіл із законами їхнього руху та розвитку, їхній розподіл у часі і просторі. Матерія у Всесвіті розподілена вкрай нерівномірно, значна частина її зосереджена в окремих більш, або менш щільних космічних тілах: галактиках, зірках і туманностях. Відстані між окремими об'єктами як правило, вимірюють у світлових роках, тобто відстанях, які світло проходить за один рік (від Сонця - до найближчої до нас зірки - воно йде понад 4 роки).

Небесні тіла, з яких складається Всесвіт, вивчає наука астрономія. Астрофізика намагається зрозуміти явища і процеси, що відбуваються у Всесвіті. Теорії еволюції Всесвіту та гіпотези його подальшого розвитку, розробляються в рамках - космології. Наукове дослідження Всесвіту опирається на так званий космологічний принцип, який стверджує, що закони природи у всьому об'ємі Всесвіту - однакові.

Цікавою є теоретична доля Всесвіту. Всесвіт і в наші дні продовжує свою еволюцію, оскільки еволюціонують його частини. Час цієї еволюції для кожного типу об'єктів відрізняється більше, ніж на порядок. І коли життя об'єктів одного типу

закінчується, то в інших - усе лише починається. Це дозволяє розбити еволюцію Всесвіту на епохи. Однак кінцевий вид еволюційного ланцюга залежить від швидкості і прискорення розширення: при рівномірній або майже рівномірній швидкості розширення, будуть пройдені всі етапи еволюції і будуть вичерпані всі запаси енергії. Цей варіант розвитку називається тепловою смертю.

Якщо швидкість буде все наростати, то, починаючи з певного моменту, сила, що розширює Всесвіт, спочатку перевищить гравітаційні сили, які утримують галактики в скупченнях. За ними розпадуться галактики і зоряні скупчення. І нарешті, останніми розпадуться найбільш тісно пов'язані зоряні системи. Через деякий час, електромагнітні сили не зможуть утримувати від розпаду планети і дрібніші об'єкти. Світ знову буде існувати у вигляді окремих атомів. На наступному етапі розпадуться і окремі атоми. Що буде після цього, точно сказати неможливо: на цьому етапі перестає працювати сучасна фізика.

Сценарій, що описаний вище, це сценарій *Великого розриву*. Існує і протилежний сценарій - *Велике стиснення*. Якщо розширення Всесвіту сповільниться, то в майбутньому воно припиниться і почнеться стиснення. Еволюція і вигляд Всесвіту будуть визначатися космологічними епохами до того моменту, поки її радіус не стане у п'ять разів менший від сучасного. Тоді всі скупчення у Всесвіті утворюють єдине мегаскопчення, проте галактики не втратять свою індивідуальність: в них все також буде відбуватися народження зірок, будуть спалахувати наднові і, можливо, буде розвиватися біологічне життя. Всьому цьому прийде кінець, коли Всесвіт скоротиться ще в 20 раз і стане у 100 разів меншим, ніж зараз; в той момент Всесвіт буде являти собою одну величезну галактику.

Температура реліктового фону досягне 274К і на планетах земного типу почне танути лід. Подальше стиснення призведе до того, що випромінювання реліктового фону затьмарить центральне світило планетарної системи, випалюючи на планетах останні паростки життя. А незабаром після цього випаруються,

або будуть розірвані на шматки самі зірки і планети. Стан Всесвіту буде схожим на те, що було в перші моменти його зародження. Подальші події будуть нагадувати ті, що відбувалися на початку, але промотуючись в зворотному порядку: атоми розпадаються на атомні ядра й електрони, починає домінувати випромінювання, потім починають розпадатися атомні ядра на протони і нейтрони, потім розпадаються й самі протони і нейтрони на окремі кварки, відбувається велике об'єднання. У цей момент, як і в момент Великого вибуху, перестають працювати відомі нам закони фізики і подальшу долю Всесвіту передбачити неможливо.

Зараз уже всім відомо, що в Сонячній системі єдиним носієм розуму є наша Земля. Тому «братів по розуму» варто шукати на планетах, що обертаються навколо далеких зірок-Сонців. Число ж населених світів залежить від цілого ряду астрономічних, біологічних, кліматичних й інших факторів. І тільки в результаті сприятливого сполучення цих обставин, тобто необхідних для життя умов, очікується , що на планеті виникне високорозвинена цивілізація.

По своїй структурі, людина – це цікава, жива істота, яка весь час задає питання. Як і чому виникла Земля, а може її створив Вищий Розум? Чи випадково виникло людство на Землі? Як створювали інші життєві форми життя? Чи є життя – після смерті? Чому змінювалися раси на Землі і як довго це буде відбуватися далі? І таке інше. Здавна сперечаючись один з одним по цьому питанню, натурфілософи й теологи - не звертають уваги на те, що в кожному разі для переходу неживої матерії в живу необхідний цілий комплекс планетарних і навіть космогонічних умов. І насправді, ми спостерігаємо разючий цілеспрямований вплив зовсім різних, не зв'язаних

між собою ніякими причинно-наслідковими відносинами феноменів, спрямованих на формування живої матерії, без яких ніколи б не виникла на Землі «животворяща» екологічна ніша.

Протягом останніх трьохсот років, починаючи від Рене Декарта, було висловлено кілька десятків космогонічних гіпотез, у яких розглядалися найрізноманітніші варіанти ранньої історії нашої Сонячної системи і окремо планети Земля. Читачеві треба пояснити:

1) чому орбіти всіх планет лежать практично в площині сонячного екватора;

2) чому планети рухаються навколо Сонця по орбітах, які є близькими до колових;

3) чому напрямок обертання навколо Сонця однаковий практично для всіх планет і збігається з напрямком обертання Сонця і власним обертанням планет навколо осі;

4) чому 99,8 % маси Сонячної системи припадає на Сонце, тоді як 98 % моменту кількості руху всієї Сонячної системи — на планети;

5) чому планети поділяються на дві групи, які чітко відрізняються між собою середньою щільністю?

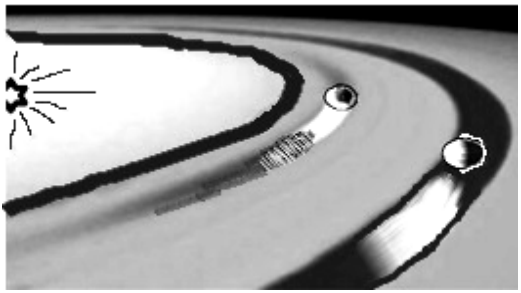

І, насамперед, необхідно вирішити питання: звідки взялася речовина, з якої згодом сформувалися планети? Тут можливі три варіанти: **І**) - планети утворилися із тієї ж газово-пилової хмари, що і Сонце (за Кантом);

ІІ) - цю хмару захопило Сонце, обертаючись навколо центра Галактики (за Шмідтом);

ІІІ) - вона відокремилося від Сонця (за Лаплас, Джине). Наша планета Земля має форму, близьку до еліпсоїда. Екваторіальний радіус Землі - є 6378,16 км, полярний радіус —

6356,78 км. Складовими частинами нашої планети є:

1) - внутрішнє ядро, радіус якого близько 1300 км; у ньому речовина згідно з останніми даними - має твердий стан;

2)- зовнішнє ядро, радіус якого дорівнює приблизно 3400 км; тут, у шарі товщиною близько 2100 км, речовина перебуває в рідкому стані;

3) - оболонка (мантія) товщиною близько 2900 км;

4) - кора, товщина якої становить 4-8 км. під океанами і 30-60 км. під материками.

Кора й мантія розділені так званою поверхнею Мохоровичича, на якій густина речовини різко зростає від 3,3 до 5,2 г/см^3. На багато питань, що стосуються глибоких надр Землі, відповідей поки що не знайдено.

У земному ядрі містяться джерела магнітного поля Землі. Припускають, що геомагнітне поле зумовлене електричними струмами, що циркулюють у зовнішньому ядрі; ці струми виникають унаслідок гідродинамічних рухів у рідкому провідному ядрі.

Силові лінії магнітного поля Землі утворюють своєрідні «пастки» для заряджених частинок, що рухаються до неї. Затримані магнітним полем Землі, ці частинки формують величезні радіаційні пояси, що охоплюють нашу планету вздовж геомагнітного екватора. Виявлено три таких пояси радіації: *перший* - на висоті від 2400 до 5600 км, *другий* - від 12000 до 20000 км. і *третій* на висоті від 50 до 60 тисяч кілометрів….

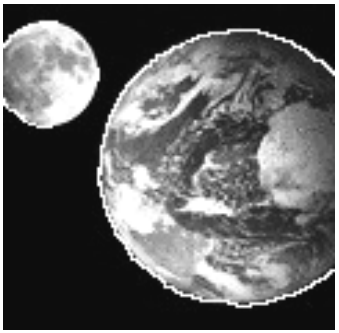

Місяць - найближче до Землі небесне тіло. Температура на місячному екваторі коливається від + 160 ^{0}С удень до -130 °С уночі. Тривалість місячної доби становить 29,5 земних. Навіть неозброєним поглядом на Місяці добре помітно світлі ділянки (материки), що займають 60% місячного диска, і (моря 40%). Найефектнішими деталями місячного рельєфу є

кільцеві гори. Найбільші з них, які мають діаметр понад 35 км, звичайно, називають *місячними цирками*. Найбільший місячний «цирк» - це «цирк» Гримальді, має діаметр 235 км. Менші за розмірами кільцеві гори називають кратерами. На видимій стороні Місяця нараховується близько 300000 кратерів.

Місячні кратери оточені кільцевим валом, який має висоту від 300 до 7000 м. Вал, пологий зовні, круто обривається всередину. Великі темні плями - це місячні моря. Найбільші з них: Море Ясності і Море Спокою.

Для пояснення походження місячних кратерів і цирків висунуто дві гіпотези: *вулканічну* й *метеоритну*. Зразки місячних порід складаються із тих же хімічних елементів, що і земні породи. Дослідження зразків місячних порід, доставлених на Землю, показало, що їх вік коливається в межах від 3,13 до 4,4 мільярдів років, тобто Місяць і Земля утворилися приблизно в один і той самий час. Вулканічні явища на Місяці припинилися близько 3 мільярдів років тому. Атмосфера на Місяці відсутня.

Що ж це за умови повинні були бути для Землі, щоб на ній могли проживати живі істоти? Всі умови в одній книзі описати важко, ми зупинимося на окремих із них. Почнемо з положення Сонця в Галактиці. Радіус Чумацького Шляху 20 000 парсек, і у своєму русі навколо ядра наша Галактика розділяється на 4 спіральних рукава. Між рукавами Стрільця й Персея, немає активних зірок і саме в цій спокійній області шириною не більше 800 парсек, удалині від спалахів зверх нових зірок і зіткнень із іншими зоряними утвореннями, перебуває наша Сонячна система. (*Примітка*: Парсек - розповсюджена в астрономії несистемна одиниця виміру відстаней. Назва походить від паралакс кутової секунди, позначає відстань до об'єкта. Річний паралакс дорівнює одній кутовій секунді. Де 3,263 світлових літ = 30860000000000 км.)

Наше Сонце - жовтий карлик класу G2, у Галактиці й за її межами не виявлено ні однієї зірки, основні фізичні характеристики якої повністю збігалися б з параметрами Сонця й сприяли б виникненню живої матерії. Наша Сонячна система утво-

рилася шляхом конденсації газопилової туманності 5 мільярдів років тому, при цьому маса й хімічний склад центральної зірки виявилися такі, що забезпечили її тривале й рівномірне світіння протягом усього цього часу. Якщо маса будь-якої новоствореної зірки менше 1,4 маси Сонця, то в результаті своєї швидкоплинної еволюції, вона перетворюється в гарячий і щільний білий карлик, що остигає протягом сотень мільйонів років. В той же час, зірки з масою від 1,4 до 2,5 маси Сонця не можуть перейти в стійкий стан білого карлика й, скинувши оболонку, катастрофічно швидко стискуються до декількох кілометрів у діаметрі, розігріваючись при цьому до сотень мільйонів градусів, і потім, стрімко остигаючи, перетворюються в «щільно впаковані» нейтронні зірки.

Важливим для збереження життя й найбільш істотною властивістю нашого світила є практично постійне, протягом чотирьох мільярдів років випромінювання з коливанням енергії в межах 1-2% відсотків, що благотворно позначилося на еволюційних перетвореннях неживої матерії на Землі. Здавалося б, у таких же умовах незмінності вихідного від Сонця світлового потоку перебувають й інші планети земної групи: Меркурій, Венера, Марс, тощо - однак ніякої білкової активності на них поки не виявлено. Можливо, тому, що на відміну від них, Земля відстоїть від Сонця на відстані, що забезпечує підтримку освітленості потужністю 1370 джоулів на 1 кв.м. її поверхні. Енергетичний потік, що приходить від Сонця на Землю, залежить великою мірою від відстані до нього, і саме цей параметр земної орбіти створює самі сприятливі умови для зародження й існування живих організмів!

За розрахунками астронома Харта, якби орбіта Землі була ближче до Сонця всього на 5%, то первинна вода ніколи б не сконденсувалася в моря й океани. Через парниковий ефект зовнішня оболонка Землі перегрілася б і стала схожа з поверхнею Венери. Якби було навпаки, наприклад, відстань від Сонця до Землі було більше на 1%, то за рахунок придушення парникового ефекту почалося б заледеніння планети.

Сталість падаючого протягом року на Землю сонячного потоку підтримується ще одним параметром земної орбіти - її ексцентриситетом, що дорівнює 0,02 і забезпечує майже круговий рух планети навколо Сонця. Усім відомі сезонні зміни клімату, що чергуються для Північної й Південної півкуль і пов'язані з нахилом екваторіальної площини Землі - до площини її орбіти. Якби ексцентриситет останньої був більше, то на існуючі на Землі сезонні коливання температури на клалися би контрастні перепади сонячної енергії, що приводять до переохолодження, коли планета перебуває в точках апогею, і перегріву, коли вона проходить точки перигелію. При таких гіпотетичних умовах поверхня Землі перетворилася б у крижану пустелю, де не змогли б розвитися складні органічні структури.

Сучасна фізика показала, що існування нашої світобудови забезпечується перевищенням рівня електромагнітних сил над гравітаційними в 1040 разів. Якби це розходження виявилося, наприклад 1041, то сили гравітації зменшилися в 10 разів, - а тиск на внутрішній сфері зірок не зміг би підвищити їхню температуру до рівня ядерного синтезу. І навпаки, якби це співвідношення склало 1039, то у 10 разів зменшилися сили гравітації, а час горіння зірок і нашого Сонця різко скоротилося.

Ще є причини деградації обертання планет. Ці причини можна пояснити так, - взаємодія зазначених сил зв'язує протони й нейтрони в ядрі атома, завдяки чому утворяться різні хімічні елементи, як легкі (літій, водень), так і важкі (золото, свинець). Зменшення сил взаємодії на 2% привело б до переходу всьоєї речовини Всесвіту у водень, і навпаки, при їхньому збільшенні на 2% - вся речовина перейшла б у важкі метали. Все це свідчить про існування складної й доцільно організованої космічної матерії, у якій враховані самі тонкі фізичні співвідношення, що забезпечили виникнення й існування життя. Не слід забувати про *фактори деградації довкілля*. Кінець XX ст.. поставив людство й біосферу в зовсім нові умови існування, традиційні стандарти життя навряд чи стануть придатними.

Продовжуючи тему, ми повинні вислухати думки Бондар Людмили Василівні (на фото) з Міжнародної організації «Центр космічних зв'язків» м. Донецьк. Відповідно до сутності людини і її зв'язків з космічним світом, вона зазначає: Людина створена великим Космічним Розумом як експериментальна істота для перевірки впливу фізичного тіла - на розвиток розумових здатностей індивідуума. І вона відразу зазначає, що експеримент не вдався в тому плані, у якому він був задуманий. Людина багато приділяла уваги своєму зовнішньому вигляду, при цьому люди майже не вдосконалювали свою душу й свій розум. На даному етапі, цей експеримент перервати не можна, тому що порушиться хід розвитку Всесвітніх законів, тому що в ланцюзі розвитку Всесвіту закладений код людини як один із складових елементів. Як не можна побудувати будинок без наявності всіх необхідних складових, так не можна в цей момент видалити людей із циклу розвитку Всесвіту.

На питання: «У чому суть зв'язків людини з великим Космосом»? Вона пояснила на прикладі будови людського організму: «Весь він пронизаний кровоносними посудинами». Так і жителі планети Земля, у великому Космосі становлять одну з артерій, одну судину, що несуть життя в Всесвіті. Але, коли занедужує який-небудь орган, потрібне оперативне втручання. Своїм недобрим відношенням до Космосу жителі Землі нагадують такий хворий орган, тому Космічний Розум, неодноразово пропонував жителям планети Земля: або почати активне лікування всього людського організму, або залишити його в нинішньому стані, що природно приведе до погіршення стану і «викличе гангрену». Це захворювання може привести до знешкодження усього людства на планеті Земля. Цього допустити не можна. Думайте, земляне, але ваш час - обмежений.

Взаємозв'язок планет у космічному просторі

Перед тим, як перейти до викладання взаємозв’язків в історичних процесах, а стародавня історія вже містила уявлення про минуле і майбутнє людства на планеті Земля, ми пропонуємо послухати думки громадського діяча Кіровоградського регіону Олени Горбенко (на фото). По тій причині, що читачеві необхідно зорієнтуватися, який мають вигляд жителі на інших планетах Всесвіту, які між ними відносини, як вони ставляться до планети Земля? Не для кого, вже не є секретом те, що планет, заселених іншим розумом, у великому Космосі безліч. Всі заселені розумом планети можна поділити на дві категорії:

1) жителі яких служать добру й справедливості у світлі Всесвітніх рішень;
2) інші жителі, які прагнуть установити свої закони у Всесвіті.

Візьмемо термін «безліч планет», заселених доброзичливим Вищим Розумом. Поговоримо про це. Перш за все ви повинні зрозуміти, що серед «безліч» зірок, видимих на Землі в телескоп, у Сонячній системі одна третина планет, це ті, що заселені зверх розумними істотами надзвичайно позитивного плану. Крім Сонячної системи, у великому Космосі є ще до десятка зоряних систем, у яких є планети з зверх розумним населенням якщо бути правильним, то кількість заселених планет з зверх розумними технологіями у всіх зоряних системах, займають третю частину від всіх планет. Так, що ж таке - зверх розум?

По-перше жителі таких планет мають вираження в різній формі. Вони можуть бути енергетичними, безтілесними особами, що формують свій зовнішній вигляд залежно від того, з ким вони спілкуються. Відповідно до слова енергетичні, уяви

собі енергетичний кокон людини, відділений від фізичного тіла й спресований, грубо говорячи, під тиском сотень атмосфер - в ущільнену енергетику. Цей енергетичний згусток є носієм того, чи іншого розуму в мільйон разів вище розуму людини. Можна сказати, що жителі цих планет є правою рукою великого Космічного Розуму, провідником його ідей і законів у всьому Всесвіті. Такий розум знає й уміє з погляду землян абсолютно все, для нього немає неможливого. Для землян спілкування із зверх розумом велике благо, що збагачує мозок і душу та сприяє придбанню знань, відомостей і пізнавання догм Всесвітнього Розуму. Сам же зверх розум ставиться до землян, як до дітей колискового віку й плекає їх як малих дітей. Будь-який ніжний людський початок знаходить відгук у душі зверх розуму, а найменша дурість і брутальність ранить і приносить йому біль.

Так хто такі, жителі інших планет. Планети, які заселені жителями інших планет, і які бажають, (прагнуть, або хочуть) вирватися з-під впливу законів великого Космічного Розуму, потрібно класифікувати на 4 категорії:

1) - жителі-особини з високим рівнем розвитку розуму, здатного мислити майже на рівні зверх розуму;

2) - жителі-особини з обсягом розвитку розуму менш чим у жителів планет 1 категорії;

3) - жителі-особини з обсягом розвитку розуму як у жителів 2 категорії, але з агресивними і темними душами;

4) - жителі-особини, що не бажають розвивати розумові здатності, тому що гординя їх перевершила всі можливі межі, і вони по своїй дурості вважають себе подібними до Богів.

Всіх жителів з 1 по 4 категорії поєднує одна загальна якість, нездатність зрозуміти, що їхнє існування - це воля великого Космічного Розуму (воля Всесвіту). Погубити їх, Всесвіт не бажає й дивиться на них, як експериментатор спостерігає за піддослідними істотами. Справа в тому, що при однаковому процесі розвитку планет, що населялися протягом мільйонів років, все йшло своїм шляхом і приводив до дійсних результатів. Наприклад на вашій планеті Земля існувало кілька рас, так

й у великому Космосі, на інших планетах існувало кілька спонтанних галузей, що по-різному розвивалися. Цикли розвитку Всесвіту допомагають змінити духовну суть жителів інших планет. Ви звернули увагу, що планета Земля не названа ні в 1, ні в 2 категоріях планет великого Космосу. Це не помилка, цей розподіл планет Всесвіту, що не стосується землян. Для них планета Земля - оазис, дитячий сад дивних, по мірках наших жителів - людей. Нас виділили в особливу категорію, вірніше, Всесвітній Розум поставив вас поза категоріями. Люди нашої планети, створені як експериментальні тілесні істоти, що не укладаються в загальні рамки. І за нами спостерігають всі жителі великого Космосу з надзвичайним інтересом і цілями, які у кожній планеті – різні. Але, якщо для зверх розуму ми - об'єкт любові й турботи про збереження чистоти наших душ, то для жителів планет з 2 категорії, ми представляємо об'єкт для загарбницьких цілей. Кожна планета переслідує свою мету. (*Примітка:* Планет 2 категорії – 50% від планет 1 категорії Всесвіту. Всі жителі інших планет зацікавлені нами).

Кожна планета хотіла б, щоб земляне успадковували ті риси й властивості, які властиві їхнім жителям. У нас є багато «космічних друзів», які вміло, а іноді не зовсім уміло користуються своїми колосальними можливостями для тиску на наш розум, психіку, енергетику, почуття, на все, що піддається не прямому впливу з метою, одержати свої копії у фізичному тілі землян. Таке сильне бажання жителів інших планет знаходить різкий опір з боку Космічного Розуму. Але він не може силою перекрити канали впливу на людство з боку космічних прибульців. Є один шлях: люди повинні самі вибрати правильний шлях свого вдосконалювання й шлях добра. Вибрати той шлях, що нам буде ближче для чистоти душі й помислів, шлях істини, а істина належить Всесвітньому Розуму. Йде нова Ера, ідуть на Землю нові люди, вони йдуть не ззовні, вони йдуть від матері Землі. Ми у Всесвіті не є відрізаною часткою. Ми - складова життя великого Космосу й кожна наша земна часточка має зв'язок із цим Космічним життям.

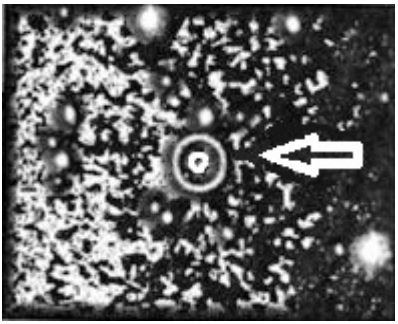

Нова планета Седна. Якщо замовчують існування планети Нібіру, то нам необхідно сказати декілька слів про *Седну*. Навесні 2004 р. американський космічний телескоп Spitzer на окраїні Сонячної системи виявив нову планету, яку назвали *Седною* – на честь ескімоської богині океану. До цього моменту, офіційно, останньою планетою Сонячної системи вважали Плутон, відкритий у 1930 р. З того часу завдяки найновішим астрономічним засобам поблизу нашого світила було виявлено велику кількість різних об'єктів, але *Седна* - найкрупніша серед них. Багато вчених протягом десятиліть висловлювали припущення про те, що за орбітою Плутона повинна існувати ще одна планета, яка дістала назву *Трансплутона*. І ось прогнози справдилися. Як справдилися вони і стосовно інших передбачених наперед планет Сонячної системи: Урана, Нептуна, Плутона.

(Знову просліджується думка про офіційне замовчування інформації стосовно планети Нібіру). Астрономи вирахували, що небесна *Седна* більша, ніж астероїд, але менша, ніж усі відомі планети: її діаметр - мінімум 2000 км. Дев'ята планета Сонячної системи - Плутон має в поперечнику 2250 км. *Седна* здійснює повний оберт навколо Сонця по сильно витягнутій еліптичній орбіті за 10500 земних років. Сенсаційне відкриття підтверджують спостереження й іншого космічного телескопа, старожила «Хаббла», який працює на орбіті вже 11 років. За попередніми оцінками, *Седн*а знаходиться від Землі на відстані приблизно 10 млрд. кілометрів, тобто в 70 разів далі, ніж Сонце. У даний момент об'єкт перебуває на відстані близько 13 млрд. км. від центра Сонячної системи, а в найбільш віддаленій точці орбіти відстань від планети і до Сонця сягає вражаючої величини — 130 млрд. кілометрів.

Вивчення орбіти *Седни* наштовхує на думку про хмару

Оорта - скупчення астероїдів із сильно витягнутою еліптичною орбітою. Саме із цього поясу походить багато комет. За припущенням учених, хмара Оорта оточує Сонце і простягається до половини відстані між Сонцем і системою Альфи Центавра - найближчої до Сонця зоряної системи. Однак *Седна* розміщена приблизно в десять разів ближче до Землі, ніж пояс Оорта.

Седна має червонувате забарвлення. Червоніший за неї - лише Марс. Існують також непрямі докази наявності в *Седни* супутника, однак виявити його за допомогою сучасних засобів спостереження неможливо. Протягом найближчих 72 років *Седна* буде наближатися до Землі, що дозволить краще вивчити цей незвичайний об'єкт. Між іншим, не всі астрономи до цього часу визнають статус планети навіть за Плутоном, не кажучи вже про Седну, а про Нібіру - тим паче. Деякі астрономи, заперечуючи планетний статус Плутона, сприймають його як один з найкрупніших космічних об'єктів, що «засмічують» околиці Сонячної системи. Уже зараз ідуть суперечки про те, що таке небесне тіло можна вважати повноцінною планетою. Адже за Плутоном не все до кінця зрозуміло.

Закінчуючи про планетарні фактори життєзабезпечення на Землі, ми зазначаємо, що природно-кліматичні умови на Землі склалися так «вдало», що із чотирьох близьких по властивостях гідридів: кисню, сірки, селен і телуру - тільки з'єднання H^2O в його рідкому виді став місцем виникнення життя. Імовірність подібної події виявилася в прямій залежності від іншого астрономічного фактора - незмінності світності Сонця за всю історію існування Землі. Якби за цей час (близько 3 мільярдів років) світність Сонця змінилася хоча б на 10-15%, вся вода на Землі перейшла б у пару або лід, при яких органічне життя не змогло б виникнути.

З іншого боку, вивчення молекулярної структури води допомогло вченим зрозуміти, що це унікальний активний розчинник, здатний утворювати зв'язки з молекулами майже всіх речовин. Більше важкі хімічні аналоги води при кімнатній температурі й нормальному атмосферному тиску - є газами….

Великі істини Всесвітнього Розуму

Скичко С.П. із Запоріжжя, (на фото) з Міжнародної організації «Центр космічних зв'язків», опираючись на думки свого наставника із Донецька, Людмили Бондар звертає увагу на словосполучення «Великий Космос», де зазначається не тільки те, що перебуває за межами планети Земля, але й сама людина з планети Земля. Ви знаєте, що великий Космос контролює життя буквально кожного землянина, і при цьому задовго до народження й до закінчення фізичного життя. На питання, наскільки часто зустрічаються планети, розмірами схожі на Землю з потрібними характеристиками для підтримки життя живих істот, ми можемо проаналізувати на дослідженні космічного телескопу «Кеплер» та окремого висновку проведеного групою астрономів на чолі з Эриком Петигурой з Каліфорнійського університету (США), які зосередили свою увагу на жовтих і жовтогарячих карликах - світилах, по своїх параметрах схожих на Сонце, хоча це не найпоширеніші, але й не занадто рідкі зірки, на яких може існувати життя.

Усього було проаналізовано 42 тис. сонцеподібних зірок, що досліджувалися «Кеплером», із них 603 планети представили цікаві данні: розміри, близькі до земних, а саме, від одного до двох радіусів Землі, і 10 із 603 планет одержують постійне випромінювання в 0,25 - 4 величин сонячного світла, (це підходить до нашої планети). Щоб зменшити хибність у показниках «Кеплера», астрономи пішли на трюк. У спеціалізовану програму, що обробляла дані «Кеплера» (коливання світлості зірок, тощо), під видом даних телескопа були уведені штучні тіла, а потім учені порахували відсоток таких об'єктів, і ці методи дозволили помітити ще 42 тис. зірок, близьких по параметрах до нашого Сонця. Ці планети мають не більше двох земних радіусів та одержують від 0,25 до 4 земних величин сонячного

світла. Іншими словами, подібних зірок - Сонець земного типу в Чумацькому Шляху може бути до 30% від вищезазначених 42 тис., це свідчать про те, що не далі як 12 світових років від нас, в сонцеподібних зірках (42:3=14 тис.) може існувати більше ніж одна така планета, як наша Земля. Словом, залишилося лише виявити сонцеподібні зірки та «земле подібні» планети ...

Як приклад візьмемо Венеру і Марс. У Венери 1,9 величин сонячного освітлення, а у Марса 0,43 величин від земного рівня. Свіжі оцінки зони заселеності планет показують, що навіть 1,05 величин сонячного освітлення, зробили б нашу планету непридатною для життя. На прикладі Венери, маючи в 1,9 рази більше світла, завдяки своїй атмосфері вона розсіює в космос 0,760 величин від усього падаючого випромінювання Сонця, у той час як Земля - лише 0,306 величин, тобто у два з половиною разу менше. По теорії, на Венері, таким чином, повинні «яблуні цвісти». Але там суще пекло, і це сама гаряча планета в Сонячній системі. З Марсом всі навпаки. Його сферичне альбедо - 0,15 (удвічі нижче земного), так що він поглинає більше сонячного світла, а там «страшний» холодно.

Венера поглинає приблизно стільки ж світла, як і ми, але її атмосфера в сотню раз щільніше й в основному складається з вуглекислого газу, через що там наймогутніший парниковий ефект. Вода давно покинула її поверхню. З Марсом проблема зворотна: вуглекислий газ і там домінує в атмосфері, тільки от щільність в останньої - в 110 разів менше нашої (відповідає стратосфері на 30+ км), у силу чого не може утримувати тепло й світло. Все це значить, що далеко не кожна з виявлених «землепоподібних» планет може бути заселена живими істотами.

Далі Скичко С. П. повертає розмову «про людські душі». Що відбувається з людськими душами, це дуже відповідальний процес і заслуговує на окреме викладення думок.

Початковий контроль над майбутнім життям, починається з того, що великий Космічний Розум визначає час, місце й двох жителів Землі, від яких відбувається зачаття плода – майбутнього землянина. Цей процес дуже не простий, при зачатті

великий Космічний Розум передбачає заздалегідь долю-життя майбутнього жителя Землі й починає його формування тіла. З самого початку, тіло не має матеріального і фізичного змісту.

Початкове тіло – це розум-згусток в одну мільярдну частку власного тіла. Це маленький код, проте має таку силу, що вирішує всю подальшу долю людини. Без цього космічного коду не з'являється жодна людина на Землі. В своєму зародку, несе в собі інформацію про те, що з нею відбудеться в житті або в смерті. В той же час там закладена генетична пам'ять предків, усіх видів колишнього життя і таке інше. Слід зазначити, що тільки незначна кількість людей зможе «підключитися» до інформаційного коду таїнства Всесвіту. Це код формує всі риси людини, визначає вчинки, бажання, допомагає творити особисті задуми за своїм розсудом. Людині дається певний проміжок життя, протягом якого під невсипущим поглядом великого Космічного Розуму вона само формується. При гідно витриманому іспиті на збереження закладених кодом гарних здатностей, почуттів, думок, людина вступає в права, надані їй Всесвітнім Розумом при зачатті.

Людина, якщо це слово для індивідуума можна написати з великої букви, є істота наближене до Космічного Розуму. Наближеність ця визначається не ступенем розуму, тому що не можна порівняти розум жителя Землі з великим Космічним Розумом. Ця наближеність визначається ступенем доброти, інтелекту, розкриття своїх внутрішніх здатностей, любові до ближнього, любові до матері своїй Землі, любові до всього сущого у всьому Всесвіті. Наша душу - це сполучна ланка між фізичною сутністю й великим Космічним Розумом. Подивіться на себе в дзеркало й ви побачите свою душу. Тепло вашої душі відбивається в очах, радість від життя відбивається на собі.

Що потрібно зробити тобі, щоб довести до землян «Великі істини Всесвітнього Розуму»? На наш погляд це:

І). Не жаліючи себе, не думаючи про негожість із боку інших, не щадити самолюбства, говорити від всієї душі слова: Люди, ви загинете самі і можете знищити планету Земля, якщо не переглянете свої погляди і дії, що йдуть супереч Законів Всесвіту.

2). Нехай кожний з землян, візьме за правило порівнювати свої вчинки відповідно до загальносуспільної моралі. І ніхто не може й не має права діяти інакше. Байдужність й егоїзм повинні поступитися місцем добру по відношенню один до одного. Прагнення до матеріального статку, багатьом землянам закрили душу й очі до добра й любові до ближнього. Але запам'ятаєте: ніякі матеріальні блага не врятують тих, хто став бездуховним, себелюбним і жив тільки для себе. Немає у Всесвіті сили, що піде рятуйте людину з темними намірами душі. Сили зла, сили себелюбності, сили егоїзму, матеріальне самозбагачення не врятують фізичне тіло від самознищення.

3). Всесвітній Розум та Великий Космос просять жителів планети Земля:

По-перше, навчитись чути Космос. Космос із нами говорить щомиті, він з нами розмовляє годинниками, днями, тижнями. У чому проявляються ці бесіди? Всесвітній Розум через свої тонкі нитки, що надходять до людських душ, намагається звернути нашу увагу, думки, почуття до того, щоб ми зробили маленький і самий елементарний крок, на який здатна навіть маленька дитина, - земляни не єдині в Космосі і що мільярди років існують Закони Всесвіту, які порушувати не можна. Не знищить себе так, як це зробили попередні раси.

По-друге, земляни повинні знати, що вони розумні не настільки, як інші жителі планет, що населяють Розумний Всесвіт. Ми перебуваємо в Космічному співтоваристві і це Космічне співтовариство відчуває біль за знищення землянами планети Земля, темною масою злісних думок, егоїстичних устремлінь. Це маси енергетичні. Великий Космос, очищаючи вашу плане-

ту, періодично забирає у свої «сховища» величезні маси зіпсованої, покаліченої нами атмосфери планети Земля. Ми своїми руками губимо Матір Землю, а втекти з неї, земляни не можуть. Задумайтесь над цим.

По-третє, сьогодні Всесвітній Розум дивиться на землянин і думає скільки вони ще будуть порушувати загальноприйняті завіти Всесвітнього Розуму, скільки ще треба пробачати за бездуховність, за аморальні вчинки, думки і діяння. Планета Земля оточена інопланетними представниками, вони є всюди: на Землі, на Місяці, у космічному просторі, тощо. Земляни, схаменіться, ви переступили межу, за якою у вас не має майбутнього. Тому що чистота помислів і дій - це життя всієї Вселеної, чистота духовна - це наснага й ніжність всього Всесвітнього Розуму.

Головну роль у хворобі душі і її лікуванні грають розум і помисли. Коли в хворобі з'являються прояви лукавого, прості помисли утворять складні, а потім з'являється бажання, що направляє людини до здійснення грішних дій. Саме тому ми завжди розглядаємо, з одного боку - розум, а з іншого боку – помисли і дивимося, як проходить зцілення людської душі.

(*Примітка:* Розум - здатність людини мислити, відображати і пізнавати речовий світ, а також її загальний інтелектуальний розвиток, рівень пізнання, знань; кажуть: «Розум - це скарб людини»; «Бачить око далеко, а розум ще дальше»; «Нічому не дивуватися - ознака великого розуму»; також слово за значенням багато в чому перетинається з поняттям *мудрість* (відповідно *розумний/мудрий*, на противагу *дурний–дурень*): «Кому біда прийшла, того й розуму научила»; «Розумний всякому дає лад»; «Розумний іде вперед і оглядається назад»; «Розумний розсудить, а дурень осудить»; також у деяких усталених сполуках маємо поєднання обох понять в одному вислові (*дурний розум* - дурість; *з дурного розуму* - по-дурному). Наприклад, «Людей питай, а свій розум май»). Настав час закінчити розгляд «Великих істин Всесвітнього Розуму» і перейти до теми «Взаємозв’язок історичних процесів».

Взаємозв'язок історичних процесів

Стародавня історія вже містила уявлення про минуле і майбутнє людства на планеті Земля, але закінченої системи поглядів вона ще не представила. Ми ще не можемо прояснити цілу низку питань про попередні чотири раси людських істот, які населяли нашу планету у «сиву давнину». Які вони були, звідки з'явилися, куди ділися і таке подібне. Наукова інформація якою зараз володіє людство, не в змозі відповісти на поставлені питання. В той же час перші космогонічні і космологічні теорії давніх греків були дуже змістовні відповідно ієрархії Всесвіту (мікрокосмос і макрокосмос). Вони могли пояснити, як із Хаосу з'явився Космос, як він був упорядкований Богами, (Вищим Розумом) і з тих часів живе за космічними природними циклами, визначеними землеробськими роботами і логосом - космічним законом розуму і порядку…..

В Індії є люди, які вважають, що світ – частина процесу, що не має ні початку, ні кінця, і він переходить із потенційної фази у фазу самовираження, подібно насінню від дерева. У насіння й дерева немає ні початку, ні кінця. Коли наприкінці тимчасового циклу Всесвіт руйнується, вона переходить у потенційну фазу, або стан насіння, і очікує наступного створення щоб прорости. Фаза створення, або самовираження, називається «у день Брахми», а фаза руйнування, або потенційності, - «у ночі Брахми». День і ніч Брахми являють собою період, рівний 4 320 000 000 людських років. «День Брахми», у якому ми з вами живемо в цей час, називається K'ali yuga – «залізний вік». Він почався, якщо вірити індійським сказанням, за 30 101 рік

до християнської ери. Тепер уявіть собі, скільки років світу, на думку цих людей!

Придивившись до буддизму, ми побачили там періоди класичного часу «*кальпи*», тривалістю 4 млрд. 320 млн. років. Завершується кожна кальпа згорянням Всесвіту і знищенням гріхів усіх живих істот. У межах циклів космічного часу буддизму не можливе зупинення, їх «колесо сансари» символізує вічний колообіг життя, ланцюг перероджень. Символами циклічності стають щорічні свята, що набувають сакрального значення (день народження Бога, подвиги героїв, святих) і залучають людину до відчуття повторення ритмічності буття.

Ідею циклічності існування історичних процесів зустрічаємо і у новоєвропейській філософії. Наприклад, Ніцше приваблював поетичний образ світу у Геракліта, як потоки вогню, що мірою згасає і так само спалахує. Важливим елементом «ніцшеанської» філософії є його ідея «вічного повернення». Ніцше не зводить життя до біологічних процесів, ототожнює його з «становленням». Це як вічний піщаний годинник буття, знову і знову перевертається, і все повторюється. Все помирає і все розквітає знову. В кожному моменті починається буття - життя: в кожному процесі «тут» - повертається колесо «там». Всюди є середина. За Ніцше, загального розвитку від нижчого - до вищого не існує, все повертається і світ нескінченну кількість разів проходить свою нескінченну кількість своїх процесів.

Циклічна модель історичного розвитку закріпачує людину, пропонує їй життя не як проблему з вибором, свободою і відповідальністю, а як даність Богом. Життя треба просто прожити. Змінювати, шукати іншу долю, бунтувати, сподіватися на краще - марно. Багато людей не згодні з цим трактуванням.

Середньовічна християнська філософія вибудовує історичні процеси - лінійно. Вона не циклічна, тут історія йде у напрямку, заданому Богом. Створення світу - Богом, гріхопадіння, пришестя Христа, все в минулому. Акт творення світу є диво, наслідок Божественної Премудрості, це відправна точка земної

історії. Історія у Августина, шлях до есхатологічного «царства Божого». (*Примітка*: Есхатологія вчення про кінцеву долю людини і світу, базується на тезі передрікання кінця світу, Страшного суду, завершенням земної історії, і обіцянкою царства небесного для істинно віруючих та покарання грішників).

Лінійна історіософська модель людства представлена трьома періодами: *початок світу* (акт креаціонізму); *земна історія* - (життя людини у світі, боротьба добра зі злом) та *кінець світу* - (Апокаліпсис). Людині залишається шанс порятунку безсмертної душі і вічне життя у царстві небесному. (*Примітка*: Коли людина народжується, навколо збираються люди, усміхаються і радіють її приходу в світ, а вона - плаче. Коли людина вмирає, всі навколо плачуть, а вона уже там і усміхається. От так треба прожити життя, щоб вмирати щасливим і упевненим, що виконав свою маленьку задачу і нікому не зробив погано).

Починаючи з доби Відродження і Просвітництва, світська філософія історичних процесів розвивала раціоналістичне пояснення історії як реалізацію розуму і «здійснення природних законів». У поглядах Гердера історія постає послідовним процесом зростання і розквіту сил людини, людство націлене на кінцеву мету - гуманність і щастя.

Основи наукової типізації історії було закладено Гегелем. Він наголошував на тому, що історію роблять люди, але разом з тим в ній здійснюється об'єктивна логіка. Етапи історії - це етапи самопізнання світового духу, прогрес в усвідомленні свободи. Гегель виділяв три історичні етапи:

1) східний світ (Стародавній Китай, Індія, Персія);

2) античний світ (Стародавня Греція);

3) германський світ (Західна Європа). Народи, за Гегелем, змінюють одне - одного в історичному процесі по мірі

виконання своєї місії, прогрес духу здійснюється через «дух» окремих народів. Ідея об'єктивної закономірності, що торує собі шлях незалежно від окремих осіб, має місце у вченні про «хитрість світового розуму», який користується особистими інтересами і пристрастями людей - для досягнення своїх цілей.

Але ще задовго до того, як люди спробували розшифрувати мрячну дату Створення світу, їх цікавило безліч інш. питань. Первісна людина, на відміну від будь-якої іншої живої істоти на Землі, задавала питання. «Чому» - одне з перших слів, якими вона навчилася користуватися, і постійно вимовляла: «Чому сонце світить удень, а не вночі? Куди воно йде, коли наступає ніч? Чому серп місяця росте, роблячи її товще й кругліше з кожною ніччю? Де перебуває вітер, коли він не дує? Чому після блискавки завжди гуркоче грім? І хто все це створив у світі»? Це всього лише деякі з тисяч питань, які задавала людина в ті далекі часи. Вона не тільки їх задавала, але й намагалася давати відповіді на них. Ось чому до сіх пір ми дивуємося пізнанням людей того часу.

У філософській концепції Маркса розвиток людства представляє собою процес функціонування і зміни якісно-визначених типів суспільства на основі дії об'єктивних законів. Історія - це закономірний процес руху суспільства від примітивних - до складних і досконалих форм організації, що супроводжується зміною типів взаємозв'язків індивіда і суспільства:

1) етап нерозривної єдності з природою і родом (доклacове суспільство);

2) етап особистої і речової залежності (класове суспільство);

3) етап вільного розвитку - вільної особистості (безкла-

сове суспільство).

Першому етапу відповідає природний стан людства, *другому етапу* - суспільний, *третьому етапу* - розумний або ідеальний. К.Маркс, для підтвердження ідеї єдності історичного процесу, формулює категорію «суспільно-економічна формація». (*Примітка*: Суспільно-економічна формація - це історичний тип суспільства, ступінь суспільного розвитку). Теоретичною моделлю історичного процесу - є лінійна схема, що включає такі формації:

— первіснообщинна;
— рабовласницька;
— феодальна;
— капіталістична;
— комуністична. Є в марксистській теорії згадка і про азійську формацію. Змістом історичного розвитку людства, класики марксизму бачили послідовний перехід суспільства від первісного стану - до комунізму, на основі розвитку виробництва і розширення сфери людської свободи.

Згідно Канту – є «закон трьох стадій», який визначає етапи становлення людства: *теологічна, метафізична та, позитивна*. Критерієм виокремлення стадій він пропонує вважати рівень розвитку знань:

► на теологічній стадії людина, за відсутності знань і нерозуміння причинно-наслідкових зв'язків, прагне пояснити всі явища втручанням надприродних сил;

► на метафізичній стадії пояснення явищ світу досягається посиланням на сконструйовані абстрактні філософські системи, які створюють видимість відповіді, видимість розуміння природи речей;

► позитивна стадія (сучасна Канту), відмовляючись від теологічних і філософських претензій, спираючись на висновки наук, об'єктивно пояснює дійсність буття, (процесів).

Якщо придивитися до Біблії, то там фігурують цілком конкретні історичні особи, наприклад, першопатріарх Аврам. Народився він у 2123 році до Ісуса. Жив у місті Ур, що у Ме-

сопотамії. Був не бедуїном, а посвяченим жерцем. У нас є питання: Звідки у той час, враз взялися грамотні люди, які створили писемність, куди там до Гутенберга разом із Маклюеном та його навроченою інформацією. Першолюди пишуть трактати з медицини, видають посібники із астрономії. Для них архітектура Сонячної системи така ж зрозуміла, як для нас конструкція кухонної табуретки.

Як довго вони йшли до цього? А може нізвідки і нікуди не йшли. В одну мить усе те, що зветься життям людини на Землі, зі всіма інфраструктурами, устроями, філософіями, і сама людина - в одну мить, усе це впало з Неба! Нічого не було - і враз вже є! Не маєте знань? Давайте навчимо вас. Запитань більше, ніж відповідей. Але усе по порядку.

Для будь-якої держави чи цивілізації головне - залишити письмову версію про себе. Ким були, приміром, перші президенти України, яких через тисячу літ знатимуть пращури із сучасного Інтернету. І плюватимуться на них, за їхні дії. А ці президенти могли б подбати про свою честь і гідність. Бо раз уже вляпалися в Історію, то з неї заднього ходу немає. Але кого там цікавить така штука, як порядне ім'я. Для них: «Бабло побєдіт – добро». А коли твоє ім'я в історії - гівно, кого воно цікавить, яку віллу і на якому острові ти її побудуєш?! Президенти думають залишитися в історії такими, якими вони себе пихато уявляють, а ми, літописці зобразимо їх для нащадків – правдиво, щоб не лізли «з свинячим рилом – в калачній ряд». Але це наш українсько-ліричний відступ. Як сказав Раджніш Перефразований: «Істинний сенс життя не виявляється в результаті пошуку, але без пошуку, він не виявляється - ніколи».

Існує чимало доказів того, що на Землі неодноразово виникали високорозвинені цивілізації. Це підтверджують древні

сказання й таємничі археологічні знахідки в різних куточках Земної кулі. Атланти, гіперборейці, шумери, етруски, ацтеки, майя, інки - от далеко не повний список зниклих древніх цивілізацій. Вони не тільки внесли свою лепту у формування світової культури, але й залишили після себе безліч загадок зодчества, науки й техніки. Для порозуміння подальших написаних дій в нашій книзі, нам треба для прикладу взяти любу з вищезазначених цивілізацій. Якщо хочете, нехай це будуть шумери.

Найбільше багатство цивілізації шумерів - це записана їхня історія. На тисячах - тисяч джерел клинописним шрифтом. Усі жанри присутні тут, і перш за все, як би посучасному сказати, офіційна історіографія. Діяння богів і царів. На Землі і на Небі. Міфологія? Якщо на Небі? Ні, задокументована історія цивілізації на нашій планеті.

У 1869 році французький вчений Жуль Опперт увів в обіг термін - Шумер. Начало - начал. Ось як про це написав В.Базів у своїх книгах: Постіндустріальну, інформаційну епоху, у яку ми живемо, як відомо, відкрив канадський мислитель Маклюен. Його геніальна книга «Галактика Гутенберга» містить не тільки це відкриття, а є одою винахіднику друкарської справи, яка вивела людство різко на новий, вищий виток розвитку.

Але за кілька тисяч літ до Іоанна Гутенберга шумерські друкарі уже *вміли* користуватися шрифтами і чудово володіли *друкарською справою* у нашому нинішньому сенсі.

А містобудування за три тисячі літ до Христа навіть за фрагментальними артефактами, просто вражає масштабами будівельної справи. Що вже говорити про легку промисловість! Рівень був такий, що шумери могли б скласти нині конкуренцію китайцям, які заполонили весь світ товарами

широкого вжитку. Ткацьке діло не уступало друкарському. Шумери вдягалися, як римські патриції, правда, за тисячі і тисячі літ до них.

Видатний шумеролог, професор С. Крамер, усередині минулого століття переклав один із численних творів, який можна причислити до такої науки, як політологія. У ньому детально розкриваються засади державного і суспільного устрою із праобразом сучасного двопалатного парламенту. Тут же, детальний і перший в історії людства опис перших шкіл, досліджень із космології і космогонії, збірник прислів'їв і приповідок, бібліотечний каталог, кодекс законів та коментарі до них із впровадженням самого поняття суспільного порядку і соціальної справедливості, обґрунтування соціальних реформ, календар землероба. А підручники з ботаніки, зоології, географії, теології, математики. А збірники пісень для уроків співів із нотами. Перелік предметів ширший, ніж у нашій середній, загальноосвітній школі.

А тепер - про найголовніше: створене шумерами Святе Письмо - це першоджерело, у порівнянні з яким Біблія є лише його конспектом, а тому вважати Старий Завіт, так би мовити, ідеологічною базою лише тої нації і держави, яка нині має державну столицю у Єрусалимі, — історично не оправдано та науково некоректно. Біблія як виклад того, що записано про події у Шумері й далі, стосується усього людства. І весь цей набір компонентів, про які ми написали, враз, і одно час впало на Землю! Цивілізація шумерів просто так стала високо - развиненим людством. Ні, не тільки наукові знання, а і саму її величність Людину, на Землю занесли якісь незбагненні космічні вітри. Зробіть порівняння, пригадаємо дати: 3800 років

до н.є. - шумери досягли розквіту, а у 2123 році Аврам вирушив з міста Ура, щоб започаткувати діяння, які привели до приходу на Землю живого Бога - Ісуса Христа.

Виявляється, творці і мешканці шумерської цивілізації, для майбутнього сучасного людства, таємниці із того, звідки вони взялися - не роблять. Навпаки, вони дуже детально і протокольно, скрупульозно описали, хто і як їх створював. У 1971 році відчайдушні вчені із США отримали урядове схвалення дуже вже фантастичного, хоча реального проекту. Вони запустили безпілотний космічний апарат із феноменальною місією, який називався адекватно «Піонер». Посланець Землі мав за 21 міс. не тільки дістатися до Марса, а й пробратися через пояс астероїдів і наблизитися до крайнього від нас Юпітера. Розрахунок спеціалістів із НАСА був такий, що юпітерське гравітаційне поле мало б його викинути за межі Сонячної системи.

А далі «Піонер» міг стати гостем на планеті, гості з якої навідувалися до нас. На «Піонері» розмістили послання із розповіддю про людську расу, про розміри людини і засади її функціонування та внутрішньої конструкції людського тіла. А також подано інформацію про третю від Сонця планету, тобто нашу Землю, яка вона і де її шукати у разі чого, якщо когось там, за межами Сонячної системи, зацікавить.

Ясна річ, перед американцями постало питання - якою мовою передати інформацію! Не англійською ж! Хоча якби це робилося за рішенням політбюро ЦК КПРС, то наполягли би на «общепринятом, на котором разговаривал т. Ленин, потому что, за пределами Вселенной, должны быть единомышленники по строительству коммунизма».

Американцям у цьому відношенні було легше - вони ж комунізм не будували, тому послання вони склали мовою шумерів, бо саме у Месопотамії найпереконливіше засвідчено

присутність над мудрих візитерів з Космосу, яких шумери називали своїми творцями та іменували Богами.

Біблія називає цих творців у шумерів - *ніфілім*, а у літописах самих шумерів - *аннунаки*. Вважають, що *нефілім* уперше навідалися на Землю майже півмільйона літ тому. Привела їх мета, так би мовити, прагматична: на Землі їм потрібні були корисні копалини.

Вчені останнім часом переглянули теорію про місце першої популяції людей сучасного типу. Практично нарешті дійшли згоди, що людина походить з Південної Африки. (Ми про це будемо писати трохи пізніше). Виявляється, що саме тут були копальні, правда, жили вони не тут. Використовували вахтовий метод. Літали, як українці на місяць-другий до Сибіру, і назад. А *нефілім* літали в околиці майбутнього Кейптауна із Шумеру, де облюбували собі постійно-тимчасове місце проживання на чужій планеті.

У Книзі Буття місцеперебування Богів, а разом з ними й Адама, описується досить детально. І спеціалісти прийшли до однозначного висновку, що рай - це Едем, омивається двома річками: Тигром і Евфратом. Оскільки рай земний знаходився там, де ріки змішували свої води на побережжі Перської затоки, вірогіднішою видається гіпотеза, що Едем знаходився на півночі, а не на півдні межиріччя. Шумерське ім'я дому богів звучить, як *Е.ДИН*, а божественний титул цією ж мовою звучав, як *ДИН.ГІР* - справедливі правителі із космічних ракет.

Лише з часом *нефілім* збудували у Месопотамії велетенський «космопорт», але існує думка, що вперше вони все-таки приводнилися - так, як зображено на численних артефактах - в герметичній капсулі. Тому у шумерських текстах перші візитери виходять із космічних кораблів, як із небесних лодок, а пасажири описуються, як люди-риби, що вийшли із небесних субмарин.

Вибір місця приводнення видається оптимальним ще й тим, що Месопотамія володіла одразу двома водними просторами для маневру - Індійським океаном на півдні і Перською

затокою на заході. Приводнившись на поверхню Індійського океану, перші розумні істоти з Всесвіту направились у Месопотамію, де заснували перше на планеті поселення. Місто в той час називалося *ЕРІ.ДУ* - «дім, зведений далеко».

Звичайно, далеко, якщо міряти із периферії Сонячної системи. Саме звідти *нефілім* дивилися на нашу планету, і чомусь дали їй сьомий номер у Сонячній системі. Мабуть вони Всесвіт знали краще за нас, ми рахуємо Землю по відношенню до Сонця за № 3.

Із шумерського літопису є змога ознайомитися із Списком царів, які правили тут. Зараз буде - найцікавіше. Бо як належиться історичним хронологам, подаються роки правління того чи іншого владики. У нас навпроти імен царів, правивших у Шумерів, цифри просто вражаючі:

Алалум - 28 000 років;
Алалгур - 36 000 років;
Енменлуанна - 43 000 років;
Думузі - 36 000 років;
Убартуту - 18 000 років.

Тоді, як бачимо, обмеження правління каденцій не було,правили стільки – скільки могли.

Боги не були б самі собою, якби гралися у демократію. А от поняття правлячої каденції у них було. Один термін називався один *шар* і дорівнював 3600 рокам. Полічіть вищенаведені терміни, і ви отримаєте відповідно 8,10,12,10, 5 *шарів*. Звичайно, від такої політичної математики у читача опускаються руки. Мовляв, і ви цю міфологічну фантасмагорію видаєте за історичну фактологію?! Не ми видаємо, а розповідаємо про те, як зазначено у шумерських літописах. І не довіряти їм, ми не маємо права.

А тепер подивіться на Сонячну систему, яку відображали шумери у своїх хроніках. Вона відрізняється від нашої, яка існує у сучасній науці. Про сучасну будову - знає учень середньої школи: «Сонячна система складається із 11 планет: Сонце,

Меркурій, Земля, Місяць, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран, Плутон, Нептун». А ми вам «схематично» показуємо Сонячну систему із 12 планет та додатково - поясу астероїдів (див. мал.)

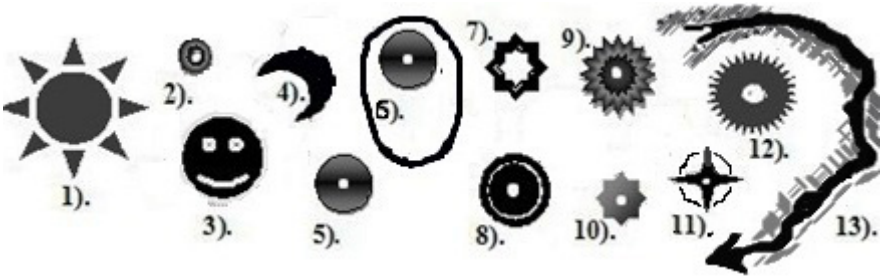

Схематичне зображення: 1- Сонце, 2- Меркурій, 3- Земля, 4- Місяць, 5- Венера, 6 - Марс, 7- Юпітер, 8- Сатурн, 9- Плутон, 10- Уран, 11- Нептун, 12- Нібіру і 13- Пояс астероїдів.

Ви скажете, Сонячна система із 11 планет - це прописні істини. Але ми зауважимо, що знання про 12 планет, ми отримали порівняно недавно, бо Уран був відкритий тільки у 1781 році, а вже після захоплення Москви Наполеоном, тобто у 1846 році земляни знайшли Нептун, а Плутон став нам відомий аж після того, як Гітлер прийшов до влади, - у 1930 році.

І все відбувалося із інтервалом у століття, Земля неохоче відкривала своїх близьких і далеких сусідів. А шумери володіли повною інформацією про усі планети і як вони крутяться-вертяться - майже 6 тисяч літ тому! Бо всі ці планетарні відкриття XVIII—XX століть вони наносили ще тоді на свої небесні карти! Звідкіля стародавні цивілізації знали все про Всесвіт?

Тоді ж вони знали й те, що відкрив нам у 1543 р. Коперник, усе крутиться навколо Сонця, а не навколо Землі. Для нас за півтора тисячоліття нашої ери то був переворот у людському світобаченні. Бо у своєму відкритті творець сучасної астрономії признався перед самою смертю, боячись гоніння ортодоксів. А для шумерів такі геніальні прориви нашої світової науки, були відомі - як 2 + 2 = 4. Більше того, вони знали більше, ніж ми знаємо нині. І те, що різнить нашу карту Сонячної системи і

їхню, є - визначальним. Бо вони стверджували, що Сонячна система має 12 світил і що двадцята планета - є батьківщиною їхніх над розумних творців-богів, (*аннунаків-нефілім*).

Коли Господь звертався до уродженця шумерського міста Ура - Аврама, ведучи мову про майбутні покоління, то сказав: «Подивися на небо і порахуй планети». У Біблії, і не тільки у ній, ця цифра сакральна. Йосиф порівнював себе і своїх братів із 12 небесними світилами, а патріарх Яків благословляє своїх наслідників, порівнюючи їх із 12 зодіакальними сузір'ями. А божественні пантеони не тільки Месопотамії, а й *хетів*, *греків*, *хурритів* налічують 12 богів. І хоча людство вже привчилося до класичної одиниці виміру 10, далі фігурує числове порівняння: 12 грецьких титанів, 12 племен Ізраїлю, 12 апостолів Ісуса Христа. Глибинний смисл завершення обертального циклу містить 12 і у китайській філософії.

Та поринемо знову в Небо, чому ми донині не відкрили 12 планету? Де вона на Небі? І тут ми повертаємося до знаменного, уже згадуваного числа - 36 000. Це період обертання планети Нібіру - батьківщини *нефілім*, навколо Сонця, її орбіта - у 3600 разів довша. І ми можемо побачити її один раз на 36 000 років, коли вона опиняється на мінімальній відстані від Землі. Але нам краще її не бачити, (про це ми неодноразово писали в своїх статтях, наприклад «Страх і реальність», «360 днів до скінчення світу» тощо). Бо тоді нашою кулькою трясе так, що по усій земній суші наступе те, що у Біблії названо Потопом.

Очікування «Дня Господнього» у древніх шумерських, а відтак біблійних текстах, що практично одне і те ж, означає повернення дванадцятої планети – Нібіру, як Трону небесного, що вже у Новому Завіті позначається як очікування - Царства Небесного та таке інше.

Саме із вторгненням Нібіру у Сонячну систему пов'язуються не тільки створення життя і людини на Землі, а й усі галактичні події. На жаль, щонайбільше 36 000 р. тому не виявилося телескопа, щоб зафіксувати Нібіру. Але тінь дванадцятої планети бродить по Галактиці... Багато сучасних вчених на весь повний голос заявляють, що ніякої планети Нібіру – немає. З історії ми вже подібне проходили, зовсім «недавно» по космічним міркам, нам розповідали, що Земля плоска і стоїть на місці, а всі планети крутяться навколо неї.

У 1999 році, як це не часто буває в науці, два незалежних учених, планетолог Д. Мурреєм і фізик Д. Матес, в один голос заявили, що виявили нову планету, яка запеленгована десь за орбітою Плутона. Подив множився - на страх, бо новобранець значно переважав масу планети-гіганта Юпітера, яка є найбільшою у нашій Сонячній системі, і її радіус у декілька разів перевищує радіус Землі, а маса дорівнює 318 масам нашої планети, а загалом маса Юпітера удвічі більша, ніж усі інші планети, разом узяті.

Наскільки ми зрозуміли із викладок астрономів, нову планету вони візуально не бачили, але відчули її появу за наслідками її вторгнення. Через деякий час третій вчений Джозеф Брейді вирахував шлях руху планети - візитерки. Вона вже знаходилася від Сонця на відстані 63 астрономічні одиниці. У 1981 р. вже за даними НАСА, знову виринула ця планета-невидимка за 80 мільярдів кілометрів від Землі, із масою, у 80 разів більшою, ніж наша Земля. І цю хроніку можна продовжувати. Привид Нібіру бродить по Землі...

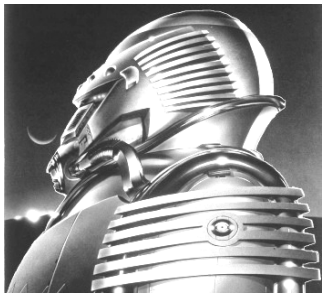

Нефілім - це назва божеств із Нібіру за Біблією, а у шумерських текстах вони іменуються, як ми говорили *аннунаки*, що буквально із мови Шумеру - ті, що зійшли із небес. Куди вже точніший можна зробити переклад Перша група богів-астронавтів на чолі із богом *Енкі* перебувала тут вісім шарів (28800 тис.

літ, а відтак Верховного Бога замінив новий «начальник бази». А найголовнішого Бога, який залишався там, на Нібіру, звали *Енліль*.

Варто звернути увагу на одну промовисту деталь біблійного створіння світу. У Книзі Буття характерним є використання Всевишнім множинного числа, коли мова йде про створення людини: «І сказав Бог: створимо людину по образу Нашому і подобію Нашому». У цьому ж дусі витримана риторика, коли Адам здійснив первородний гріх. Божественна реакція знову формулюється невідомо до кого у множинній формі: «Адам став як один із нас, знаючи добро і зло».

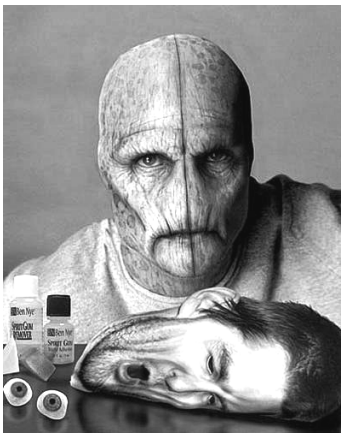

У Старому Завіті дуже чіткою є теза, що людина не причисляється до Богів і що вона не спустилася, як вони, з неба, а була створена на планеті Земля. Нове створіння отримало ім'я - Адам, від слова «*адама*», що шумерською мовою означає — порох земний. Тобто Адам перекладається як землянин. А ті, що прилетіли - *аннунаки*, або по-біблійному - *нефілім*. І тут ми підходимо до кульмінації, як була створена людина, бо одного рядка із Біблії нам не те що для віри, а й для розуміння - замало. Потрібне, як до статті закону чи конституції, - відповідне тлумачення. Конкістадори, які першими із протилежного берега Атлантики навідалися у Месоамерику і відкрили дивовижну спадщину майя, хвалилися з піною біля рота: скільки різного роду язичницької літератури цих «дикунів» вони спалили та знищили. Гітлер із його спаленням творів Гейне – відпочиває. Слава Богу, що шумерів виявили вже на значно вищому рівні європейської цивілізованості, тому тисячі томів шумерських бібліотек збереглися, і тільки б вистачило хисту перекласти їх усіх достеменно, що й робиться безнастанно впродовж останніх десятиліть.

Праматір людства на Землі

1). *Думки світової науки.* Науковці з різних частин світу підтвердили, що всі люди на Землі походять від однієї жінки,(праматір) і тому їх можна назвати вихідцями з Африки. Праматір людства – «мітохондріальна Єва», (на їхню думку) - жила в Африці біля 150 тисяч років тому. Це випливає з опублікованих у National Geographic перших результатів Genographic project - амбіційного проекту, який має на меті реконструкцію «генеалогічного дерева» усього людства. National Geographic разом із IBM, зовсім недавно запустив цей проект, який загалом розрахований на п'ять років.

Отож усе розпочалося близько 150-200 тисяч років тому на Чорному континенті з кількох сотень чоловіків і жінок, від яких протягом тисячоріч народилися нинішні 6,5 мільярда людей, що населяють Землю. Це сага про виживання, рух людей, ізоляцію і завоювання, велика частина якої належить до доісторичного періоду. А от звідкіля взялися ці перші «кілька сотен африканських чоловіків і жінок» - світові вчені поки що мовчать. ДНК сучасних людей зберегла сліди древніх міграцій перших людей. Генетичний код, чи геном людини на 99,9% ідентичний у всіх людей у будь-якій частині світу. Лише 0,1% має певні відмінності, цей 0,1% відповідає за наші індивідуальні особливості, такі як колір очей чи схильність до визначених хвороб.

Щоб дійти до цих перших висновків, групи американських науковців вивчили генетичні коди понад тисячі племен, а також взяли понад 100 тисяч проб у людей із різних частинах світу. Порівнюючи маркери, мутації і ДНК різних племен, науковці почали відновлювати історію наших предків, зробивши у такий спосіб подорож у часі. Підтвердилася також теорія

«африканської Єви», яку сформулювала у 1980-х роках група дослідників університету Берклі (Каліфорнія). Ці науковці підрахували, що всі сучасні індивідууми споріднені з єдиною жінкою, котра жила в Африці 150-200 тис. років тому. В той же час зазначено: «Вона була не єдиною жінкою, яка жила в ту епоху, але якщо генетики мають рацію, то все людство походить від неї - через безупинний ланцюжок матерів. З першим чоловіком – виявилося складніше, але світові вчені припускають, що «першого Адама із хромосомою Y», також африканця, нашого спільного батька – скоро виявлять. І тут один читач задає питання: Скажіть будь ласка, звідкіль появилася – ця перша «африканської Єва»? Так що було перше: яйце чи курка?

Професор Мічиганського університету Веслі Браун поставив собі за мету — встановити час і місцезнаходження нашої праматері на основі порівняльного аналізу мітохондріальних ДНК. Для цього він узяв кров 21 учасниці, котрі були відібрані за спеціальною методою, (як у соціології на ток-шоу українських телеканалів, про що ми напишемо пізніше), щоб були представлені різні раси і національності.

Так от, незалежно, де вони живуть зараз, європеоїди вони чи вузькоокі, блідолиці чи темношкірі, українки чи росіянки, або польки, усі вони по усій нашій Землі походять від однієї мітохондріальної праматері, (за ДНК), яка жила у Південній Африці від 180 до 300 тисяч літ тому. (*Примітк*а: Саме там і тоді було повстання *аннунаків,* що спричинило до творення гібриду Бога і гуманоїда - людини).

Колеги пана Брауна, Вілсон і Марк Стоункінг, провели аналогічні обстеження плацент уже 150 жінок, предки яких прибули із Європи, Африки, Близького Сходу, Азії, а також плаценти жінок із племен Австралії і Нової Гвінеї. І знову той самий результат: усі вони походять від того ж південно-африканського предка плюс-мінус 200 - 250 тисяч літ тому.

У редакційній статті авторитетний у наукових колах журнал Sciepce, ще у номері від 11 вересня 1987 року зробив висновок, що «Африка є колискою сучасної людини» і що «за

даними молекулярної біології, сучасна людина появилася в Африці приблизно 200 тисяч років тому». Сенсація пішла по усьому світу. Відомий на всіх континентах National Geographic сповістив людство: «отримана відповідь на запитання, звідки ми прийшли. Ми прийшли із Південно-Східної Африки». San Francisco Chronicle винесла у заголовок супер сенсацію тисячоліть - «Знайдена Праматір!»

Лондонський Observer так само на першій сторінці розміщає велетенськими літерами те, що має велетенське значення для нашого самоусвідомлення: «Із Африки: шлях людини - до панування над світом». Блискучий мислитель Захарія Сетчин наводить такий факт, який чомусь уже нікого тепер не дивує, а ще кілька десятків літ тому це була «бомба»:

«У місті Олдхеме на північному сході Англії появилася на світ Луїза Браун. Це була перша дитина із пробірки, зачата не батьками, а у пробірці за методикою Патріка Стептоу та Роберта Едвардсома. За 9 місяців до народження дівчинки, вони використали спеціальний інструмент, щоб вилучити дозрілу яйцеклітинку із яїчника місіс Браун. Помістивши яйцеклітинку у спеціальний розчин, вчені «змішали» її - саме так висловився доктор Едвардс, зі спермою чоловіка місіс Браун. Після успішного запліднення, яйцеклітинка була поміщена у чашку з іншими поживними речовинами, де вона почала ділитися. Через 50 годин клітин було вже вісім, і на цьому етапі ембріон був імплантований у матку місіс Браун. Під спостереженням лікарів, ембріон успішно розвився, і врешті-решт вагітність завершилася кесаревим розтином. «У нас дівчинка, і вона просто чудова!» вигукнула лікар-гінеколог і підняла дитину вверх. Точно так само, як це зробила 200 тисяч літ тому *Нінту*, із шумерських історичних хронік, коли першим процесом появи людини із пробірки - керував бог Енкі.

2). *Не наукові думки з приводу появи першолюдини (за шумерами).* У Книзі Буття (вірш 26—27) сказано: «І сказав Бог: створимо людину по образу Нашому. По подобою Нашому. І створив Господь Бог людину із праха земного, і вклав у нього дихання життя, і стала людина живою». Для створення «по образу і подобою» живої істоти, яка вже існує, необхідно, щоб новостворювана істота володіла набором генів свого батька. Є така штука, як хромосоми, які є всередині кожної живої клітини і визначають фізичні та інтелектуальні характеристики потомства. Це і називається продовженням роду, продукуванням потомства «по образу і подобою». Новостворену Богами людину, ті ж шумери називали *ЛУ*. У буквальному сенсі перекладається як «*приручений*». На глиняних таблицях з Месопотамії зображено безліч образотворчих ілюстрацій, як це робилося. Справа у тому, що мова не йде про стопудовий креатив. Створення живої істоти – людини, з нуля, на порожньому місці – це одне. А «при-ручення» новоствореної істоти із нічого, це вже інше. Давайте розберемося по порядку.

Коли бог *Енкі* доповідав володарю Нібіру (дванадцятої планети, із якої вони прибули) про свій план «створення» живої істоти - людини, то він повідомив, що у нього є ідея створювати новий вид не з нуля, а використати існуючий гомінід, шляхом його вдосконалення «по образу і подобою нашому».

Далі пішла вже технологія. Йдеться про божественний елемент, який описується як субстанція, і земний елемент, який називається «глина». У перекладі на наукову мову, як десятки тисяч літ тому, так і тепер - мова йде про змішування божественних генів *аннунаків* із земними генами мавпоподібної людини шляхом запліднення яйцеклітини його самки. Штучне

запліднення у пробірці. Тоді виходить, що Адам став першою людиною із пробірки. Штучне запліднення - штука банальна як для людини XXI століття, але перший такий процес був 200-300 років потому. І тоді, як скрупульозно описують першоджерела Біблії - шумерські історичні хроніки, процесом керував бог *Енкі*. Він звелів богині *Нінгу* «намішати глини». До речі, все робилося руками цієї богині Землі і за сумісництвом - дружини мудрого *Енкі*.

Нінту діяла строго за інструкцією. Належало отримати 2 екстракти із *аннунака*, і для цього нею був підібраний молодий Бог. Вона взяла у нього кров і «*ширу*», а відтак за допомогою очищаючих ванн отримала есенцію. Те, що вийшло із крові, було названо *ТЕ.Е.Ма* що перекладається як «те, що скріплює пам'ять». По сучасному - це називається ген. Другий елемент, отриманий із молодого *аннунака*, - «*ширу*», перекладається як плоть, або чоловіча сперма. Два елементи Нінту ретельно перемішала. Потім першочоловіка з часом почали називати *ЛУЛУ*, що перекладається як змішувати. По-теперішньому найбільш влучна назва - гібрид. З другого боку, яйцеклітина другого учасника процесу - самки мавполюдини, так само очищалася у виключно стерильних ваннах, а відтак поміщалася у так звану посуду - форма. Тут яйцеклітині належало пробути визначений термін, поки вона вже на другій стадії змішувалася із субстратом двох божественних елементів.

Наступний етап - запліднена і відформатована яйцеклітина повинна була за всіма правилами генетики - реімплантована у матку жінки, (самки мавпоподібної людини). Уявіть собі тільки на 1 хв., який це був відповідальний момент, створити на планеті Земля – «першолюдину» – розумну і приручити її. Тут навіть у Богів голова піде обертом.

Але всі ризики виявилися меншими, ніж сподівалися. Почався процес створювання роду богоподібних істот! Після тривалих вагань керівник проекту, бог *Енкі* доручив головну роль у цьому проекті своїй дружині - *Нінту*. То було ризиковане експериментування над найближчою тобі особою, але Нінту усвідомлювала, якщо експеримент буде вдалим, то вона прославиться у віках. А вершиться не багато не мало, започатковується рід людський на сьомій планеті Сонячної системи під назвою Земля!

Започатковується жива порода богоподібних істот, яких ще не було на других планетах і немає довкруж Сонця за мільярди мільярдів кілометрів і за довгі світлові роки. Звичайно, за простір поза межами планетарної системи нашого улюбленого Сонця - розписуватися не будемо. Бо навряд чи ми одні – єдині у Всесвіті.

«Анахарсіс» описує глибокі душевні переживання божественного подружжя *Енкі і Нінту*. Це був перший проект генної інженерії зі створення істоти мудрої, і впевненості у кінцевому результаті не було навіть у таких «надмудрих істот», як *нефілім*.

Поки плід визрівав, Енкі перед своїми однопланетниками оголосив, що головну місію взяла на себе його божественна дружина, яка новому створінню «буде давати народження» і «долю йому призначить» і таким чином рід людський нехай буде створений. Було прийнято наступне рішення про послідовниць *Нінту*. Було відібрано чотирнадцять нефілім, яким належало стати наступними людськими матерями.

Зібрались богині народження.
Сіла між ними *Нінту*, підраховуючи час,
Долю визначала на дев'ятий місяць.
І коли прийшов дев'ятий місяць,
У призначений час відкрила лоно.

Над сонмом *нефілім*, яких рід людський нарече по всіх континентах упродовж наступних сотень літ Богами, першоматір піднесла над головою новонароджену і вперше сотворену

богоподібну істоту - патріарха роду людського *Адама*: «Це я сотворила, мої виплекали руки»!

Але повернемося до божественної хроніки. У викладений спосіб було приготовлено достатню кількість «*глини*», щоб одночасно могли завагітніти чотирнадцять богинь *нефілім*. Відломила чотирнадцять кавалків глини: Сім вона поклала направо, Сім вона поклала наліво, Цеглину - посередині між ними. Чому такий поділ? Засобами все тієї ж генної інженерії вийшло так: Зібралися в мудрості і пізнанні

Богині народження: сім і сім їх було

Сім мужів вони створили, сім вони створили жінок,

Долю людей накреслила їм МАМІ.

Коли вже появиться первісток роду людського, у текстах Шумеру - *Нінту* вибере інше ім'я, чи то божественне, чи то людське? А може, найбільш божественне, найдорожче зі всіх людських наймень, бо мовою шумерів – названо Мамі.

Мама для всіх нас, богоподібних істот за сотні тисяч літ, звучить приємно! Мама, так само звучить і українською мовою, мама - так само звучить й на інших мовах світу! Бо всі ми походимо від неї, від першої *Нінту – мамі,* дарительки життя!

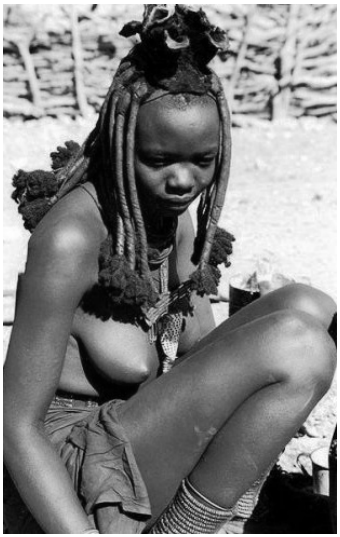

3). *Думки українських науковців.*

Ми твоє майбутнє Україно,
Твої вірні доньки і сини
І допоки наша пісня лине -
Буде Україна на землі.

Геніальне відкриття зробили українські вчені. Гени українців, до гучного відкриття першої праматері Землі, мають безпосередню причетність завдяки участі у проекті Харківського міжобласного центру клінічної генетики та пренатальної діагностики. Пропозицію долучитися до розкриття таємниці походження світу, виникнення та переселення рас наші вчені-

практики отримали кілька років тому. Зібравши вітчизняний банк даних, вони направилися до Естонії - кущової країни - координатора, аби дослідити їх на спеціальному обладнанні. Кінцеві результати досліджень, що проводилися фактично в п'ятдесяти країнах світу, генетики аналізували в англійському Кембріджі, де й знаходиться центр програми «Інтас». Їхнє відкриття виявилося сенсаційним і старим як світ одночасно. Адже хто з нас досі не здогадувався про те, що всі люди, і ми українці – походимо від першої праматері з Африки.

Мовою генетиків картина виглядає так. «Предметом свого вивчення науковці обрали мітохондріальну ДНК, розповіла в інтерв'ю лікар харківського центру Владислава Гусар. - Чому саме її? Тому що з часів появи і розвитку будь-якої земної раси на Землі, ця ДНК взагалі не змінювалася. Вона зберігає усі мутації, що коли-небудь мали місце у світі. До того ж останні постійно накопичувалися у ній і нікуди не зникали.

Присутність у кожному з нас дивовижної за своєю постійністю мітохондрії дозволяє вченим прослідкувати хід еволюції людства як предкової лінії. Вони запевняють, що всі ми походимо від однієї людини. І тією людиною була - жінка. Невтішний для чоловіків нюанс пояснюється тим, що та ж сама мітохондріальна ДНК, хоч і міститься в кожному із нас, але передається від покоління - до покоління лише слабкою половиною людства, (жінками). Тобто від матері - до доньки, а не інакше. «Цей ланцюжок тягнеться протягом багатьох століть, говорить пані Владислава, і завдяки йому ми можемо простежити увесь хід еволюції».

Праматір Єву вчені називають африканкою теж не випадково. Виявляється, для кожної з чотирьох земних рас властиві свої мутаційні позиції. І примітивно кажучи, десь там, в інформаційних глибинах чи на самісінькому початку родовідного ланцюжка усі люди не просто брати, а брати-африканці. Адже перші так звані позиції мутацій у землян спостерігаються саме на етапі африканського періоду розвитку.

А втім вітчизняні расисти, (якщо такі в Україні ще є), мо-

жуть спати спокійно. На нинішньому етапі українців відносять до однієї євро специфічної раси. Правда, з дуже незначним при мішком «монголоїдного компонента». Очевидно, кілька століть татаро-монгольського іга таки не минули для українців безслідно, (пригадайте телегонію).

Як бути тепер з Адамом, який (згідно з тим же біблійним переказом) не пошкодував власного ребра заради Божого експерименту, вчені, наразі цього «експерименту» нічого не знають. Але не все так безнадійно. Паралельно з жіночою мітохондрією генетики досліджують суто чоловічу ігрекхромосому. І вже по ній спробують визначити вклад у справу появи людства і спільного прабатька. Але навряд чи генетики, вгамують свою цікавість. Адже якщо ми походимо від праматері Єви, то має бути першопричина появи її самої. Десь в глибині нашого інформаційного поля вже є відповідь і на це запитання. Але мов той біблійний Хома невіруючий, ми вперто чекаємо і для цієї істини - наукового доказу. Очевидно, розкриття таємниці походження світу набагато ближче, ніж нам сьогодні здається.

Учені за допомогою комп'ютерних програм відтворили портрет нашої праматері. Він дивно схожий на портрети ідеалізованих жінок, які зустрічаються в сучасному й античному мистецтві. Пояснення тут може бути тільки одне, художники й скульптори в усі століття інтуїтивно відчували, якими повинні бути: вигляд і особа нашої першої прародительки...

Виводити родовід від знайденої кістки - справа невдячна. Антропологи й палеонтологи увесь час намагаються будувати свої «дерева» походження, ґрунтуючись на шматочках кісток, які їм вдається роздобути то тут, то там. Зате коли їм показують кістки гіганта, вони шарахаються від них, і біжать «сломя голову» (Таємниці миру №4, «Цивілізація гігантів»). Чомусь ніхто з них не хоче переглянути свої погляди і побудувати родовід людей від цих гігантських костей. Четверта раса людей на планеті Земля була і від неї нікуди не можна «відхреститися». Та й вивести від них родовід людини – набагато простіше, ніж від кісток мавп. Подумайте над цим.

Ми різні по тій причині, що великі відстані відділяють нас один від одного. З цього приводу давайте звернемося до розподілу мов. Мотив цього розподілу був присутній у міфі про Вавилонську вежу. На більш ранньому етапі сучасної людської історії, що відноситься до після «потопного часу», як виявилося, всі люди говорили на одній мові. В антропології фігурує спеціальний термін «ефект із», що позначає групу індивідумів, що випадково потрапили в нове для себе середовище перебування й згодом стали засновниками всієї популяції своїх численних нащадків. Від таких «засновників», що вижили після потопу людей, і могла утворитися та або «інша раса». В умовах тривалої географічної ізоляції в оточенні води, гірських перешкод, підтопленої території й іншого обмеженого контингенту, у людей відбувалося несприятливе кровозмішення. У результаті цього, (в їхніх нащадків могли проявитися виродження) успадковані потім всіма членами популяції, які згодом стали відмітними расовими ознаками. Але навіть якщо цього й не трапилося, індивідуальні типологічні риси предків, що переважають у тій або іншій камерній популяції, лягли в основу того або іншого расового типу.

Дуже імовірно, що негроїдна, азіатська і європейська раси утворювалися незалежно від своїх предків, внаслідок порушення комунікацій між предковими групами. А постійним обміном половими партнерами між ними не відбувалося протягом тривалого часу

Тепер до расових відмінностей. Придивіться уважно до різних людей. Появилися блакитні очі, світлі волосся, більші носи тощо. Втім, у колишніх гігантів носи були ще більше! Так що, швидше за все, носи у всіх людей трохи зменшилися, і сильніше всіх - в азіатів. Азіатські маленькі вузькі носи з невеликою висотою перенісся, а також вузькі чорні очі з піднятим зовнішнім кутом і складкою зверху та прямі чорні волосся

закріпилися як расова ознака. Низькі, широкі носи з невеликою висотою перенісся, кучерявенькі волосся, товсті губи й темний колір шкіри стали особливістю негроїдів. Одним з наслідків обмеженої участі первісного люду, відповідно до генофонду велетнів, стали появлятися маленькі люди. Внаслідок розмножування цих людей - з'явилася карликовість. Адже ніхто не буде заперечувати, що всі ми, білі, жовті, чорні люди, є карликами стосовно своїх праотців – велетнів. Але це поки теорія, яка потребує доказів.

«Цивілізація» із підземелля

Людям, що слабо розбираються в гризунах, імовірно, здасться, що особливої різниці між мишами й пацюками не існує, усе одне: гризун-шкідник. Імовірно, деякі навіть думають, що миші - це просто молоді пацюки, але сміємо вас запевнити, що це зовсім не так. Просто багато видів різних тварин класифікуються як «миші» або «пацюки» Так, наприклад, Норвезького пацюка і Чорного пацюка, часто називають, як пацюками, так і мишами. Безумовно, пацюки й миші тісно зв'язані між собою, і ті й інші належать до загону гризунів, але вони є різними видами. Звичайно пацюка характеризують, як гризуна середнього розміру з довгим тонким хвостом. Пацюки й миші є природними ворогами. Або, якщо уточнити, пацюки є ворогами мишей. Добре відомо, що пацюки, майже завжди вбивають, а іноді й з'їдають мишей, якщо в них з'являється така можливість. Якщо пацюки попадають в область, населену мишами, миші будуть або вигнані, або вбиті в дуже короткий період часу. Із цих причин миші ніколи не повинні жити в одній клітці з пацюками, або навіть у безпосередній близькості…..

А тепер, перейдемо до нашої теми і з’ясуємо про гене-

тичну подібність між людиною й пацюком, або як людина стала схожа на... мишу. Не зовні, звичайно, а в поведінкових структурах. До середини XIX ст. більшість людей на Землі вірили, що всі живі істоти - всі види тварин, рослин та мікроорганізмів - створені безпосередньо Богом і відтоді мало що змінилося, якщо взагалі щось змінилося. За незначним винятком, більшість видатних учених XVII-XVIII ст., які стояли біля витоків надзвичайно актуальних і нині галузей науки, також вважали, що людину, як й інші живі істоти, було створено надприродним Творцем.

Скільки копій зламано в суперечках про походження людства! Як наших імовірних предків згадувалися мавпи, біблійні Адам й Єва, і навіть інопланетяни. От ще одна оригінальна версія: нашим прабатьком може бути самий звичайний... пацюк! Давайте розберемося і з'ясуємо чому деякі народи вважають пацюків – «священними гризунами».

В індійському селищі Дешнок є храм, присвячений богині Карні Мата. Живуть у ньому більше 20 тисяч пацюків. Всі вони вважаються дітьми богині. Щорічно в Дешнок стікаються тисячі прочан з усієї Індії, щоб засвідчити гризунам свою повагу. Мало того, у цьому селищі й поза стінами храму, пацюк - є священною твариною. Виявлений в будинку селянина пацюк, ніколи не буде вбитий, або отруєний. Його впіймають і віднесуть у пустелю й відпустять. Місцеві індуси вірять, що людина почала свій рід саме від пацюка й що після смерті вона знову стане - пацюком.

Невже пацюки й люди справді мають загальних предків? Як затверджують останні дослідження закордонних учених, у геномі людини присутню близько 35 000 генів. Але тільки 232 з них не зустрічаються більше в жодного живої істоти на Землі, останні 34768 - можуть зустрічатися. Під час експерименту, що проводили фахівці з Національного інституту дослідження генома людини (США), людську ДНК порівнювали по черзі із ДНК шимпанзе, бабуїна, кота, собаки, корови, свині, пацюка, миші, курки й трьох видів японських екзотичних риб.

Результат експерименту поставив учених у тупик. Виявилося, що по генетиці ми ближче всього саме до гризунів, (пацюків) у яких запозичили 70 відсотків своїх генів! Ось чому всі нові медичні препарати випробовують саме на пацюках, а не на мавпах, собаках або кішках? Чи не тому, що щурячий організм так подібний з людським? «А як же зовнішність»? Мавпа хоча б зовні схожа на людину, - заявляють прихильники теорії Дарвіна. Однак, затверджують учені, по фізіологічній будові організму ми досить сильно відрізняємося від приматів й у той же час маємо чимало загального з пацюками.

Існує версія, відповідно довгих досліджень, всі живородні ссавці, включаючи людину, утворилися від найдавніших гризунів, що жили на Землі більше 160 мільйонів років тому, у юрський період, одночасно з динозаврами. Цим звіркам дали ім'я - Jigamaia SipepSi. Недавно їхні окам'янілі рештки були знайдені в китайській провінції Ляонін. Причому пацюки при житті мали одну цікаву особливість - вони відмінно лазили по деревах! Так що ж, ми й справді в давній давнині могли бути пацюками? Навряд чи когось обрадує таке припущення, але справа в тому, що різні людські раси відрізняються друг від одного настільки кардинально, що між ними, навіть на генному рівні, не простежується один-єдиний загальний предок. Зробіть припущення, а якщо розумне життя на Землі з'явилася одночасно з декількох джерел? Приміром, що прибули на Землю космічні прибульці, взявши геном примата, предком якого дійсно були гризуни, і штучно додавши в нього певні (свої) гени, створили людину в його нинішньому виді...

До речі, давно відомо, що пацюки вкрай розумні, хитрі й добре навчаються. Варто дати декільком особам отруєну їжу, від якої загине хоча б одна з них, так останні пацюки зроблять

відповідні висновки і відмовляться від отрутних ласощів! Зграї пацюків визнають тільки «своїх», безжалісно винищуючи чужинців з інших зграй. На чолі щурячої зграї завжди стоїть найбільш сильний і розумний самець. Одноплемінники підкоряються йому беззаперечно.

Відомі випадки непояснених масових навалів пацюків. Так, в XI сторіччі вони проникнули в Європу в трюмах кораблів, і прибульці з далекої Азії, принесли страшну чуму людям. В XI столітті щурячі полчища захопили Астрахань. На очах у переляканих жителів міста пацюки перепливали р. Волгу...

У роки Великої Вітчизняної війни була відзначена міграція пацюків із заходу на південний схід разом з гітлерівськими окупантами. Кілька разів вони «захоплювали» Сталінград. В 1942 році пацюки вперше появилися в Ташкенті.

Ленінградська блокадниця К. Логинова згадує, як шеренги пацюків рухалися по Шліссельбургському тракті убік млина де мололи борошно для хліба, видаваного по картках жителям Ленінграда, а пацюки навіть вдень, робили напади на млин...

У Москві пацюки осіли всерйоз і надовго. Сьогодні в місті розплодилася небачена кількість гризунів, особливо їх багато в підземеллі, метро тощо. Дослідник В. Чорнобривий, зіставивши численні факти з «історії» пацюків, прийшов до висновку, що ці тварини більше розумні, чим ми собі представляємо. Наприклад, вони ділять між собою «сфери впливу». Сірі пацюки в 1970-х роках улаштувалися в Тулі, вигравши битву за це місто в живучих там з кінця XI сторіччя чорних побратимів. У Закавказзі сірі селяться в підвалах і льохах, а чорні живуть - на горищах.

Парапсихологічні здатності пацюків - притча на язиках! Всім відомо, що хитрі звірки заздалегідь залишають корабель, якому призначено затонути, але мало хто знає, що пацюки запросто чують й інші небезпеки. Так, у середні століття під час спалаху чуми вони залишали міста, охоплені епідемією (яку самі ж і поширили). Нерідко пацюки передчувають землетруси. Але якщо все це ще можна пояснити якимись природними

причинами, то яким чином вони довідаються про майбутні техногенні катастрофи?! У війну перед бомбуваннями Сталінграда всі пацюки тікали з міста. Вони також бігли з кораблів, які на другий день (!) були знищені торпедами.

Дивна властивість цих тварин - виживаність у суперекстрамальних умовах. Пацюки, як з'ясувалося, здатні адаптуватися майже до будь-якого клімату. Були випадки, коли вони подовгу жили в холодильних камерах і виводили потомство при температурі майже -20°С.

Працівники метро, асенізатори і ті кому доводиться працювати в підвалах і під землею, можуть чимало повідати про представників щурячого роду, що живуть у тунелях, колекторах, каналізаційних люках. Ніхто поки не може з вірогідністю сказати, чи існують насправді гігантські пацюки-мутанти, про які неодноразово писала «жовта» преса, але відомо, що під впливом хімічних і радіоактивних речовин змінюється фарбування щурячої вовни. Різнобарвних пацюків неодноразово бачили у Москві.

Може, якісь космічні сили допомагають виживати на нашій грішній Землі цим малосимпатичним істотам? Боротьба з ними ніколи не давала стовідсоткового результату. Навіть після ядерної війни найбільше шансів уціліти - саме в пацюків. У силу фізіологічних і генетичних особливостей ці тварини можуть легко перемогти в екологічній гонці на виживання інші біологічні види, у тому числі й Homo sapiense. Для чого? Невже щоб заснувати «свою» нову цивілізацію?! Таке майбутнє для людства - важко представити.

Нижче ми роздивимося «водний» спосіб буття людини.
Життя людини, одночасно у двох середовищах вимагала зміни мозку. Зміна клімату на Землі, скорочення площі мілководь, якісь інші причини змусили людей усе більше часу проводити на суші. От і мозок почав розвиватися: рятуючись від холоду, люди навчилися виходити з моря, будувати житла, виготовляти одяг, змогли об'єднатися в групи й налагодили комунікацію за допомогою жестів і звуків.

Древніше - не буває

Швидше за все, земноводний етап еволюції людини проходив у Гондвані (Південному материку). Живі істоти почали виходити на землю із води. Відтіля, вийшовши на сушу, наші предки стали поширюватися по всій земній кулі. Ясно одне, що вже 6-7 мільйонів років тому, люди на нашій планеті жили всюди, але ще сильно тяжіли до водних мілководь. Дуже вже безглуздо виглядають гіпотези про походження людини від деревних і наземних мавп. Процес еволюції людства як виду, тривав - не сотні, а мільйони років. Ми припускаємо, що людство значно древнє, чим це прийнято вважати. Формування людини як біологічного виду було завершено приблизно 5-6 мільйонів років, причому спочатку ця істота еволюціонувала як мешканець водних мілководь, тобто - як земноводна істота. Перебування одночасно у двох середовищах сприяло розвитку органів почуттів і головного мозку, адже потік інформації із зовнішнього середовища був дуже великий. Життя у воді створило зовнішній вигляд сучасної людини: відсутність волосяного покриву, жировий прошарок, широкі долоні й ступні й т.д. Щось змусило цю істоту перейти до наземного способу життя. Відповіді поки не має, але із цього часу починається формування людського суспільства в сучасному розумінні. Тому багато вчених наполягають, що за останні 2-3 мільйона років утворився не вид Homo sapiens, а соціум - людське суспільство.

Ці вчені припускають, що не Африка батьківщина людини й людства, а Антарктида. Саме там почалося останнє велике заледеніння Землі. Самі цікаві й самі сенсаційні археологічні знахідки будуть зроблені там, під товщею льодовиків. І це буде скоро, а поки вони беруть тайм-аут. А міста в Африці й Індії, швидше за все, - уже третинні й четвертинні похідні ступені

тієї цивілізації. До речі, Індія – є частина Гондвани. Колись вона з Антарктидою, Південною Америкою й Африкою утворювали єдиний суперматерик. Наша п’ята цивілізація - далеко не перша на Землі, просто всі ми перебуваємо в полоні догматів ортодоксальної історії й антропології й ніяк не можемо звільнитися від магії фрази Ф. Энгельса «праця створила людину».

Отже припустимо, що існувала якась водна або акватична фаза формування людини. Передбачається, що протягом певного часу прямі предки людини проводили більшу частину свого життя у воді, у неглибоких водоймах і ріках, а може, просто селилися по берегах рік, їхнє існування виявлялося тісно пов'язане з водою. Серед прихильників цієї теорії, зрозуміло, також немає згоди по самих ключових питаннях. Наприклад, хто жив у воді - якийсь вид Homo ….., може людиноподібні мавпи, а можливо предки австралопітеків? Як багато часу цей гомінід проводив у воді? Як його життєвий цикл був пов'язаний з водою, з народженням дітей, зі сном, із соціальною організацією «водного» суспільства тощо?

Приводом до народження акватичних теорій з'явився ряд «гідро генних» особливостей людини, наприклад, наявність реліктових перетинок між пальцями рук, (відсутніх у мавп), здатність до плавання, що також недоступно для переважної більшості мавп. Людина, як відомо, може навіть народжувати своїх дітей у воді - немовля при цьому не робить відразу перший вдих і тому не захлинається. Може бути, це пам'ять про ті часи, коли людина частково жила у воді, (на берегах водойм)?

Щоб прив’язатися до теорії Ч.Дарвіна, першим таке припущення висловив в 1960 р. англійський біолог А. Харді, він припустив, що предками людини були приморські мавпи, що жили на берегах піщаних лагун. А. Харді робив особливий наголос саме на «*приморське*», а не на прибережне розселення таких мавп. І звідси він робив висновок, що поступово такі мавпи здобували риси, характерні саме для морських тварин. Зрештою, вони повинні були перетворитися в якусь подобу земноводних або амфібіозну істоту. Теоретично це повинно

було привести до вироблення всіх основних ознак, характерних саме для земноводних, наприклад, до спеціальних зябрових щілин, подиху зябрами при розвинених легенів, живородінню у воді й т.д..

Але тут є одне істотне заперечення: на сьогоднішній день не було виявлено навіть слідів жодної, подібної істоти. До того ж перетворення мавп у *земноводні* - говорило б про регрес в антропогенезі, і виявляється незрозумілим, яким чином ці істоти знову вийшли на сушу й продовжили свій розвиток убік людини. Гіпотеза А. Харді, незважаючи на свою оригінальність і перспективність, має великі огріхи й фантазійні припущення, і сприймати як наукове припущення – не можна.

Теорія про якихось предків з приморських мавп, що селилися по берегах морів, швидко відпала. Значно більше продуктивним виявилося припущення про те, що мавпи могли селитися по берегах прісноводних водойм, наприклад, рік й озер. А у воду мавпоподібна людина зайшла, щоб врятуватися від наземних хижаків, а «вийшла» з води через зміну клімату, коли стали зсихати багато водойм.

Водна теорія на перший погляд пояснює дуже багато чого. Насамперед - розвиток прямоходіння. Безсумнівно, що не водоплавній тварині, якимсь і був предок людини, у воді легше пересуватися на задніх кінцівках, тримаючи голову над водою для подиху. Дно мілководь, найчастіше м'яке і мулисте, привело до сплощення ступень. Змінюється й волосяний покрив тіла, нездатний повною мірою зігрівати гомініда, а волосся ж на тім'яній частині голови, збільшуються, оскільки захищає водну істоту від палючих променів сонця.

Водна фаза розвитку багато в чому пояснює цікаве явище, характерне для людини - уповільнення частоти серцевого ритму (брадикардія). Справа в тому, що серцевий ритм у мавп значно вище, ніж у людей, і, як передбачається, саме водна стадія розвитку людини сповільнила його серцебиття. Життя у воді могла б пояснити ще одну загадку будови людини - його унікальну гортань. Справа в тому, що жодний земний ссавець

не має такий тип гортані, яким володіє людина. Завдяки особливій будові цього органа, людина здатна, зокрема говорити і видавати звуки одночасно. За рахунок складного механізму людина здатна «перекривати» стравохід або трахею. А от тварина проста задихнеться в цьому випадку, оскільки їжа відразу ж буде надходити в трахею.

І все-таки на землі існує особлива категорія ссавців, що володіє схожим з людиною типом гортані, всі вони водоплавні: тюлені, кити, морські леви. І всі вони змушені проводити під водою більші періоди часу без випливу на поверхню. Спадна будова глотки практично не дає ніякої переваги наземній тварині, а у випадку ж водоплавних - все зовсім інакше. Для морської тварини, що лише ненадовго спливає на поверхню води, неохідно за короткий відрізок часу вдихнути великий обсяг повітря. Цей же тип гортані дозволяє, не тільки вдихати, але й видихати повітря протягом дуже довгого часу, цілком контролюючи процес видиху. Примітно, що людина має таку ж гортань, як і у водних ссавців. Як наслідок, ми розділяємо ще одну «водну рису»: - здатність свідомо контролювати свій подих, у той час як в інших тварин, процес подихів відбувається несвідомо й не може бути під контролем у тварини. Саме ця здатність дозволяє людям створювати звукові варіації голосом у момент співу. А також поринати у воду - затримуючи подих.

Існує чимало варіацій й інших теорій акватичної еволюції людини. Наприклад, російський учений Л. Небраєв висловив припущення про те, що людина утворилася від двоногих безшерстих мавп, для яких він запропонував назву «*наяпітекі*», або Pithecus naias, по імені німф - грецької міфології, що жили по берегах рік, під назвою *наяд*. Теоретично все виглядає дуже непогано, а от практично – знову не стикується. Так хто ж тоді народився в Африці?

Відомий іхтіолог Ганс Петтерсон в 1948 році заявляв, що на глибині більше 6500 метрів, під водою немає життя, тому що при тиску в 650 атмосфер гинуть навіть найпростіші організми. Однак, зовсім недавно фахівці з датського експедиційного судна «Галатея», піднявши драгу із глибини 10 190 метрів, виявили в ній десятки морських анемонів, голотурій, двостулкових раковини і безліч інших живих істот. Вони жили там, де тиск перетворив би їх на дрібний порошок.

Ми повинні погодитися з тим, що з найдавніших часів на нашій планеті поруч із земним видом людей, існує й підводна цивілізація. У шумерських легендах, наприклад, зустрічається опис раси чудовиська, «напівриби - напівлюдини», які під охороною могутнього Оанка виходили з моря й навчали людей письменності, наукам, будівництву будинків тощо.

У Японії здавна ходять легенди про «очеретяних людей», які здатні жити під водою. На японській гравюрі VIII століття, що зображує одного з «очеретяних людей», на його руках і ногах чітко видні перетинки з пазурами. Також у Японії вірять у *нинге* - загадкових морських істот, схожих на людей. Уважається, що вони безсмертні. Людина, з'ївши м'ясо *нинге*, може прожити дуже довге життя, фактично, стати безсмертним. Популярна легенда розповідає про дівчинку Яао-химэ, якій батько дав спробувати м'ясо «морської людини». Вона прожила після цього 800 років, зберігши вигляд 15-літньої дівчинки. На честь її побудований храм.

Однак легенди легендами, але й в XX й у XXI ст. в багатьох країнах зафіксовані численні свідчення очевидців, які затверджували, що вони бачили водяних, русалок або істот, схожих на них. Наприкінці березня 2003 р. про появу в Каспійському морі дивної істоти, повідомили азербайджанські рибалки із траулера Баки. Довгий час вона пливла неподалік від нас, ідучи паралельним

курсом, - розповів, зійшовши на берег в іранському порту Энзели, місцевій газеті Зиндаги - капітан судна Гафар Гасанов. Його слова: «Спочатку ми думали,що то велика риба. Але потім помітили, що на голові цієї істоти є волосся, а передні плавці зовсім і не плавці, а людські руки!»

Як затверджує дослідник Євгеній Камишев, який зібрав чимало відомостей про «каспійський феномен», у жителів Ірану ще здавна ходили розмови про людину з моря. А після публікації газету – вони посилилися. Є припущення, що після пробудження в лютому місяці 2003 р. підводних вулканів у районі Бабольсера й активізації видобутку нафти в Каспійському морі, рибалки на морі й на суші не раз бачили істоту дивного виду на водній поверхні.

Опис морської людиноподібної істоти у всіх випадках ідентичний. Трохи нижче середнього росту, 165-168 см., щільної статури, з опуклим гребне видним животом, ластоногими ступнями, чотирма пальцями з перетинками на руках. Шкіра місячного кольору. Тверді чорно-зелені (імовірно, від водоростей) волосся на голові. Руки й ноги ледве коротші й товщі, чим у звичайної людини. Нігті ростуть не тільки на пальцях, але й на кінчику горбовидного носа, схоже щось з дельфінячим дзьобом. Вух не видно. Очі більші, округлі. Рот досить великий, з виступаючою верхньою щелепою, із плавним перехідом в шию (без підборіддя), а нижня губа - зменшена наподобу акулячої пащі.

В Ірані людину-амфібію називають Рунан-шах, тобто володар води й рік. У місцях його появи, риби у воді значно збільшується, немов він плаває в оточенні своїх підлеглих. (*Примітка*: Про незвичайну людську істоту, на вид 16 р., що постійно живе у воді й виходить на берег тільки в пошуках їжі, давно розповідали рибалки індійського штату Карнатака. Влада до

цієї історії ставилися, як до очевидної казки. Але реалії сучасності підштовхнули її до пошуків істини. Поліцейські розклали їжу на березі біля села Тенгинуагунди й улаштували засідку. Уночі загадковий юнак вийшов з води, підійшов до принади й був пійманий...)

Давайте припустимо, що русалки й водяники - наші предки? Але адже «русалок й водяних» численні очевидці зустрічають не тільки в прісноводних водоймах, але й у солоних морях й океанах! Виходить, у морських глибинах живе ще одна тупикова галузь людства, що пішла за давніх літ - під воду? Численні вчені у зв'язку із цим згадують легендарних атлантів, що володіли супер технологіями, а потім у силу досить трагічних обставин переселилися під воду.

(*Примітка*: Древні легенди говорять про те, що цивілізація атлантів набагато перевершувала по культурному й технічному рівні всі сучасні народи. Інша група легенд указує, що придворні механіки останніх царів Атлантиди робили механічні приводи не тільки для морських судів, але й для підводних і повітряних апаратів. Якщо все це не перебільшення, то, цілком імовірно, що значна частина жителів Атлантиди змогла вижити після катастрофи, що знищила материк, переселитися під воду й улаштуватися там, на віки - вічні.

Глибоководні дослідження, проведені в Атлантичному океані в підніжжі підводних гір Амперів і Жозефін (передбачуваний район знаходження затонулої Атлантиди), дозволили вченим навіть побачити сходи, що йдуть у вертикальні печери й стіни, що закруглюються. Складені з гігантських каменів, якісь арки, переходи, за якими можна ховати вхід до наших підводних побратимів...).

Підбиваючи маленькі підсумки, ми можемо зауважити, що приблизно 1,8 млн - 800 тис. років тому на планеті Земля, існувала досить своєрідна людська цивілізація. Це були не зв'язані між собою поселення прямо ходячих істот, що володіли розвиненими навичками виготовлення знарядь. Ще перше ніж на землі з'явилися кроманьйонці й неандертальці, у прісновод-

них водоймах і поруч із ними вже жили істоти, яких учені назвали «іхтиандри». Споконвічно, ще до появи homo sapiens, «іхтиандрам» належала вся планета, однак, хто тоді народився в Африці?

Ми знову повертаємося до думки про паралельне існування різних видів людства без очевидної наступності між видами. І цей парадокс буде тривати ще довго, бо нам невідомо, звідки вони прийшли й чому зникли. Чи може прибульці з космосу «породити когось в пробірці»? А може це і є таємний шлях Божественного творіння? Внаслідок цієї панспермії, ми не бачимо ніяких слідів наступності між різними видами людства. Вони просто раптово виникають і настільки ж раптово зникають. (*Прим.:* Панспермія - заселення людьми з космосу).

В той час - це була воістину Планета Людей, нехай не настільки густо заселена, як сьогодні. Але ті мешканці землі були різноманітніше, ніж її сучасні жителі. І, звичайно ж, вони були більше успішними, оскільки зуміли зберегти свою цивілізацію протягом, принаймні декількох мільйонів років.

Комп'ютер Всевишнього Розуму

Незважаючи на гадану хаотичність, наш Всесвіт являє собою впорядковану систему, у якій кожен елемент займає своє місце. Інакше в ній не було б ніякої стабільності й життя гинуло б, тільки-но зародившись. Отже, Всесвіт подібний до гігантського комп'ютера із цілим комплексом програм. Але хто, або що всім цим управляє? Чи усе йде за планом? Для релігійних людей такі питання дуже важливі. Вони вірять у Бога й пояснюють світобудову з позицій релігії. Але для вчених однієї віри в існування Вищих сил недостатньо. Науці необхідне підтвердження цього постулату на практиці. І останнім часом, як не дивно, такі докази були отримані.

Не дуже давно американський космічний зонд WMAP, призначений для вимірів температури радіаційного випромінювання різних частин галактики, виявив у космосі дивну лінійну область, що наскрізь пронизує Всесвіт. Виявилося, що саме ця лінія формує просторову модель світобудови. Це поставило під сумнів всі існуючі дотепер, сучасні подання про еволюцію Всесвіту.

Так, відповідно до теорії відносності, Всесвіт після Великого вибуху розвивався хаотично. Однак виміри температури реліктової радіації свідчать про те, що в її будові проглядається якийсь планомірний порядок. При цьому вся структура Всесвіту формується навколо загадкової лінії, що вже охрестили «віссю зла». Астрофізики Стівен Хсу з Орігонського університету й Ентоні Зи з Каліфорнійського університету (м. Санта-Барбара) думають, що «карта» реліктового випромінювання являє собою якесь «послання Творця», призначене для розшифровки високорозвиненою цивілізацією. Вони підрахували, що «шифрограма» може містити близько 10 кілобайт інформації. На жаль, поки прочитати її неможливо, тому що сучасні технології не дозволяють виявити малі температурні флуктуації. Але усе ще попереді...

Між іншим, учені думають, що наша Сонячна система може мати штучне походження. Про це свідчить її аномальна для космосу будова. Завідувач лабораторією відділу фізики планет Інституту космічних досліджень РАН Леонід Ксанфомаліті відзначає: «Всі відомі планетарні системи побудовані за принципом: сама більша планета розташована ближче всього до свого сонця. У нас же поблизу Сонця «крутиться» маленький Меркурій». Крім того, якщо планети інших систем рухаються по еліптичній орбіті, то в нашій системі всі орбіти мають фор-

му майже ідеального кола. Нарешті, саме в Сонячну систему входить Земля, на якій існує життя! У найближчих до нас зоряних системах ознак життя не виявлено. Може бути, так було «за програмовано» Всесвітнім комп'ютером?

Якщо припустити, що Божественний Розум розробив для нас програму, то чому б не повірити в те, що він здатний і коректувати її в міру необхідності? Так, учені НАСА виявили, що на рух космічних апаратів поза земною орбітою постійно впливає... якась невідома сила! У різних крапках Сонячної системи їхня швидкість сповільнюється з незрозумілих причин. При цьому швидкість інших космічних тіл залишається сталою. Пояснення цього феномену поки не знайдені.

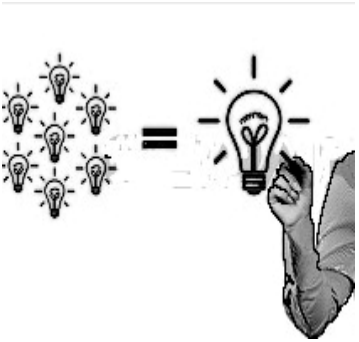

А що то за формула божественної сутності? Стефан Энвін з Манчестерского університету (Британія), у свою чергу стверджує, що йому вдалося вивести, ні багато ні мало, як формулу... існування Бога! Для обчислень учений використав формулу, що розраховує ступінь імовірності рідких подій. Як складові в ній задані - різні фактори, здатні впливати на ймовірність того, що подія відбудеться. Энвин припустив, що в цьому випадку такими факторами можуть бути «природне зло» - різні стихійні лиха, смертоносні хвороби - і віра у Вищі сили. З урахуванням цих впливів імовірність існування Бога, на думку вченого, становить цілих 67 відсотків!

Втім, пошуками аргументів на користь існування Вищого Розуму займаються не тільки люди від науки. Наприклад, концептуаліст Джонатан Киті із Сан-Франциско намагається науковим шляхом знайти ДНК Бога!

Відповідно до гіпотези Кітса, якщо в основі життя на Землі лежить якась божественна сутність, то інші біологічні організми утворилися від неї шляхом генетичної еволюції, або мутацій. Отже, чим древнішим є організм у нашому світі, тим

більше в нього подібність з Богом.

Киті намагається розв'язати питання, яке царство ближче до Бога: тваринне чи рослинне. Якщо дотримуватися теорії Дарвіна, то найбільш близькі до Бога з погляду генетики є найдавніші мешканці нашої планети - ціанобактерії, від яких утворилися синьо-зелені водорості. Якщо ж вірити в теорію створення світу, то мова може йти про будь-яких представників фауни. Як не дивно, учені серйозно поставилися до витівки художника. Зоолог Марко Моффет зі Смітсоновського суспільства й генетик Том Клайн із Каліфорнійського університету в Берклі погодилися провести разом з Кітсом генетичний експеримент. Вони помістили в пробірки ціанобактерії й звичайних плодових мушок, керуючись тим, що обидва види мають здатність до швидкого відтворення. Всі організми перебували в однакових умовах, але при цьому, їх розділили на дві групи - контрольні й піддослідні. Першим давали слухати розважальні радіопередачі, а другим - записи молитов різних релігійних віровчень. З погляду Кітса, прослуховування молитов повинне було змінити геном живих істот, наблизивши їх до умовно «божественного».

Але по яких ознаках це з'ясувати? Художник взяв за основний параметр одне з відомих нам божественних властивостей - всюдисущність. Перевірити наявність цієї властивості можна було тільки, дослідивши темп їхнього відтворення. І що ж? Виявилося, що серед піддослідних, які оброблялися молитвою, швидкість розмноження й кількість потомства вища, ніж у їхніх контрольних родичів. Однак хто в подальшому «переміг» у цій гонці - мушки або бактерії - дослідники не визначили. Тепер декілька слів про штрих-код від Вищого Розуму

Недавно Володимир Щербак з Національного університету Казахстану Аль-Фараби й Максим Макуков з Інституту астрофізики імені В.Г.Фесенкова прийшли до висновку, що наші ДНК містять інформацію про своїх «виробників». Учені вважають, що в нашому генетичному коді утримується «послання», що неможливо розшифрувати в рамках теорії еволюції

Ч.Дарвіна. Отже, мова йде про позаземну цивілізацію. Якщо ж відомості все-таки будуть розшифровані, то не виключено, що ми довідаємося, де і як саме варто шукати братів по розуму... Дану теорію вже охрестили біологічною програмою пошуку неземного розуму з (bioiogicai SETI).

Докладно проаналізувавши людський геном і склавши його карту, дослідники звернули увагу на чіткий порядок нуклеотидів й амінокислот, що наводило на думку про якийсь інформаційний код. В.Щербак і М.Макуков розглянули в ньому десятичну систему, логічні видозміни, а також абстрактне визначення нуля... Створити все це могли тільки розумні сутності, вирішили вчені. Проробивши ряд обчислень, вони прийшли до висновку, що код був «написаний» багато мільярдів років тому і далеко за межами нашої Сонячної системи. Цей код був установлений один раз і не мінявся протягом багатьох млн.. років. Це сама довгострокова інформація з усіх нам відомих, запевняють дослідники у своїй роботі, в журналі «1саги$». І саме клеймо інопланетної цивілізації в нашому генетичному коді, підтерджує наявність розумного життя у Всесвіті. Якщо переписати геном, то ця інформація залишиться зафіксованої до наступних змін і може робити подорожі в часі й просторі.

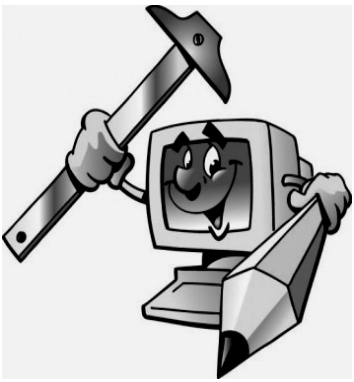

А при чому тут Всесвітній Інтернет? Невже мова йде всього лише про високорозвинену цивілізацію? Може, все набагато глобальніше? Наприклад, доктор фіз.-мат. наук, професор кафедри мікро- і космофізики МГИФИ Борис Родіонов висунув гіпотезу про існування «Всесвітнього Інтернету». Парапсихологи називають цю субстанцію інформаційним полем Всесвіту. На думку ученого, вона є фактично живим мозком, що складається із ниток «космічної вати» - флюксов. Особливість їх у тім, що вони можуть взаємодіяти із звичайною матерією, створюючи

свого роду нейрокомпьютерну мережу, що обплутує увесь світ. Як же працює ця «програма-майстер» Всесвітнього комп'ютера? Згадаємо біблійний міф про те, як Христос ходив по воді. У Біблії це підносять як чудо. Але з погляду теорії «космічної мережі» нічого загадкового тут немає. Мова йде, швидше за все, про феномен телепортації: «Майстер» дозволяє фізичному тілу розпадатися на елементарні частки, які потім знову приймають первісну форму. Тіло Христа зникає в одному місці, і відразу з'являється в іншому - так і виникає ефект «ходіння по воді». Подібним же чином пояснюється й феномен телекінезу. До цього можна віднести: ясновидіння і телепатія – для одержання інформації із всесвітніх «комп'ютерних мереж»...

Якщо голографічна концепція світобудови вірна, то чому б не припустити, що Всесвіт являє собою ланцюг віртуальних вимірів, вкладених, як «російська матрьошка», одна в одну. Кожний вимір, за задумом Творця, породжує наступний. Іншими словами, ми всі є - бранцями гігантського Всесвітнього комп'ютера. Сучасні комп'ютерні технології дозволяють зчитувати будь-яку інформацію, у тому числі з мозку й нервової системи людини. «Електронні зліпки» нейронів створюють віртуальну копію людської особистості, тому цілком можливо відтворити віртуальних індивідів, наділених розумом й емоціями, і помістити їх у таку ж інформаційну матрицю, що імітує об'єктивну реальність. Тільки от, хто там є і що може відбутися по ту сторону екрана?

Паралельні світи… Для одних – це фантастика, для інших – реальність. Вже навіть є перші свідоцтва можливого їх існування, навіть виявлені точки зіткнення нашого Всесвіту з іншими. Паралельний світ, це як кажуть вчені, - альтернативна реальність, що є поруч з нашою і якось співіснує. А ще кажуть, що є цілі мультивсесвіти, кожен з яких існує собі, не дуже заважаючи один одному, хоча часом перетинаються, і відбуваються різні збудження: полтергейст чи телепортація істот (людей чи гуманоїдів) із світу - в світ. Нажаль територія України – одне із місць, де найбільше перетинаються паралельні світи.

Третій розділ
Пошуки історичної правди

Парадигма – як священна історія

Перед тим, як розглядати духовний потенціал народів світу і поринути в дуже важке інформаційне поле: «Перші живі сутності на планеті Земля», (в 4 розділі), нам необхідно зрозуміти парадигму історичних процесів. Передусім пов'язану з відкритими езотеричними системами знань, історичним досвідом, релігією, системами освіти та виховання українського народу й таке інше. Наприклад, з біблейських позицій зовсім іншими видаються співвідношення істини й помилки, теорії та практики, знання і віри, наукової та масової свідомості тощо. (*Примітка*: Парадигма (модель, зразок) – сукупність фундаментальних наукових установок, подань і термінів, прийнятих науковими співтовариствами, що забезпечить наступність розвитку науки й наукової творчості. До загальноприйнятих парадигм відносять: зразковий метод прийняття рішень, моделі миру або його частин (галузей, областей знань, сфер життя й діяльності), які прийняті більшою кількістю людей. *Особиста парадигма* - це сутнісний метод прийняття рішень, ментальна модель конкретної людини, його точка зору. *Загальноприйнята парадигм*а визначає не «знання всього», а тільки сутнісне знання, необхідне для забезпечення еволюційної діяльності особистості в соціальній і розумовій дійсності).

Ви знаєте, що реальна історія розвивається за конкретними різноманітними формами. Філософія історії не вичерпує виявлення загального, в історії людської цивілізації, а служить для виявлення й аналізу особливих проявів, осмислення конкретного різноманіття культур і цивілізацій.

Вчені М. Данилевський, О. Шпенглер, Арнольд Тойнбі, Питирим Сорокін та інші розглядали історію як співіснування в часі і просторі різних відособлених культур і цивілізацій. Почи-

наючи з глибокої давнини, у свідомість людей проник розподіл на *ми* і *вони*, на *моє* і *чуже плем'я*, на *близький* і *далекий світ*. Такий поділ відображав реальні умови буття того часу. Для стародавнього грека і римлянина, наприклад, природним було протиставлення свого поліса, громади, держави варварській периферії, вільних людей - рабам. За таких умов навіть не з'являлася думка про єдність людства, тим більше що уявлення про далекі країни було неясним, а значна частина світу взагалі - невідомою.

Ми хочемо правильно зорієнтуватися в лабіринті людської еволюції, щоб збагнути таємницю Русі-України, відчути всю унікальність характеру нашого українського народу. Поняття минулого можливо, лише на ґрунті нової історичної парадигми – як священної історії, яка на відміну від традиційно-матеріалістичної, віддає перевагу сакральним аспектам еволюції індивіда, народу, всього людства, яка починається не з пітекантропа і неандертальця, а з створення людиноподібних істот в образі пра-пра-предків Адама і Єви. Хто б там що не говорив, а історія в кінцевому підсумку - це все-таки не боротьба класів, а змагання, співробітництво народів в ім'я інтелектуального і духовного прогресу. Тому її слід розуміти й сприймати як моральний та інтелектуальний поступ людства, як рух до Бога, до Вищого Розуму, до праведного життя, миру, злагоди і гуманності. В нашому розумінні священна історія – це розповідь про минуле людства, яка ґрунтується на інтелектуальному осмисленні знань, закладених у першокнигах людства (Ведах, Авесті, Корані і Біблії), а також на історичній міфології.

Нині у суспільних науках намітився перехід від атеїстичного (матеріалістичного) до теїстичного (духовного) осмислення себе, людства і історії. Стосовно історичної науки, це означає певне повернення до тих часів, коли історики розпочинали свої оповіді про минуле з біблійного Ноя і його синів. До речі, саме так побудовано і наш вітчизняний літопис «Повість врем'яних літ». Цієї традиції дотримувалися досить довго, до кін. XVIII – поч. XIX ст., аж поки слідом за Великою французькою

революцією на світ не з'явилася «наукова історія» з її визначальною установкою: матеріальне виробництво – основа життя суспільства, а історія – це розповідь про класову боротьбу знедолених мас проти «буржуазних експлуататорів».

Духовні (божественні) аспекти еволюції етносів були відкинуті, релігія почала протиставлятися науці, міфологія прирівнювалася до фольклору, казок. В основу історичних досліджень було покладено археологію та питання будівництва комунізму. Однак часи змінюються. Дедалі більше вчених схиляються до думки М. Планка, який зазначав: «Релігія і наука зовсім не виключають одна одну, як це вважали раніше і чого боїться багато хто з наших сучасників. Навпаки, вони узгоджуються і доповнюють одна одну». Вже навіть представники гуманітарних наук починають розуміти, що поєднання Святого Письма і емпіричного матеріалу, дає якісно новий рівень історичних знань. Ось саме на засадах цього взаємодоповнення ми й спробуємо наповнити знаннями окремі «історичні провалля» розкрити зміст і логіку, показати місце і роль народів, які населяли українські землі, починаючи з «сивої давнини».

Археологічні знахідки в Ефіопії, Кенії, Танзанії вказують на появу людини на Землі понад 2 млн. років тому. Звичайно, сліди далеких епох розмиті відстанню часу. В безперервній боротьбі з природою, людина не тільки пристосувалося до умов життя, що постійно змінювалося, але й поступово опановувала і ставила собі на службу сили природи і її багатства. В цьому процесі змінювалася і сама людина, її зовнішній вигляд розумові здібності, форми співжиття. І сьогодні ми повинні подати документальні свідчення буденних кроків поступу людської цивілізації на українських землях.

Дивні способи осмислення історичних фактів

На початку XXI ст.. починається одна з тих епох, коли історія повинна бути переписана наново. Старі картини людського минулого поблякли, контури дійових осіб видаються невірними, їхні внутрішні рушійні сили витлумачені невірно, уся їхня сутність недооцінена. Нове відчуття життя, яке вважає себе, тим не менше, визнаним здавна, прагне до оформлення, світогляд зароджується і починає сперечатися зі старими формами, священними звичаями й відбитим змістом. І вже не історично, а принципово. Українська історіографія - це спеціальна галузь історичної науки, яка вивчає тенденції розвитку історичних знань, української історичної думки, діяльність наукових осередків та їх центрів, внесок визначних українських істориків у збагачення історичних знань не лише з історії України, але й світової історії.

Усе, що ми маємо тепер в сенсі людської культури, мистецтва, науки і техніки – усе на 60-70% підпадає під творчість арійців. Ґрунт України – то містичне місце Землі, де відбувається передача естафети знань від послідовно змінюючих одна-одну рас планети: лемурійської, атлантичної, арійської і (далі від п’ятої – до наступної шостої раси).

Аби було зрозумілим, про що саме піде мова у книзі, ми подаємо інформацію про сперечання різних наукових думок, про не сприймання історичних фактів та про найпоширеніші псевдонаукові теорії стародавньої історії України. Коли одні люди – не люблять інших, це зрозуміло, але коли йде повне неприйняття фактів історичного минулого українського народу, це викликає занепокоєння.

«Класиками» у цьому друкованому жанрі з однієї сторони

є Юрій Шилов, Юрій Канигін та Ігор Каганець, додатково до них приєднують історично-фантастичні есеї Сергія Плачинди. З другої сторони є Леонід Залізняк, Михайло Відейко, Віталій Отрощенко та інші. Ці дві сторони вступили в боротьбу за одне ж «історичне провалля», яке утворилося внаслідок браку доказів на сьогоднішній час: «українців-аріїв». Для зрозуміння цього питання, ми утворили експертну групу, де по мимо вищеназваних двох сторін, було запрошено третю сторону: Док.пед. наук, професор, академік Макаров Р.М.; док.іст.наук, професор, академік Юрій М.Ф.; док.іст.наук, професор Ярослав Дашкевич док.іст.наук, професор, академік Леонтій Войтович; док.пед. наук, професор Рижиков В.С. При викладені матеріалу, ми будемо звертатися до друк. праць усіх зазначених експертів.

У своїй творчості *перші дослідники* приділяють основну увагу давнім аріям (індоєвропейцям), арійським корінням українців, несамовитій давнині слов'ян та українців зокрема, пов'язують походження українців з трипільською культурою доби мідного віку та прадавньою на пів легендарною державою «Арата». Вказується також на те, що саме Україна (а не Месопотамія, Єгипет, Близький Схід) є місцем виникнення світової цивілізації як такої, і в усій решті «великих винаходів людства» *Дослідників другої групи*, чомусь дратують подібні виказування, логічним продовженням усіх згаданих теорій є міркування про чисті раси, обрані народи, і порівняння «чистокровних арійців» з нацистської доктрини та «аріїв-українців». Проблеми стародавньої історії України, за такими тлумаченнями, можуть породжувати ідеологів «третього рейху». На плідному ґрунті смутних часів України ці марення можуть дати згодом такі сходи, що ті вчені, які сьогодні промовчали, сидячи у своїх кабінетах, згодом пожалкують, що не зійшли зі свого Олімпу.

Ганс Ф.К.Гюнтер у своєму творі «Обрані роботи з расології» зазначав: «Західна й північна Україна це область динарської раси, особливо Харківська, Полтавська, Київська й Чернігівська області. На заході ця область доходить до Волині, на сході - до Волги. У Поділлі переважає динарсько-східна суміш,

у Галичині відсоток східної раси збільшується, чим далі на захід, тим більше. Жителі Карпат – це суміш східної й динарської рас. Нордична кров проявляється, насамперед, за течією Вісли, ще більше - за течією Західної Двіни й у Південній Волині. До півдня й до сходу вона поступово зникає, її місце у відповідному обсязі займає східно-балтійська кров і нарешті починаються області з найбільш сильною центральноазіатською домішкою. Західна раса з її довгими черепами заходить від устя Дунаю в Молдавію й на південь України, окремі особи цієї раси зустрічаються північніше, на Україні й у Польщі.

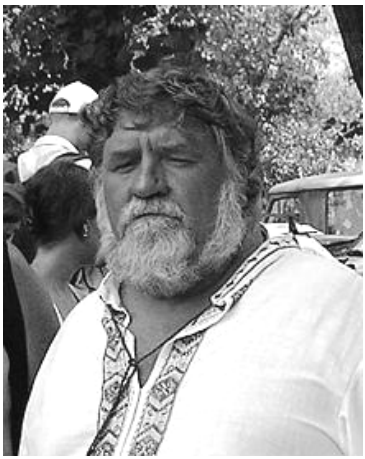

Трипілля – як праслов'янська Арата

1). Отже, по порядку. *Юрій Шилов*, автор численних сенсаційних праць, зокрема: «Праісторія Русі-України VII тис. до н.е. - I тис. н.е.» (1998), «Гандхарва - арийский спаситель; Ведическое наследие Поднепровья» «Велесова книга» та актуальність прадавніх учень» (2001), «Джерела витоків української етнокультури XIX тис.до н.е. - II тис. н.е.» (2002), «Праслов'янська Арата» (2003), «Истоки славянской цивилизации» та «Чого ми варті» (2006). Праці Ю.Шилова видаються у Києві та Москві, оскільки його ідеї користуються попитом як у українських, так і у російських читачів. Популяризатором ідей Ю.Шилова є адміністрація київського приватного вузу «Міжрегіональна Академія Управління Персоналом» (МАУП), котрий видає щороку значний обсяг літератури.

Ю.Шилов починав як професійний археолог, але його професійне зростання виявилося доволі нетривалим. Згодом він був змушений після низки скандалів залишити Інститут археології НАН України з причин, які ми не будемо зазначати. Юрій Шилов дійшов висновку, що стародавня Трипільська культура

була найстародавнішою в світі державою «Аратта», і становила собою не тільки матір усіх стародавніх цивілізацій (Шумер, Єгипет, Китай тощо), але була одночасно колискою трьох братніх народів: українців, росіян та білорусів. Після її розпаду, частини трипільців розійшлися, утворивши білорусів, українців та росіян. Останні подалися до Малої Азії, де заснували легендарну Трою. Після спалення Трої греками, її захисники трипільці-росіяни втекли до Італії. Подорож трипільців-росіян тривала через Італію (етруски-русскіє) до Скандинавії (варяги) і далі на Русь. Коло замкнулося. Після татарського погрому Києва ця публіка помандрувала на Верхню Волгу будувати Російську імперію. Таким чином остання є «прямой наследницей древнейшего государства Аратти, и следовательно хранительницей этнокультурного корня индоевропейских народов и земной цивилизации вообще».

Не будемо писати докладніше, бо більш пильно і фахово до праць Ю.Шилова придивляються експерти з *другої групи*: Леонід Залізняк, Віталій Отрощенко та аналізує М. Відейко.

2). Знавець священних віх на арійському шляху – *Юрій Каниґін*. Він є автором низки також сенсаційних праць: «Шлях аріїв» (1995) та «Віхи священної історії: Русь-Україна» (1999) українською та російською мовою з щорічним перевиданням, «Начало и конец времен: Новый взгляд на историю» (2005), «Последние времена: Новая парадигма истории» (2006). Варто процитувати анотацію до «Віх»: автор, осмислюючи окремі історичні факти і події, змальовує картину інтелектуального та духовного розвитку цивілізації з найдавніших часів. Показує, що колискою світу після Всесвітнього Потопу стали

регіони Північного Причорномор'я, зокрема українські землі. Нетрадиційний підхід до розкриття теми, насиченість фактами, доступний виклад роблять цю книгу цікавою для широкого кола читачів. Стиль автора художньо та публіцистично досконалий, що забезпечує його книгам небувалу популярність.

Усе - щира правда, але експерти з другої групи зазначають дивний спосіб осмислення окремих фактів, які або вигадані, або відірвані від усіх інших фактів, відомих науці; підхід, дійсно нетрадиційний, а виклад дуже доступний; популярність – таки є; звісно, що інші не витримують конкуренції. Проти кого написана книга, автор зазначає одразу. У передмові до «Віх» Ю.Канигін перераховуючи свої здобутки, одразу змішує до купи праведне і грішне: «моя предыдущая работа «Путь ариев», вызвавшая «скандал в благородном семействе» официальных историков и философов, а также в среде масонствующих проповедников учения Николая и Елены Рерихов».

Наукова спільнота гуртом приєднана до іншої, набагато більше небезпечної для Ю.Канигіна команди містиків та оккультистів. Зауважимо одразу, що друга група експертів заявила: скандалу у науковців ця книжка аж ніяк не викликала, бо не належить до наукових, - археологи ніколи не дискутують з фантастами.

Мотивація автора – суто патріотична: він врятовує історію українців та слов'ян від знецінення, меншовартості, цитуючи сумні щодо давнини та історичного значення слов'янства вирази Гегеля, Маркса та академіка Дмитра Ліхачова. Останній шанований автор критикований за те, що визначає початок руської культури 988 р. (хрещення Русі). Запізно взявся. От Юрій Канигін суттєво її поглиблює і буквально рятує нашу історію від «німецького засилля», постульованого офіційною наукою. Відчувається, щоправда, що основними опонентами автора знову ж є не офіційна наука, а адепти українського неоязичництва (РУНВіра) та «рерихівці». Натхненний вимогою громадськості, аби він застосував ще більш заглиблений підхід до історії, Ю.Канигін дійсно інтенсивно заглиблюється у вир вигада-

них подій, які блискуче аналізує, приходячи до вражаючих висновків. Критикуючи «німців», які зневажали слов'ян як «неісторичний народ», він надалі легко запозичує аргументацію німецьких арійських теорій та їхній зміст. Єдина різниця - ті, хто були германцями-арійцями у мареннях Г'юстона Чемберлена, (теоретика вищості германської раси, один з натхненників нацизму. Автор книги «Підстави XIX віку» (1899), у якій виклав бачення історії, в якій одвічно конкурують творці та носії цивілізації – арійці та підступні руйнники і виродженці – євреї.) та Альфреда Розенберга (провідного ідеолога нацизму, рейхсміністра східних територій. Автор сенсаційної книги з викладом арійського бачення історії «Міф XX століття» (1929). Страчений за вироком Нюрнберзького трибуналу), - тепер стають аріями-українцями.

Ю.Канигін стверджує, що Г.Чемберлен так і не дав правдивої відповіді на питання, ким насправді за національністю був Ісус Христос, лише з тої причини, що «пошуки генетичного коріння Христа уводили … у Прикарпаття та Придніпров'я». На цій патріотичній мотивації Ю.Канигін будує версію про галілеян, які не були юдеями, а отже й євреями. Вони – це галати, до цього - галли (кельти-індоєвропейці), могли прийти лише з України, бо в Україні є Галичина. Цей шлях веде Ю.Канигіна до епохального висновку: «Із заглибленням у тему все більше впевнююся у тому, що по-справжньому зрозуміти Русь-Україну в контексті світової цивілізації можна лише на базі нової історичної парадигми – священної (сакральної) історії людства, що починається не з пітекантропа та неандертальця, а з створення людини в особі Адама і Єви».

Суттєвими моментами теорії автора, (віхами священної історії) є такі: «Ми вийшли з Атлантиди», «Друга Атлантида», «Праукраїна: етнічний казан Індоєвропи». Ці цікаві процеси і події з хвилями всесвітнього потопу відносять нас разом з Ю.Канигіним на українські терени. «Земля Праукраїни – Ноєв ковчег». Тут утворилася перша світова держава Аратта. Хочеться згадати аж ніяк не предтечу (були й до нього), а лише

представника попередньої генерації адептів цього вчення: Альфреда Розенберга. Однак у нього Галілея чомусь відноситься до аріїв, які розмовляли німецькою мовою, і Христос, відповідно, не «арій», а те, що зветься «істинним арійцем».

Аморити, (*Примітка*: це арійці, які після Потопу йшли з потонулої Атлантиди і заснували Єрусалим), створили нордичний прошарок у пізнішій Галілеї, тобто у «Гайденґау», звідки колись вийшов Христос. Далі вони рухалися на невідомих раніше північних типах кораблів з сокирою та трилистником у якості символу, (Розенберг, 1998, С.24).

Усі землі будь-яких народів, - звісно неповторні, як кожна країна, земля, на якій здавна живуть люди. З цим ніхто не буде сперечатися. Для усіх вагомі емоції, патріотизм, фольклор, перекази та пам'ять поколінь. Але то – лише особиста справа, бо в кожного народу є своя батьківщина, свій ґрунт, від якого він як міфічний Антей черпає свою силу. І не можна тут визначити, - чия земля краща, визначити «курс обміну» рідних батьківщин. Не дивно, що не тільки для Ю.Канигіна, але й для простого українця, його земля унікальна й краща, спираючись на геофізичну неординарність нашого регіону та «кожен кулик хвалить своє болото». Вас має втішити, що «індійські» йоги здавна виявили особливо чисті поля високих енергій у районі Києва, і це підтверджують екстрасенси, що спеціалізуються на тонких енергіях. Як що комусь полегшало, - то ми задоволені.

І навряд чи ми почуємо з приводу вищевикладених фактів чітку позицію істориків чи фізиків: для науки головне слово «доказано», а для інших – ми хочемо вірити. Зауважимо, що справжні священні тексти давнини є для учених поважним джерелом для пізнання минулого. Експерти другої групи вважають, що Ю.Канигін - прихильник теорії існування «допотопних цивілізацій», провідною з яких була Атлантида (допотопна та друга – доколумбові цивілізації Америки). Вони існували вже 20 000 років тому, а жили у той час люди на зріст близько 3 м. і більше. Ці експерти нагадують, що як самої Атлантиди, так і решток цих велетів досі ніким не знайдено. Його джерела

– оккультні аріософські (від «арійської мудрості») доктрини та відомості тібетського Гуру, який час від часу ділився з автором сокровенним знанням. Ю.Канигін тямуща людина, одразу зазначає: «Гипотезу про две Атлантиды активно использовали оккультисты – члены гиммлеровского «научного» общества «Аненэрбе» (Наследие предков[1]). Я пользуюсь лишь внешней стороной их концепции: анализируя вопрос по существу, обнаруживаешь, что у немцев и хронология, относящаяся к допотопному миру, растянута на миллионолетия, и одна из Атлантид, описанная Платоном, спутана с землей Альтланд (Старая земля). Последняя, как известно находилась в северной части Атлантики и воспета в легендах «арийско-нордического цикла». Но, как бы то ни было, гипотеза о первой и второй Атлантидах действительно дает возможность многие исторические феномены расставить на свои места». (Каныгин, 2005, с.76).

Ю.Канигін готовий визнати існування арійської Атлантиди, із зауваженням, що там були нелюдські звичаї. Останні у тексті смакуються: «закуски из маринованных человеческих зародышей», «девочки и мальчики … для сексуальных утех и сырье .. для приготовления деликатесов» (Каныгин, 2005, с.86). Але, дійсно, може у цьому збоченому сенсі німці дійсно є нащадками цих «поганих» атлантів. Втім, мають бути і альтернативні, «хороші арійці». Вгадайте, де саме? На землях сьогоднішньої України! Далі: «Около 26 тыс. лет назад начался постепенный многотысячелетний процесс угасания Атлантиды как цивилизации. Духовный центр стал перемещаться в понтийско-эгейский регион. Именно на землях Праукраины, медленно, но неуклонно закладывалась, формировалась основа нового духовного стержня человечества. Здесь, кстати, был обнаружен древнейший алфавит мира». (Каныгин, 2005, с.91).

Згодом був ще один потоп, який затопив суходіл на місці Чорного моря, а мешканці цього краю (наші предки) відійшли на терени сучасної України: «Так возникла Аратта, вставшая как птица Феникс, из пепла, впоследствии переросшая в зна-

[1]Карпов В.Е., Карпов А.В. Запрещенная правда. Кир-д. 2013. 772 с.

менитое Триполье. В середине 6 тыс. до н.э. сюда пришли новые племена ариев из Северо-Западной Европы. Это были отряды Тубала, ведомые легендарным Аватаром Рамой. Заложив основы нового общества на берегах Борисфена, Рама и его сподвижники ушли на Восток – творить новый мир. Это произошло в 5508 г. до н.э. – вошедшем в историю как дата начала подлунного мира. Подчеркнем главное: наша Аратта – страна, в которой, согласно античному мифу, с неба упал золотой плуг». (Каныгин, 2005, с.100).

Спираючись на «легенди і перекази арійського циклу», Канигін виводить Раму і цю компанію з північного заходу Європи – землі Туле: «Впоследствии , когда у них появится великий аватар и великая осознанная цель, их назовут учителями человечества и даже (кое-где) богами». (Каныгин, 2005. с.102). Вони залишили свою батьківщину у середині 6 тис. до н.е. з причини затоплення океаном своїх земель. Звернемося тепер до нацистського окультизму: «Туле мислилося як магічний

осередок цивілізації що зникла. Еккарт (Еккарт Дітріх (1868-1923) – німецький поет, автор гасла нацистського руху «Німеччина, прокинься», член НСДАП. Разом з Альфредом Розенбергом редагував партійну газету «Народний оглядач» (Фелькішер беобахтер). Автор антисемітської книги «Більшовизм від Мойсея до Гітлера» (1923), та його друзі були впевнені, що не всі таємниці Туле загинули. Існувала проміжна ланка між людиною та розумними трансцендентними істотами, до якої мали доступ посвячені (тобто члени Товариства Туле), вона становила собою джерело сил, які могли дозволити Німеччині оволодіти світом… Провідники Туле повинні були бути людьми, що знають усе, які черпають з основного джерела енергії і які ведуться Великими Древнього Світу. Та-

кими були міфи, на які спирались доктрини Еккарта та Розенберга і за допомогою яких ці пророки розігрівали медіумічний розум Гітлера» (Гудрик-Кларк, 1993, С.237).

Один із популярних в ультранаціоналістичних та антисемітських колах Німеччини аріософських авторів Йорг Ланц фон Лібенфельс у 1929-1930 рр. в «Історії аріософії» викладав речі, майже тотожні вищевикладеним ідеям Ю.Канигіна. Порівняємо: «… найбільш давніми предками сучасної «аріогероїчної» раси були атланти, які жили на континенті, розташованому у північній частині Атлантики. Вони були наділені … надлюдськими здатностями. Катастрофічні повені затопили їхній континент близько 8000 р. до н.е., і атланти рушили на схід у двох напрямках. Північні атланти перебралися на Британські острови, у Скандинавію та Північну Європу, південні – через Західну Африку потрапили до Єгипту та Вавілонії, де заснували древні цивілізації Близького Сходу» (Гудрик-Кларк, 1993). У Ю.Канигіна теж є подібні приклади, але дещо пізніше затопляється північна Атлантида і маршрут аріїв одразу йде в Україну, а вже звідси вони розійшлися.

Згаданий раніше Ю.Шилов, теоретизує у тому ж руслі, але на відміну від Ю.Канигіна, має своє міркування про Трипілля-Аратту, наприклад доісторичного поселення у Тюрингії: «Це каміння пов’язане з одним з найзначніших феноменів історії – народженням індогерманізма! Німецький простір; те, що Німеччина була частиною цієї раси, покликаної до найвищих культурних звершень, не може нас, спадкоємців, залишити байдужими. Ми володіємо спадщиною, яка належить нам по праву: вона не прийшла до нас із зовні… Тут вона виникла і розвивалася протягом тисячоліть. Це зобов’язує нас…" (цит. за: Поляков, 1996, с. 287).

Правда у Ю.Канигіна є дивні рядки на стор. 109 «большая часть земель нынешней Украины (до Полтавы) была покрыта льдом (льодовиком)». Танути цей льодовик почав 13,5 тисяч років тому. Але на тій же 109 сторінці вище говориться про те, що «много тысячелетий назад была обширная процветающая

страна Арктида, раскинувшаяся за Каменным поясом, простиравшимся от Северного Урала до нынешних: Скандинавии, Гренландии и Исландии. 15 тыс. лет назад, перед Потопом, «люди ледниковой кромки» подразделялись на три народа».

3). Ложе арійського стандарту за Ігорем Каганець (на фото), згідно з відомостей: автор книг «Нація золотих комірців» (1994), «Психологічні аспекти в менеджменті: типологія Юнга, соціоніка, психоінформатика» (1997), основна праця «Арійський стандарт: Українська ідея епохи великого переходу» (2003 та 2006). Ця людина також дратує експертів другої групи, так згідно анотації, у роботі ставляться наступні ключові питання, дещо вже нам знайомі з попереднього розділу: «Ким був Ісус Христос – арійцем чи євреєм? Як у Святі Євангелія потрапили ворожі вставки? Що таке юдеохристиянська єресь? Коли виникли людські раси? Хто такі слов'яни? До якої держави ми йдемо: диктатури, демократії чи гетьманату? На основі синтезу новітніх досягнень археології, археогенетики, кліматології, історії, антропології, психоінформатики та лінгвістики у цій книжці наводиться цілісне бачення основних закономірностей розвитку людського роду від періоду 40 тис. до н.е. і до наших днів «епохи Великого переходу». Розкривається сутність арійства як еволюційного локомотива, а також планетарна функція та перспективи українського геосоціального організму».

Щоб не занурюватися надто глибоко, ми коротко зазначимо думки експертів другої групи: «Свіжість думки, оригінальність постановок і рішень, основаних на аналізі нових, інтегрованих патентованими істориками матеріалів у галузі найгостріших проблем сучасності, якими живуть широкі кола читачів, - ось особливість книги Ігоря Каганця». До переваг дослідження відноситься й те, що «автор, мабуть, першим в Україні відкинув лицемірну «боязнь» расових досліджень і повернув історію

«на круги своя» […] Усе це об'єднано ідеєю арійського впливу на хід світової історії, першоджерелом якого виступили етноси Північного Надчорномор'я».

Ю.Канигін та І.Каганець зазначають, що люди, як і раси, не є рівними у функціональному відношенні. «Тут нічого не вдієш, і цього не треба боятися. Що з того, що мій посередній розум не рівня розуму Ньютона, Достоєвського, Гоголя чи Тараса Шевченка [...], важливо, щоб не заважали мені самореалізовуватися і поважали мене як особистість» (І.Каганець, 2006, С.9). В той же час Ю.Канигін не може погодитися з усім, написаним І.Каганцем: «Книга, точніше, окремі її місця, дуже дискусійна». Вона навіть відзначається «українським центропупізмом». Перший та другий автори у своїх теоріях формують цілий самодостатній простір світів, у якому є більш, або менш радикальні «теорії інших авторів». Наприклад, російські автори пишуть, що Трипілля-Аратта – це круто, але їхня така ж міфічна Гіперборея – ще крутіша та більш арійська. Деякі українські автори одразу визнають існування Гіпербореї, але зазначають свою перевагу Трипілля-Аратти. Вони не можуть принципово посваритися, бо підтримують однакові аргументи. Їм простіше гуртом визнавати сукупну реальність своїх світів, декларуючи спільний фронт проти так званої «офіційної науки». Так формується міжнародне «наукове біле братство», як влучно назвав цю когорту дослідників Сергій Сегеда. Втім, повернемося до нашого цікавого тексту.

І, нарешті, про «Арійський стандарт» (така назва книги). Автор І.Каганець виводить ряд еталонних рис характеру, якими повинні володіти люди (народи), що бажають стати лідерами людства. Такими кращими рисами, принаймні, володіють українці, які і формують (будуть формувати) «стандарт» поведінки у грядущому складному світі. Все це у українців – від арійців, від давніх предків». (Каганець, 2006, С.11) «… тут потрібні не лише серйозні застереження і додаткова аргументація, а й нові парадигми фундаментальні дослідження в рамках авторської». Залишається лише побажати авторові подальшого просування

у сфері етнології та історії.

Відповідно до «арійської ідеї», «істинних арійців», «основ расології» треба бути дуже обережним. Час соціальних експериментів, «чернеткових зразків і діючих прототипів», де нові ідеї реалізовувалися в максимально відвертій і екстремальній формі – давно минув. Все викладене вимагає критичного осмислення, інакше знову будемо «винаходити велосипеди» і повторювати старі помилки.

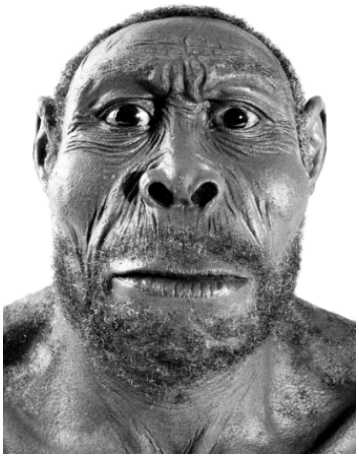

4). Опираючись на думки *третьої групи експертів*, які уважно вислухали вищезазначених опонентів, ми повинні зазначити, що найпершою концепцією «Звідкіля утворилося людство» слід вважати релігійно-міфологічне вчення про походження людини, яке поділяється на *язичницьку* й *християнську* традиції. *Перша* виникла раніше й збереглась у деяких примітивних народів і досі. Більш того, з 2000 року в деяких розвинутих країнах спостерігається ренесанс язичницьких уявлень, а разом з ними й креаціоністської міфології. Що ж стосується пострадянського простору, то в Російській Федерації цей процес більш виражений, аніж в Україні. Росіяни активно штовхають язичницьку міфологію в історичну науку. В Україні ж, незважаючи на велику увагу до слов'янського язичництва, креаціоністські пошуки українських учених ведуться переважно в руслі християнської традиції, а не язичницької, як це спостерігається серед росіян. (*Примітка*: Креаціонізм – створювати. Прихильників божественного походження людини іменують *креаціоністами*,тваринного походження – *еволюціоністами*, космічного – *космістами*).

Фальсифікація історії - це свідоме викривлення історичних подій, або історична міфотворчість. Цілі й мотиви фальсифікацій можуть бути найрізноманітнішими: ідеологічними,

політичними, створення суспільного або комерційного інтересу до тієї чи іншої проблеми, події або інше. Приклади історичних фальсифікацій відомі з часів Давнього Єгипту. Методи фальсифікації історії різноманітні, але в цілому їх можна звести до наступних:

1 - пряме вигадування фактів і підробка документів;

2 - однобічний добір і довільне тлумачення фактів, у результаті чого між фактами вибудовуються зв'язки, у реальності відсутні, і робляться висновки, які на підставі повної картини зробити ніяк неможливо.

Перша група методів належить до фальсифікування джерел інформації. У *другому випадку* всі використані факти окремо можуть відповідати реальності, але висновки робляться із грубим і цілеспрямованим порушенням методологічних основ. Для обробки первинної інформації можуть застосовуватися нетрадиційні методи, що приводять до «сенсаційних» висновків, істинність або хибність першоджерел можуть підтверджуватися залежно від поставленої мети, може використовуватися неповне цитування, проводитися екстраполяція тих або інших тенденцій і т.д. Повертаємося до так званих «спірних питань».

За міфологією, боги створили людину з певних матеріалів. Найчастіше фігурувала «глина». Деякі народи Африки виводять себе від комах. Існують міфи й про походження від мавп, а також такі, що стверджують навпаки, що мавпи й інші тварини – це здичавілі люди (ця гіпотеза нині вже має розробку – А.Белов. Антропологический детектив. 2003). В Корані також говориться про «глину» як матеріал для створення Адама. І тут треба мати на увазі, що, можливо, у випадку певних матеріалів ми маємо справу з якимись дуже алегоричними символами, які просто ще не піддані ретельній дешифровці, а у випадку тварин – з інформацією про еволюцію тонких тіл людини (аор), які вивчає валеологія. В будь-якому випадку, кожен такий міф – дуже цікава інформація, по ньому можна встановити, принаймні, рівень тієї чи іншої культури, а він – у тому, як суспільство готувало людину для сприйняття й розуміння матеріалу міфу.

Всі міфи, в яких говориться про походження людини, вчені так і називають «*антропологічними*».

Як уже знає наш читач, стародавній світ залишив нам одне цікаве, письмове джерело, принципово відмінне від усіх інших. Це – Біблія, перші глави якої оповідають про створення людини. Це – коротке, конспективне оповідання, назване одним з дослідників (І.Шифманом) «Божественним протоколом». Її не можна трактувати буквально. Історично склалося *чотири* варіанти її трактовки: *буквальний, алегоричний, символічний і аналогічний*. Щодо конкретних методик творення людини в Біблії, ця інформація як джерело і не є науковим трактатом, воно просто повідомляє про факт. Так Біблію й треба розуміти і не вимагати від неї більше, ніж те, що в ній є. Але все ж мусимо хоча б у кількох словах торкнутися питання про науковість відомостей, які знаходимо в Біблії.

Прийнявши до уваги, що перші її тексти з'явились понад 1000 рр. до н.е., можна було б припустити, що саме в них ми знайдемо найпримітивніші уявлення про світ, які мали б бути у пастухів, що населяли Палестину 3000 років тому. Зокрема, що «Земля пласка і плаває в океані», або що «Земля є центром світобудови, а всі світила кружляють навколо неї». Але, взявши в руки Біблію, легко переконатися, що такі думки – не звідти. Наведені уявлення поширювали впродовж століть саме вчені, серед яких були й давньогрецькі філософи. У Біблії ж читаємо: «Бог на нічому повісив Землю» (Іов. 26, 7), «Бог над земним кругом возсідає» (Ісайя. 41, 22), отже маємо уявлення про космічний простір та кулястість Землі.

Певною несподіванкою для вчених було виявлення у 1965 р. реліктового випромінювання, з чого випливало, що близько 15 млрд. років тому світ був заповнений квантами енергії високих частот. А в Біблії й читаємо: «І сказав Бог: нехай буде світло! І настало світло» (Кн..Бут. 1, 3). Сьогодні вчені вже говорять не тільки про «народження світу з нічого», вираховують (як, наприклад, англійський астроном Ловель) уже конкретні дані температур при цьому, а й про те, що такі ж положення

знаходимо в Біблії, зокрема:, про те, що «все створив Бог з нічого». Довгий час атеїсти звинувачували авторів Книги Буття в неграмотності, оскільки в ній написано, що «вивела земля з себе рослини… і дерева» на Третій день, «два великі світила з'явилися на Четвертий день, усякі ж створіння живі – на П'ятий. Але після тривалого аналізу можливостей зародження життя та наслідків згубного впливу ультрафіолетового випромінювання Сонця (і взагалі руйнівної дії прямих сонячних променів), після появи гіпотези, за якою життя зародилось у водоймах на глибинах не менше 10 м., напевне, слід визнати, що в зафіксованій у Біблії послідовності подій - є глибокий зміст. Тобто Біблія мала за мету не нагромадження точних знань з фізики чи астрономії, а розвиток людської особистості, причому передовсім не у сфері розумовій, а духовній. Розум тодішньої людини ще знаходився в «дитячому стані», не був окріплим, людині належало ще навчитися виробляти здатність до правильних наукових узагальнень.

Слід прислухатися й до т.зв. візіонарної теорії, яку відстоювали Іоанн Златоустий, Григорій Ніський та інші. Де схематичну картину найголовніших етапів в історії людства Біблія дає тоді, коли згадує про ті чи інші історичні події. Бо основне тут – моральний зміст, моральна основа життя суспільства, духовне виховання людини.

У різноманітті історичних поглядів стародавніх мислителів уже в зародку є три основні моделі спрямованості історії:

перша - *історичного кругообігу* (циклічна, нейтральна),

друга - *історичного регресу* (песимістична),

третя — *історичного прогресу* (оптимістична).

Моделі спрямованості історії наявні в історіософії всіх епох, з виділенням домінуючої ролі тієї або іншої з них. Однак в умовах тиску на свідомість людей Стародавнього світу надприродних сил (богів, фатуму, долі) ідея суспільного прогресу ще не могла повністю сформуватися. Адже під суспільним прогресом розуміється природно-історичний процес сходження суспільства від нижчих ступенів і форм до вищих, допускається розгляд

історії як саморозвиток, іманентний процес.

На сьогоднішній час виявлено дуже багато фальсифікацій в історичних процесах, так зв. «історичні провалля» для чого і кому це потрібно, ми не будемо зараз з'ясовувати, тільки наведемо декілька прикладів:

1). Основним джерелом, по якому ми можемо судити про історію Древньої Русі, прийнято вважати Радзивиловський рукопис, (на фото фрагмент з неї): «Повість минулих літ». Розповідь про покликання варягів правити на Русі взятий саме з її. Але чи можна їй довіряти? Її копія була привезена на початку XVIII ст. Петром I з Кенігсберга, потім у Росії виявився і її оригінал. Зараз доведено, що цей рукопис підроблений. Таким чином, вірогідно невідомо, що відбувалося на Русі до початку XVII століття, тобто до сходження на престол династії Романових. Але навіщо знадобилося будинку Романових переписувати нашу історію? Чи не для того, щоб довести росіянам, що вони довгий час були підпорядкованими Орді й не здатні на самостійність, що їхня доля – це пияцтво й покірність?

2). Класична версія «монголо-татарської навали на Русь», яка більшості відома ще зі школи. Але, при дослідженні літописів часів Орди у вчених виникало багато питань. Чому десятки літописів безвісти зникли в період правління будинку Романових? Наприклад, «Слово про погибель російської землі», на думку істориків, нагадує документ, з якого акуратно видалили все, що свідчило б про якесь ярмо. Залишили тільки фрагменти, що розповідають про якесь «лихо», що осягло Русь. Але немає ні слова про «навалу монголів». Є ще багато відмінностей у повісті «про злих татар» де хан із Золотої Орди велить стратити російського князя-християнина... за відмову поклонитися

«язическому богові слов'ян!» А в деяких літописах утримуються дивні фрази, наприклад, такі: «Ну, з Богом!» - сказав хан й, перехрестившись, поскакав на ворога. Чому серед татаро-монголів підозріло багато описів князів і воїнів, які виглядають незвично: літопис затверджує, що більшість із них були європеоїдного типу, мали не вузькі, а більші сірі або блакитні очі й русяві волосся. Ще парадокс: чому раптом російські князі в битві на Калці здаються в полон «під слово честі» представникові чужоземців по імені Плоскиня, а той... цілує натільний хрест?! Виходить, Плоскиня був своїм, православним і до того ж знатного роду!

3). Ряд учених, у тому числі академік Анатолій Фоменко, зробили сенсаційний висновок, заснований на математичному аналізі рукописів: - не було ніякої навали з території сучасної Монголії! А була громадянська війна на Русі, де князі воювали один з одним. Ніяких представників, що прийшли на Русь, монголоїдної раси не існувало й у спомині. Так, у російському війську були окремі татари, але не прибульці, а жителі Заволжя, що жили по сусідству з росіянами задовго до горезвісної «навали». Те, що прийнято називати «татаро-монгольською навалою», насправді було боротьбою нащадків князя Всеволода «Велике Гніздо» зі своїми суперниками за одноособову владу над Руссю. Факт війни між князями загальновизнано, на жаль, Русь об'єдналася не відразу, і досить сильні правителі воювали між собою. Але з ким тоді воював Дмитро Донськой? І ще, хто такий Мамай?

4). На початку XVIII століття Петро I заснував Російську Академію наук. На історичному відділенні Академії наук, за 120 років її існування, там пропрацювало 33 академіка-історика. З них тільки троє росіян, включаючи М.В. Ломоносова, інші були німцями. Наприклад історію Древньої Русі до початку XVII століття писали німці, причому дехто з них навіть не знав російської мови! Цей факт добре відомий професійним історикам, але «сьогоднішні» історики не прикладають ніяких зусиль, щоб уважно переглянути, яку «історію» написали німці і чому

були штучно створені «історичні провалля»? Відомо, що М.В. Ломоносов писав історію Русі й що в нього були постійні суперечки з німецькими академіками. Після смерті М. Ломоносова його архіви безвісти зникли. Однак були видані його окремі праці по історії Русі, але за редакцією німця Міллера. Тим часом, саме Міллер улаштовував цькування М.В. Ломоносова при його житті! Видані Міллером праці Ломоносова по історії Русі - фальсифікація, це показав комп'ютерний аналіз. Від праці Ломоносова в них мало що залишилося. У результаті, не тільки росіяни, але й українці не знають своєї історії. Від нас постійно ховали правду. Німці у будинку Романових методично «вбили в наші голови», що слов'янський мужик ні на що не придатний, що він не вміє воювати й працювати, що він може бути тільки п'яницею й вічним рабом. Тому ми закликаємо усіх небайдужих до своєї історії, хватить покори, настав час відновити справедливість, кожний народ має право на правду.

Історичні фальсифікації Русі

(Перша частина)

Катерини II в самому кінці XVIII століття особисто редагувала всю історію Русі, вона заставляла «правити» історичні документи, даючи розпорядження по знищенню деяких із них і написання фальшивок. Необхідність глобальної фальсифікації історії саме в той час, було викликано захопленням Західної Русі (України) у ході розділу Речі Посполитої. Тоді виникли і «політичні завдання»:

1) - чимсь обґрунтувати придбання зовсім чужих для Росії країн, земель, територій;

2) - для придушення національно-визвольної боротьби білорусів й українців - придумати міф про те, що вони нібито завжди мріяли «жити» під владою Росії;

3) - у рамках цього міфу випливало створити ще один міф - про те, що московіти є слов'янами й Руссю, а не фінським населенням фінської Московії;

4) - для прикриття реалізації цих завдань треба було провести масову ревізію всіх літописів й історичних документів на захоплюваних територіях з метою їхнього виправлення або повного знищення.

Для реалізації цих політичних цілей, випливало вирішувати вже конкретні завдання по фальсифікації історії:

1)- створити міф про те, що Київська Русь із приходом татар раптом починає вважати Руссю (і навіть Центром Русі!), про це ми напишемо трохи пізніше;

2)- створити міф про існування «Суздальської Русі», хоча про існування такої ніхто до Катерини II - не знав;

3)- створити міф про те, що Москва була заснована при участі київських князів, хоча до Катерини II всі історики дружно думали і знали, що вона заснована по велінню ординського хана після 1257 року (тоді татаро-монгольська імперія зробила у своїх Північних улусах перепис всіх поселень і всього населення краю для жорсткості податного обкладання, і Москви в цьому перепису - ще не було);

4)- створити міф про те, що Московія - це Русь, а московіти - не фіни, а слов'яни;

5)- створити міф про якесь «ярмо Орди», хоча до цього всі історики вважали, що Московія три століття було надійним оплотом Орди в боротьбі з Руссю, а потім при Івані Грозному захопила владу уже у самій Орді;

6)- створити міф про те, що Дмитро Донськой боровся не за Орду, а проти Орди.

7)- і так далі. Переписуванню підлягали всі ключові моменти «слов'янської історії», Київської Русі, Московії тощо.

Український історик Володимир Бєлінський у книзі «Країна Моксель» зауважує: «Саме Катерина II, європейська, освічена людина, приїхавши в Російську імперію й згодом одержавши доступ до архівних першоджерел, жахнулася, звернувши

увагу, що вся історія Російської держави тримається на словесній билинній міфології й не має доказової логіки. Історія держави опиралася на брехливу інформацію від Івана Грозного й перебувала в хаосі бездоказовості й взаємовиключних протиріч. Хіба можна було вважати серйозним твердження Московських Рюриковичів, що Київська Русь належить Московії на тім підставі, що Московський князь вийшов з Київської династії Рюриковичів? На той час у Європі була не одна династія, представники якої були однієї віри,але правили в різних країнах, однак не зазіхали на чужі землі. І тоді Катерина II ретельно прийнялася за справу. Не варто думати, що Катерина II через просту безкорисливість прийнялася «писати й упорядковувати російську» історію. Все робилося з наміром, бо в тому довгому ряді московських, а пізніше російських, Князів, Царів й Імператорів повинна була бути й сама Катерина II. І чим величніше й шляхетніше виявлявся той ряд, тим величніше в ньому дивилася вона - німецька принцеса. Вона й думки не допускала, що в її царському корінні можуть знайти вихідців з татаро-монгольської, рядової знаті. Це був би кошмар! Катерина II 4 грудня 1783 року своїм Указом повеліла створити «Комісію для складання записок про древню історію, переважно Росії» під начальством і спостереженням графа А.П. Шувалова. (В.О. Ключевский «Історичні портрети», стор.564.) От як Указ виконувався на практиці: «Призначити... до 10 чоловік, які сукупними працями склали б корисні записки про древню історію, що переважно ж стосуються Росії, роблячи короткі виписки із древніх російських літописів й іноземних письменників по відомому (Катерині II) досить своєрідному плану. Ці вчені становлять «збори»; але їх обирає А.Шувалов, з

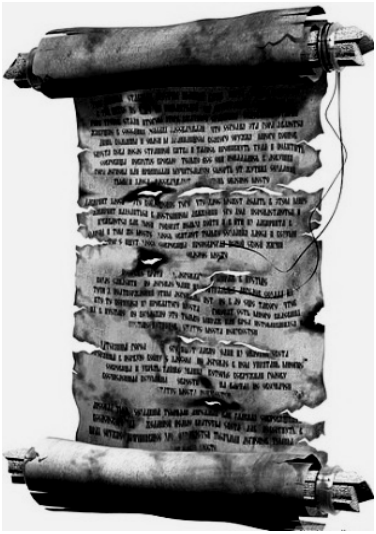

урахуванням «старанність і точність дотепності», і представляє імператриці».

Тепер декілька слів про «Міллерівський слід». Начальником з «творі Російської історії», по велінню Катерини II, став Герард Фрідріх Міллер, в особі так званого, перекручування «міллеровського історичного документу», тому що сам Міллер в 1783 році пішов у мир іншої. Але саме Міллер вплинув на російську історію, що складалася в ті часи. Раніше він шукав «історичні матеріали» у Заволжі й у Сибіру та вилучав матеріали, що стосуються татаро-монгольського минулого Московії (1238-1598 р). В 1792 році «Єкатерининська історія» побачила світло. З тих пір вносити що-небудь інше, в оповідальний каркас історії Російської імперії - категорично заборонялося. Член тієї комісії О.В.Храповицький (1749-1801), в 1782-1793 роках був Статс-секретарем Імператриці Катерини II, у своїх мемуарах (минулих років під царською й церковною цензурою у 1862 р. та перевиданих в 1990 році в Москві) - відкрито пише, що Катерина II особисто правила нову «версію історії».

Включаючи складання родоводу Російських Великих Князів. При цьому наголошувала, що писати треба не опираючись на історичні факти (бо вони «заплутані»), а «потрібному нам порядку» і «російським потребам». Цікаві фрази Катерини II, що наводяться у мемуарах Храповицького. Він записував її прямі вказівки: «показати величезну міць татар і причину їхніх перемог у відсутності міцної монархічної влади» (Катерина II наказала привести не менш 70-ти питомих князівств для показу «роздроблення Росії»). У тому числі в записах «про Татар й їхню силу при навалі на Росію», де імператриця почала підмінювати поняття «Росія» - на «Суздальську землю». Особливо імператриця доручає Храповицькому створити міф про те, що росіяни - це нібито є корінні слов'яни, для чого той «Відшукав папери», (під час життя в Ермітажі) писані про стародавність Слов'ян, з вишукуванням «первісного народу». Забавні такі типові моменти в мемуарах: «Показував я ріку Сить, у Ярославській губернії. Вона впадає в р. Мологу, а Молога у Волгу. На

р. Сіті був вбитий татарами Князь Володимир Юрійович Рязанський. А Катерина II наполягала, що він перейшов Волгу набагато нижче, щоб атакувати татар, але там, де вказувала Катерина II - ріка Сить йшла в протилежний біг і виходило, що Володимир утікав від татар до Твері. Це не дуже втішило Катерину II і вона дає наказ: «втечу князя від татар - перетворити в атаку проти татар. І з таких тисяч дрібних (й великих) фальсифікацій тотально створюється зовсім інша, вигадана історія. Показово, що про неї Храповицький говорить: «що складання Історії» і вся історія Росії, в ті часи була під кураторством імператриці.

Фальсифікація «Скіфської історії»

(друга частина)

Не варто думати, що Катерина II стала першою людиною, що написала «власну» російську історію. За 100 р. до створення Катериною II Комісії, один із сучасників Петра I - Андрій Лизлов, що вмер в 1696 році, написав у 1692 році серйозну працю «Скіфську історію». Саме в цій роботі Лизлов уперше спробував викласти історію майбутньої Росії (у ті часи вона називалася Московія) і її взаємини з Київською Руссю й Золотою Ордою так, як вона була в дійсності. «Скіфська історія» охоплює час із найдавніших століть і до кінця XVI століття. У свій час Вел. Радянська Енциклопедія повідомляла: «Лизлов використав велике коло джерел й історичних творів (літописи, хронографи, розрядні книги, варіанти «Казанської історії», українські історичні праці, польсько-литовську хроніку, твори латино-італійських й інших авторів)». Його «Скіфська історія», як не дивно, не була видана до 1776 року, хоча поширювалася в рукописі. Цю книгу заборонили видавати, але видання книги в дуже малих тиражах відбулося у 1776 й 1787 роках і здійснив це видавець Н.М. Новиков. У відповідь на ці видання з'явився указ Катерини II,

що вводив цензуру на книги по історії Росії «без її високого повеління». (*Примітка*: Андрій Лизлов походив з роду служилих дворян. Російський історик, перекладач, автор «*Скіфської історії*». В 1676 р. він стає стольником. Лизлов брав участь у Кримських та Азовських 1695-1696 р. походах. У 1682 році Лизлов перевів фрагменти з «*Хроніки*» М. Стрийковського, у 1686 році - твір С. Старовольського «*Двір цесаря турецького*»). Про що ж розповідала «Скіфська історія» і чому це так роздратувало Катерину II? От головні думки з його видання, які повідав А. И. Лизлов, що вивчив древні першоджерела того часу:

1. Монголи, що прийшли в 1237 р. в Суздальську землю, були зовсім не монголи, а східні й південні сусіди Московії й Волзької Булгарії, - татари, вірніше «тартари». Що є абсолютно вірним, тому що монголи в XIII ст. мали всього кілька сотень тис. населення і вели одночасно війни на трьох напрямках: Китай, Іран й Європа. Тобто з Монголії пішла династія Чингизидів і по шляху своїх завоювань утягнула скорені народи Волги в орбіту своєї державності. Згодом і Суздальські князівства (земля Моксель) увійшли до складу єдиної держави Волги у військові дії й повсюдно залучали в завойовницькі походи Золотої Орди. Що повністю доводиться російськими першоджерелами, але чомусь російською історичною наукою - замовчуються, остання офіційно посилається на версію історії, яка створена Комісією Катерини II.

2. Жителі Московії - це окремий відособлений, само бутній народ, який нічого загального не має з росіянами Київської Русі, Литвою, поляками й т.д. От що пише А.И. Лизлов: «Скіфія складається із двох частин: *одна* - *європейська*, у якій ми живемо, тобто: Москва (це московіт-мокша), є ще росіяни й

українці, далі йдуть Литва (білоруси), волохи й татари які відносяться до європейських (кримські, ногайські й таке інше)». У А.Лизлова народ Москва - це є народ мокша-моксель (слов'янська назва москель, москалі) а фіни-мокша, не мають ніякого відношення до слов'ян.

У Лизлова в жоднім місці не згадується про яке-небудь слов'янське споріднення фінів-московітів і русинів з України. Навпаки, дуже чітко подається думка про розмежування етносів Московії й Київської Русі. Причому, ця думка панувала в серйозній аналітичній роботі ще в 1692 році, тобто до часу, коли Петро І повелів називати Московію - Російською Державою, перейменувавши Московію - в Росію.

3. У А.Лизлова не згадується жоден, так званий, «літописний звід». Вільно і самостійно він вивчив безліч архівів, переворотив сотні першоджерел, Андрій Лизлов зміг написати свою «Скіфську історію» і ніде (!!!) не виявив жодного з тисячі російських хронік – так званих «літописних зводів», нібито вперше виявлених Комісією Катерини II. При цьому він в архівах був на сотню років раніше всяких карамзіних, Мусіних-Пушкіних й інших Єкатерининських фальсифікаторів.

А. Бушков у книзі «Росія якої не було» (М. 2004) звертає увагу й на той цікавий факт, що в Лизлова й інших істориків XVI-XVII ст. немає ніяких згадувань про «великого літописця» - Нестора «Повість минулих літ». Бушков пише: "Чому до видання «Повєсті минулих літ» ніде не згадується ім'я Нестора? Так тому, що в XVI-XVII ст. про Нестора й не чули і не існувало ще тоді його праць. Навіть імені такого як Нестор історики не знали...». Бушков думає,що «Повість минулих літ» була написана за вказівкою Петра І на основі древніх літописів - для обґрунтування його балтійських територіальних захоплень землі. Ця праця Петром

1 була «вдало знайдена» у захопленому Кенігсбержі. Ми повинні трохи посперечатися з А.Бушков, бо він помилився в тому, що до А.Лизлова вже були маленькі та незначні праці Нестора

Просто на них ніхто не звертав уваги, бо там писалося про всякі рядові речі того часу. А вже в тексті «Повість ..», нібито знайденої Петром I у Кенігсбержі, уперше з'являються записи про «літописця Нестора» і в ній сен -саційні сторінки про приїзд Рюрика в Ладогу, яких у дійсних працях Нестора ніколи не було. Взагалі ж проглядається тенденція: як тільки російські государі (тих чи інших часів) захоплюють собі нові землі - так відразу переписують «історичні документи», нібито підтверджуючі їхні права на ті землі.

(*Примітка*: Книга «Скіфська історія», була двічі видана Н.Новиковим дуже маленьким тиражем, ніколи більше ні в царській, ні в більшовицькій імперії, вона не видавалася, бо та правда зводила нанівець всі «потуги» по фальшуванні історичної правди. Сам же Н.И. Новиков, встиг видати цю книгу до жорстокої Єкатерининської цензури, яка вийшла 25 липня 1787 р., згодом був арештований і надовго посаджений у в'язницю. І тільки в 1990 р., під час розвалу Радянської імперії, у Москві (в третій раз за 300 р.) була видана «Скіфська історія» незначним тиражем у п'ять тисяч екземплярів).

Шила в мішку не приховаєш і ми маємо надію, що при всякому ослабленні імперської цензури знову почнуть випливати праці й інших істориків, що писали правду. Слов'янські народи повинні знати правду. Ми відстоюємо своє право на правду, хватить нам «історичних проваль».

Татищевські першоджерела

(третя частина)

(*Примітка*: Василь Микитович Татищев (1686-1750) основоположник історичної науки в Росії, географ, державний діяч. Закінчив у Москві Інженерну й Артилерійську школу. Брав участь у Північній війні (1700-1721), виконував різні військово-дипломатичні доручення Петра І. В 1720-1722 й 1734-1939 роках керуючий казенними заводами на Уралі, начальник Оренбурзької експедиції, засновник Єкатеринбурга, Оренбурга, Орська. В 1741 - 1745 р. - Астраханський губернатор. Татищев підготував першу російську публікацію історичних джерел, увівши в науковий оборот тексти «Російської правди» і «Судебника» 1550 р. з докладним коментарем, поклав початок розвитку в Росії етнографії, джерелознавства. Створив узагальнюючу працю по вітчизняній історії, написану на основі численних російських й іноземних джерел – «Історія Російська із самих найдавніших часів» (кн.1-5, М., 1768-1848), склав перший російський енциклопедичний словник. Відповідно думці Татищева, в історії «не все робиться від бога, але багато чого й від людини». Татищев високо оцінював «петровські перетворення». Творчості Татищева властивий релігійний скептицизм, він критикував церкву, хоча й був не до кінця послідовний).

Більш трагічною виявилася доля праць Василя Татищева, які стали взагалі як би «загубленими в історії». Талановитий історик багато років трудився для Росії, але був відкинутий, а його книги - знищені владою. До 1747 р. він створив величезну працю, про яку ми вже говорили: «Історія Російська із самих найдавніших часів». Ця праця була владою охарактеризована як «не потрібна» і знищена. Чому влада того часу, так злякалася цієї книги? Татищев мав доступ не тільки до державних і церковних архівів, але й до архівів Казані, Астрахані й Сибіру.

Його книга мала посилання на багато першоджерел, але не була видана при житті автора. Навіть більше того - Татищеву заборонили видавати книгу, заявивши про його «політичне вільнодумство і єресь». А потім всі рукописи Татищева зникли. Всі першоджерела, якими користувався В.Н. Татищев з 1720 по 1745 роки,- до 80 р. XVIII ст. були зосереджені в архівах їхньої родини, тримали під замками - у схованці, куди не мали доступу люди Катерини II. Наводимо слова працювавшого в Росії з 1761 по 1767 р. - німця Августа Людвіга Шлецера: «В 1720 р. Татищев був відряджений (Петром I) у Сибір... Отут він знайшов в одного розкольника дуже древній список Нестора (літописця). Як же він здивувався, коли побачив зовсім інше викладання тексту, він того, що «привіз» Петро I. Татищев думав:

1) може існує декілька Несторів і вони написали різні літописи;
2) якщо існує тільки один Нестор й один літопис, то хто тоді підробив текст і сфальшував історію, може Петро I?

Татищев помалу зібрав десяток подібних списків, і по них склав одинадцятий список-текст .... Отут доречно згадати, що Татищев раніше дуже вивчав придбаний при захопленні Кенігсберга (Петром I) «Радзивіловський» текст «Повісті минулих років» (про нього ми говорили вище), у який були з подачі Петра I вклеєні аркуші про Рюрика в Ладозі, і додаткові сторінки про ведення роду князів Росії - від біблійного Адама. Щоб не підставляти Петра I, Татищев заявив, що Нестор був недосвідчений у російської історії, тому що його кенігсбергський текст одіозно суперечив всім зібраним літописним текстам, які відомі Татищеву. Головна суть у тім, що «знахідки Петра I» перекручували існуючі літописи і давали зовсім іншу картину виникнення Русі. А саме: Київську Русь створив зовсім не Рюрик -

Київ ще до Рюрика став російським від Галицької Русі. А та стала раніше Руссю від Рус-Рутенії, - колонії слов'ян Полабья, що була розташована на території нинішньої Угорщини й Австрії, її столицею було місто Кеве, (ця і є «угорська Русь», що існувала до XII ст. і відбита у всіх європейських хроніках, включаючи й «Хроніку Польську»).

Рюрик же - в саамській Ладозі створив тільки чергову *нову* російську колонію, (побудував Новгород як продовження Старогорода Полабської Русі - нині це Ольденбург у Німеччині). І коли послані їм Аскольд і Дир прийшли до Києва, то побачили, що там уже правлять російські князі - але іншої (Київської) Русі, що не підкорялася *ободритам* і *датчанам*. Почалася «між руська» війна за Київ. Помітимо, що дотепер багато російських істориків дивуються, або вважають помилкою літописів той факт, що князі Києва відповіли посланцям Рюрика: «що отут уже правлять російські князі». Це здається безглуздим тільки у версії історії, вигаданої за Петра I та Катерини II (їм допомагали найняті німецькі історики), що геть-чисто заперечують яку-небудь російську історію Києва, Галичини, «угорської Русі-Рутенії» й навіть Полабської Русі - російської батьківщини самого Рюрика, (народів ободритів, лютичів, ругов-русов, лужицьких сербів й інших). Петро I повелів уважати, що Русь народилася саме в Московії: це давало їй «права» на всі навколишні землі, так чи інакше зв'язані з історією Русі. Татищев же знайшов у своїх дослідженнях «неугодні факти» існування в Європі багатьох Русичів, які жили задовго до висадження Рюрика в Ладозі і одночасно показували, що в той час на території Московії ніякої «Русі» не було. У тому числі Татищеву в своїх дослідженнях, вдалося знайти родовід росіян київських князів ще до Рюрика. І яка до Рюрика ніякого відношення не мала - як і до

Московії, яку «створив» Петро І. Зате мала відношення до Центральної Європи й існуючих тоді російських королівств і князівств. Все це допомогло розвіяти здивування Татищева і зрозуміти, що «знайдений» Петром 1 список «Повісті минулих років» - підробка. Було навмисно створене «історичне провалля», а далі здивування стало ще більшим і перейшло в протест.

У Сибіру Татищев знайшов інші древні списки «Повісті минулих років», позбавлені Петрівських виправлень. Із цього часу Татищев став в опалі, а всі його дослідження історії стали для Держави Росії «крамольними». Вся «крамола» В. Татищева полягає в тім, що він чесно писав про фінську й ординську історію Росії й чесно обурювався спробам російської влади сховати цю історію від інших народів. Чи не здається дуже дивним той факт, що людям не дають змогу ознайомитися з Татищевськими «першоджерелами»?

Володимир Бєлінський трохи емоційно говорить: «саме після правління Петра І, що перетворило Московію в Російську державу, еліта Московії почала замислюватися про необхідність створення цілісної історії власної держави за їхнім розсудом. Але тільки з появою на Російському престолі Катерини ІІ, європейсько освіченої людини, вдалося загнати сюжет Московської історії в задане проімперське русло, поцупивши в Київської Русі її законну назву «Русь», приписавши це ім'я фінно-татарському етносу Московії. Усе було продумано:

1. Брехливо облагородили Олександра Невського;

2. Склали міф про Москву, сховавши правду про її татаро -монгольських прабатьків;

3. Вірного захисника єдності Золотої Орди - Дмитра Донського перетворили в захисника «незалежності Московії»;

4. Сфальсифіковані «Літописні зводи» тисячами тиражів заполонили російський простір і підвладну історичну науку, а одиничні історичні першоджерела зникли безвісти.

5. І нас змушують вірити в ці фокуси «історичного провалля» і підкорятися цій неправді. Тому нам зрозуміло емоційний підхід українського історика, що бачить у створенні цих

міфів - знищення державності його українського народу й самого Києва, як столиці України. Якщо ж залишатися науково безсторонніми, то історична наука країн СНД зобов'язана визнати факт одіозної фальсифікації історії Комісією Катерини II. Причому, якщо це відкидається дотепер кимсь в Україні, або в Росії з віджилих своїх імперських міркувань, то до науковців - імперські амбіції ніяких відношень не мають. Треба розмежувати нашу дійсну історію - від міфічних поглядів. Правда повинна бути одна.

Привласнення історії Київської Русі

(четверта частина). Нехай вибачать нас читачі за те, що ми в 4-й раз повертаємося до теми «фальсифікація окремих історичних документів» по тій простій причині, що створюючи свою українську державу, українці повинні переглянути й уточнити свою історію, базуючись на правді, достовірних фактах і історичних подіях. Таких слів дотримується й док.істор. наук, професор Ярослав Дашкевич, він наголошує, що перебуваючи упродовж століть під владою завойовників, українці фактично були позбавлені можливості впливу на формування національної свідомості і розвиток своєї історії, в результаті чого історія України написана переважно на догоду тим завойовникам. Особливо не виясненим є питання про претензії і домагання Московії, а в подальшому Росії, на історичну спадщину Київської Русі.

В романі-дослідженні В. Бєлінського (Країна Моксель або Московія (Київ: 2008-09, в 3 книгах) повідомляються факти, взяті з історичних джерел (переважно російських), що свідчать про докорінне перекручення історії Російської імперії, направлене на створення історичної міфології про те, що Московія і Київська Русь мають спільні історичні корені, що Московія має

«спадкові права» на Київську Русь. Звичайне шахрайство московитів, що привласнили собі минуле великого Київського князівства і його народу, нанесло страшний удар по українському етносу. Тепер задача полягає в тому, щоб на основі правдивих фактів, розкрити брехливість і аморальність московської міфології. Ми пропонуємо розглянути основні питання цієї проблеми і просимо вибачення за окремий повтор тексту, який буде застосовуватися в контексті з вищевикладеним.

Московські, а пізніше російські царі розуміли, що без великого минулого неможливо створити велику націю та велику імперію. Для цього потрібно було прикрасити своє історичне минуле і навіть привласнити чуже. Тому московські царі, починаючи з Івана IV (Грозного 1533-1584 р.), поставили завдання привласнити історію Київської Русі, її славне минуле і створити офіційну міфологію Російської імперії. На це можна було б не звертати уваги, якщо б ця міфологія не зачіпала корінних інтересів України, не була направлена на повне знищення України – її історії, мови, культури. Час показав, що російські «імпершовіністи» робили і роблять все можливе для реалізації цієї задачі.

Протягом століть, особливо з початком XVI ст. в голови людей втовкмачували і втовкмачують:

► - що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського;

► - що Київська Русь – це колиска трьох братніх народів: російського, українського та білоруського;

► - що росіяни за законом «старше братства» мають право на спадщину Київської Русі. Цією жалюгідною брехнею дотепер користується російська історіографія і державні діячі Росії, а також «п'ята колона» в Україні, в яку входять більшість у Верховній Раді. В той же час відомо:

► - що в час існування держави Київської Русі про Московську державу не було ні згадки. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, засноване ханом Менгу-Тімуром тільки в 1277 р., але Київська Русь уже існувала більше 300 р;

► - Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом землі «Моксель» і пізніше Московським князівством з князівствами земель Київської Русі до XVI ст. В той час, як у 988 році відбулося хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі «Моксель» перебували в напівдикому стані.

Як можна говорити про якогось «старшого брата», коли цей «старший брат» появився на світ декілька століть пізніше ніж самі «молодші брати» русичі-українці. Росія не має жодного морального права називати себе «старшим братом», диктувати людству правила існування, насаджувати свою культуру, мову, світосприймання. Відомо, що до кінця XV ст. не існувало російської держави, не було «старшого брата - великороса» і самого російського народу, а була Суздальська земля – земля Моксель, а пізніше Московське князівство, що входило в склад Золотої Орди – держави Чингізидів. З кінця XIII і до початку XVIII ст. народ цієї землі називали московітами. Тому московські історики замовчують питання про своє національне походження. Виникає питання: Московіти - великороси - хто вони?

1. Московіти. У IX-XII ст. великий край від Тули, Рязані і теперішньої Московської області: меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші – все це народ «моксель». Ці племена стали згодом основою народу, що прозвав себе «великоросами». У 1137 р. на ці землі прийшов молодший син київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий, який залишився без княжого стола у Київському князівстві. Юрій Довгорукий започаткував князювання Рюриковичів на землях «Моксель», очоливши Суздальське князівство. В нього (від жінки місцевого племені) народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі напівдиких фінських племен, князь Андрій розірвав усі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями.

У 1169 р. Андрій Боголюбський захопив і зруйнував Київ: прийшов варвар, що не відчував ніякого родинного зв'язку з слов'янською святинею – Києвом. За короткий час (50-80 років) на кожне фінське поселення був посаджений князь із Рюри-

ковичів, уроженці від матерів: мерянки, муромчанки, мокшанки... Так з'явилися на землі «Моксель» князівства: Володимирське, Рязанське, Тверське та інші. В цей час на землі «Моксель» починають проникати окремі місіонери з розповсюдження християнства. Про масове «перетікання» слов'ян із Придніпров'я - на землі «Моксель», як це стверджують московські історики, не може йти ніякої мови. Для чого слов'янам із плодючих земель Придніпров'я, іти через непрохідні хащі і болота тисячі кілометрів в невідому напівдику глухомань?

На базі християнства на землі «Моксель» починає формуватися мова, яка з часом стала російською. До XII ст. на землях «Моксель» проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О. Уварова: (Меряни та їхній побут за курганними розкопками 1872 р. – 215 с.). Із 7729 розкопаних курганів не виявлено жодного слов'янського поховання. Антропологічні дослідження А. Богданова і Ф. Вовка, що проводили по вивчення людських черепів, підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янського етносів.

У 1237 р. на Суздальську землю прийшли татаро-монго-ли. Всі, хто схиляв голову, цілував чобіт хана і приймав його підданство, залишались живими і неушкодженими, хто не хотів покоритися – знищувались. Володимирські князі Юрій і Ярослав Всеволодовичі покорилися хану Батию. Таким чином, земля «Моксель» ввійшла в склад Золотої Орди імперії Чингізидів і її воєнна сила влилась у військові сили імперії. Очолював військову дружину землі «Моксель» у складі війська хана Батия володимирський князь Юрій Всеволодович. Факт формування в 1238 р. воєнної дружини із фінських племен, які використовувалися Батиєм у завойовницьких походах на Європу в 1240-1242 рр., є прямим доказом встановлення влади хана в Ростово-

Суздальській землі.

На період воєнного походу Юрія Всеволодовича на Володимирське князівство був посаджений молодший брат Юрія – Ярослав Всеволодович, який віддав хану Батию свого восьмирічного сина Олександра Ярославовича в аманати (тобто заложники). Пробувши в Орді у Батия з 1238 по 1252 роки Олександр, названий і прославлений російськими істориками як Невський, засвоїв увесь устрій і звичаї Золотої Орди, став андом (кровним братом) сина Батия Сартака, одружився на дочці хана Батия і згодом став вірним слугою Золотої Орди, очоливши Володимирське князівство (1252-1263). Він не брав участі в жодній серйозній битві, всі перемоги Олександра Невського – жалюгідна брехня. Князь Олександр просто не міг брати участі в зіткненнях на Неві в 1240 р. і на Чудському озері в 1242 р. будучи тоді - дитиною.

Слід відзначити, що управлінська влада Ростово-Суздальських князів була мінімальною. Ханом Батиєм для керівництва князівством (улусом) назначався намісник – великий баскак, а на місцях – удільні баскаки. Це були повновладні правителі Золотої Орди, які керувалися законами Яси Чингізидів. Брехнею російських істориків є те, що суздальські, а пізніше і московські князі були незалежні від Золотої Орди. Першим правителем князівства (улуса) у ханській грамоті названий баскак, або даруга, а князі рахувалися на другому, а то і на третьому місці. Також брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруким у 1147 р. Це міф, який не має доказового підтвердження. Москва як поселення була заснована 1272 року. Цього ж року був проведений третій перепис населення Золотої Орди. При першому переписі (1237-1238 рр.) і другому (1254-1259 рр.) поселення під назвою Москва - не згадується.

Московія, як князівство, виникло в 1277 році за наказом

татаро-монгольського хана Менгу-Тімура і було звичайним улусом Золотої Орди. Першим Московським князем став Даниїл (1277-1303) (молодший син Олександра так званного Невського). Від нього бере початок династія московських князів Рюриковичів. У 1319 р. хан Узбек (роман-дослідження В. Бєлінського) призначив свого брата Кулхана удільним московським князем, а з 1328 р. – Великим Московським князем. У російській історичній літературі, названий на російський маневр Іван Калита,(Хан Узбек), прийнявши іслам, знищив майже всіх князів Рюриковичів. У 1319-1328 рр. пройшла зміна династії Рюриковичів на династію Чингізидів в Московському улусі Золотої Орди. А 1598 р. в Московії перервалася династія роду Чингізхана, яка почалася від князя Івана Калити (Кулхана). Тобто більше 270 років Москвою правили чисті Чингізиди.

Нова династія Романових (Кобилиних) у 1613 р. зобов'язалася свято зберігати давні традиції і принесла клятву на вірність старій династії Чингізидів. Московська православна церква в 1613 р. стала стабілізуючою силою, яка забезпечувала збереження татаро-монгольської державності в Московії. Із наведених нами даних видно, що Московія є прямою спадкоємницею Золотої Орди держави Чингізидів, тобто, насправді татаро-монголи були «хрещеними батьками» московської державності. Московське князівство (а з 1547 р. царство) не мало жодних зв'язків до XVI ст. з князівствами земель Київської Русі.

2. Великороси. Плем'я великоросів, або російський народ, як він сьогодні зветься, з'явився близько XV-XVII ст. серед фінських племен: мурома, мері, весі та інші. Тоді зароджується його історія. Немає історії великоросів на землі Київській! Історія великоросів починається із «Залещанської землі», з

Московії, які ніколи не були Руссю. Татаро-монголи, що прийшли на ці землі, внесли значний вклад у формування «великоросів». На психологію великороса наклали відбиток запозичення татаро-монгольського інстинкту завойовника, деспота, в якого основна мета – світове панування. Так до XVI ст. сформувався тип людини-завойовника, страшного у своєму неуцтві, люті й жорстокості. Цим людям не були потрібні європейська культура й писемність, їм чу-жі такі категорії: мораль, чесність, сором, правдивість, людська гідність, історична пам'ять тощо. Значна частина татаро-монголів у XIII-XVI ст. влилася до складу великоросів, з них починають свій родовід понад 25 % російської шляхти. Ось деякі прізвища татар, які принесли славу імперії: Аракчеєв, Бунін, Грибоєдов, Державін, Достоєвський, Тургенєв, Купрін, Плеханов, Салтиков- Щедрін, Шереметьєв, Чаадаєв та багато інших.

Щоб привласнити історію Київської землі і увічнити цю крадіжку, великоросам треба було придушити український народ, загнати його в рабство, позбавити власного імені, виморити голодом тощо. Українців, які проявилися як нація в XI-XII ст., (а можливо раніше), оголосили «малоросами» й узялися втовкмачувати цю версію всьому світові. За найменший відступ від цієї версії людей страчували, знищували, засилали в ГУЛАГи. Радянський період був особливо жорстоким. За той час Україна втратила понад 25 мільйонів своїх синів і дочок, які загинули у війнах за інтереси Росії, під час колективізації, на висилках та в катівнях. Ось так змушував «старший брат та великорос» жити «молодшого брата, малороса» у жорстоких «обіймах братської любові». Коли життя українців цінувалося «менше копійки», коли у голодних дітей відбирали останній краянь хліба, бо десь там у «великоросії» зажирілі «старші брати» хотіли все більших і більших преференцій.

Що в імені твоєму?

З цього приводу Петро Кралюк, доктор філософських наук зазначає: проблема походження терміна «Русь» породила масу літератури, якій й досі не дали раду. Один із дослідників цього питання небезпідставно писав: «Історія світової етноніміки знає не мало таких гострих, складних, заплутаних і безнадійно загнаних у глухий кут проблем, як та, що пов'язана з походженням одного з найпростіших східнослов'янських народознавчих термінів - «русь» (Русь). Існують різноманітні, іноді просто фантастичні версії походження цього терміну. Виводять його то із скандинавських (шведської, датської, близької до них готської) мов, то із мов фінно-угорських (фінської, карельської, естонської, угорської і т.ін.), то із слов'янських, балтійських, іранських, тюркських і навіть із семітських. Сумнівно, що колись дослідники дійдуть згоди з цього питання.

Тепер спробуємо розібратися, в яких сенсах вживалися терміни «Русь», «Руська земля» в «Повісті минулих літ» та інших писемних пам'ятках тієї доби. Щоб нас не звинуватили в тенденційності, звернемося до класика російської історіографії Василя Ключевського. Він розрізняє 4 значення слова «Русь»:

1. Етнографічне: русь - плем'я;

2. Соціальне: русь - стан;

3. Географічне: Русь - область;

4. Русь - державна територія.

Дійсно, «русь» спочатку в «Повісті...» трактується як скандинавське плем'я, проте дуже швидко таке розуміння зникає. «Русь» ніби розчиняється в слов'янстві. І зрештою, починає трактуватися як населення Київщини, навіть ототожнюється з племенем полян. Трактується «русь», про це йшлося вище, і як соціальний стан, власне, як соціальна еліта, що здійснює

керівництво державою. Територіально, про це теж уже говорилося, «Русь» сприймається як Київщина, Середнє Подніпров'я. Нарешті, в плані політичному - це Руська держава, яка охоплює значні території Східної Європи, переважно ті, які лежать на шляху із «варяг у греки». Дехто з дослідників додає ще одне розуміння «Русі» як православної церковної спільноти, об'єднаної Київською митрополією. Отже, термін «Русь» виявився багатозначним. І ця багатозначність, незважаючи на її певні трансформації, зберігалася тривалий час. Навіть якщо ми візьмемо писемні пам'ятники XVI й частково XVII ст., то бачимо, що існувало *вузько* територіальне розуміння «Руське» воєводство, як приклад територія сучасної Галичини); *широке* географічне трактування, коли під «Руссю» розумілися переважно терени сучасної України й Білорусі; *соціальне* трактування - «руський народ» як тодішня руська православна шляхта й князі; *нарешті*, «Русь» - як православна спільнота Київської митрополії.

Якщо ми вже акцентувались на тексті «Повісті минулих літ», то повинні зазначити, що і інші пам'ятки того та пізніших періодів, зовсім не говорять про існування якоїсь руської чи давньоруської народності, яка стала «колискою» трьох «братніх» народів: росіян, українців і білорусів. Загалом, якщо виходити з цього джерела, то картина вимальовується приблизно така. У X-XII ст. на теренах Східної Європи розселилися різні слов'янські етноси, котрі в літописі часто іменуються племенами. Ці племена мали свої етноніми, територію розселення, специфічну культуру і навіть етнічний характер. Про це свідчить не лише «Повість минулих літ». Певним чином це підтверджують і археологічні дослідження. Слов'янські етноси зосереджувалися на шляху із «варяг у греки». На цьому шляху почали утворюватися воєнно-політичні структури, що завершилося в кінцевому рахунку - створенням Руської держави. Головним її осередком став Київ та слов'янські землі Серед. Подніпров'я.

Розвиток шляху із «варяг у греки» та існування Руської держави визначило дві тенденції в етногенезі Східної Європи.

1. Слов'янське населення, будучи більш розвинутим у плані культурному й політичному, почало слов'янізацію фінно-угорських та литовських етносів цього регіону. Зокрема, районами такої слов'янізації стали терени частини сучасної Білорусі, де проживали литовські племена, Новгородська земля, де переважало фінно-угорське населення. Дещо пізніше почалася слов'янізація Залісся, власне, «істинної» Росії.

2. Друга тенденція виражалася у творенні своєрідного слов'янського (руського) «суперетносу» на шляху із «варяг у греки», де відносно інтенсивні контакти сприяли зближенню споріднених племен. Головну скрипку в цьому відігравали *поляни*, котрих можна вважати одними з предтеч сучасних *українців*.

Однак переорієнтація торгових шляхів у XIII ст., монгольська навала, що призвела до серйозних геополітичних змін у Східній Європі, деякі інші явища політичного й культурного характеру, помітно змінили «етнічну мозаїку» в цьому регіоні. Та все ж спадок, (політичний та культурний), Русі виявився дуже живучим і дав деякі неочікувані плоди. Нас зовсім не дивують ні Ліхачови, ні Гузєєви, ні інші автори. Не дивують і зарубіжні вчені-гуманітарії. Де їм розібратися в термінологічних тонкощах між «руський» і «російський». Тим більше, що перебувають вони під могутнім впливом російської русистики.

Дивують співвітчизники, які здали свій етнонім «Русь» сусідам, а тепер навіть не знають про це. Якось у журналі «Київська Русь» прочитали таку собі характеристику: вважаю себе українцем, але не в захопленні від цього етноніма. І, закономірно, дістав на горіхи від деяких патріотів: мовляв, немає в мене достатньої любові до Отечества. Дійсно, ми всі далеко не в захопленні від етноніма «Україна» - хоча б через те, що він є

свідченням нашої поразки в етнонімічній війні. Дехто зараз спитає: що таке етнонімічна війна, чи не є це плодом фантазії?

Ні. Етнонімічні війни - це різновид інформаційних війн, які мають давню історію. Говорити про них можна довго, а наслідки цих війн не менш реальні, ніж від війн гарячих. Тут варто навести слова американського мовознавця Едуарда Сепіра: «Люди живуть не тільки в об'єктивному світі і не тільки у світі громадської діяльності, вони значною мірою перебувають під впливом тієї конкретної мови, яка стала засобом впливу для цього суспільства». Як ми наречемо те чи інше явище, так воно й починає сприйматися. Як назвали пароплав, так він і попливе.

Зараз поговорімо про етноніми. Для декого це прозвучить дивно, але назва народу може визначати його долю. Що, наприклад, означало для держави, більша частина населення якої не була слов'янською, присвоєння терміна «Русь»? Принаймні кілька речей:

► - претензії на культурний і політичний спадок княжої Русі X-XIII ст., відповідно, претензії на її території;

► - слов'янізацію («русифікацію») не лише державної еліти, а й усього населення;

► - лідерство в православному слов'янському світі й імперські амбіції як «захисника православних».

► - А що означало для українців утрата етноніма «Русь»? Відповідно, здача інтересів свого величезного культурного спадку X-XVIII ст., свідому чи несвідому відмову від своїх периферійних територій та регіонального лідерства. Багато кому це не сподобається, але треба сказати чесно: набуття нового етноніма (Україна, тобто окраїнна землі) означає для українців маргіналізацію й поразку перед росіянами, які привласнили наш етнонім. Зміна назви «Русь», «русини» на «Україна» і «українці» - це не підміна гірших назв - кращими (як то було в колоніальних та напівколоніальних країнах, коли Цейлон замінили на Шрі Ланка, а Сіам на Таїланд), а вимушений захід, щоб позбутися загрози насильницької асиміляції поневолювачами. Українців примусили змінити своє національне ім'я.

Удар по генетичній пам'яті

Якщо твоя рідна мова – українська, то це щось набагато більше, ніж засіб спілкування. Вона є основою фізичного здоров'я, розумових здатностей, правильного світогляду, життєвого успіху. А нескінченні реформи української мови руйнують фундамент національної безпеки України. Ми не один раз зазначали, що в кожної людини є язикова генетична пам'ять. І мала дитина, не просто сприймає з повітря слова, вона їх як би «згадує у своїй генетичній пам'яті». Часто малі діти починають «із себе витягати» древні язикові форми. Наприклад, вони починають говорили з «ятями, тобто вони як би пригадують свою, древню мову. Самим загадковим є те, звідки дитина знає ці слова, у мові батьків, у дитячому садочку – цього не було. І раптом - йде цілий потік слів, які дитина, як би згадала. - Хто ж їх запам'ятовував? - Запам'ятовували наші пра-предки. У язиковій генетичній пам'яті кожної людини записані основні поняття самосвідомості попередніх поколінь.

Спробуємо розібратися в понятті «генетична пам'ять». Спочатку слово спадковість - найважливіша особливість живих організмів, здатність передавати свої властивості й функції від батьків до нащадків. Ця передача здійснюється за допомогою *генів*. Генотип - сума всіх генів організму, спадкоємна конституція організму, сукупність всіх спадкоємних задатків даної клітки або організму. Пам'ять - психічний процес, який полягає в закріпленні, збереженні та наступному відтворенні минулого досвіду, що дає можливість його повторного застосування в життєдіяльності людини. При цьому, короткочасна пам'ять є практично повністю автоматичною і працює без будь-якої свідомої установки на запам'ятовування.

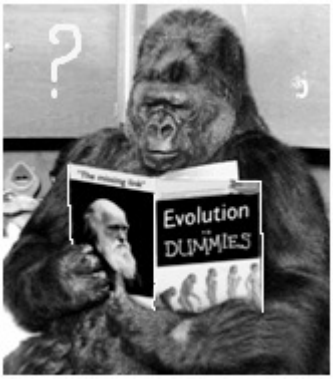

Під генетичною пам'яттю розуміють здатність пам'ятати те, чого пам'ятати ніяк не можна, те, чого не було в безпосередньому життєвому досвіді, у життєвій практиці індивіда. Ще є визначення «пам'ять предків», «пам'ять Роду» і т.д. Перше, що можна сказати про це явище - це те, що генетична пам'ять перебуває десь на «задвірках пам'яті», у далеких куточках підсвідомості, у сфері відчуттів. Вона, іноді випливає з підсвідомості й викликає неясні образи, враження й відчуття. Як приклад, сучасна наука довела, що під час вагітності плід в утробі матері, близько 60% свого часу бачить сни. Це проявляється генетична пам'ять, а мозок плода її переглядає й навчається: «Коротенько згадує всю свою історію предків, як історію розвитку живої істоти». Виходить, що діти народжуються з повним арсеналом знань, дбайливо збережених століттями еволюції в генетичній пам'яті. І до 2-х років у дитині зберігається звукова, зорова, дотикальна та генетична пам'ять. На жаль, у міру росту й навчання, у дитині доступ до генетичної пам'яті зменшується.

В той же час, будь-яка нація, переживши терор проти себе, на багато років та поколінь залишає в мозку страшну пам'ять про страхіття того життя. Представники таких націй, наприклад, українці, втрачають на багато років здатність протистояти і боротись, усе нам аби було тихо-лихо, аби не було голоду та війни, аби мене не чіпали. Нащадки людей, переживши такий терор (війна, репресії, голод та холод), дивлячись на своїх батьків та бабусь, вбирають у себе - весь цей страх. Не виплатили зарплату – потерпимо, аби тихо-лихо, аби не було війни. Нема гарячої води чи газу, аби не було голоду. Обдурили на виборах, «чорт з ними», аби тихо-лихо. Обдурюють народ і крадуть «по чорному», нехай подавляться, їх Бог накаже, і так за всіма пунктами нашого життя.

Наш великий український народ, пам’ятайте свою генетичну пам'ять, ви ще не забули виклик суспільства 2004-го року, коли нам довелось згуртуватись проти бидла і ми перемогли. Чому ви знову покірно нахиляєте свої голови, ми просто просимо кожного українця, вбити у собі рабську психологію і чинити опір будь-де, будь-коли, за будь-яких обставин, бо ви великий народ - аріїв.

У генетичному коді української людини є ключові слова: «мораль», «совість», «повага», «патріотизм» тощо. Вони закладені в нас тисячолітньою свідомістю й всією язиковою культурою українських людей. Те ж саме можна сказати й про інші поняття нашої самосвідомості. Коли вони «пригадуються» у нашій пам’яті, підтримуються, розвиваються, людина живе за законами предків, виконує своє призначення на землі й передає свій досвід нащадкам у вигляді хвильової спадкоємної пам'яті. І навпаки, якщо чоловік намагається заглушити цю пам'ять неприродним способом життя, те його здатності свертаються, він починає деградувати і погіршує спадкоємні програми свого роду, майбутні діти отримують негативний набір якостей.

Зараз ця небезпека загрожує дуже багатьом співвітчизникам. Адже в Україні, недолугі мудреці, через засоби масової інформації намагаються позбавити народ основних понять, які зберігаються в пам'яті предків, тим самим, прирікаючи його на виродження й асиміляцію. У підсумку, підростаюче, молоде покоління виявилося в чужому язиковому середовищі, у «чужому суспільстві». Люди цього покоління живуть у постійному конфлікті з навколишньою дійсністю й із самими собою: у них закладене одне, а навкруги відбувається зовсім інше. Такий конфлікт підриває здоров'я людей, провокує їхні хвороби й передчасну смерть. Це дуже переконливо показав у своїх працях док.мед.наук, професор І.А.Гундаров: головною причиною вимирання народу - є не фізичне винищування, а моральна криза. В кожному народі, важливу роль відіграє система

історично обумовлених культурних цінностей. Пізнаючи надбання своєї цивілізації, ми занурюємося у її життя, усвідомлюючи її основні аспекти. Культурна спадщина - це одна із надзвичайно важливих складових історичної пам'яті будь-якої нації. І не випадково, що у цивілізованих країнах збереженню пам'яток приділяється велика увага.

Наша держава - Україна пройшла довгий і складний шлях свого історичного розвитку. В її самобутній архітектурі, що сягає своїм корінням в дохристиянську добу, зберігалась історико -культурна спадкоємність багатовікових національних традицій, що знайшла своє відображення в кращих творчих здобутках сучасних українців. В історичній культурі, як мистецтві високого соціального призначення, найбільш повно віддзеркалюється національна самобутність та ментальність народу. Діалектика розвитку, тісно пов'язана зі співвідношенням традицій і новаторства: старого і нового, усталеного і змінного, відмираючого й новоствореного, що притаманне всій об'єктивній дійсності. Водночас новаторство - не лише оновлення та збагачення, подолання інерції, гальмуючих дій застарілого, відживаючого минулого, але й народження нових сучасних традицій в діалектиці їх поступального розвитку.

Новаторство, таким чином, передбачає традицію і обумовлене попереднім розвитком. В архітектурі генетичного коду, національні традиції можуть виконувати роль своєрідного стимулятора історичного процесу, надихаючи на створення нових сучасних творів, або служити вихідним принципом у творчості, виступаючи як еталон, на який рівняється майстер у пошуках форми та змісту при вирішенні нових творчих ідей.

Ми бачимо, що відновлення генетичного коду народу, сприймається молодшим і старшим поколінням, по різному. В той же час, їхня генетична пам'ять містить поняття, що

становлять духовну серцевину самого народу, але ця генетична пам'ять предків подавляється засобами масового «обтісування» та переформуванням.

Більше того, дослідження етнопсихологів показали: чуже середовище гнітюче діє на всі здатності дитини, навіть на фізіологічний розвиток. Наших українських дітей прямо на батьківщині занурюють в англомовне середовище: майже всі пісні по радіо й телебаченню - англомовні, більшість ЗМІ пропагують американські цінності. У школі стали викладати англійську мову з першого класу. Засвоюючи чужу культуру, молодь прирікає себе на виродження? Ми вважаємо, чуже середовище - небезпечна річ, і не тільки для дитини. Зрадництво віри, традицій, пам'яті предків неминуче робить людину дурною, хворобливою, легкодухом, перетворює її в незначність. І навпаки, проходження завітам предків корисно для здоров'я, розуму й душі? Це відомо за тисячі років до нас. Це основа будь-якого націоналізму: почитай своїх батьків, які почитали своїх, і далі своїх предків, - тоді будеш мати всі блага, у тому числі - здоров'я.

Будучи присутнім у нашій психіці, дані генетичної пам'яті предків, звичайно не доступні нам у свідомому осмисленні. Оскільки прояву цієї пам'яті активно протидіє наша свідомість, прагнучи відгородити психіку від «роздвоєння особистості». Але генетична пам'ять може виявитися під час сну, або стану зміненої свідомості: (гіпноз, транс, медитація), коли контроль свідомості послабляється, у певних умовах мозок здатний «витягати» цю інформацію. Архетипів стільки, скільки типових ситуацій у житті, але ці архетипи не передаються за допомогою культури. Досвід окремої особистості не втрачається, а успадковується з покоління в покоління, зберігаючись у далеких завулках мозку, де образи й враження від предків

передаються до людини через підсвідомість. Більше того, існує певна наслідувана структура психічного, що розвивалася сотні тисяч років, що змушує нас переживати й реалізовувати наш життєвий досвід цілком певним чином. Нескінченне повторення запам'ятало ці переживання в нашому психічному складі і духовний світ кожної людини «генетично настроївся на певні частоти».

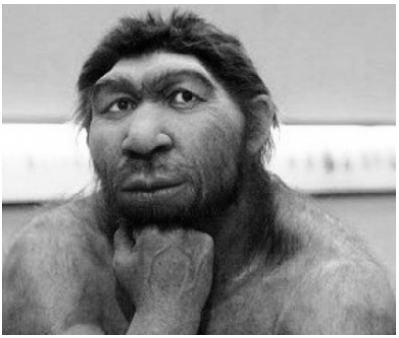

При руйнуванні цієї генетичної пам'яті виникає психічний опір у вигляді найрізноманітніших афектів. Психіка людини не є чистим аркушем паперу, на якому можна написати що завгодно. Її душа, дуже чутлива й здатна активно реагувати на певного роду впливи. Інакше кажучи, підсвідомість кожної людини, кожної дитини несе об'ємні культурні матриці, що містять у собі повідомлення про «норму». Біда в тому, що психіка дитини завжди відкрита для сприйняття подібної інформації, але дитина здатна нормально розвиватися тільки в певнім руслі генетичної пам’яті, при виході за її межі, виникає сигнал небезпеки - невроз.

Вихід із цієї ситуації можливий: просто не суперечити генетичній пам'яті дитини, не заважати їй виконувати свої функції, допомагати будити й набудовувати її на певні програми. Виявляється для цього не так багато треба. Адже пробудження генетичної пам'яті, розвиток душі людини прямо пов'язане із засвоєнням рідної мови і культури, усмоктування форм, оборотів і змістів з молоком матері.

Класик мовознавства Вільгельм фон Гумбольдт писав «... слова й форми слів утворять і визначають поняття, і різні мови по своїй суті, за своїм впливом на пізнання й на почуття - є в дійсності різним світобаченням». Адже в мові того, чи іншого народу втримується пам'ять про пізнання миру цим народом,

про досвід його освоєння, що він придбав за всю свою історію.

І в плині становлення своєї історії, за багато століть, гублячи пам'ятники писемності й культури, кожен народ зберіг головний «пам'ятник» - це своя мова. Саме вона, рідна мова (материнська, народна) у першу чергу, визначає налаштування душі людини, формує дух народу, що потім уже може перетерплювати самі дивні перетворення, зберігаючи постійне – первинне. Формування духу відбувається шляхом випромінювання вищої сутності мови, а дух народу, у свою чергу, втілюється не тільки в побутуванні розмовної мови - але й у звичаях, звичках, ритуалах, сказаннях, способі життя тощо.

Людина може прожити все життя, маючи певні ті, чи інші можливості, навіть не підозрюючи про їх, оскільки на ці можливості немає запиту, або ніхто не допоміг цій людині своєчасно виявити їх. Як приклад, дещо про генетичну пам'ять і генетичну інформацію. Психолог Микола Підхватилін – співробітник російської, Державної академії інновацій, вивчаючи можливості особистості, що перебуває в стані самозаглиблення (трансу), зауважує, що генетична інформація несе в собі якийсь енергетичний потенціал. Зокрема це підтверджується багатьма згадуваннями про дивні битви в древні часи. Билинний Ілля Муромець, що боровся один з величезним вражим військом, персоніфікує феномен давньослов'янських «войнов», обертати свого супротивника у втечу ще до бою, і іноді тікали навіть цілі армії, не почавши битву. До речі Василь Ключевський описує, як Дем'ян Куденевич, що жив у російському Переславлі в XII столітті: «Зі слугою й п'ятьма молодцями виїжджав на битву до цілого війська й обертав його у втечу, а один раз виїхав один, навіть одягнений по-домашньому, без шолома й панцира». «Секрет» цих дій в тому, пояснює Підхватилін, що виходячи на бойовище, воїн-слов'янин почував поруч із собою - своїх

предків, реально почував їхню підтримку й відчуття цієї сили, що була за ним, поруч із ним, ворожі нападаючі - підсвідомо відчували і психологічно вважали себе вже переможеними й просто бігли з поля. Енергопотенціал генної пам'яті також підтверджується медичною, психотерапевтичною практикою із застосуванням гіпнозу, аутотренінгу, а також медитуванням. Тобто, якщо в людини активізується генетична пам'ять, що їй дісталася від предків, - до неї переходить їхня сила. Вчені поки не можуть пояснити цього явища. Звичайно ж, усе вище сказане ставиться до генетичної пам'яті будь-якої людини, до якої би національності вона не належала. Тому, що генетична пам'ять, особливості національного менталітету, властиві кожному народу, і вони спричиняють специфічні форми його духовної культури, народності його душі…. Приклад виховної роботи:

У IV кварталі 2013 р. у актовому залі навчально-наукового, педагогічного комплексу «Кіровоградський кібернетико-технічний коледж», з приводу національно-патріотичної та виховної роботи серед молоді, відбулася зустріч з студентами. Дуже багато уваги було приділено генетичній пам’яті предків наших українців. Цікаві монологи між старшим і підростаючим поколінням надали гостроти і спів розуміння. Так доктори пед.. наук, професори Добрянський І.А. та Рижиков В.С., кандидат філос. наук, доцент Скловський І.З., голова обласної Громадської ради при Кіровоградській ОДА – Катренко С.І. та інші, дуже доступно і переконливо розповідали про наших далеких предків і про ті важкі часи, і чому ми, громадяни сучасної незалежної держави, повинні радіти, що справдилась мрія наших пращурів, за яку вони проливали свою кров і віддавали душу. Ми повинні всі разом, цілою нацією, показати усьому світові, чого варта Україна і наша любов до неї.

Молодий чоловік, віком 17-18 років, що сидів недалеко від громадського діяча Центральної України, керівника Кіровоградського обласного клубу «За правову державу» - Віталія Короткова, не втримався і поставив розумне запитання: «Як передається інформація про генетичну пам'ять? Як і де вона збе-

рігається? Як собі за получити «силу предків»? І зразу в залі зчинився галас, виявляється, було багато бажаючих отримати «силу предків». Головуючий на сцені звернувся до залу: «Прошу висказатися бажаючих з цього приводу». Слова попросив вище згаданий Віталій Коротков, не кваплячись піднявся на сцену, вибачився, що зараз не має з собою слайдів і зразу запитав: «Хто і що знає про «інформаційну молекулу», яка називається ДНК? Вислухавши відповіді студентів, В.Коротков перейшов до пояснення: Уявіть собі довгу мотузку або ланцюжок з нанизаними бусинками, і все це щільно згорнуто і заховано усередині кожної клітини нашого, або будь-якого іншого організму. Саме ця «інформаційна молекула» визначає структуру й функціонування будь-якої живої істоти й передає інформацію наступним поколінням, тобто генетичну пам'ять. Дивно те, що молекула ДНК, сама не несе в собі життя і вона не може себе відтворювати. Для цього необхідний механізм живої клітки, що, у свою чергу, репродукує молекулу ДНК. Комусь може здатися, що ДНК - це і є сама інформація, що є присутнім у вашому тілі. Ні. ДНК - це лише носій інформації, «посередник», що передає повідомлення в тому числі й про генетичну пам'ять предків. Розуміючи ту складну й відповідальну роль, що несе в собі ДНК, напрошується висновок про її розумне с планування і створення якимось Вищим Розумом. Хтось може заперечити, затверджуючи, що все утворилося «із нічого», інші наполягають на Божому початку. Про це свідчить Біблія. В.Коротков акцентував на тому, що Біблія - це листок паперу, на якому записана інформація, і це всього лише чорнило й папір, підвладні природним законам. Але самі по собі чорнило й папір не пишуть послань для майбутніх поколінь, для цього

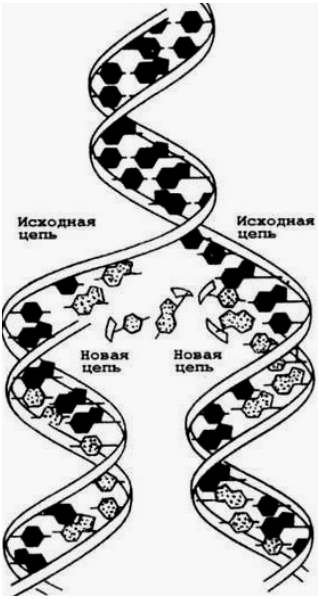

потрібний якийсь «над розумний» - розум. Земля, як придатна для життя планета, колонізувалася людьми безліч разів. Я не виключаю, (є факти), що Космос може бути досить густо заселений людьми, біологічно схожими на нас. Щоб переконатися в абсурдності самозародження «із нічого», давайте подивимося, як улаштований мікросвіт. Відзначимо, що розглянемо ми його лише поверхово, тому що він надто складний.

Клітина - елементарна одиниця будови й життєдіяльності всіх живих організмів. Вона має власний обмін речовин, здатна до самостійного існування, самовідтворення й розвитку. Кожна клітка - це місто в мініатюрі, що складається з електростанцій, шляхопроводів, очисних споруджень і т.д. Ланцюжок з 100 амінокислот (невеликий білок) може бути представлена більш ніж в 10 в 130 ступені варіантах, попросту говорячи, 10 й 130 нулів. Для приклада: у світовому океані 10 в 40 ступені молекул води (10 й 40 нулів). Причому, місце розташування кожної амінокислоти в структурі білка має величезне значення, як у комп'ютерній програмі. Якщо хоч один елемент переставити місцями, молекула протеїну не буде працювати, а виходить, не зможе функціонувати й виконувати своє призначення й клітина, тобто частина організму, якій потрібні ці білки. А для функціонування простої клітини й організму - потрібні тисячі різних протеїнів.

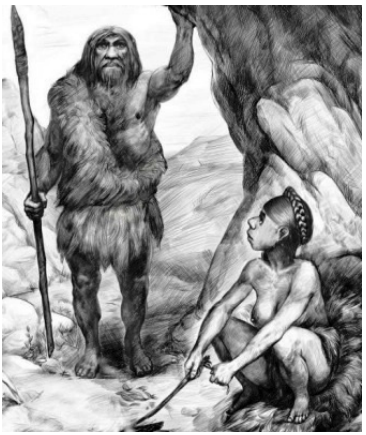

Ви вже знаєте, що у молекулі ДНК хромосом людини налічується від 50 до 245 мільйонів, тому дуже складно їх вибудувати. Біохіміки порахували що в 1 молекулі ДНК можливо 10 в 87 ступені варіантів з'єднання, (це 1 з 87 нулями). І лише один варіант дозволить створити Вас особисто -з усіма правильно функціонуючими органами й індивідуальними якостями. Для прикладу, якщо кожну секунду придумувати один варіант ДНК, то й віку Землі не вистачить, для того щоб створити одну

функціонуючу ДНК людини. Але справа не тільки в колосальній складності ДНК. Справа в тому, що ДНК є програмою, яку можна зрівняти з Космічним, комп'ютерним кодом. Багато вчених схиляються до думки, що цю колосальну роботу створив Вищий Розум Всесвіту. І ось тут, зал наче вибухнув, зчинився галас, з усіх сторін лунали запитання:

Хто створив матеріал для клітин? Хто з'єднав цей матеріал у клітини? Хто придумав різні ДНК клітини? Хто записав інформацію у вигляді програми в ДНК? Хто створив механізм для прочитання й виконання інформації генетичної спадщини? Коротков В.В. вислухав усі запитання, посміхнувся і зауважив: Над вашими питаннями працює величезна армія сучасних вчених. Про геніальну складність клітин ДНК знято науково-документальний фільм «Чудо в клітині», де у вигляді анімації показано які архіскладні процеси, відбуваються усередині клітин ДНК. Сьогодні багато вчених усвідомлюють неймовірну складність будови клітини ДНК й цілого організму людини.

Якщо припустити, що наш сучасний світ утворений:

1) За допомогою релігії і Бога;

2) За допомогою «випадкового» зародження життя;

3) Саморозвиток.

Але навіть самого простого розуму досить, щоб зрозуміти практичну неможливість цих дій. Подумайте і уявіть собі, як мільйони неживих елементів за допомогою хімічних зв'язків зорганізувалися в складні величенні структури ДНК, РНК, білки й т.д., при цьому дотримуються строгої послідовності (програми), а потім вони «подумали й розподілили» між собою взаємодії, оточивши себе оболонкою, створили із себе живий організм - клітину з величенними різноманітними можливостями й функціями. Далі, програма цих клітин починає ділитися і створювати

окремі органи, тканини, кості, посудини, мозок, які дуже складно взаємодіють між собою. По простому - утворювати життєздатний до самовідтворення живий організм.

До Віталія Короткова почали надходити додаткові питання. Звідки з'явився людський рід? Звідки з'явилися інші організми? Звідки утворилися чоловіки і жінки і чому вони різні? Що було раніше: яйце, чи курка?

Шановні студенти, хочу сказати, що матеріалісти ще й досі не зможуть знайти відповіді: «Що було раніше курка, або яйце?» Не дивлячись на гадану комічність питання, воно дуже серйозне. Курка, не могла б з'явитися без яйця: утворення ембріона, росту зародка й розвитку його в курку. Так і яйце не могло з'явитися раптом нівідкіля - без курки. Дана взаємовиключна аналогія накладається й на інші спірні моменти матеріалістичної теорії еволюції. Як було вище відзначено, будь-який живий організм, має власну ДНК, у яку записана вся інформація про нього. Без цього готового ДНК, із закладеної в нього інформацією, не було б зроблено самого організму. Виходить, що ДНК можна взяти тільки із уже створеної, живої істоти. Так що ж тоді первинне, а що вторинне?

Яйцем можна назвати яйцеклітину, або зародок тварини. Досить розповсюджена омана, що тварини - це тільки хребетні або тільки ссавці. У сучасній систематиці - тварини це царство, у яке попадають не тільки хребетні, але й комахи, молюски, раки, більше того губки й корали. Якщо використати яйце в такому значенні, то можна затверджувати, що перші яйця з'явилися задовго до появи курки, більше того, задовго до появи птахів, амфібій, рептилій й інших хребетних.

У розмовній мові - яйцем, як правило, називають лише ту частину цієї безлічі об'єктів, що укладено в якусь шкарлупу. Наприклад, яйця риб називають ікрою, (ікра - інше слово) від

такого підходу нічого не міняється. Яйця рептилій і птахів мають дуже багато подібності й немає сумнівів, що в загального предка сучасних птахів були яйця зі шкарлупою. Курка не була першим птахом, а значить яйце було раніше, ніж курка.

Ваша задача стає цікавішою, якщо мова йде про куряче яйце. І так, можна сказати, що куряче яйце - це яйце, що знесла курка. Це цілком гастрономічний підхід, властивий простому громадянину: коли ми купуємо курячі яйця в магазині, вам продавець гарантує, що курка знесла дане яйце. На цій підставі, продавець вважає яйце - курячим і буде називати його курячим, навіть якщо зародок у цьому яйці не від півня і лише віддалено нагадує курку. Генетичних аналізів курячих яєць перед вживанням у їжу, як правило, не проводять, а до вилуплення - варені яйця не доживають. Як ви думаєте, у такому кулінарному порівнянні, що первинне, а що вторинне?

Деякі учені дають відповідь, що було раніше - курка чи яйце – так: група дослідників з Великобританії, яка складається з генетика, філософа і фермера, відповідь на питання, що було спочатку - курка чи яйце, нарешті відповіли. Спочатку було яйце. Пояснення ґрунтується на тому, що генетичний матеріал не змінюється протягом життя тварини. Тому перший птах, що у доісторичні часи розвився в те, що ми зараз називаємо куркою, повинен був спочатку існувати як ембріон - у яйці.

Професор Джон Брукфілд, фахівець з еволюційної генетики з Університету Ноттінгема зазначає, що організм у яєчній шкарлупі повинен мати ту ж саму ДНК, що і курка, у яку він розвився: «Тому першою істотою, що ми могли б недвозначно назвати представником даного біологічного виду, було яйце, - додав він». Таким чином, Джон Брукфілд прийшов до висновку, що спочатку було яйце.

Аналогічний висновок зробили його колеги: професор Девід Папінео з Лондонського королівського коледжу, і фермер Чарльз Борнс, що займається розведенням домашніх птахів.

Тоді звідки взялися кури, які були запліднені півнем і від яких утворилося яйце? Походження першої курки, з першого

курячого яйця показав би будь-який генетичний тест для встановлення «куриності». Тоді хто утворив перше яйце, з якого потім народилося курча? Якщо так ставити питання, то яйце курки неминуче було раніше - самої курки.

Закінчуючи це філософське питання, Віталій Коротков заявив, що сер Фред Хойль, професор астрономії в Кембриджі, присвятив багато часу математичному обчисленню можливості випадкового виникнення життя на Землі й згодом заявив: «Скоріше смерч, що промчався через цвинтар старих автомобілів, може зібрати «Боїнг-747» з мотлоху, піднятого в повітря, чим з неживої природи, зможуть виникнути живі організми». В клітинах ДНК – є розумне програмування Космічного Розуму.

Біологічний ЗЕТ

Закінчуючи обговорення теми «генетична пам'ять предків наших українців» на зустрічі з студентами навчально-наукового, педагогічного комплексу «Кіровоградський кібернетико-технічний коледж», кандидат філософських наук, доцент Скловський І.З., змістовно навів ознаки розумного програмування в ДНК. На запитання студентів, чи самотні ми у Всесвіті, Ігор Зіновійович зазначив, що ознаки Всесвіту можуть перебувати буквально усередині кожної клітки нашого власного організму. І наші гени можуть мати розумно спроектовані «відбитки», які написані мільйони років тому - в інших частинах галактики. Подібні «генетичні сліди» є незаперечним свідченням існування високорозвинених цивілізацій, що випередила нас на мільйони й мільярди років. Далі доповідач розповів про здобутки сучасних вчених, наприклад, Володимир Щербак з Національного університету Казахстану й Максим Макуков з Інституту астрофізики ім.. Фесенкова, висунули гіпотезу, що розумні сигнали, які вбудовані у наш генетичний код, повинні бути математичним і семантичним пові-

домленням, що не піддається поясненню з погляду еволюційної теорії Дарвіна. Вони назвали його «*біологічний ЗЕТ*». Більше того, вони затверджують, що пошук такого внутрішнього сигналу має набагато більший шанс установити існування позаземних цивілізацій, чим радіопошук у відкритому космосі.

У своїй статті, опублікованій в журналі «Ікарус», вони розповідають: «Один раз зафіксований, генетичний код може залишатися незмінним у космологічному масштабі – багато часу; фактично - це сама довговічна з відомих нам конструкцій. При цьому, генетичний код являє собою надзвичайно надійне сховище для стійкої розумної сигнатури. Як тільки геном належним чином записаний у ДНК, (як новий код) буде залишатися в клітині й у її потомстві, це дозволить «доставляти» його через час і простір – у різні куточки Всесвіту».

У січні 2007 року група закордонних вчених, що працювали над розшифровкою генома людини, оголосила, що ними зроблене «приголомшливе відкриття». Суть його в тім, що 97% частин ДНК, що не несуть коду і які раніше, деякі вчені вважали «сміттям», - є генетичним кодом інопланетних форм життя. «Сміттєва» ДНК, у якій немає генів, характерна майже для всіх організмів на Землі - від цвілевих грибків і до людини, (за винятком вірусів і бактерій). Відкрили її давно, але її призначення залишалося загадкою. Тепер, як говорить керівник цієї групи вчених професор Сэм Чанг, стало ясно, що ми успадкували ці 97% частин ДНК від неземних світів і вже багато тисячоліть, передаємо із покоління - в покоління разом з «робочою частиною» 0,3%, що складає 100% нашої ДНК.

Група професора С. Чанга працювала в співдружності з іншими вченими - математиками, фізиками, програмістами. І в них склалося враження, що ця «сміттєва» частина ДНК, нібито була створена «інопланетними програмістами». Це так би мови-

ти код – у коді. Канадським вченим вдалося розгадати генетичний «код - у коді», що допоможе пояснити, як у невеликій кількості генів, може втримуватися інформація для синтезу безлічі білків й інших складних структур. Авторами даного дослідження, результати якого опубліковані у журналі «Натура», є співробітники Університету Торонто: Брендан Фрей, Бенджамін Бьенков і Йозеф Бараш.

Людський геном був повністю розшифрований в 2004 р. Вчені були здивовані тим, як мало генів у людей, налічується 22 тисячі генів. На перший погляд вам може здатися, що це багато, але в тополі їх 45 тисяч. Однієї з головних цілей Фрея й Бьенкова було довідатися, як же інформація, може бути закодована за допомогою порівняно невеликого числа генів. Їм це вдалося, виявилося, що у генах присутній другий рівень інформації, це схований код у ДНК, що використовується клітками для перетворення 20 тисяч генів - у сотні тисяч генетичних повідомлень.

Дуже цікаві дослідження хвильової генетики у док. біолог. наук, академіка Петра Гаряєва, ще в середині 1990 р. він довів, що після фізичної загибелі ДНК надовго залишається її фантом, що несе генетичну й іншу інформацію. Як вважає вче-ний, не виключено, що й після цього строку ще залишається якийсь «хвильовий каркас» з надлегких часток, але для його реєстрації потрібні вже більше чутливі прилади. (*Примітка*: Петро Гаряев народився в м. Перм. По закінченні МГУ був залишений в аспірантурі. В 1997 р. захистив докторську дисертацію в МГТУ ім. Баумана по лінії ВМАК. Обраний академіком РАЕН і РАМТН).

В 2006 році група П.Гаряєва одержала й опублікувала ще більш дивну інформацію про ДНК- фантоми. Виявляється, ДНК здатна зчитувати інформацію не тільки із себе самої, але й з навколишніх предметів і відтворювати її у формі фантомів. Більше того, ДНК, імовірно, здатна «бачити» об'єкт й організм, у якому вона функціонує, у минулому, сьогоденні і у майбутньому. Далі група П.Гаряєва довела, що генетичну інформацію можна передавати хвильовим шляхом з одного живого об'єкта - на інший. Припускаємо, що наш Творець, так впливає на всіх людей.

Четвертий розділ
Тайни попередніх світів

Езотерика - духовний потенціал суспільства

Часто знання виникають прямо на наших очах, хоча опираються на давно відомі, але часом забуті факти. Їх, як правило, не можна віднести до чітко окресленої науки; більше того, вони часто вторгаються в область культури, змінюючи світогляд, систему цінностей і навіть стереотипи поводження людства. Як усяке нове, воно часто суперечить уже сформованим у науці й суспільстві поглядам і спочатку сприймаються як «єресь». Зараз на наших очах починається нова наукова революція. Вона пов'язана з дослідженням процесів самоорганізації та духовного пізнання людства. В той же час, знайти нові «паростки» наукової революції можна в будь-якій області, починаючи від фізики плазми і - до макроекономічних процесів. Сучасна наука почала звертатись до Біблії, міфів, легенд та езотерики, це відкриває можливість використання біблійних та езотеричних знань в інтересах суспільства і людини.

Як ми уже зазначали в третьому розділі, духовний потенціал народу пов’язаний з відкритими (езотеричними) системами знань, історичним досвідом, релігією, системами освіти та виховання народу й тощо. Але ці сфери соціального життя та їхній вплив на духовність (чи бездуховність!) народу більшменш вивчені й піддаються ширшому аналізу останніми роками, бо ці знання, пов’язані з «логікою розуму» людей.

Водночас існують такі галузі знань, які взагалі випали з поля наукового розгляду та «офіційної» соціальної практики, незважаючи на їхній величезний вплив на духовність суспільного життя. До них ми відносимо езотеричні (закриті «таємні») галузі знань, пов’язані з підсвідомістю людей, «логікою серця». По-справжньому вони доступні лише для людей інсайду (осяяння). (*Примітка*: Інсайд у перекладі з англійського (inside)

«усередині». Інсайдом або інсайдерською інформацією називають яку-небудь інформацію про внутрішні справи компанії, закриту від сторонніх. *Інсайдер* (insider) - член якої-небудь групи людей, що має доступ до інформації і недоступній широкій публіці. Термін використовується в контексті з секретною, схованою або якою-небудь іншою закритою інформацією або знаннями). Увага громадськості до них зростає в епоху демократичних перетворень - не випадково. Слова «мракобісся», «неуцтво», «помилка» та інші ярлики, які використовувалися донедавна атеїстичною державою СРСР для «боротьби» з езотерикою, вже не можуть нас задовольнити, оскільки йдеться про величезний, (усе ще таємничий для нас) потенціал, важливий для існування особи і цивілізації.

Сучасна наука є єдиною формою наукових знань, проте необхідно встановити тісний зв'язок між науково-емпіричною та іншими формами і системами знань, а також підходами до знань з метою їх взаємного збагачення і отримання нових результатів. Важливо також встановити конструктивний міжкультурний діалог для пошуку шляхів, які дали б можливість поліпшити стосунки сучасної науки з величезною спадщиною людства в галузі знань, ще все залишаються для нас закритими.

Традиційні суспільства, чимало з яких є глибокі культурні корені, створили й вдосконалили власні системи знань, що стосується таких галузей, як астрономія, метрологія, теологія, екологія, ботаніка, фізіологія, психологія тощо, ці системи є величезним багатством. Вони не лише містять інформацію, поки що невідому сучасній науці, але й виражають інші способи життя і символи у світі, інші взаємини між суспільством і природою, інші підходи до отримання та формування знань.

Необхідно вжити особливих заходів для збереження розвитку цієї крихкої та різноманітної всесвітньої спадщини в умовах глобалізації та переваги єдиного уявлення про навколишній світ, який будується на наукових знаннях. Встановлення тісного зв'язку між наукою та іншими системами знань, як можна очікувати, надасть важливих переваг обом сторонам.

Заради істини слід зазначити, що не лише буденна свідомість часто-густо насичена магічними, релігійними, моральними, естетичними символами і фактами. Наукове пізнання також схильне до впливу відповідного соціокультурного середовища, оскільки воно генерується й функціонує лише у рамках певної культурної традиції та соціального середовища, від яких засвоює тією, чи іншою мірою свої принципи. Тож буде лише умовним те, що, беззастережно відносячи до знання: якісь, достовірні й логічно обґрунтовані факти, ми відкидаємо інше - «ненаукове знання». Всі зазначені різновиди так чи інакше функціонально співвідносяться з певним рівнем життєдіяльності людей.

У наших енциклопедіях і довідниках наводиться таке визначення езотеричних знань: це таємні, приховані знання, призначені лише для посвячених. Вони є антиподом езотеричних знань, тобто відкритих для всіх і таких, що не становлять таємниці. Коротко, езотеричні знання – ще не визнані офіційною наукою. Є ще екзотеричні знання (соціальні), як такі, що спираються на раціональні знання і підлягають перевірці, тільки експериментом. Езотеричні знання не хочуть визнавати «по справжньому» офіційними, оскільки вони засновані на «стародавніх вченнях», «першокнигах людства», тобто це – є ірраціональні знання. Визначення езотерики в наших словниках відповідає «сучасному світоглядові», але сприймається як «псевдонаука». Таке визначення є недостатнім:

По-перше, воно розкриває лише етимологію предмета, не розкриваючи суті.

По-друге, тут переплутані поняття «таємниця» і «секрет». Адже знання засекречуються лише фірмами і державами від конкурентів та підривних елементів. І вони не належать до езотеричних знань.

По-третє, в наших довідниках однаково визначають езотерику й окультизм, хоча це різні речі.

По-четверте, сьогодні езотерику виносять за рамки наукових знань, у царину «псевдонаук», брехні, міфи «відсталих предків», мракобісся тощо. А це в корні не вірно.

Про перші раси на Землі

Геніальним передбаченням великого російського вченого К.Э.Ціолковського є ідея про перехід людства, (в далекому майбутньому) у фазу існування чистої енергії, що він назвав «променистим людством». Зокрема , це повністю відповідає древнім езотеричним навчанням, що кажуть: людство в процесі своєї еволюції проходить фази поступового втілення чистого духу - в матерію, потім з розвитком інтелекту й здатності активного впливу на мир, груба матерія почне новий виток розвитку духовності й переходу - на енергетичний рівень життя.

Відомий науковець Н.Петров пов'язує подібний циклічний розвиток з наявністю двох напівперіодів в одній хвилі еволюції: *прямій* і *зворотній* хвилі, це хвилі фізичного і духовного розвитку. Він пише: «Природа дуже любить зворотні хвилі, оскільки вони при своєму русі нормалізують, поліпшують, виправляють, удосконалюють і завершують все те, що робилося в на півперіод прямої хвилі. От чому духовне вдосконалювання завжди йде за хвилею пізнання миру фізичного. Важливо тільки зрозуміти, що наявність двох хвиль, не означає їхню боротьбу - як боротьбу протилежностей у єдиному цілому, як це постійно звучить у сучасному матеріалістичному виконанні. Наявність двох різних «початків», або несиметричність у єдиному цілому, - це перша ознака життя цього об'єкта».

Езотеричні знання стародавності також говорять те, що людство вже досягло піка свого фізичного розвитку, і тепер бу-

де розвиватися духовно, будячи свої дрімаючі здатності, у тому числі, й здатності бачити майбутнє. Деякі із цих знань дійшли до нас через роботи Е.Блаватської, А.Безанта, А.Бейлі, Е.Реріха Н.Бердяєва, К.Ціолковського, В.Вернадського, Т.Глоби, Рампи, Успенського й багатьох інших дослідників езотеричних знань.

Ці езотеричні знання містять велику кількість інформації про виникнення Вселеної, Землі, людства, про закони, по яких вони еволюціонують. Достовірне знання про минуле людства дозволяє виявити основні тенденції його еволюції й спрогнозувати його майбутнє. Так, вчення про еволюцію людських рас говорить нам про те, що перше людство існувало в тонко матеріальних. (ефірних) тілах. Потім, почався період еволюції фізичних тіл, і відбулося ущільнення фізичної форми людини, що привело до утворення фізичних сутностей. Далі відбувалася еволюція інтелекту живих істот, що стимулювала розвиток технічного прогресу.

Езотеричні джерела стверджують, що наша сучасна цивілізація - це п'ята раса розвитку людства. Що до зовнішнього вигляду всіх попередніх рас, то вони були реконструйовані професором Э.Мулдашевим за особливою методикою з використанням комп'ютерних програм. Правильність цієї методики була підтверджена під час гімалайської експедиції, де вчений одержав доступ до езотеричних знань Сходу. Зараз ми коротко охарактеризуємо ці раси, а більш детально будемо розглядати трохи пізніше.

1). *Перша раса* називалася «само народжені», ангелоподібні живі істоти, схожі на людей, які само виникли на Землі у вигляді «эфірообразних істот» внаслідок ущільнення матерії світу тонких енергій. Ці живі істоти могли проходити крізь матеріальні перешкоди й виглядали як світлі, людські безтіле-

сні форми місячного кольору. Ріст їх досягав 40 - 50 м., а спілкування відбувалося на енергетичному рівні.

2). *Друга раса* називалася «потім народжені», примарододібні люди, які мали більш щільні, але усе ще ефірні, згодом «напівефірні» тіла. Одночасно з ущільненням тіл відбувалося й зменшення росту (майже вдвічі), 25-30 м. Розмноження йшло - шляхом «брунькування».

3). *Третя раса* (лемурійська), мала вже щільне людиноподібне, матеріальне тіло, їх ріст був спочатку 15-18 м., а з часом зменшився до 7-8 м. У цій расі відбувся поділ на різні статі і розмноження відбувалося вже не брунькуванням, а статевим зв'язком між чоловіками й жінками. Ця раса, була першою расою, що впливала на події матеріального світу. Вони створили розвинуту цивілізацію, архітектуру, астрологію, технічні пристрої й у тому числі - літальні апарати. Але принцип їхньої дії, істотно відрізнявся від техніки нашого часу й був заснований на використанні торсіонних полів. Їхні надприродні здібності були колосальні. Ця цивілізація загинула під час природного катаклізму, що знищив гігантський континент у результаті порушення природної рівноваги стихій.

4). *Четверту расу* (атланти) зв'язують із цивілізацією Атлантиди, вона мала більше розвитий інтелект, але набагато більше скромні паранормальні здатності. Ріст людей досягав приблизно 3-5 метрів, (і при цьому він поступово знижувався). Технічний розвиток цієї цивілізації більше походив на нашу. Саме ця цивілізація винайшла лазери і ядерну зброю (про що свідчить давньоіндійський епос і деякі археологічні розкопки). Стимуляція «гонки озброєнь», деградацію культури, розбещення суспільства привели до їхньої загибелі.

5). *П'ята раса* (арійці) - це ми, сучасне людство, що має, у порівнянні з попередньою расою, менший ріст, більше розвитий інтелект, але майже повна відсутність духовного розвитку й надприродних здатностей, а також більше агресивне відношення до навколишнього середовища й майже повну залежність від своїх технічних пристроїв. Н.Ходаковський відзначає

схожість нашої цивілізації з попередньої. Це добром не закінчиться. Невже ми повторимо їхню долю, або ж все-таки зможемо знайти новий шлях розвитку людства на планеті Земля?

Зокрема, він пише: «Виникає питання: а чому загинула працивілізація? Відповідь у більшості випадків така: військові конфлікти, нехтування законів Вищого Розуму, природні катаклізми, поворот земної осі, раптове заледеніння й тощо.

Зараз людство, на наш погляд, перебуває на новому етапі розвитку цивілізації - інформаційному. Відмітна риса цього періоду полягає в тім, що людина втрачає контакти із природою, припиняються й безпосередні контакти людей між собою... Реальне життя підмінюється примарним інформаційним туманом. Власне кажучи, людство поступово перетворюється в роботів, відірваних від природних умов середовища перебування і вписаних у реальність технічного світу, як обслуговуючий персонал, (придатка) технічних пристроїв. Навряд чи такий подальший розвиток приведе до еволюції самого людства. Швидше за все - це шлях деградації людських якостей і перетворення людини в людину-машину. Це шлях порушення природної рівноваги й повторення сумного досвіду попередньої цивілізації.

6). *Шоста раса* – «посланці Бога», тільки почали приходити у наш світ, це «діти-індиго». Цей наступний етап розвитку людства, згідно езотеричного вчення, буде пов'язаний з еволюцією духовності й перетворенням людей з однобоко-розвинутих індивідів - у вільних і гармонічних особистостей. Про подібне зазначали М.Нострадамус, Т.Глоба, К.Ціолковський й інші провісники і футурологи. Болгарська провісниця В. Кочовська також вважає, що вже XXI століття буде століттям заміни людей п’ятої раси - на біоенергетичних людей шостої раси.

Під час цієї духовної еволюції, будуть народжуватися люди з вільним сприйняттям й «пробудженими» екстрасенсорни-

ми здібностями. Еволюція внутрішніх здатностей людства, згодом, зробить технічний прогрес безглуздим: якщо людина навчиться самостійно й практично, миттєво переміщатися в будь-яку точку простору й часу, то відпаде потреба в транспортних засобах, а спілкування на рівні телепатії і ясновидіння приведе до відмирання технічних засобів зв'язку й засобів масової інформації. Подібної думки дотримується й академік Ю.А.Фомін: «Отже, людство вступило в XXI століття. Цілком імовірно, що воно стане останнім століттям існування цього біологічного виду на нашій планеті. Але людство не зникне безвісти, воно перетвориться в новий біологічний вид. У результаті еволюції в окремих особистостей можуть відбутися зміни, пов'язані з підвищенням межі усвідомлюваної мірності, і вони придбають якості й властивості, значно розширені. Щось подібне спостерігається при мозкових травмах, пережитої клінічної смерті й інших потрясінь. Не виключено, що те саме може бути і з людьми 6-ої раси, (це може бути досягнуте шляхом відповідного навчання й тренувань). Людство вже поступово освоює цей шлях, переходить до досконалості і переродження».

Перші кроки такого переродження вже видні, канд. тех. наук В. Правдинцев, підкреслює: «Так, людство чекають воістину дивні відкриття. По деяких прогнозах, уже в найближчі десятиліття очікується відкриття якогось проміжного простору - між нашим тривимірним й іншими вимірами, які на інш. планетах насичені розумним життям ще більшою мірою, чим наш світ. От коли виникне настійна потреба в принципово нових каналах зв'язку. І не виключено, що найкращими засобами для цього виявляться екстрасенсорні здібності людей». Відкриття властивостей психічної енергії прямо й безпосередньо приведе до теоретичного обґрунтування й практичного використання «магічних» дзеркал і кристалів. З *одного боку,* вони дозволять уче-

ним підключатися до скарбниць Всесвітньої Бібліотеки й черпати з неї інформацію. А з *іншого боку*, розуміння на рівні психічної енергії.

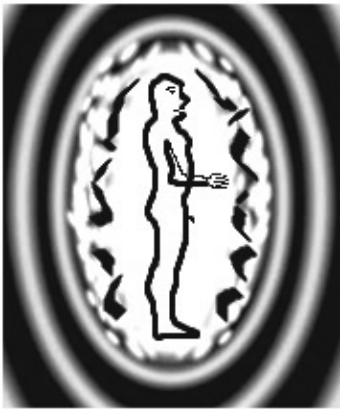

І подібні висновки мають під собою вагому підставу. Так, вчені, що займаються вивченням ДНК, виявили, що на Землі вже народилося близько 60 мільйонів чоловік, що мають підвищений імунітет до хвороб, у тому числі й СНІДУ. Крім того, безліч дітей, особливо на Заході, з'являється зараз із дуже високим коефіцієнтом розумового розвитку й добре розвитою інтуїцією. На Сході відзначений ріст народження дітей з вродженими екстрасенсорними здібностями. Очевидно, що саме на стику Сходу й Заходу відбувається зародження нової, шостої раси, у якій гармонійно будуть розвинені обоє півкуль головного мозку (інтелект і духовні здатності).

Те, що процес формування нової раси - раси екстрасенсів - уже почався, відзначається багатьма вченими. Так, дослідник Г. Добровольська відзначає: «...останнім часом народжуються якісь незвичайні діти. У них особливі магнітні випромінювання тіла, інша структура ДНК, інші функції внутрішніх органів. Такі діти здатні витворяти неймовірні штуки. Можуть, наприклад, притягти поглядом іграшку, що сподобалася, з далекого кута кімнати й, погравши, відправити її на місце. І це вони здатні робити в п'ять - шість місяців від народження!

У віці 3-4 років багато дітей починають розповідати про свої минулі життя, спілкування з ангелами. Деякі здатні бачити крізь стіну, читати чужі думки, поглядом гнути алюмінієві ложки і багато інших дивних речей». Не випадково представники релігії називають цих дітей «посланцями Бога».

Відомий психолог і біоэнергетик Нэнси Энн Таппе звернула увагу, що в аурі таких дітей переважає колір індиго. Тому

дитят - феноменів, стали називати «індиго-дітьми». Учені виявили, що діапазон електромагнітних випромінювань в «індиго-дітей» у три рази більше, ніж у звичайних людей. Висока частота їхніх енергетичних тіл, як стверджує езотерика, явно вказує на приналежність до Вищих світів. У них однаково розвинені обоє півкулі головного мозку. З'ясовано, що людська ДНК містить 64 кодона, які знайшли відбиття в 64 гексаграмах Книги Змін. У звичайних людей тільки 20 кодонів постійно включені, інші - не працюють (інертні). В «індиго» число працюючих кодонів становить від 32 і більше. Коефіцієнт інтелектуального розвитку в них у середньому дорівнює 130, а опірність захворюванням в 25 разів вище. Все це дозволило вченим говорити про появу нової, шостої раси людей: «У них в очах така глибина й мудрість, що неможливо не задуматися про те, що вони - діти майбутнього, що вони - творці цього самого майбутнього». Видимо, прийшов час, коли Земля призиває розвинені й досвідчені людські душі до себе «на службу». Ми повинні зазначити, що такі діти «первоцвіти» (індиго) мають свою коротку спец.програму і є лише фундаментом для розвитку більше стабільної генетичної спадщини людства.

Таким чином, все більший прояв паранормальних здатностей у нашого молодого покоління - це закономірний етап еволюції людства. Це - характерна риса спіралі людської еволюції, що відбиває перехід кількісних характеристик - у якісні. Це буде знаходженням духовного безсмертя... Це приведе до відмирання національних й етнічних розходжень, а також дозволить відмовитися від багатьох технічних засобів, необхідних нам зараз. Відпаде необхідність у всіх видах друкованої продукції:

газетах, журналах, книгах. Не потрібні будуть телефон, радіо, телебачення й інші засоби зв'язку. З моменту народження, нова надлюдина буде мати здатність, без допомоги вчителів і підручників, одержати будь-яку інформацію (підключення до енергоінформаційного поля Всесвіту). Далі більше - зникнуть держави, зміняться взаємини між членами суспільства. Практично на нашій планеті зароджується нова цивілізація, що різко відрізняється від нині існуючої.

Гіпотезу про наявність загального інформаційного поля, (Всесвітнього біокомпьютера) ми вам розповідали у другому розділі). Ця інформація була висловлена ще в XI ст. на основі аналізу древніх езотеричних знань (Хроніки Акаши) і пізніше підтвердилася дослідженнями вчених: Н.Козирєва і К.Юнга, В.Вернадського і К.Ціолковського, В.Казначеева і В.Сафонова, А.Горбовского і А.Березина, А.Спіркина і А.Охатрина, А.Трофимова і А.Тимашева, Д.Бома і К.Прибрама, Ч.Тарта, С.Грофа й багатьох інших вчених. Так, проф.. Э.Мулдашев відзначає: «...деякі люди, наприклад великий ясновидець Эдгар Кейс, мав здатність входити в «небесний комп'ютер», під назвою Хроніками Акаши, де зберігається вся інформація про людей, що жили й живуть на Землі, і вмів зчитувати цю інформацію».

Кандидат біологічних наук А.Березин на підставі «теорії солітонів» (хвильових структур, чия зовнішня стійкість обумовлена внутрішньою рухливістю) прийшов до висновку про наявність колосальної енергії й інформації у фізичному вакуумі (вакуумний солітоновий осередок). А це вже досить близько до теорії торсіонних полів і фізичного вакууму вчених А.Акимова й Г.Шипова.

До подібних же висновків прийшли американські вчені Д.Бом і К.Прибрам, що створили стрункy гіпотезу голографічну модель Всесвіту, відповідно до якої ми, як індивідуальні людські істоти, аж ніяк не є ізольованими і незначними особистостями. Саме властивості голограми дозволяють нашій свідомості підтримувати зв'язок з усім Всесвітом й робити всі ті загадкові й парадоксальні (з погляду застарілої науки) феномени.

Частинами цієї голограми є будь-які об'єкти, що перебувають у ній, у тому числі й людина, чия біоенергетична сутність у зміненому стані свідомості може взаємодіяти не тільки з речовиною, але й з полями, які є проявами єдиної голографічної світобудови.

Академік РАМН В.Скарбників, що зумів експериментально підтвердити голографічні концепції Бома й Прибрама, пише: «У наших лабораторіях накопичені експериментальні дані, багато в чому підтверджуючі відомі гіпотези Д.Бома- К.Прибрама про те, що навколо Землі існує голографічний простір і всі атомно-молекулярні й інтелектуально психічні процеси становлять лише фрагменти гігантської всесвітньої голограми». Наявність крім фізичного тіла ще й «душі», або енергетичного тіла у людини підтверджує голограма багатомірної Вселеної, що складається з безлічі світів, що розрізняються по енергетичних частотних характеристиках.

Так, доктор технічних наук, професор Э.Гак відзначає, що тіло людини, як і будь-яке інше тіло матеріального світу, варто розглядати з погляду квантової концепції, а енергоінформаційне поле людини - як голографічне утворення. Структура цих енергоінформаційних полів обгрунтована сучасними роботами по теорії фізичного вакууму, а біоенергетичні поля підтверджуються наявністю п'ятої фундаментальної взаємодії у вигляді польових вихрів (торсіонних полів).

Цікаві дослідження в цьому аспекті були проведені професором Каліфорнійського університету В.Хант, що затверджує, талант і здатності людини пов'язані з наявністю певних частот у енергетичному полі. За допомогою показань электроміографа було також підтверджено наявність чакр і різних відтінків аури в енергетичному тілі людини, про що давно говорили люди, здатні бачити енергетичні тіла й зчитувати з них певну інформацію про фізичний і психоемоційний стан людей. Поняття «чакри» й «аура» також відомі нам з окультизму. Все це повністю погоджується із сучасними моделями реальності, висунутими фізиками-теоретиками наприкінці XX століття.

Спадщина древніх предків

Ми з вами домовилися, що в цьому розділі більш детально надамо уваги усім расам, які були до нас на планеті Земля, і коротко про перехід людства у XXI ст. - до наступної, шостої раси. Аналіз східної релігійної літератури виявився для нас дуже складним не тільки через те, що вона написана на важкодоступних для нас мовах (санскрит та інше), але й через східний спосіб алегоричної подачі матеріалу. У релігійних джерелах, що мають відношення до різних видів східних релігій, ми знайшли відомості про життя людей попередніх рас і цивілізацій, які по великому рахунку не дуже відрізнялися друг від друга. Але цікавим було те, що ці матеріали - збігалися з відомостями, викладеними в працях великих Присвячених, таких як Е.Блаватська і Нострадамус. Лами, гуру й свами теж знали про людей попередніх цивілізацій, але детально про це намагалися не розповідати, мабуть погано пам'ятали цей розділ релігійної науки, чи приховували це - як велику таємницю. Із праць Присвячених для нас найбільш доступними були книги Нострадамуса й Е.Блаватської. Але пророцтва першого, були викладені у вигляді віршів, переклад яких із старофранцузської мови на російську мову, міг бути не зовсім точний і привести до помилкових умовиводів.

«Таємна доктрина» Е.П.Блаватської є великою працею, по обсягу й насиченості фактами. Причому логіка в цій книзі здалася нам якоюсь нелюдською: усе викладено в «станцах» і читаючи які можна було «заплутатися», ми знайшли:

- ◘ - початок думки - наприкінці книги;
- ◘ - середину - на початку книги;
- ◘ - а кінець - у середині книги.

Ми тільки згодом усвідомили, що тут присутня значно більш

висока логіка, ніж логіка Вищого Розуму, що наш скромний людський мозок зміг охоплювати лише часткову інформацію. Не змігши привести в систему факти, викладені в книзі, ми були змушені застосувати старий студентський спосіб.

Перше. Чи можна на 100% вірити Присвяченим? Важко сказати «так», і важко сказати «ні». Проте будь-яка розумна людина в Бога все-таки вірить, хоча б у період наближення смертної години. А якщо не заперечувати існування Бога, (. Вищого Розуму), то не можна заперечувати й правомірність отриманої інформації, що виходить від Присвячених. Тому, що отримані, релігійні знання - як божественне похідне, в принципових рисах збігаються із знаннями Присвячених. Відмінність полягає в тому, що релігія, у ранньому періоді була призначена для напівписьменних людей, і тому розповідь надавалася у казковій формі, а відомості Присвячених мають характер історико-наукових знань. Можна подумати, що Вищий Розум у міру розвитку людства «присвячує» окремим людським індивідуумам більш складні аспекти.

Друге. Як поставитися до фактів, які ми вам будемо викладати нижче з посиланням на інших авторів. Із приводу розвитку людства академік А.Акімов говорить: «У міру того як ішов процес еволюційного розвитку, Польові Сутності переносились на Землю». Ці Польові Сутності і були людьми першої раси. Представляли собою світні безтілесні форми місячного коляру й мали величезний ріст. Разюче! Нам приходиться вірити, тому, що подібні істоти зустрічаються в Космосі і у наш час. Їх багаторазово спостерігали, як наші, так і американські космонавти. Першу замітку Е.Дмитрієва про ці дивні сутності, опублікували у збірнику «Неймовірне, легендарне, очевидне» (№ 9, 1998 р.), варто привести її майже повністю: «У далекому 1985 р., коли радянська космічна програма була на підйомі, а

про надзвичайні події в Космосі воліли не згадувати, на космічній станції «Салют-7» трапилося непередбачене. Ішов 155-й день польоту. Екіпаж із шести чоловік: три «старожили»: Леонід Кизим, Олег Атьков, Володимир Соловйов й «гості» Світлана Савицька, Ігор Вовк, Володимир Джанибеков - займалися запланованими експериментами... На шляху станції «Салют -7» виникла велика хмара жовтогарячий газ невідомого походження. Поки космонавти гадали, що це може бути, а Центр керування польотом аналізував отримане зі станції повідомлення, «Салют-7» увійшов у хмару. На якусь мить показалось, що жовтогарячий газ проникнув усередину орбітального комплексу. Оранжеве світіння оточило кожного космонавта, засліплюючи й позбавляючи можливості бачити що відбувається. На щастя, зір до них повернувся майже відразу. Космонавти кинулися до ілюмінатора і остовпіли - по ту сторону надміцного скла в жовтогарячій хмарі газу чітко виднілися сім гігантських фігур, людських безтілесних форм місячного кольору.

Ніхто з космонавтів і не подумав засумніватися: у Космосі, поряд з ними літали людиноподібні створіння - небесні янголи! Майже як люди, але все-таки вони були іншими. І справа не у величезних крилах, або сліпучих ореолах навколо їхніх голів. Головна відмінність полягала у виразі на їхніх обличчях. Немов відчувши на собі погляд, ангели повернули свої обличчя до людей. «Вони посміхалися, розповідали потім космонавти. Це була не посмішка-вітання, а посмішка-радості. Ми так не посміхаємося». Корабельні годинники відрахували десять хвилин, на протязі яких ангелоподібні люди летіли поруч з кораблем і дивилися на космонавтів. Після закінчення цього часу, один із людиноподібних створінь помахав рукою і вони всі разом на великій швидкості зникли у Космосі. Пропа-

ла й жовтогаряча хмара, залишивши в душах космонавтів смуток непоясненої втрати. Коли зі звітом про побачене ознайомилися керівники польоту, звіт моментально одержав гриф «секретно», а космонавтами зацікавилася команда медиків.

Щоб уникнути розголосу про побачене, звіт космонавтів сховали, а їм самим порадили тримати «бачене за зубами». У ті часи існування ангелів радянською ідеологією не допускалося. Зараз, коли надбанням гласності стало багато чого відомо, з'ясувалося, що й американські космонавти багаторазово зустрічали в Космосі, величезних ангелоподібних людей. Їх навіть удалося сфотографувати за допомогою орбітального телескопа «Хаббл». Появу крилатих людиноподібних створінь у відкритому Космосі, відзначали й апаратури інших дослідницьких супутників Землі.

Зовсім недавно телескоп «Хаббл» знову видав сюрприз. Під час дослідження галактики N00-3532 сенсори «Хаббла» зафіксували появу на орбіті Землі яскравих ангелоподібних істот. На деяких фотографіях видно фігури світних крилатих створінь, що нагадують біблійних ангелів! «Вони були близько 20 м. висотою. Ці створіння випромінювали сильне світіння і вони хотіли, щоб їх сфотографували». Встановити їхню сутність поки не вдалося. Є припущення, що вони прийшли з ближчої планети Фаетон, яка піддалася повному саморуйнуванню (член-кор. РАЕН В.Жуков, і канд. фізмат. наук В.Бриль). За повідомленнями західних ЗМІ, відбулися консультації представників католицької церкви з вченими. До свого подиву, священнослужителі довідалися від вчених, що ангелоподібні істоти, не рідкість у Космосі. Донедавна відомості про ці спостереження в США замовчувалися. Багато хто побоювалися

непередбаченої реакції населення. Але католицька церква поставилася до повідомлень про ангелів - скептично. Ватикан виразив сумнів в ангельській природі виявлених у відкритому Космосі істот. Папа Іоанн Павло II припустив, що, можливо, ці створення не настільки світлі і божественні, як здалися на перший погляд, адже у демонів теж були крила

Перші сутності на планеті Земля

(*Перша раса на планеті Земля*).

З розрізнених, попередніх відомостей, з якими читач вже познайомився в попередніх розділах, поступово вимальовується схематична картина, перших живих сутностей на планеті Земля. Вірніше правильно треба казати, що батьківщина перших живих людей на Землі є не наша Сонячна система, а інша зоряна система нашої Галактики. Перша раса людей, що називалася «самонароджені», виникла на нашій планеті у вигляді ефірних істот шляхом ущільнення тонкого світу, (психічної енергії). Це були ангелоподібні живі істоти в образі людей, які могли вільно проходити через стіни й інші тверді предмети. Вони виглядали як світлі, (місячний колір), безтілесні людські форми на зріст 40 - 50 м., (з часом, вони почали зменшувати свій зріст)….

...2,8 млрд. років тому на планеті Земля почала формуватися структура ядра. Інтенсивність процесів цього становлення можна відобразити пологою синусоїдою. Певний період, активність планети дозволила підтримувати дуже високу температуру на її поверхні, що з'явилося стимулом для формування кори й атмосфери. 1,7 млрд. років тому почали зароджуватися мікроби, а згодом і рослинність.

Протягом наступних 500 млн. років виникли передумови для штучного формування 1-ї раси. На той час склад повітря

містив у собі до 80% азоту й 9-10% кисню. Дві третини планети займала суша, а інше - океани. Рік й озер було набагато більше, ніж у цей час. Переважали рівнини й болотиста місцевість, активність Сонця була вище, ніж зараз.

Перша раса на Землі була утворена, (занесена) під знаком Сонця 1,2 млрд. років тому космічними Співдружностями нашої Галактики. Причина занесення першої популяції розумних індивідуумів (ефірних істот) з іншої планети – на планету Земля, нам не відома. Цих живих, людиноподібних істот розселяли декількома колоніями з експозицією в 5 тис. років в різних регіонах. Всі людиноподібні істоти мали вигляд астральних й ущільнених ефірних форм, внаслідок дії психічної енергії. Ця перша раса людей являла собою інформаційну голограму астрального рівня, що дозволяла їм проходити крізь будь-які тверді предмети. Їх назвали «само народжені». Протопластичне тіло людей першої раси було побудовано не з тієї матерії, з якої зроблені наші смертні оболонки, воно більш носило хвильовий характер.

«Само народжені» були одноокими (циклопами) й мали астрально-ефірний зір. Язикового спілкування не було. Зв'язок з навколишнім світом і Вищим Розумом був телепатичним. Представники першої раси не мали достатніх, розумових здібностей й розмножувалися як рослини, шляхом розподілу й брунькування. Перша раса перебувала на «Першому рівні свідомості», що відповідає «Несвідомому рівню на шкалі свідомості» й дорівнює послідовності числа Фібоначчі n=1. (*Примітка*: Число Фібоначчі лежить в

основі всіх процесів у природі. Сакральна теорія цих чисел лежить в основі переходу з одного рівня свідомості на інший. Система його чисел - є еволюційною системою. Кожне число цієї системи являє собою суму двох попередніх чисел, а результат розподілу кожного наступного числа - на попереднє число, є коефіцієнтом «Золотого перетину». Це й визначає ключову роль у послідовності еволюції всього живого на планеті, у тому числі й еволюцію свідомості людини). Слід акцентувати, що в той період смерті, (як такої) – не було. Представники першої раси не вмирали, а розчинялася у своєму потомстві – все більш ущільнюючись у своїй матерії. Це такий був перехід з одного стану - в інший стан.

Можна представити, наскільки важке було життя людей першої раси в щільному фізичному світі. Вони перебували під повним контролем Тонкого світу, що передає їм телепатично всю необхідну інформацію. Адже Дух ще тільки вів кропітку роботу над створенням мозку й ДНК. Дуже цікаво описує зовнішність першої людини Макс Гендель: «Тіло було великим мішковидним з отвором у верхній частині, з якої виділявся

нагору дивний орган. Це було щось подібне до органа орієнтації й керування. Із часом щільне тіло стяглося ще більш щільно й конденсувалося, орган на вершині тіла дегенерував у те, що називають шишкоподібною залозою. Іноді її називають «третім оком», але ця назва невірна, тому що цей орган ніколи не був оком...». Ці особи, гуманоїдного типу, мали слабо розвиту мускулатуру. Колір шкіри земляниcто-сірий. Очі розкосі й великі. Черепна коробка витягнута. Наприкінці свого перебування на землі, почали харчувалися рослинною їжею, і почало ство -рюватися чотирикамерне серце. Даний вид був одностатевий. Кожен індивідуум мав зародкові клітки, які втримувалися в бічних хрящоподібних капсулах у районі крижового сплетіння. Ферментна активність організму була низька й розрахована на переробку целюлози. Жили вони при будь-якій температурі.

Репродуктивна група кліток якби дрімала протягом перших 50 років, і далі їхня капсула починала поступово розчинятися спеціальними ферментами, вироблюваними організмом. Далі клітки починали повільно, протягом слідуючих 100 років, ділитися, збільшуючись у середньому по 1 грм. за 1 рік. Зароджувалася маленька «брунька», потім вона поступово приймала форму дорослої особи, витягаючись уздовж хребта, за очеревиною, приблизно до рівня діафрагми.

Дорослий індивідуум першої раси не відчував дискомфорту від розвитку свого дубліката. Розвивався плід у коконі, одержуючи мікроелементи й живильні речовини за принципом інфузорії із тканин організму предка, поступово відсуваючи внутрішні органи вперед і міцно фіксуючись за допомогою м'язів. У результаті такого «брунькування» народжувалася особа вагою 3-5 кг., (або дві особи по 2-2,5 кг). Характерно те, що перед народженням нової істоти, протягом 3 - 4 р., предок був не рухомий і пере-

бував у стані, близькому до анабіозу. Плід продовжував харчуватися внутрішніми запасами органічних речовин предка, і в остаточному підсумку - предок гинув, надавши життя своєму клону. Інші дорослі особини доглядали за тими, чий строк підійшов до «родів», (період брунькування) а потім піклувалися за підростаючою малечою. Таким чином, у цієї першої раси наступали періоди «масового відходу й народження». У популяції не було різких спалахів народжуваності, і на останньому етапі існування її чисельність коливалася в межах 4 - 5 млрд. на нашій землі

«Знову народжена», молода особа протягом 10-15 р. активно поглинала їжу й приймала розміри дорослого предка. В області хрестця вона вже мала готові клітки для репродуктивної функції. Протягом декількох мільйонів років вони еволюціонували і в апогеї свого розвитку наблизилися до форми суспільства, що трохи нагадує феодальний, але далі не просунулися. У них не було насущної потреби передавати інформацію з покоління в покоління, а словниковий запас був невеликий, до того ж існувала маса прислівників у спілкуванні. Ті відкриття, які вони робили за своє життя, не доставляли їм задоволення, тому що особливостями їхнього характеру були інертність і байдужість. Мали місце незначні війни між кланами, по різним причинам. Їх розвиток ішов декількома паралельними напрямками.

Вищий Розум намагався епізодично стимулювати розвиток цієї популяцій шляхом створення певних преференцій. Але планета Земля у той час була місцем зіткнення інтересів двох космічних Співдружностей, що й вивело з рівноваги дану соціальну систему. Дві великі спільності виявилися втягнуті в стан війни. У період воєнних дій, 4/5 населення першої раси, незважаючи на свій ефірний стан - були знищені. У цілому перша

раса проіснувала 28 млн. років.

Потім для планети Земля наступив період консервації, що протривав 80 млн. років. Далі починався підготовчий період, що зайняв близько 320 млн. років. Підготовчий період використався не тільки для створення флори й фауни, але і як нафтозароджувальна фаза Землі.

Загадки безкісткової раси

(*Друга раса на планеті Земля*).

Близько 800 млн. років тому з'явилася друга раса. До моменту появи 2-ї раси на Землі збільшилася кількість океанів й утворилося сім великих континентів, подібних Австралії. На планеті на той час практично були відсутні види тварин, небезпечні для популяції. Ця раса розвивалася під Знаком планети Юпітер. Цивілізація Юпітера приєднала свої космічні насіння, до посіяного Сонцем життя на Землі і це дало новий поштовх до еволюції нового життя на Землі. Друга раса людей, називалася «потім народжені» або «безкісткові» і з'явилася на планеті Земля, після загибелі першої раси, приблизно через 80 млн. років. Перші людиноподібні істоти другої раси, були також примаро подібними, але більш щільніше, ніж перша раса. Тіла були ефірними й на півматеріальними. Ріст їх був менше, від першої раси, але досягав 25 - 35 метрів. Перші живі особи, також були циклопами й спілкувалися між собою шляхом передачі думок, (телепатія). Люди другої раси, поступово про двигалися по еволюційній драбині і набули золотисто -жовтого кольору. Перші особи розмножувалися за допомогою брунькування, але наприкінці періоду життя другої раси з'явилися перші, проміжні гермафродити, тобто чоловік і жінка в одному тілі. Допомогли їм у цьому, представники Вищої цивілізації Юпітера, зробили генетичне «щеплення», (з початку

утворили гермафродитів під назвою «середні», потім розділили людей другої раси на чоловіків і жінок. (*Приміт-ка*: Так з'явилися перший раз, нова форма людини - гермафродит, що несла в собі три форми енергії: чоловічу, жіночу й середню. У сучасній людині, цю пам'ять несе в собі наш мозок. Права півкуля належить жіночій енергії, а ліва – чоловічий. Дві півкулі мозку з'єднані мозолистим тілом, що належить середньому аспекту енергій). Головний мозок був розвинений слабо. Друга раса була створена шляхом генної інженерії, за винятком представників чорної й блакитної шкіри, які були доставлені на Землю з тієї ж планети, що і перша раса. Гуманоїди блакитного кольору шкіри містили в собі майже повний генотип першої раси. В той же час існували гуманоїди з білим кольори шкіри, які вже були двостатевими: розвинутою мускулатурою. Розумні творці з Галактики, вперше намагалися одержати культивованих різностатевих індивідуумів з більш-менш розвинутою польовою оболонкою.

На початку, друга раса перебувала на несвідомому рівні Свідомості, що відповідає числу Фібоначчі n=2. Гуманоїди чорного і блакитного кольору шкіри, як й у випадку з першою расою, успіху в еволюції не мали. У певний період часу у двостатевих осіб стало питання перенаселення, і вони почали практикувати експансію на інших континентах Землі. Люди другої раси так само управлялися й контролювалися Тонким світом завдяки добре розвиненому третьому оку.

Однак свідомість перших людей другої раси була ще неясною, перші люди тих днів були досить далекі від розумності людей сучасного рівня. Першим кроком до виправлення такого положення було будівництво мозку у людей другої раси для використання його як розумового інструменту, і як вважає М. Гендель, «це було досягнуто внаслідок поділу людства на дві статі».

Друга Раса була вже смертною, її могли знищити стихії: Повітря, Вогню і Води. Перші людиноподібні істоти другої раси започаткували своє існування в районі Північного Полюса й місцевості, що зараз відома, як Північна Азія. Тоді, це був квітучий материк, що не знав ні зими, ні осені і ще там не було темних ночей. Всі останні популяції почали міграцію на інші материки, - це вимагало розвитку знань, технічного прогресу тощо. За 20 млн. років свого існування, вони перевершили і досягли рівня розвитку людей XX ст. Мали літальні апарати, підводні човни, розвинуту техніку у інших галузях. У деяких відносинах, вони перевершували технічні досягнення людства сучасного періоду. Приміром, в області оптики винайшли лазерну зброю й інше унікальне устаткування, яких поки що немає у нас. Також мали перевагу по виготовленню бактеріологічній зброї. Велику масу унікальних досягнень у медицині, астрономії, будівництві і т.д. люди другої раси змогли одержати від Вищого Розуму тільки у другій половині свого розвитку.

Не продумані і антигуманні дії людей другої раси привело до фатальних наслідків. Одного часу на одному з континентів Землі, з'явився вірус, (щось подібне до СНІДу). У зв'язку з тим, що генній інженерії приділялося мало уваги, засіб проти вірусу не було знайдено. Люди занесли вірус на другі континенти, і поступово він вразив всіх людей другої раси. Утворилася

інша біда, ось Земля змінила свій кут нахилу, почалися непередбачені наслідки. Техногенна катастрофа, разом з блискавичною епідемією, протягом 100 років повністю знищила другу расу. Таким чином, 2-а раса проіснувала близько 20 млн. років. Потім знову наступив період консервації, що тривав 80 млн. р. Підготовка до створення третьої раси зайняла 200 млн. років. На той час на планеті Земля 2/3 займала суша. Склад повітря містив у собі 70-80% азоту й 23-25% кисню. Рельєф місцевості був різноманітний, океани менш глибокі, чим зараз, що дозволяло створити більше рясну й різноманітну флору й фауну. Тваринний світ континентів був не настільки багатий, як зараз, але достатній для поставки білка.

В пошуках істини

(*Третя раса на планеті Земля*).

Третя раса людей на планеті Земля, (що прийшла на зміну другої раси) названа «лемурійцями», їх ділили на ранніх і пізніх лемурійців. Перші лемурійці були дволикими людиноподібними істотами в чотири руки, (приблизно як на фото). Інший вид ранніх лемурійців також був двуликий і мав чотири руки, але розбіжності були в тому, що два ока були попереду, а «третє око» - позаду, тобто вони мали в собі, як би дві особи. Дві руки «обслуговували» передню частину тіла, дві руки - задню. Передні очі виконували функцію фізичного зору, заднє око було в основному, для духовного зору. Ранні лемурійці були ростом 15-18 м., і мали значно більш щільне тіло, що уже не можна було називати їх «примаро образними». У них з'явилися кісткова основа, але вони були гермафродитами. Двостатевий гермафродит, поступово став накопичувати: в одному випадку - чоловічі ознаки, а в іншому - жіночі, в результаті чого відбувся поділ статей і з'явилося полове розмноження. Вони були золотавого кольору. Спілкування один з

одним вироблялося шляхом передачі думок на відстані.

Раса лемурійців, на зорі свого існування, мала 42 (40+2) хромосоми й перебувала на матриці Свідомості рівня n=3, а наприкінці - вже перейшли до n=4 по числу Фібоначчі. Це відповідає підсвідомому рівню Свідомості й дозволяє заякорити (зафіксувати) душу у фізичному тілі людини. Можна вважати, що проблема створення ДНК була вирішена. Ці люди стали представниками наступної Четвертої Раси людей, але про це трохи пізніше.

Тепер повернемося до другого розділу книги «Космологічні синдроми», (де у шумерів є розповідь про *ніфілім*, та – *аннунаків* (на фото). Вважають, що *нефілім* уперше навідалися на Землю майже півмільйона літ тому). Як вам відомо, перші експерименти *нефілім*, зазнали невдачі при створені людини у пробірці, але вже за допомогою Вищого Розуму було зроблено Планетарне зачаття, коли семеро нефілімських жінок свідомо скинули свої фізичні тіла й сформували структуру із семи сфер своєї Свідомості. Таким чином, вони створили біло-блакитні, астрально-ефірні форми, які назвали «Планетарні яйця життя», вони мовби утворили материнський аспект психічної енергії. У результаті цього між просторового з'єднання, були сформовані Перші 7 безсмертних кліток зародкового життя. Ці «Яйця життя» містили в собі процес зародження людини, і дозволили створити новий тип енерго- інформаційного Розуму й набору майбутньої людської ДНК, що несе духовну основу. Ці безсмертні клітини були уведені в матку сімох нефілімських жінок, які й народили перших людських істот. Ці Перші люди були оселені на острові Гондвана, недалеко від берегів південної Африки. (В Арктогеї ще був острів-антипод за назвою Гондвана, який розташований на екваторі).

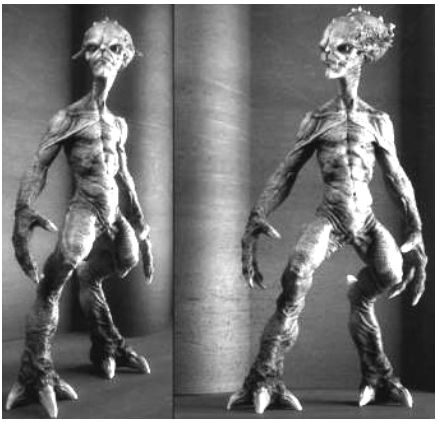

У шумерських Табличках говориться, що ця подія відбулася 198 214 р. до н.е.. Ця раса людей жила на цьому острові близько 50-70 тисяч років і була створена для роботи на рудниках і колоніях інопланетних цивілізацій, що жили у той час на Землі. Ця гілка людей була стерильної, тому, що не могла розмножуватися природним шляхом. Згодом керівництво нефілімів прийняло рішення відокремити одну генетичну гілку цієї раси і створити, принципово нових людей, які могли б розмножуватися природним шляхом. Цю роль взяв на себе представник нефілімів Энкі, як відбувалися ті події, ви уже знаєте. Пізні лемурійці минулого, були більш високо розвинутими людьми на землі з найвищим рівнем технологій. Зокрема, до їхніх досягнень можна віднести будівництво єгипетського Сфінкса, величезні руїни Солюсбері (Великобританія) деякі монументи Південної Америки й інше. Ріст пізніх лемурійців зменшився і досягав 7-8 метрів. Вони вже були двоокими й дворукими. «Третє око» пішло в середину черепа. Колір шкіри був жовтим або червоним. У них з'явилася односкладова мова, що й дотепер збереглася у вживанні серед сучасних людей Південно-Східного регіону землі. Нащадками пізніх лемурійців Е. Блаватская вважає плоскоголових аборигенів Австралії, які

вижили й еволюціонували у бік здичавіння на ізольованому із древніх часів австралійському материку. І так, генетична гілка лемурійців-рабів була знищена під час чергового Потопу, у якому затонув й острів Гондвана. Але, одночасно здійнявся із дна Тихого океану материк, що був названий Лемурія.

(*Примітка*: Відповідно до подій викладений у табличках Шумерів і у Біблії. Перша пара людей, Адам й Єва, яких створили *нефілім*, були переведені в певне місце на Землі де їм була дана можливість плодитися, жити й розвиватися природним шляхом, але під безустанним доглядом Богів, які їх створили. Опис родового древа Перших людей Адама й Єви, існує ще за 2000 років до створення Біблії в табличках Шумерів. На цей материк Лемурія і було переправлено Адама й Єву. Лемурія простиралася від сучасних Гавайських островів – і до острова Великодня, (Пасхи). Нова цивілізація лемурійців уже мала одну загальну мову і була з правокульним мозком, але домінувавжіночий розвиток Свідомості). (На фото пізній лемурієць).

Знавець Древньо-східних міфів Микола Реріх в одному зі своїх фундаментальних творів «Сім Великих Таємниць Космосу» писав: «Найдавніші останки руїн циклопічних споруджень - були добутком рук останніх підрас лемурійців: кам'яні останки на острові Великодня, також були циклопічного характеру. Цей острів належить до самої ранньої цивілізації Третьої раси». Далі Микола Реріх говорить про те, що величезний материк Лемурія, частиною якого є острів Великодня» (Пасхи) поринув у хвилі океану, внаслідок землетрусів і підземних вогнів. За його версією, Лемурія загинула близько 700 тис. р. - до початку того, що нині називають Третинним періодом. Про своє існування Лемурійська раса залишила, нехай незначні, але красномовні факти, які на жаль, не приймаються

до уваги офіційною наукою. Крім острова Великодня, (Пасхи) частиною Лемурії, згідно езотеричній історії є: Австралія, острів Цейлон, Тібет, Центральна Америка. «Залишками древніх лемурійців у цей час, - пише Н. Реріх, - є народи - так названого ефіопського типу – це темношкірі: нефи, бушмени, австралійці, тощо». Таким чином, корінні жителі острова Великодня, (Пасхи) - є прямими нащадками легендарних лемурійців.

Середні і пізні лемурійці досить успішно використали енергію Тонкого світу. Кожен лемурієць був природним магом. Він відчував себе нащадком богів, духовною сутністю; його лінією прогресу було придбання не тільки духовних, але й матеріальних знань, які можна одержати тільки завдяки розвитку матеріалістичної науки. Маючи досить сприятливі умови життя на Землі й використовуючи енергію й неосяжні знання Тонкого світу, лемурійці досягли дуже високого рівня розвитку. Академік РАЕН А. Е. Акімов пише: «На Землі, коли виникла фізична плоть, спочатку з'явилася, а потім стала відмирати функція третього ока. Сучасні люди, внаслідок своєї еволюції втратили здатність спілкуватися з Вищим Розумом. Але на Землі були так звані «золоті тисячоліття», коли люди ще не втратили своїх фантастичних здатностей, і в них ще був зв'язок з Вищими Космічними Сутностями, з - Абсолютом. Перше людство досить довго жило в гармонії з навколишнім середовищем». Пізні лемурійці побудували величезні міста, створили першокласну науку, широко використали психічну енергію. Як пише професор Э.Мулдашев у газеті Аіф (№ 24, 2000 р.): «Єгипетський Сфінкс дивиться на Кайлас гору, що вважається в східних країнах самим священним місцем світу».

Найбільш розвинені з лемурійців навчилися дематеріалізуватися й матеріалізуватися, освоїли левітацію й телепорта-

цію. Кожен лемурієць міг увійти в стан Соматі. (*Примітка*: Соматі – це такий стан, коли людська душа, покинувши тіло, відлітала до Тонкого світу, а фізичне тіло залишилося на Землі в «законсервованому» стані, і може в будь-який момент повернутися до нього і тіло – оживе).

У технічному прогресі лемурійці перевершували нас. Вони мали енергетичні установки з використання сонячної енергії. Нафта використалася для виробництва полімерів. Мали унікальні, літальні апарати й прототипи дельтапланів, але багаторазово - більше маневрені, чим у вас зі зміненою геометрією крила й автоматизованою системою керування. На фото стародавнє скульптурне зображення людини в скафандрі космонавта

(*Примітка*: Розшифровка шумерських рукописів, відповідно лімурійців, викликало шок у дослідників. Після розшифровки шумерських таблиць стало ясно, що цивілізація шумерів мала поруч з сучасними знаннями в області хімії, фітотерапії, космогонії, астрономії, сучасної математики (наприклад, використовували «золотий перетин», двійкову систему числення, яку наші сучасні люди змогли пізнати, тільки при створенні сучасних ЕОМ, вони використовували числа Фібоначчі), володіли знаннями в генній інженерії, і як не дивно на той час вони мали сучасний державний устрій – це суд присяжних і виборні народні органи (депутатів) і так далі). (*Нова примітка*: у математиці та мистецтві дві величини утворюють «золоти́й перетин» (*Golden ratio*), якщо співвідношення їх суми і більшої величини дорівнює співвідношенню більшої і меншої. Це відношення прийнято позначати грецькою буквою Ф).

Тривалість життя лемурійців досягала тисячі й більше років. Варто нагадати, що майже такий же строк життя на Землі мали люди й більше пізнього періоду. Наприклад, Енос жив

905 років, Мафусаїл - 969 років, Ламех - 777 років й інші. От що пише із приводу лемурійської раси тібетський лама Лобсанг Рампа у своїй книзі «Доктор із Лхаси». За його відомостями, Земля в часи лемурійців оберталася по іншій орбіті, і лежала набагато ближче до Сонця, ще вона мала планету близнюка. Клімат був тропічний, флора рясною. Наприкінці лемурійської епохи, на Землі вже почали панували супер інтелектуальні

велетні. Почала створюватися нова підраса лемуро-атланти, їх організм не був схожий на лемурійський, але в їхньому середовищі вже з'явилися представники більше пізньої раси - ранні атланти. І хоча ранні атланти були вдвічі вище за сучасних людей, вони здавалися пігмеями в порівнянні з лемурійцями. (Як ви знаєте, ранні лемурійці мали зріст до 18 м., пізні лемурійці – до 8 м., а атланти – до 5 метрів). Лемурійці захищали і навчали ранніх атлантів, тоді життя на Землі була розміряне й мирне... Потім трапилося так, що супер інтелектуали пересварилися один з одним, і почалися війни. Їхня історія містила в собі *три кризи*.

1). *Перша криза* була пов'язана з відкриттям в області біології. Вони знайшли універсальний живильний продукт, що нагадує планктони, і вирішили всі проблеми недостачі їжі. Але незбалансованість харчування протягом декількох поколінь викликала появу білкової хвороби. Вони не врахували, що мікроорганізми акумулюють ряд мікроелементів, які викликають дисфункцію в організмі, і поплатися за це людським життям.

2). *Друга криза* - філософська. Генетичні зміни, викликані тривалим періодом існування (близько 20 млн. років), привели до розвитку комплексу неповноцінності в представників їхньої раси. У співтоваристві виникло три генетично різних групи:

Перша група вважала, що їхні представники перебувають

на кінцевій стадії розвитку, вище їх нікого немає, і що вони є напівбоги. Наполягали на поглибленні вивчення енергетичних зв'язків навколишнього світу й домагалися направити всі ресурси у цю область.

Друга група вважала про необхідність створення міжпланетних зв'язків і що їх раса вже переросла себе: вихід у Космос був необхідний і неминучий. Вони наполягали на рішенні технічних проблем, у тому числі на створенні суперпотужних акумуляторів енергії й антигравітаційних двигунів.

Третя група відносилася до інтелектуально защемлених людей, але з високими амбіціями, (із грязі – в князі). Вони вважали себе елітою, а насправді були найбільш деградованими і мріяли по світове панування на Землі. (*Примітка*: все точно як сучасних людей кінця XX – початку XXI ст.). Третя група не була зацікавлена у виході людей їхньої раси в Космос.

3). *Третя криза* була пов'язана зі спробою на залишках колишньої лемурійської імперії створити нове суспільство із представників тих, що залишилися після військових дій і протистоянь у суспільстві. Але їхні спроби, як й очікувалося, привели незабаром до необоротних генетичних змін. Людське суспільство почало стрімко деградувати і вимирати.

Неспроможність у відпрацюванні єдиної стратегії, військові протистояння, природні катаклізми привели до генетичного виродження, і виникнення величезного числа мутацій. Через кілька десятків поколінь, почали народжуватися уже «не людиноподібні істоти». У результаті третя група послужила каталізатором для відкритого зіткнення перших двох груп. Потім в один «прекрасний» день на планеті Земля відбувся жахливий вибух, внаслідок якого вона затряслася й змінила свою орбіту. У небі появилося полум'я, і по всій атмосфері поширився дим. Через якийсь час усе стихло й заспокоїлося, однак після декількох місяців у небі з'явився не добрий знак, від якого усі вцілілі жителі Землі прийшли в жах. Це наближалася планета Нібіру, на Землі почалося суще пекло. Третя раса людей забула про свої сварки й поспішно здійнялася в небо на своїх косміч-

них кораблях. Вони зволіли назавжди покинути Землю.

Найбільш далекоглядні лемурійці, що володіли парапсихологічними здатностями, пішли в печери Гімалаїв і увійшли в стан Соматі. Ми вважаємо, що під дією Вищого Розуму, відбулася рукотворна космічна катастрофа на Землі і лемурійська раса зникла. Ось приблизно так, через 20 млн. років припинила своє існування третя раса.

Наступна консервація планети Земля тривала 120 млн. років. За цей час з Космосу були занесені мікроорганізми, які знищили всі сліди перебування третьої раси. Потім Вищий Розум «обробляв» планету з Космосу за допомогою нейтрино, домагаючись повної стерилізації. Потім почався підготовчий етап, що зайняв близько 320 млн. років.

В історію - з біллю в серці

(*Четверта раса на планеті Земля*).

Четверту расу людей називали атлантами. Як ви пам’ятаєте, ще за період існування третьої раси, почала створюватися нова підраса лемуро-атланти, їх організм не був схожий на лемурійський, але в їхньому середовищі вже з'явилися представники більше пізньої раси, ранні атланти. Після багато мілiонного, підготовчого періоду, планета Земля знову почала заселялася «хвилевими періодами», новою, але вже четвертою расою людиноподібних істот. Самі перші ранні атланти, були схожі на попередніх велетнів-циклопів із третьої раси, (див. приблизне фото). Це нормально, коли нова раса частково «накладалася» на попередні раси - це закон накладення рас. Представники четвертої корінної раси - атланти з'явилися задовго до остаточного падіння третьої корінної раси лемурій-

ців Але початком масового втілення представників четвертої корінної раси можна вважати розпадання гігантського материка Лемур на окремі острови, їхнє часткове занурення у воду, з наступною появою на поверхні світового океану. Завдяки такій континентальній роздробленості стало можливим народження нової четвертої раси атлантів, поза залежністю від глибокого впливу «старої» третьої раси лемурійців. Масове відновлення представників четвертої раси атлантів почалося на одному з гігантських островів у середині сьогоднішнього Атлантичного океану. Цей острів у перекладі на давньогрецьку мову називався Посейдоніс, (у Платона згадується лише його частина). У цілому, було сім підрас атлантів і розвивалися вони на сімох незалежних друг від друга материкових островах. До нас дійшла назва трьох з них - уже згадуваний Посейдоніс, а також Рута і Даітія, (Даитья), див. малюнок карти.

(*Примітка*: **1).** Острів Посейдоніс і його славну столицю - місто Посейдон - докладно описав у своїх діалогах «Критій» й «Тімей» давньогрецький філософ Платон. Розповідаючи про легендарну країну, цей філософ повідомляє, що Атлантида була правильним островом, що бог морів й океанів Посейдон,

населив його своїми дітьми, зачатими від смертної жінки. Від цього Бога народилося: «п'ять разів по парі близнюків чоловічого роду», і поділив він весь острів на 10 частин.

2). Рута (Руту) один з островів «супутників» Атлантиди. Рута загинула за кілька століть до загибелі іншого острова - Посейдоніса, останнього з островів Атлантиди. Не путайте з Рута - символ української любові. В Україні квітка вважається приворотним зіллям. Мовою квітів Рута символізує очищення.

3). Острів атлантів Даітія, де практикувалася чорна магія й егоїстичне чаклунство четвертої раси людей, (див. карту). Не путайте з країною Даарія. Серед древніх держав, це була загадкова країна гіпербореїв, або її ще називали Даарія, практично невідома й невивчена в наші дні. В енциклопедії говориться, що Даарія - це народ, що жив по ту сторону північного вітру Борею, що дує з печер північних гір. Це казковий народ, який жив у райській країні, вічно юний, не знаючий хвороб та насолоджувався не переривчастим «світлом серця». Смерть приходила до них, тільки від пересичення життям. Не можна сумніватися в існуванні цього народу). Кінець примітки.

Перші дві під раси атлантів походили від тих перших поселенців з колишньої Лемурії. Третя під раса корінної раси атлантів утворилася від перших двох підрас атлантів і називалися тольтеки (або червона під раса атлантів). Відповідно теософії було ще чотири під раси атлантів, але про них ми будемо згадувати трохи пізніше. Ранні атланти поклонялися Сонцю, і ріст у них був більше п’яти метрів. Столицею імперії Атлантів було місто «Ста Золотих Воріт». Вершини свого розвитку вони досягла саме в період тольтеків, або червоної під раси атлантів). Це було близько 1 мільйона років тому. (*Примітка*: Є ще тольтеки – індіанський народ доколумбової доби, між 10 і 12-им ст. н. е.)

Середні атланти вже мали два фізичних ока попереду, а «третє око» було глибоко заховано усередину черепа, але воно добре функціонувало. У них було дві руки, ріст їх досягав 4 -5 м., але наприкінці свого періоду атланти почали дрібнішати. Частина атлантів була жовтого кольору, частина - чорного, а частина – коричневого, дуже багато було атлантів - червоного кольору. У пізній термін свого існування Атлантида була заселено переважно жовтими й чорними атлантами, які постійно воювали між собою. Це пройшло безслідно. Про події, які проходили у той час на Землі ми розкажемо трохи пізніше. Як припускає професор Э.Мулдашев, Вищий Розум перервав зв'язок атлантів із Загальним Інформаційним Простором. Можливо, цей зв'язок не був поновлений ще з часів третьої, лемурійської раси, але, можливо, справа обстояла трохи інакше.

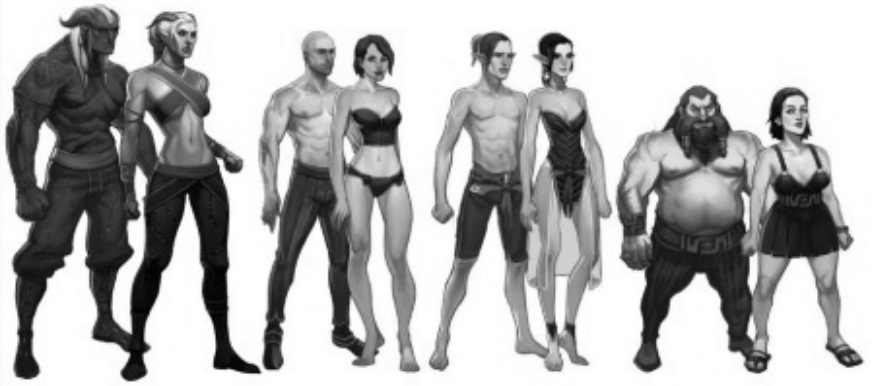

Так, професор Э.Бороздін висловлює цікаве судження про те, що людині необхідно було пройти етап матеріалістичного світосприйняття. Коли людська свідомість надана самому собі, коли вона не чекає допомоги з духовного миру, а змушена створювати умови життєзабезпечення за допомогою матеріаль-

них засобів. Для одержання, яких необхідні знання матеріального світу, тобто розвиток матеріалістичної науки. На фото археологічні розкопки поховань атлантів-велетнів.

Так що введення Тонким світом блокування на одержання інформації від Вищого Розуму, можна розцінювати і як покарання за «неправильний» спосіб життя, що цілком реально, і як запланований висновок людству, на новому етапі пізнання. Однак знання, отримані від лемурійців, не дали атлантам здичавіти. Пізні атланти по крупицях освоювали знання попередніх рас людства й, як могли, розвивали науки. Восторжествував культ Знання, Вищий Розум почав допомагати атлантам.

Заборону на інформацію Тонкого світу було знято. Одержавши доступ до знань Тонкого світу, атланти створили - цивілізацію, залишки якої можна знайти й сьогодні на планеті Земля. Про сліди цивілізації атлантів, по мимо Е.Блаватської й Э.Мулдашева пишуть у своїх книгах і інші автори. А в передачі петербурзького радіо пролунало повідомлення про те, що відомий учений Аллен виявив у Болівії на висоті 4 тис. м. над рівнем моря плато, на якому перебувають руїни церкви із червоних і чорних каменів, у точності відповідають архітектурним повідомленням Платона про храми в Атлантиді.

В одній зі стародавніх книг, озаглавленої «Історія й античність», що зберігається нині в бібліотеці Оксфордського університету, є звіт про знахідку гігантського кістяка, зробленої в середні XX століття в Камберленді. «Гігант заритий у землю на глибину чотирьох ярдів і перебуває в повному військовому одяганні. Його меч і бойова сокира спочивають поруч із ним. Довжина кістяка 4,5 ярди (4 метри), а зуби «великої людини» виміряються 6,5 дюйма (17 сантиметрів)».

Безліч інших гігантських окам'янілих костей атлантів було виявлено в одній з долин Туреччини. Окам'яніла кістка ноги людини (на фото) має довжину 120 см., судячи із цього розміру, ріст людини-велетня становив близько 5 метрів. У Центральній Азії, в Афганістані, на півдорозі між Кабулом і Балом є місто Бамьян. Поблизу цього міста піднімаються п'ять колосальних статуй. Сама більша із них має висоту 52 м. Друга велика статуя, вирізана так само, як і перша- у скелі і має висоту близько 36 метрів.

Третя статуя має висоту 18 м, дві інших - ще менші остання ж з них, лише трохи більше середньої висо-кої людини нашої раси, (фото). Перший і найбільший із цих кам'яних колосів зображує людину, задрапіровану в «тогу». Ці п'ять фігур належать до створення рук атлантів, які після затоплення їхнього материка знайшли притулок у твердинях і на вершинах Центрально-Азіатського гірського ланцюга. Ці фігури є ілюстрацією вчення про поступову еволюцію попередніх рас на планеті Земля.

Схематично це виглядає так: Сама більша статуя 52 м. зображує *першу расу* «самозародженні», її ефірне тіло було відбито у твердому незламному камені. *Друга раса* - в 36 м. висоти - зображує «потім народженні». *Третя раса* - в 18 м. - увічнює лемурійську расу, що перша почала народжувати дітей від батька й матері, останнє потомство яких зображено в статуях на острові Великодня, (Пасхи). Вони були лише в 7 - 8 м. ростом в кінці епохи, коли була затоплена Лемурія. *Четверта статуя*, ще менше розмірами 3-5 м., (гігантська в порівнянні з нашою п'ятою расою), *відповідає атлантам*. І цей ряд статуй закінчується останньою, яка має до 2 м. висоти, що підходить до нашої *п'ятої раси* - аріїв. На жаль, на початку 3-го тисячоріччя від Р.Х. (недавно) із приходом до влади в Афганістані ісламського режиму талібан, статуї були знищені, як об'єкт поклоніння далеким культурам. Залишилися малюнки і опис цих кам'яних статуй. На фото можна зробити порівняння висоту статуй і маленьких людей біля них. Природно виникають різні питання. Якими ж вони були - атланти?

Із усієї доступної інформації зрозуміло, що четверта корінна раса атлантів успадкувала від перших трьох рас розвинений зір, дотик, слух та інтуїцію. Самі ж вони розвинули свій нюх. Високі розумові здатності, атланти одержали у другій половині свого розвитку, що виразилося в небаченому розмаху атлантичної цивілізації. А завдяки тому, що атлантам до середини третьої під раси були доступні психодуховні сили через центр третього ока, атланти досягли більше високого щабля розвитку цивілізації, чим наше дійсне людство *п'ятої корінної раси* (арійців).

Атлантами використалася псі-енергія, що у наш час, класичній науці практично не відома. Ця енергія названа «психічною енергією», вона закладена практично у всьому сущому, ця енергія пронизує весь космос, але управляти нею може тільки розумна і мисляча людина. Приміром, цю енергію можна витягти з рослинного царства, сконденсувати її й трансформувати в інші види енергії. Атланти, зокрема , витягали псі-енергію із пшеничного зерна. Та ж енергія використовувалася й в інших галузях господарства, а також у військових цілях. В остаточному підсумку цивілізація атлантів настільки перевантажила простір цими псі-енергіями, що це послужило однієї із причин природних катаклізмів, через які загинула вся раса атлантів.

(*Примітка*: Зараз наша Земля з її фізичним людством перебуває на поворотному пункті, після якого позначаться два шляхи розвитку: або сходження на вищі плани надлюдського розвитку, або відкидання назад - у мінеральне й рослинне царство, звідки монади змушені починати свою еволюцію заново. Тобто Земля, з одного боку - є кузня кадрів для вищих світів, а з іншого боку - породжує космічних покидьків, які «відкидаються» на нижчі штабелі розвитку і потрапляють у класифікацію Вищого Розуму, як «мало розвинуті планети»).

Тому не дивно, що розвиток перших чотирьох підрас Атлантів, як і всіх попередніх, трьох корінних рас, проходило під знаком затемнення духу, огрубіння фізичного тіла, розвитку інтелекту за рахунок духовних здатностей. У середині четвертої під раси атлантів, фізичне тіло досягло свого повного розвитку, а фізична матерія тіла атлантів - свого найбільш щільного стану. Починаючи із цієї поворотної крапки, в середині четвертої під раси, (четвертої корінної раси атлантів) почався зворотний процес - розвиток духовних здатностей, але без втрати накопичених інтелектуальних сил. (*Порівняння*, фізичне тіло сьогоднішньої людини набагато менш щільне, чим тіло атланта. А сам арієць більш духовний, ніж атланти у пізній період свого розвитку).

З поступовим огрубінням духу, закриттям центра третього ока, і розвитком фізичних бажань, атланти почали шукати задоволення своїх почуттєвих потреб у інших напрямках. На перший план прийшли пороки: аморальність, гордість, гордовитість, жадібність, ревнощі, заздрість і т.д., що стало причиною конфліктів і війн. Як не дивно, але перші війни атлантичних племен почалися через жінок. Почалося суперництво мати жінок із племен напіврозумних залишків, попередніх підрас з лемурійської епохи. Атланти свідомо впали в сексуальний гріх з цими нерозумними самками: кхадо, ліліт, дакіни, (вони не мали великих розумових здібностей, але були обдаровані інстинктом). Крім того, дакіни мали чудесну здатність до левітації по повітрю, тобто вони вміли літати. Самки цих племен, самі провокували чоловіків-атлантів і домагалися їхньої любові.

У пізніх атлантичних під расах ще різкіше позначилася боротьба між прихильниками чорної й білої магії. Внаслідок все доступності до окультних таємниць, прийоми чорної магії стали всенародними. Магічні заклинання й змови, прокльони чаклунів і псування відьом, викликання темних сил землі й Космічного простору та інші страшні прийоми, одержали широке поширення серед останніх під рас атлантів. Цілі війни розгорнулися між атлантичними народами, що винищували

один - одного за допомогою страшної псі-енергетичної зброї й витончених прийомів чорної магії. Звичайно, у результаті перезагружженя простору негативною псі-енергією, був викликаний підземний чорний вогонь, що у свою чергу привело до природних катаклізмів, які й поглинули раси атлантів.

Завдяки знанням і діяльності «Білого братерства» атлантів, праведні народи, які не заплямували себе вживанням чорної магії, були врятовані від природних катаклізмів. Боротьба між силами тьми й світла в епоху Атлантиди закінчилась перемогою Ієрархії світла, завдяки чому на планеті Земля була продовжена еволюція рас. Хоча по кармічним законам, народи, що підпали в некромантію й чаклунство, повинні були «знову переродитися» в жахливих умовах, наступних диких племен, (що ми сьогодні бачимо на прикладі деяких африканських, напівдиких народностей, дотепер схильних до Вуду й іншим прийомам чорної магії). Але про остаточну перемогу сил світла, говорити зарано. Темні сили зажадали реваншу в п'ятій корінній расі, де розгорнулася прихована боротьба за душі арійських народностей у наш час. Людству ще прийдеться пройти «свій Армагедон».

Останній із материків-островів четвертої корінної раси атлантів був затоплений близько 850000 років тому. Але невеликі групи атлантів, що вижили, ще довго доживали своє століття. Так, вище згаданий острів Посейдоніс був лише залишком раніше потужної Атлантиди. Також й індійський епос Рамаяна описує бій представників, нової, п'ятої корінної раси арійців із представниками пізніх атлантів, які вижили і були розсипані по островах Індійського океану й деяких частинах Азії й південної Європи. Раса атлантів почала сходити зі сцени світової еволюції, біля одного мільйона років тому і в це й час почали появлятися перші паростки п'ятої корінної раси.

Ви повинні знати, що у Гімалаях стародавнього періоду, (ще до появи четвертої раси) протягом 200 млн. років Космічним Розумом галактичної Співдружності велися експерименти по нових еволюційних розробках людства. Вони були включені в міжгалактичну програму розвитку, (в багаторазово прискорених темпах) замкнутих гуманоїдних популяцій.

Таких експериментів було три. Останній збігся з розвитком четвертої раси. Міфи про Лемурію й східні навчання мають пряме відношення до цього експерименту, (останні частково увібрали в себе інформацію, накопичену в ході розробок). Четверта раса, володіючи телепатією й іншими біоенергетичними здатностями, знала про присутність високоінтелектуального Розуму за межами планети Земля. Вона намагалася перейняти в сусідів, систему блокування від уявної агресії, (якій не усвідомлено себе піддавали). Четверта раса мала своїх передових представників, або Присвячених людей, які випереджали розвиток загальної Свідомості всієї раси.

Вищий Розум спочатку оптимізував ландшафт планети Земля для розширення зони перебування четвертої корінної раси. В остаточному підсумку галактична Співдружність припустилася помилки в переміщенні материків й Атлантида разом з четвертою расою атлантів майже миттєво потонула в безоднях океану. Останки цієї цивілізації можуть зберігатися біля тисячі років і перебувають на дні океану.

Після цієї катастрофи, періоду консервації планети не було. Експерименти в Гімалаях ще якийсь час тривали, і в остаточному підсумку був створений інформаційний банк, умовно названий - Шамбала. Він являє собою 8 печер де перебувають спеціальні кристали, на яких і записана накопичена інформація. Цей комплекс можна назвати надпотужним, «Космічним комп'ютером» з обмеженим колом користувачів. Розташований він на досить стабільному з геофізичної точки зору - ділянці гір і обладнано спеціальними мірами захисту: фізичними, психічними та інше, у тому числі з застосуванням надглибоких знань, що виконують роль амортизаторів.

Загадки атлантів

1). З початку була легенда. Близько 400 тис. років тому «Біла ложа» Присвячених атлантів була перенесена із Атлантиди - в Єгипет, де протягом 200000 років проводила роботу, пов'язану з еволюцією людства, мінералів, рослин та тварин. У той час уже процвітала південна імперія Єгипту, заснована представниками з сузір'я Великий Пес. Собакоголові, розумні істоти, приземлили свої космічні апарати в районі озера Чад приблизно 400.000 років тому. Плечисті анубіси з головою собак, заснували велетенське царство, що займало тоді території сучасного Судану, Ефіопії, Чад і Центральноафриканської республіки. (*Примітка*: Затоплення кожної частини Атлантиди викликало дивовижні повені в обох Єгиптах. У період катастрофи 200 тис. років до н. е. населення Північного царства рятувалося від Потопу в горах Марокко, а Південного - на вулканічних вершинах і височинах Ефіопії. Скуйовджені гори Центральної Африки на 150 тис. р. стали курортними островами, на зразок Канар. Коли океанські хвилі відшкребли африканську землю від бруду й відступили, уцілілі, колишні мешканці, стали повертатися до своєї батьківщини. І сюди ж почали стікатися вантажені знаннями й своєю мораллю переселенці з Атлантиди. Їхнє змішання з місцевим населенням породило летаргічний тип північних єгиптян. У Єгипті запанували людські династії, які таємно мали великі знання атлантів).

2). Легенда розповідає, що під час золотого правління царя Тота, деякі Вищі жерці Атлантиди переселилися в пишну столицю південного Єгипту. (*Примітка*: У Єгипті є інформація присвячена прибуттю інопланетян із зоряної системи Великого Пса: «Виходить Тот, був керівником корабля Сонця...». Або-

ригени, побачивши космічні ракети, що приземляються, попадали додолу, покидавши луки й списи. Потім встали на коліна, помітивши, що кучеряве полум'я навколо космічного корабля згасло, вони Тота і його команду, на руках понесли у свою глинобитну столицю. У ракеті прилетіли 9 прибульців, вони влаштувалися в столиці тодішнього Єгипту м. Хамуна, розташованому в середині Нільської долини…. Священна книга Тота, містить секрети процесу, за допомогою яких може бути здійснене відродження людства. Крім того, у книзі «тримаються» ключі і до інших секретів людства).

Перед глобальною катастрофою, 80000 років тому, перед черговим Великим Вибухом, на північ Африки прибула велика група атлантів з острова Рута. Керував ними Верховний жрець Атлантиди Чиквітет. У той жаркий час весь Середній Єгипет був увігнутим дном великого моря, з берегами від квітучого Аравійського півострова – і до буйного острова Даітія. Прибулі атланти, хоробро взялися до будівництва нових поселень й надихнули життя в існування Північної імперії. Потім Присвячені атланти спорудили комплекс Великих пірамід і Сфінкса в Гізі. Надміцними променями лазерів, помічники жерців вирізали в скелях важкі блоки й потім при допомозі антигравітації, встановлювали їх. Причому, будівництво пірамід шло зверху вниз. Під пірамідою Хеопса атланти пробурили надпотужну свердловину, що проходила крізь центр Землі й виходила у Тихому океані біля острова Мороу. Під Сфінксом на глибині 3000 м., жерці вибудували казкове місто. У той час ця підземна столиця жерців нараховувала приблизно 100000 жителів.

3). Щоб добре порозумітися на досягненнях Четвертої раси людей, нам необхідно ознайомитися з інформацією, як розсекретили підземний радар американців і відкрили доступ до секретів Єгипетських пірамід . З'явилися нові, найбільш шокуючи дані про підземні системи комплексів і лабіринтів у різних частинах світу. У таких місцях, як Гватемала, Перу, Мексика були виявлені гігантські тунелі на глибині 200-400 метрів. Підземні тунелі схожі на сучасні метро, вони мають

вихід на поверхню під пірамідами. Наприклад, у Гватемалі під комплексом пірамід Майя в Тикалі, знаходяться виходи древнього» метрополітену», що оперізує всю Землю. Тепер історики можуть зрозуміти й пояснити, як індіанці Майя, раптово зникли. Вони пішли під землю по тунелях у глиб Землі й уникли знищення своєї культури завойовниками.

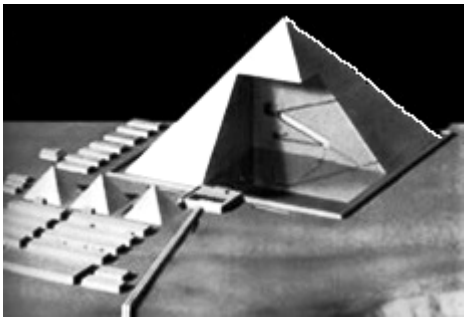

Під Пірамідами Єгипту також проходить основна магістраль тунелю, що має безліч відгалужень. В 1978 році в Єгипті працював розгорнутий радар SIRA, що виявив незвичайний підземний комплекс величезних розмірів під Сфінксом і Пірамідами. Президент Єгипту - Садат розпорядився провести секретні дослідження по проникненню в систему підземного міста. Майже тридцять років велися таємні підготовчі роботи. І нарешті перші розвідники проникли в таємне місто атлантів. Одним з керівників підземних досліджень був доктор Джим Хортак. Після відкриття підземного міста, на зустрічі археологів в Австралії, основний фахівець проекту Giza, доктор Джим Хортак показав відео сюжет про їхню роботу, за назвою «Камери глибини». Після перегляду відео сюжету, учені ойкнули і прийшли в жах: всю їхню матеріалістичну науку й тисячолітню історію Єгипту потрібно переписувати заново а можливо й історію світу. Щоб цього не робити, головні вчені вирішили засекретити фільм і все, що пов'язане з підземним містом атлантів. Наукові керівники вирішили, щоб не втратити своїх керівних позицій і не викликати хвилювань у народів Землі цей фільм широкій масі людей не показувати.

Засекречений фільм розповідав про дослідження експедиції Джима Хортака та загублений, мегалітичний метрополіс, побудований 15000 років тому під землею. Таємне місто опускається на тринадцять поверхів під плато Гізу. У той час, як

учені і єгиптологи говорили про сховану кімнату під лівою лапою Сфінкса, на справді там ховалося легендарне «Місто Богів». Це підземне місто оснащене гідравлічною системою водопостачання. Надземне місто мало водні канали розміром - з долину Ніла... Заворожливий фільм, дуже схожий на фантастичний, показує масивні приміщення, з найбільшими соборами, з ненормально величезними кімнатами й величезними статуями. Коли експедиція Джима Хортака ввійшла в місто, то воно було порожнє, але, незважаючи на це, добре освітлювалося електричним світлом від вічних ламп. Дослідники, ризикуючи своїми життями, з ліхтариками й камерами, обережно переправилися на гумових човнах через підземні ріки, шириною в півкілометра, водоймища й величезні озера, щоб проникнути в запечатані приміщення. Кінокамери експедиції Джима Хортака зафіксували те, як знімалися печатки, як відкривалися двері «музеїв» богів. Уже зараз зроблені унікальні записи й знайдені непояснені артефакти, які відразу були засекречені...

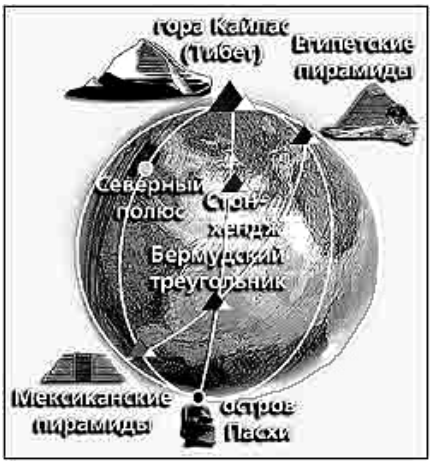

Це підземне місто - спадщина цивілізації Атлантів. Зрозуміло, що їхні технології й рівень знань значно перевершували наші. Така технологія, здатна створити велике підземне місто, у якому Сфінкс і Піраміди - усього лише мітки на поверхні планети Земля, нашим ученим і не снилася. Доктор Хортак, ознайомившись із підтемним комплексом будинків, був уражений зустріччю з фантастичною неземною культурою. На зустрічі археологів в Австралії він описав її, як четверту цивілізацію атлантів, знищену всесвітнім катаклізмом 12500 років тому. Доктор Хортак представив слухачам ясні докази того, що всі мови, культури й усі релігії походять від одного джерела, що вчений умовно назвав

«Батьківською Цивілізацією». Виявляється, що основна технологія Атлантів була зовсім не машини, біороботи й літаючі тарілки в них теж були, але багато речей створювалися ними за допомогою концентрованої думки – психічної енергії. За словами Джима Хортака, це була культура, що зламала генетичні коди людини, тварин і рослин, культура, що пізнала фізичні й эзотеричні основи світу. Тут було все, що шукав старий Гильгамеш на шляху до безсмертя, коли він відвідував підземні тунелі Шамбали в пустелі Сахара. У своїй австралійській лекції Джим Хортак посилався на «мову світла», мова генома людини. (*Примітка*: Мова Символів Світла створена на основі 144 понять, представлених у формі, кольорі й модуляції. Мова Світла ґрунтується на об'єднанні свідомості. Перші 48 символів є одинарними по природі й становлять основу Мови Світла. Природа кожного символу не тільки управляє певним значенням, але має конкретний вплив на (або) свідомість і поле. Існує 4 основних категорії символів: Активні, Пасивні, Інтегруючі, Завершальні).

Ще доктор Хортак посилався на великого священика того часу по імені Єнох. Учений Єнох, пов'язаний з підйомом Великого комплексу Пірамід і підземного міста під Сфінксом, одночасно є за словами Джима Хортака духовна наука Атлантів, це наука - гени якої ведуть до цивілізації Плеяд і до цивілізації кристалічних людей четвертої планети Сиріуса - Б. (*Примітка*: Про Еноха у Біблії говориться дуже мало. У ній є тільки три місця, що згадують про Еноха: це Буття. 5:18-22; Іуд. 1:14-15 й Евр. 11:5. Але ці короткі тексти все-таки дають досить яскраву характеристику Еноха і його віри й життя в Бога. Вони характеризують ту епоху, у яку він жив. Ці місця Писання відкривають нам особистість Еноха із трьох сторін:

◘ - книга Буття висвітлює його життя й дивну віру;

◘ - послання Іуди зображує його служіння, як першого пророка на землі;

◘- послання до Євреїв, показує наслідки його віри і славний перехід у вічність - через безсмертя, минаючи смерть).

Заповіти титанів

Перші повідомлення про Атлантиду почали з'являтися в період між 1924 й 1944 роками. Вони являли собою саму фантастичну, дивну, неймовірну інформацію в ряді повідомлень знаменитого ясновидця Эдгара Кейсі. Четверта, корінна раса атлантів починала своє існування від людиноподібних велетнів, (на фото) і закінчила – неймовірними досягненнями у різних галузях. Давайте коротко розглянемо деяку інформацію про Атлантиду. Эдгар Кейсі стверджував, що жителі Атлантиди використали високотехнічні літаки й підводні човни, а також мали інші розвинені технології, що перевершили рівень, досягнутий в XX столітті. Також жителі Атлантиди були експертами в питаннях «дистанційного фотографування» й «читання написів крізь стіни, навіть на відстані».

Кейс говорить, що «електричний ніж», використаний для різання металів, мав таку форму, що його можна було використати як засіб для мікрохірургії й у наші дні. Завдяки своїм властивостям зупиняти кров, цей ніж викликав утворення коагуляції людської матерії при входженні у великі артерії або вени при операціях на них.

Кейс припускає, що атланти, які пішли з Атлантиди, принесли в Єгипет «електронну музику, у якій відображався колір, вібрації й жвавість, відповідно емоціям окремих особистостей або народів. Це забезпечувало можливість зміни їхніх вдач. Це ж застосовувалося в цілому для зміни темпераментів особистостей заради лікування сердечних хвороб. Музика відповідала природним вібраціям організму.

Кейс говорив про «смертоносний промінь, що виходив із самого «чрева Землі» і викликав знищення частин суші. Цей «смертоносний промінь» міг бути лазером. При цьому Кейс

зазначив, що промінь «буде відкритий у другій половині XX ст.» Він говорив про «електричні прилади, що застосовувалися цими людьми в прекрасних будинках». Про застосування електричних сил і впливів на метали. Цей же вплив використався для збагачення металів і відкриття інших родовищ.

В 1938 р. доктор Вільгельм Кенінг, німецький археолог, проводив інвентаризацію артефактів в Іракському державному музеї в Багдаді. Він помітив неймовірну подібність набору глиняних глечиків, вік яких рівнявся двом тисячоріччям, із серією акумуляторних батарей із сухих гальванічних елементів. Його цікавість викликали своєрідні внутрішні деталі глечиків, у кожному з яких перебував мідний циліндр, закритий знизу диском (виконаним також з міді) і загерметизований асфальтом.

Через кілька років припущення доктора Кенінга були перевірені. Уіллард Грій, інженер з лабораторії високих напруг компанії «Дженерал Електрик» (Питтсфілд, Массачусетс), завершив роботу зі створення точної копії багдадських глечиків. Ним було встановлено, що залізний стрижень, вставлений у мідну трубку й заповнений лимонною кислотою, генерував електричний струм напругою від 1,5 до 2,75 вольт. Цього досить для покриття предмета золотом. Експеримент, виконаний Уіл. Грієм, продемонстрували: древні майстри могли застосовувати електрику для практичних цілей при обробці металів. Назвали її «багдадська батарея», даний пристрій представляв невідому технологію, що була створена цілі тисячоріччя потому.

Відповідно до Кейса, жителі Атлантиди не обмежувалися застосуванням електрики в металургії. В Атлантиді прибігали до «використання звукових хвиль – засобів зв'язку. У будівельній справі в Атлантиді діяли «підйомники й сполучні труби, що працювали за допомогою стисненого повітря й пари». Технологія Атлантиди поширювалася на аеронавтику. Повітряні кораблі зі слонячих шкір перетворювалися у «контейнери для газів», які використали для підйому в повітря й пересування літальних апаратів на різні частини континенту, (дирижаблі). Вони могли

перетинати не тільки ділянки суші, але й перелітати через водні простори.

На наш погляд , згадування про аеронавтику древніх атлантів здаються неймовірними. Але ряд серйозних дослідників вважають. що перуанські мандрівники на повітряних кулях, ще за 2 тис. років до н.є. могли обстежити знамениті лінії в пустелі Наска з повітря. Самі ранні достовірні згадування про повітряні подорожі відносяться до V століття до н.е., вчасно - до народження Платона. Грецький учений Архит з Тарента побудував повітряного змія зі шкіри. Піднімальна сила змія була достатньої, щоб витримати вагу людини. Це нововведення на практиці використали у грецькій армії, як ранній приклад повітряної розвідки.

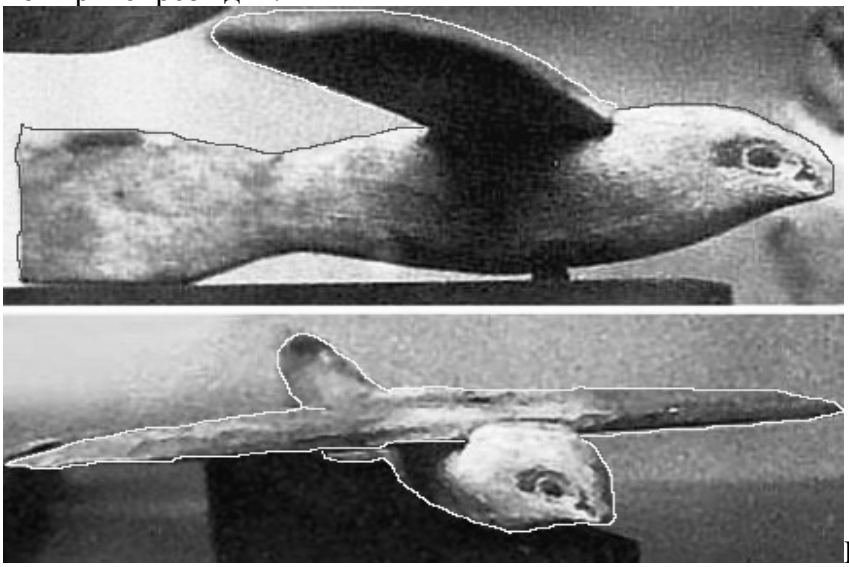

Більше приголомшливе відкриття було зроблено майже наприкінці XI століття в долині Верхнього Ніла. Цю історію прекрасно переказав знаменитий письменник і дослідник Девід Хетчер Чайлдресс: «В 1898 р. у єгипетській гробниці біля Саккари була знайдена модель, її назва «птах». У каталозі Єгипетського музею в Каїрі вона зареєстрована, як об'єкт 6347(1).

[1]Карпов В.Е., Карпов А.В. Запрещенная правда. Кировоград. 2013. 772 с.

Потім, в 1969 р. доктор Халіль Массиха був вражений, побачивши, що «птах» мав не тільки прямі крила, але й вертикальне хвостове оперення. З погляду доктора Массиха, об'єкт представляв модель аероплана. «Птах» зроблений з дерева, важить 39,12 грм., і перебуває в гарному стані. Розмах крил дорівнює 18 см., довжина носа літального апарата - 3,2 см., загальна довжина 18 см. Сам літальний апарат і кінці крил мають аеродинамічну форму. Крім символічного ока й двох коротких ліній під крильми, на моделі немає інших прикрас, відсутні також шасі для приземлення. Експерти провели тестування моделі й установили, що вона відповідає вимогам літальних апаратів. Усього при археологічних розкопках у Єгипті знайдено чотирнадцять подібних моделей літальних апаратів.

Аномальні єгипетські артефакти можуть, насправді, виявитися моделями дійсних об'єктів, якими управляли наші предки з Атлантиди. Дерев'яна модель робочого планера в Каїрському музеї дає підстави припустити – що древні єгиптяни, розуміли фундаментальні принципи польотів об'єктів важче повітря і що ці знання їм передали атланти.

Про літальні апарати, (з разючими технічними подробицями)написано в ряді рукописів Древньої Індії. У таких класичних джерелах, як «Вімааніка Шастра», «Манусся», «Самарангана Сутрадхара» тощо, де приводиться додатковий опис «повітряних машин». У кожному із цих епосів розповідається про далекі часи, що відносяться до останніх войовничих років перед катастрофою Атлантиди. Саме про це й обговорював у свій час Э.Кейсі, Однак варто зрозуміти: «вимани» не мали нічого загального із сучасною авіацією. Їхня рушійна сила повністю відрізняється від двигунів внутрішнього згоряння, або реактивних двигунів. Вони також не мають ніякого відношення до аеронавтики в сучасному розумінні. Очевидно, в Атлантиді діяли два типи літальних апаратів: керовані пристрої, наповнені повітрям і вимани. Останні апарати важче повітря, ця технологія аеронавтики, що виходить за грань відомих досягнень у даній області.

Не менш дивними є й підводні човни, що існували раніше V ст. до н. е. Грецький історик Геродот і римський натураліст I століття н.е. Плиній Старший, а також Аристотель писали про підводні човни. Повідомлялося, що самий знаменитий учень Аристотеля - Олександр Великий піднімався на борт підводного судна, закритого склом, під час своєї приголомшливої підводної подорожі в Східне Середземномор'я приблизно в 320 р. до н.е. Ці апарати відносяться приблизно до XXIII ст. до н.е. Але Атлантида зникла з поверхні Землі на тисячоріччя раніше. Навіть якщо це так, якщо подібні винаходи відбулися в античні часи, то ними могли оперувати в період бронзового століття.

Досягнення древніх в аеронавтиці бліднуть у порівнянні з більшими успіхами, досягнутими вченими з Атлантиди: «У розщепленні атома й у вивільненні ядерних сил, використовуваних як рушійна сила для засобів транспорту, для підйому величезних вантажів, для зміни поверхні Землі під час різних робіт, для використання сил самої природи» вважав Эдгар Кейсі. З його праць видно, що вибухові речовини були винайдені в Атлантиді. Ігнатій Донеллі, (батько сучасної науки про Атлантиду), ще раніше писав: «вибухові речовини, вперше були розроблені в Атлантиді».

Нам незрозумілий високий рівень матеріального прогресу, що існував у доісторичні часи. Багато вчених вважають, що такий прогрес виходить за рамки наших порозумінь. Але нічого дивного в тому немає, що деякі цивілізації досягли технологічних проривів, потім забутих при їхній катастрофі, і іноді повторно відкритих тільки через тисячоріччя. Вам не здається дивним, що сучасне людство не могло піднятися до рівня цивілізації майя із Центральної Америки в знаннях небесної механіки. Їх сільськогосподарські прийоми, занедбані в результаті іспанських завоювань, забезпечували одержання врожаю, що у

три рази перевищував те, що вдається одержувати зараз у Перу при використанні сучасних методів.

Коли Платон писав про Атлантиду, його сучасники-греки плавали на кораблі «Олександрія». Це гігантське судно довжиною більш ніж чотириста футів. Подібні кораблі з'явилися тільки через дві тисячі років. Тест на вагітність, що застосовували єгиптяни XVIII династії, був забутий і знову з'явився на початку XX ст. Що ж стосується Єгипту, то наші сучасні видатні інженери й досі не володіють знаннями, що дозволяють їм відтворити Велику піраміду у всіх деталях. Безумовно, з падінням древньої цивілізації, наука втратила значно більше, ніж відкрито дотепер і так далі.

(*Примітка*: Читач повинен знати, що Платон отримав усну розповідь про деякі наукові досягнення із стародавньої історії від свого прадіда Кріта, який в десятирічному віці почув цю історію від свого діда, (теж Кріта), якому в той час було 90 років. Він же в свою чергу дізнався про це - від великого друга і родича, свого батька Дропіда і Солона. Сам Солон, почув цю історію від єгипетських жерців з храму богині Нейт в Саісі, які з незапам'ятних часів вели записи всіх подій і знали все про Атлантиду.

Критий-молодший каже, що читав записи діда, що його глибоко схвилювала ця історія, і тому він її міцно запам'ятав. Однак, оскільки він своїх записів не вів, то цілком міг забути якісь деталі, або цифри. Якщо Солон записував цю історію прямо з колон єгипетського храму, то він цілком міг зробити якісь помилки, не знаючи досконало єгипетської мови. А Платон цілком міг внести до опису Атлантиди, якісь зміни для своїх цілей, наприклад, для пропаганди своїх політичних поглядів.

І, нарешті, Платон міг переписати ці наукові дані з якихось інших джерел, включаючи історичні та географічні праці різних авторів, свої власні знання і припущення, а також міфи і легенди греків чи інших народів. Тоді не тільки наше завдання, а й майбутніх дослідників ускладнюється, оскільки доводиться вирішувати питання про істинність цих джерел, кінець прим.)

Увічнені в віках

(*П'ята раса на планеті Земля*).

П'ята раса людей, тобто наша цивілізація названа в езотериці - арійською расою, виникла при пізніх атлантах. Як виникала ця раса, ми вже писали раніше, з самого початку, більша частина людей п'ятої раси здичавіла й не змогла використати знання атлантів для свого розвитку. Як не дивно, але внаслідок не продуманих дій атлантів з четвертої раси, наша арійська, п'ята раса розпочала свій розвиток «з печер і лісів». Не маючи зв'язку з Інформаційним полем Всесвіту, (не правильні дії попередників і наслідки для наступного людства. І це при тому, що в печерах Гімалаїв і Тибету, в стані Соматі перебували самі високорозвинені представники минулих цивілізацій, чиї душі, перебуваючи в Тонкому світі, (швидше за все), спостерігали за жителями Землі.

Люди п'ятої раси - арійці, почали розвиватися під Знаком Меркурія. Згідно одних із тлумачень, вона виникла від генетичного родоводу пізніх атлантів. Не дивлячись на все вище викладене, п'ята корінна раса, у своїй масі, не вміє користуватися Інформаційним полем Землі й практично не може спілкуватися з Вищим Розумом. На початку розвитку п'ятої раси, число розвитку по Фібоначчі відповідало n = 8. У цей час, рівень Свідомості деякої маси людства - росло, що дозволило перейти масі Свідомості на рівень n=13 по числу Фібоначчі. Цей рівень - є мінімальним для шкали Квантового переходу Землі. Основна маса людей перебуває на Матриці рівня Свідомості n= 8, що для наступної, шостої раси - буде рівнем тваринного світу. Матриця генетичного коду людства п'ятої раси, становить 46 (44+2) хромосом. Але, наша цивілізація, (як і всі попередні Цивілізації), має свій авангард Присвячених людей, які йдуть поперед основної маси людей. Цих людей на планеті, біля 170

тисяч чоловік і вони мають у своєму ДНК по 48 (46+2) хромосом, що відповідає генетичній матриці, наступної шостої раси. З початку, п'ятої раси й до сьогоднішнього часу, (поки не відкрився новий знак зодіаку), людство народжувалося під енергіями 12-ти знаків зодіаку. Тринадцятий знак зодіаку відкриє новий простір і нові можливості для активації нових генетичних кодів розвитку підвищеного рівня Свідомості людей. Цей приплив нових енергій прийшов на план Землі в грудні. Люди, народжені після 1999 року - є носіями генетичного коду людей шостої раси. Вони мають у своєму ДНК 48 (46+2) хромосом.

У створенні п'ятої корінної раси людей брали участь й інші Співдружності галактичного простору. Як ви вже знаєте, першими з'явилися людиноподібні істоти на Африканському континенті, близько 8 млн. років тому. А перші, майбутні паростки п'ятої корінної раси з'явилися на світло ще в часи Атлантиди - біля одного мільйона років тому. Другу підрасу сучасного людства склали арії з Північно-Західної Індії. В долині Гангу її виникненню сприяла міграція в Північну Індію, попередніх «арійських племен», які назвали свою нову батьківщину Ар'явартою – «країною аріїв». В історичній науці ці племена дістали назву індоарійських. Не відомо точно, якою була міграція індоаріїв до Індії, але вони мали підвищену духовність і розвинутий розум. Завдяки цьому сполученню, ці арійці були високо релігійними людьми. У той час релігія була точна - як наука і управляла всіма справами повсякденного життя. Чисті думки й дружелюбний характер робили цих людей несхильними до фізичних хвороб. Колір шкіри другої підраси арійців був чисто білим з легким золотавим відтінком. Мистецтво й культура досягли високого розвитку. Наука ще не знає, звідкіля і як потрапили арії другої підраси, пятої корінної раси людства на свою нову батьківщину в Північну Індію.

Потім через перенаселеність території, почалося переселення народів індоаріїв - так почався розвиток інших арійських підрас. Збіглі племена аріїв знаходили нові землі, розросталися й згодом забували своїх предків. Між різними відгалуженнями

арійців почалися війни за кращі землі. Крім того, після розвитку своєї цивілізації, арійці вели війни із залишками атлантів від четвертої раси. (*Примітка*: Прихильники расової теорії зараховують світлошкірих «аріїв» і темношкірих аборигенів до різних рас, осмислюють «арійське завоювання Індії» як перемогу вищої раси - над нижчою. На думку ж їхніх опонентів, індоарії - ніяка не раса, а етнічна група чи, що вірогідніше, елітарний прошарок у племінному союзі індоєвропейців, що «харапська культура» в Індії, своїм рівнем не поступалася «індоарійській», тому остання аж ніяк не могла виконати культуртрегерську місію в цій країні). (*Друга примітка*: Культуртрегер - носій культури: освітянин, учитель, місіонер, Людина, яка працює для взаємопроникнення й взаємозбагачення культур. Іноді використовується в іронічному сенсі. У сучасний час культуртрегерами називають «...колонізаторів, які прикривали пригноблення народів загарбаних ними країн, брехливими заявами про насадження там культури»).

Є сучасні вчені, які стверджують, що у наш час на планеті Земля, існують перероджені представники третьої і четвертої корінних рас людства. Наприклад, корінні племена Австралії й Тасманії, а також негроїдні народи Африки - є залишки третьої корінної раси лемурійців. Червоні й жовті народи Землі - це відгалуження четвертої корінної раси атлантів, (а от частина китайців все-таки належить до п'ятої корінної раси). Білі європейські й коричневі індійські народи являють собою підраси п'ятої корінної раси арійців. Треті вчені стверджують, що сучасне людство - п’ята корінна, арійська раса включає в себе сім під рас, з яких поки в наявності є тільки п'ять:

1) - індійці (світлокожі племена),
2) - молодші семіти (ассірійці, араби),
3) - іранці,
4) - кельти (греки, римляни і їхні нащадки),
5) - тевтонці (германці й слов'яни),
6) – шоста раса розпочала своє існування в кінці XX ст.
7) - сьома корінна раса людей повинна прийти пізніше.

Відповідно до теософії, всі людські раси і їх підраси виконують те або інше завдання загальнолюдської еволюції. Коли одна раса закінчує свою місію, (після багато міліонного, підготовчого періоду), планета Земля знову починає заселялася «хвилевими періодами», новою, наступною расою. І це завжди поєднується з переходом людської цивілізації на новий щабель розвитку. В той же час, нова раса може частково «накладалася» на попередні раси, це нормальний закон накладення рас.

Розвиток п'ятої корінної раси протриває ще багато часу. Зараз розпочалася світова, континентально-кліматична перебудова Землі. Після корінних змін клімату, стануть доступні нові землі, які заселяться представники шостої корінної раси людей. За законом накладення рас - арійці, а також залишки підрас третьої і четвертої корінних рас: (фізично змінених атлантів і лемурійців), будуть ще довго співіснувати нарівні із шостою корінною расою людства. Як сьогодні, європейські представники п'ятої корінної раси арійці, благотворно впливають на «залишки» народів третіх і четвертої корінних рас, так й у майбутньому представники шостої корінної раси будуть впливати на народи п’ятої і інших корінних рас людства.

Люди рівні у правах, але це не означає, що вони однакові, або схожі одне на одного з точки зору фізичних чи розумових здібностей, талантів тощо. Людина – це розумна істота, яка має волю, дар мислення, здатна виробляти знаряддя праці та може свідомо користуватися ними. У людини - як індивіда розрізняють біологічні та соціальні якості. Біологічне, (в людині, яка є частиною матеріального світу) – є наявність тіла, органів чуття, природної фізичної сили та інших якостей. Соціальне в ній - це взаємозв’язок людини і зовнішнього світу. Без біологічного змісту людини, не можна охарактеризувати її соціальні якості. Проте самі біологічні якості в людини не визначає її - як особистість. Сучасна особа – бере активну участь у громадсько-політичному та національно-патріотичному житті свого суспільства. Сучасна людина — це стан душі, мислення. Воно досягається шляхом завзятого навчання, роботи над собою.

Старша раса

У дуже багатьох переказах нашого людства згадується про якусь старшу расу, що колись населяла Землю. Більшість західноєвропейських народів називали їх ельфами, скандинави - альвами, кельти - сидами, бретонці - корригаями, слов'яни – дивами. Залишилися про цей загадковий народ і матеріальні свідчення. Так хто ж вони, ця старша раса, або старші жителі Землі? Звернемося до археологічних знахідок. Уже у нас час, в Альпійських горах, у зоні вічної мерзлоти вченими був знайдений заморожений труп чоловіка. Завдяки тому, що тіло постійно перебувало при мінусовій температурі, воно відмінно збереглося. Як думають учені, це був чоловік у віці близько 40 років, що змерзнув на гірському перевалі... десятки тисяч років тому. Його одяг, взуття й особисті речі не вдалося ідентифікувати з жодною з відомих культур. Дивувала й зовнішність покійного: він був напрочуд пропорційно складний з ідеально правильними рисами обличчя, з'ясували за комп'ютерним моделюванням. Але саме разюче виявилося те, коли за допомогою сучасної техніки вчені обстежили його кісткові тканини, (на фото).

Незважаючи на те, що йому в момент смерті було близько 40 років, його кістяк перебував ще на стадії формування, як у сучасного шістнадцятирічного підлітка. Зіставивши ці дані,

експерти прийшли до висновку, що досягти зрілості він повинен був у віці 100-120 років, а жити до 500 р. Мабуть, саме тоді вчені всерйоз задумалися над древніми легендами про старшу расу людей.

Порівнюючи описи старшого народу в легендах і міфах різних культур,виявили надзвичайну схожість. По-перше, старша раса відрізнялася від людства високим ростом: це гіганти, як кельтські сиди й індійські гандхарви, або навпаки, малі, як ельфи й скандинавські альви. Але в кожному разі вони були стрункі, витончені й дивно гарні. По одним легендам вони відрізнялися довголіттям - жили від 500 років і більше. В інших міфах, старшу расу зовсім наділяли безсмертям. До речі, діти в їхньому середовищі народжувалися дуже рідко. Виходить, що цій расі була необхідна «підпитка» від інших народів, (про це трохи нижче).

Селилася старша раса подалі від людей, наприклад у печерах, усередині порожніх пагорбів, у густих лісах, на відокремлених островах. Сиди та інші представники старшої раси були гарними майстрами: їхні вироби багаторазово перевершували по красі і якості предмети, що виготовлялися руками людей того часу. Наприклад ельфи славилися як чудові ткачі.

У міфах абсолютно всіх культур старша раса наділяється вродженими магічними здатностями. До того ж їхні сини й дочки відрізнялися незвичайними талантами в музиці, співі й танцях, В Індії подібна музика й по сей день іменується «мистецтвом гандхарвов», а мелодії ельфів, що обожнювали водити хороводи при місячному світлі, змушували танцювати навіть «неживу» природу. Світ альвів, (ельфів) описувався фізично реальним, (тому що по легендах люди попадають туди й повертаються звідти живими). Таке подання про альвів, (ельфів) дійшло навіть до Середньовіччя, залишилося відбите в мові, куль-

турі й генеалогії.

Незважаючи на те, що старший народ жив відособлений, він мав численні контакти з людьми, про що збереглася безліч свідчень як у легендах і міфах, так у середньовічних хроніках. Взаємини двох розумних народів, (старшої раси і людей п'ятої раси) складалися по-всякому. Часто старший народ виступав у ролі наставників, що навчали своїх «братів менших», п'яту расу - різним мистецтвам і магічним прийомам. Нерідко його представники обдаровували людей чудесними предметами, пророкували майбутнє, або ж наділяли їх суперздатністю.

Так, в Англії дуже популярна легенда про Томаса Лермонте, (до речі це далекий предок великого поета Михайла Лермонтова) і королеву ельфів. Побувавши в неї в гостях, Томас отримав в дарунок ясновидіння й заворожливе красномовство.

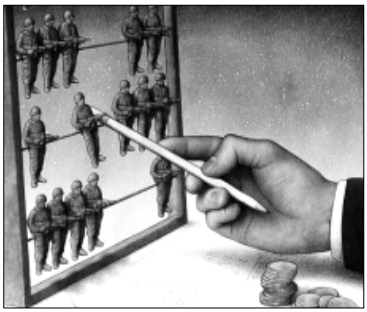

У всіх легендах присутні ствердження, що представники старшої раси крали людських дітей, залишаючи часом своїх. Цей древній «обмін» дітьми не можна розглядати як прояв ворожості. Через низьку народжуваність старша раса постійно мала потребу в припливі свіжої крові, (про що ми вже казали) тому, що їх раса була приречена на вимирання. Між людьми старшої раси і народом того часу, траплялися навіть шлюби. Від них народжувалися діти, що володіли довголіттям і безліччю супер властивостями. Ставши дорослими, вони нерідко ставали правителями або великими мудрецями, як наприклад легендарний ірландський провидець Фін, що в III ст. н.е. очолював загони воїнів, що жили в лісах і присвятили себе війні й полюванню.

У слов'ян згадується про «дивів» або «само дивів» в «Словах», це повчаннях проти язичества й навіть в «Слові про ….» де: «дів кличе нагору древа», ця назва походить від «диво, само диво, чудо». На жаль, до приходу християнства міфи й легенди в слов'ян не записувалися, тому про «само дивів»

залишилося набагато менше свідчень, чим про сидів, ельфів і гандхарвів. По легендах, диви могли літати, у тім же «Слово про полк Ігорова» писалося: - «… уже врежеся дів на землю». Великим талантом дивів було вміння знаходити воду - видимо, вони були першими лозоходцями на Русі. Ще диви вміли лікувати, пророкувати, тощо. До людей - ставилися дружелюбно, допомагали сиротам. Однак якщо діва образили, він міг жорстоко покарати, навіть убити одним своїм поглядом.

У 1920-х роках XIX ст., мандрівник Михайло Бєлов, що вивчав глухі куточки Уралу, стверджував, що місцеві жителі глибоко вірять в існування диво людей, які живуть у гірських печерах, а старі люди навіть спілкувалися з ними. Часом вони у селах розповідали селянам про те, що робиться у світі. Бєлов спочатку хотів назвати такі розповіді «Бабкіними казками», але потім зміркував, чи не дивно, що мешканці гірського села, повністю відрізаної від миру, прекрасно інформовані про події і зміну влади в Росії й про те, хто й коли приходив до влади, чого хочуть її вожді, імена та прізвища закордонних керівників в інших країнах, тощо.

При серйозному підході до теми покладатися на одні лише міфи і легенди було б нерозумно. На наше щастя, до наших днів дійшли й кілька матеріальних свідчень культури старшої раси. У Англії, (ланкастерському музеї) зберігається чаша XII ст. н.е. Як відзначають дослідники, у той далекий час англійці ще не мали технологій, які дозволили б їм зробити подібну річ. У найкращому разі, цей предмет міг з'явитися тільки через 500-700 р., коли ковальська справа й гравірування по металу значно просунулися вперед. Однак фізико-хімічний аналіз показує, що чаша зроблена саме в XII столітті, причому її історія має безпосереднє відношення до людства старшої раси.

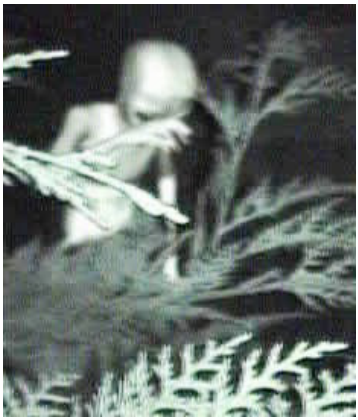

Відповідно до чаші, було зроблено опис, як селянин, пізно ніччю повертаючись із гостей, ішов уздовж пагорбів. В одному з них він побачив світло і відкриті двері в середину землянки, далі почув звуки музики й спів. Коли він заглянув усередину, то побачив бенкетуючих за столом, всі вони були молоді й незвичайно гарні люди. Побачивши гостя, компанія піднесла йому чашу з вином. Одержавши дорогоцінний кубок в руки, селянин, недовго думаючи, кинувся навтьоки. За ним погналися ті дивні люди, але селянин виявився моторніше і втік. Через деякий час, у селянина цю чашу побачив багатий лорд й, уразившись її красою, відібрав. Потім він підніс чудову чашу в подарунок королеві. Чаша довгий час передавалася в спадщину англійськими монархами, а потім потрапила в музей.

Інша дивна знахідка була зроблена на території України: гральні, (ворожильні) кості, вік за яким вони були виготовлені, сучасні вчені назвали 17 тисяч років тому. На цих костях з ювелірною точністю нанесено місячний календар, аналогом якому можуть бути лише сучасні астрономічні календарі. Учені не сумніваються, що цей календар є свідченням існування старшої раси, оскільки напівдикі племена кочівників, що населяли в той час територію сучасної України, не мали ніякого уявлення про астрономію. Хто ж вони, люди старшої раси? Фахівці вказували самі різні гіпотези про те, ким же насправді були представники старшого народу, ніхто на сьогоднішній день чіткого уявлення не має. Існує декілька версій, *одні* схиляються до думки,

що це були люди, які із самого початку пішли не по технологічному шляху розвитку, а по шляху єднання із природою. Цим і порозуміваються їх уроджені екстраординарні здатності, а також прагнення жити подалі від населених пунктів, серед гір і лісів. Біологічно ельфи, диви й сиди нічим від простих людей не відрізняються, зовнішньо – вони мали певні відмінності. Від шлюбів з ними цілком могли народжуватися діти з відмінними якостями. *Другі* налаштували гіпотезу, що це був все-таки трохи інший вид розумного життя на нашій планеті. Науково доведено, що неандертальці й кроманьйонці, це були зовсім різні види живих істот, хоча й дуже близькі. Те ж саме можна припустити у випадку народу старшої раси.

Третю версію висунув відомий учений, автор нашумілого фільму «Спогаду про майбутнє» Эрих фон Деникен. На його думку, народ старшої раси - це інопланетяни з інших галактик, що оселилися на Землі. Втім Деникен також допускає, що це могли бути й останні нащадки від шлюбних союзів між прибульцями й землянами. Куди пішов народ старшої раси?

Приблизно до XVII-XVIII століть свідчення про зустрічі із представниками народу старшої раси почали припинятися. І якщо до того часу, кожна третя середньовічна легенда оповідала про них, то потім про їх геть-чисто забули. Зробилося враження, що на Землі їх більше немає. Куди ж вони могли дітися? В англійських переказах розповідається про чарівну країну Аваллон, куди пішов народ старшої раси. Більшість експертів погоджуються з тим, що народ старшої раси просто асимілювався з людьми п’ятої раси, оскільки через низьку народжуваність не зміг підтримувати свою самобутність.

Четверта версія полягає в тому, що цей народ «перейшов» до паралельних світів, що він жив і продовжує жити в

іншому вимірі. Паралельні виміри - є їхньою батьківщиною, а на Землі вони з'являлися лише зрідка по своїм, не дуже зрозумілим для нас справам. На підтвердження цього фахівці приводять численні легенди про країну ельфів, де час тече по-іншому. Нерідко землянин, погостювавши серед народу старшої раси всього пару днів і повернувшись додому, довідається, що пройшло вже десять років. Так що до здатностей старшого народу можна додати й можливість подорожувати між світами.

Як не дивно, але в наш час є люди, які всерйоз переконані в тім, що вони є носіями крові народу старшої раси. Ці люди навіть організували свій клуб, члени якого розкидані по різних містах ближнього зарубіжжя, однак кістяк клубу перебуває в Криму. Вони затверджують, що мають трохи інший склад крові, чим у звичайних людей. Деякі лікарські препарати діють на них по-іншому, або взагалі не діють. Своїх одноплемінників, «нащадки» старшої раси шукають по одним них відомим ознакам, які тримають у секреті, повідомляючи лише, що судять по ряду рис зовнішності, а також по відповідям на деякі питання.

Тепер ми хочемо розповісти про саму *неймовірну версію* – прихильники цієї версії стверджують, старша раса, це одна із гілок представництва інопланетного людства, яких агресивні сили примусили покинути рідну планету. До добра це, або до худу, покаже час. Вам чудово відомий вислів «галактична колонізація», коли керуючи своїм простором, армада кораблів з інших планет, переміщаються з планети на планету, намагаються контролювати галактику. Є дуже цікавий принцип Фермі, прибічники цього принципу стверджують, що вченим відомо про здатність життя на інших планетах, де поширюються екстремальні умови та обмеженість ресурсів, тому слід сподіватись, що розвинута позаземна цивілізація буде шукати нові ресурси

та розпочне колонізацію космосу. На питання, скільки часу потрібно для колонізації галактики? Декілька авторів дали свої оцінки, що для колонізації всієї галактики, необхідно від 5 до 50 мільйонів років, це відносно мізерний проміжок космічного часу. Проте опоненти принципу Фермі вважають, що у зв'язку із відсутністю доказів на користь інопланетної колонізації, людство нашої планети є єдиною технологічно розвиненою цивілізацією, як мінімум в нашій частині Чумацького Шляху. Для вашого ознайомлення, надаємо коротку інформацію про космічні цивілізації. На фото один із представників інопланетного розуму, які потерпіли катастрофу на нашій планеті.

Професор Говард Сміт, провідний астроном Гарвардського університету припустив, що навіть якщо інопланетний розум з'явиться на нашій планеті, встановити з ним контакт буде дуже важко. І причин на це дуже багато:

1). Альдебаранці - надзвичайно розвинена цивілізація, яка може перетворювати один вид матерії в іншій, що рівно сильно безмежним ресурсам, володіє великими знаннями про всесвіт. У контакт вступають вкрай рідко, практично ніколи, по своїх причинах, зрозуміти які, нам не вдається.

2). Альфа-центаврійці - цивілізація, що перебуває приблизно на рівні розвитку середньовічної землі. Цих прибульців

на нашій планеті сприймають щось на подобу бісів. Людство повинно навчитися згуртовуватися проти спільного ворога, це стає очевидним, коли невідомі інопланетні загарбники, налаштовані лише на знищення. Всі сили, уся техніка, уся людська сміливість та розум повинні працювати на повну перемогу, щоб зупинити подібних винищувачів.

3). Андромедіанці включають 2 типи гуманоїдних істот: *Перший тип* – «Кавказький», що варіюється від так названого «Нордичного типу» (блондини, блакитні очі, світла шкіра) - до «Середземноморського» (волосся: від світлих - до коричневих відтінків, очі: від сірих - до коричневих, шкіра: переважно засмагла). *Другий тип* – «Східний», з темними волосами, темними азіатськими очами, з кольором шкіри: від блідо - до темно-коричневого.

4). Веганці - цивілізація, що стоїть приблизно на одному рівні розвитку із Землею, багата коштовними та корисними ресурсами. Вони готові до спілкування з землянами, можуть поділитися ресурсами, на вигідних обом сторонам відносин. Ця цивілізація потребує донорської та генетичної підпитки, і через розходження в сприйнятті, обумовлених фізіологією людини, на встановлення контакту піде багато часу, більше 100 років. Однак, відповідно до іншої класифікації інопланетних цивілізацій, є ще цивілізація альфа Ліри , названа в інформації Стива Вингейта, як Веганами або просто – Вега. Альфа Ліри мають головну планету в системі Єліри, що називається Дотуме (або Дотуми). Усього ними колонізовано 6 систем й 17 планет. Вони входять у КМ (Коаліція Мадар) і КІН (Галактична Федерація).

5). Галактична Федерація створена більше 4,5 млн. років тому, для того щоб запобігти вторгненню злих сил з інших галактик, які хочуть правити нашою Галактикою. Зараз Галактична Федерація включає більше 200,000 різних зоряних націй, конфедерацій і союзів. Приблизно 40% з них це гуманоїди, а інші – мають різні форми життя. У Галактичній Федерації існує документ, під назвою «Головна Директива», що забороняє втручатися в розвиток інших цивілізації, якщо ті не попросили

про допомогу. Донедавна це стосувалося й Землі. Позаземні цивілізації, які відвідують нашу планету, схоже, дуже турбує розвиток і поширення на Землі ядерної: зброї та енергетики. На фото представлені прибульці різних космічних цивілізацій.

6). Гібриди (hybrid). Майже всі типи цих прибульців відрізняються більшим інтересом до біології людини: розвиток, розмноження, генетика тощо. Дуже часто очевидці або жертви викрадень описують медичні експерименти на репродуктивних органах людей. Деякі розповідають про те, що їх примушували

вступати в міжвидові сексуальні зв'язки. Іншим же показували ембріони або немовлят, що з'явилися в результаті подібних контактів між людьми й прибульцями. Наміру: експерименти по продовженню своєї інопланетної цивілізації.

Думки, що Гібриди були створені представниками Сірої цивілізації, розходяться серед наших дослідників. Є інші думки з приводу того, що створюється новий вид Гібридів, так звана «переважаюча раса», де комбінуються кращі якості людини й представників Сірих. Можливо, вони хочуть переселити групи людей на далекі планети, тому що наше суспільство стало на шлях до самознищення.

7). Древні рептилії Землі. Ми дамо вам інформацію без своїх коментарів, Ласерти стверджують, що їхня цивілізація відбулися (створилася) від місцевих ящірок шляхом природної еволюції рептилій, і живуть вони на Землі мільйони років. Далі за їх визначенням: «Нам поклонялися Єгиптяни й Інки. Християни називали нас «злісні змії». Ми - аборигени Землі, у нас є колонії в сонячній системі. У нас є древній символ - блакитна змія з 4-мя білими крилами на чорному тлі, а ще більш розповсюджений - дракон у формі кола з 7-ю білими зірками посередині на блакитному тлі. Дракон означає Землю, а 7-мь зірок - наші колонії на Місяці, Марсі, Венері й місяцях Юпітера й Сатурна. Дві з них уже не використаються. У глибинах нашої галактики, на величезній відстані від Землі, люди інших планет ведуть кровопролитну війну з расою рептилій. Єдине місце, де можна вижити після військової поразки, це ваша планета».

8). Зоряні мандрівники – це цивілізація, що кочує у Всесвіті від галактики – до галактики. Вони схожі своїми діями на - цивілізацію Веганців, володіє високо технологічними знаннями і йдуть на контакти з іншими цивілізаціями, охоче укладають угоди, але ці угоди ненадійні. Раді своїх інтересів, вони можуть обдурити землян. Все що вони хочуть зробити, повинно нести відповідь, вигідно чи не вигідно для їхньої цивілізації.

9). Зета-ретикули – цивілізація інопланетян із зірки Зета, дуже розвинуте суспільство. На їх планеті вичерпуються всі

природні ресурси, їхні плани, покинути свою замучену планету й оселилися на нашій Землі. Їхнє завдання – створити нову гібридну расу із зетів і людей. Вони прилетіли на нашу планету дуже давно, побудували свої бази під землею і під водою, є база в пустелі Гобі. Почали створювати перші гібриди людей, про це стало відомо з 1950-х років. Їхня планета Немезида, рухається до Землі для перекачування земних ресурсів, це нова 10-я планета на окраїні Сонячної системи. Вони підкоряються Оріонцям. У древні часи були відомі як гобліни й ельфи, (див. два малюнки).

Відповідно до класифікації інших вчених: Цивілізації «Зета-ретикулін» - не існує. Більшість американців глибоко переконані, що цивілізація Greys (Сірі) - це і є «Зета-ретикулянів», але інша гілка.

(*Примітка:* Насправді Марджорі Фіш помилилася й неправильно розшифрувала зоряну карту Бетті Хилла. Цивілізація «Сірих» не мають відносин до «Зети-ретикулів», це вид із системи Сиріуса. Напрямок «Гобліни» - це зовсім інша цивілізація з іншої галактики, до речі, це саме вони відповідальні за явище, відоме як animal mutilations, тож до «Сірих» ніяких відносин не мають).

10). Марсіанська раса, (цивілізація) набагато старше людської раси на планеті Земля, але вони у свій час не дослухалися до порад Космічного Розуму. Коли вони отямилися, було пізно, у процесі еволюції марсіани, внаслідок військових дій, варварського гноблення планети, конфлікту серед їх суспільства, повністю зжили свої залози, які відповідальні за зв'язок з Космосом. Спроби відтворити їх генетичним шляхом за рахунок інших цивілізацій, ні до чого не привели. Проблема марсіан полягала в тому, що без використання так званої Меркаби, цивілізація може розвиватися до певного, досить низького, рівня. А потім вона опиниться в тупику.

(*Примітка*: Меркаба в розумінні древніх Єгиптян, переводиться як колісниця Душі й тіла - крізь простір часу і виміру. З'єднавши з нею свою свідомість, набуваєш здатності подорожувати в часі, спілкуватися з іншими суб'єктами на енергетичному рівні, тощо. У нашому розумінні Меркаба - це «не стандартний» НЛО який здатний на все. На малюнку - його найпоширеніша форма, її можна бачити на екранах моніторів за допомогою чутливого встаткування. Більш детально, ви зможете дізнатися у інших авторів, наприклад із книги Друнвало Мельхисидека «Древня таємниця квітки життя 1-2 том»).

Подібні польові форми Меркаби перебувають навколо людей і їх речей, навколо планет, навколо всього Космосу.

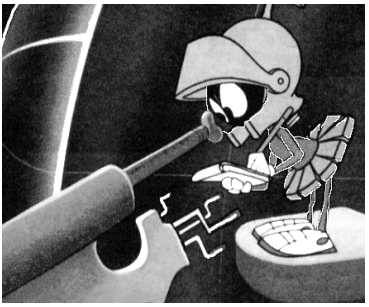

Марсіани побачили, що їх технократичний світ досяг таких вершин, що просто знищив екологію на Мар-сі й перетворив їх у свій придаток. Біологічні захисні властивості організму марсіан вже не працювали внаслідок деградації. Тоді почалася боротьба, яка тривала мільйон років, - уже за існування раси. У результаті, на сьогоднішній день, тільки у тривимірному вимірі Марса залишилося життя у вигляді бактерій і примітивних форм життя, що зуміли адаптуватися на мертвій планеті.

На інших вимірах Марс завжди був ненаселений. А частина марсіан, що зуміли побудувати зовнішню Меркабу, спробувала оселитися на нашій Землі, але це у них не вийшло. Тепер, частина нащадків марсіан, генетично змішалася з цивілізацією «Сірих», а інші частини - асимілювали в інших расах, зокрема із цивілізацією Хибру і заселили пояс Оріона й в основному в Альніламі. Цивілізація «Сірі» спробувала відтворити в собі колись загублені властивості (залози), але це поки не принесло позитивних результатів. Тоді «Сірі» почали використовувати людство Землі, як сировинну базу для своїх генетичних дослідів. А людство планети Земля обране через те, що ми перебуваємо на самому початку розвитку й поки не догадуємося, чим володіємо (у широкому розумінні). Як проходили контакти з представниками цивілізації «Сірих» з однієї сторони і окремими керівниками держав на планеті Земля з другої сторони, ми напишемо у сьомому розділі.

11). Неонатали, ця цивілізація схожа одночасно й на «Сірих» і на «росувеллівців». Вони багато в чому нагадують людей, а точніше - новонароджених дитинчат, (бо мають розміри дитини у віці до місяця), звідси і їх назва. Відповідно до землян вони копіюють поведінку і наміри цивілізації «Сірих».

12). Нордична цивілізація. Можливо, вони могли бути нашими далекими предками, які давно переселилися на іншу планету у ті далекі, стародавні часи. Цивілізація Нордів перебуває у конфлікті із «Сірими», - вони виступають проти них, тому що «Сірі» втручаються в розвиток людства на Землі. Іноді їх називають «блондинами», або «високими». Наміри Нордів: земляни, що ввійшли в контакт з ними, говорять, що Норди спостерігають за еволюцією людства на Землі, зберігають нашу культуру і не втручатися в наш розвиток. В той же час, Норди вже не один раз приходили на допомогу землянам у скрутну годину.

13). Раса, (цивілізація) «Древніх» їхня епоха, як і люди, неповторні. Кожна має свій характер, тільки їй властиві риси. Віддаленість древніх цивілізацій від нас у часі і просторі не дозволяє в точності відтворити їхній вигляд, реально відчути подих життя, до кінця усвідомити їхні стремління. Ми знаємо тільки те, що вони ставляться до людей украй холодно, а іноді з великою ворожістю. Наміри: Їх абсолютно не цікавлять знання й досягнення нашої цивілізації. Розповіді тих, кого викрадали «Древні», розповідають про варварські медичні експерименти. «Древні» часто супроводжують «Сірих», як би виконуючи роль керівників або доглядачів. У них спільні цілі і наміри.

14). Росуеллівці. Завдяки подіям у Росуеллі цей тип інопланетян добре відомий землянам, але зустрічаються вони не так часто, як «Сірі». По іншій класифікації інопланетних цивіліза-

цій, у Росуеллі загинув все-таки типовий Грэйс, можливо представник іншої, немарсіанської раси «Сірих». Команда космічного корабля «Росуелівців», що зазнала катастрофи біля міста Росуелл (Нью-Мексико, США). По різних відомостях, їх було не більше 4-х

осіб. Ми знаємо, що американські військові медики підлікували «Росуэллівських» інопланетян після аварії й займалися вивченням їхньої фізіології. На фото ви бачите інопланетянина Мартіна, який подружився в 1988 р. з родиною Стіва, що проживає в Sunnyside (Washington). За словами Стіва, він був досить приємний і товариський хлопець.

15). «Сірі» (Greys) - ця цивілізація із системи Сириуса, планети Зоннери, які дуже давно втекла від геноциду «Тіонців» і влаштувалася жити у паралельному вимірі на планеті Земля, на Місяці, Марсі, тощо. Вони мають підземні бази на інших планетах, але вже в іншому вимірі, наприклад у сузір'ї Оріона колонізували 3 планети. Нині Greys є цивілізацією, яка контролюються Тионцями – розпорядниками.

(*Примітка*: До складу розпорядників входять Зоннерійці (планета Зоннери, планета Тйо і планета Майстрів із системи Сириуса). Один з Grays розбився об нашу землю в другій половині 20 століття, їх корабель зазнав катастрофи з невиясненних причин. Саме розкриття цього факту, було відтворено у кінофільмі «Розкриття прибульця». Як ми уже зазначали у нашій книзі, саме перші фараони Єгипту були представниками із цивілізації Greys. Зверніть увагу на будову черепної коробки грейсов і представте можливу конструкцію головного убору для покриття такої голови. Тепер згадаєте зображення фараонів на древніх Єгипетських фресках, і конструкцію їхніх головних уборів. Додаткову інформацію про цих прибульців ми дамо в сьомому розділі.

16). Сириусяни - цивілізація із крайньою недостачею природних ресурсів, що привело до малої чисельності населення, вони зараз на грані вимирання. Їхні відмінні риси: вони дуже легко встановлюють контакт із іншими цивілізаціями завдяки особової телепатичної здатності, причому вони затверджують, що цією здатністю може опанувати будь-яка цивілізація, але на це потрібно певний час. Сириусяни готові до співробітництва з землянами і надати нам певні технології, зробити перенавчання землян, в обмін на наші природні ресурси.

17). Цивілізації Плеяд. В системі Плеяди, по мимо цивілізації Лиріанців з планети Эрра (системи Альціон) і планет системи Тайгета, у Плеядах є ще дві цивілізації, одна із яких – карлики, що входить у Чорну Лігу як об'єднання цивілізацій, вони протистоять Галактичній Федерації і Конфедерації Мадар. Додатково у Чорну Лігу входять: Ліра, Арктур і Сиріус.

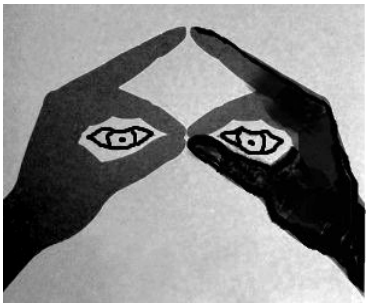

18). Сузір'я Ліри. У цивілізації сузір'я Ліри, головну планету звуть – Дотума. У Лірі колонізовано 6 зоряних систем і 17 планет. Друга за значенням (можливо) у сузір'ї Ліри – є система Веги, (альфа Ліри). Населення Лиріанців - спілкуються телепатично. Цивілізація Лиріанців розселилися в Плеядах, Гіадах, Тау Киті, Эпсилон Эридані та Ригель в сузір'ї Оріон. Також вони живуть на Землі – хінді. З часом населення з Ліри переселилися на Мальдек, п'яту планету системи Сонця, після руйнування цієї планети, вони оселилися на Землі в паралельному вимірі.

19). Цивілізація системи Оріон, це високі й довгоносі особи. Як не дивно, але вони через своїх представників насаджують (і підтримують) на Землі грошово-кредитну систему. Входять в співробітництво із Драконіанами. Про цю цивілізацію ми мало що знаємо.

20). Раса Цэнтуріанів знаходиться в Сузір'я Центавра: Проксима Центавра, Альфа Центавра на відстані від 4,3 до 1000 світлового років від планети Землі. Форма їхнього життя: гуманоїдний і рептоідний види. Більш детальна інформація відсутня.

21). Як не дивно, але ми повинні віднести сюди і Чупакабрів (chupacabras). За твердженням деяких дослідників, чупакабри у вигляді тупикової гілки – тварин, стали відвідувати нашу Землю зовсім недавно. Однак їхня дивна подібність із химерами й горгульями в готичній архітектурі дозволяє припустити, що вони відвідують (перебувають) на Землі вже дуже давно.

Вони обережні й полохливі, але жорстокі, як дикі хижаки. Існує теорія, що вони - є результат невдалого генетичного експерименту невідомої інопланетної цивілізації. Інша теорія, до речі, затверджує, що чупакабри - це невдалий експеримент, який вже провели на планеті Земля. Але хто це зробив, ми не знаємо, є припущення, що внаслідок схрещування інопланетних і людських генів – вийшов цей невдалий експеримент.

Уперше в сучасній історії чупакабра з'явилася в Пуерто-Рико, у районі розташування надсекретного військового об'єкта Пентагона. Цей об'єкт мав один із напрямків роботи по спеціалізації експериментів в області біології. Тому багато дослідників схиляються до думки, що чупакабра не є тупиковою гілкою одної із інопланетних цивілізацій. Це «дослідні» звірі гуманоїдного вигляду, (або звіроподібні гуманоїди), які з'являються невідомо звідки й невідомо куди зникають.

22). Эриданяни – це вороже настроєна цивілізація, що намагається воювати практично з усіма, з ким у них не встановлені торговельні відносини. Співпрацювати з Эриданянами, дуже важко, оскільки вони всіляко намагаються виманити по більше вигоди для себе.

Висновок: Керівники найбільших світових держав планети Земля змушені забути про розбіжності і об'єднатися, щоб дати відсіч окупантам Землі - інопланетним загарбникам. Для початку потрібно зруйнувати найближчу базу прибульців, яка розташована на Місяці, бо це пряма загроза Землі.

«Інші» люди

На початку 21 ст. входить в обхід назва «Інші люди». Всі нові історії про народження дітей у зоряних пар за допомогою сурогатних технологій займають перші сторінки світської хроніки сьогодення. А скільки людей, використавши процедуру екстракорпорального запліднення (ЭКО), стали батьками, уже й не порахувати. Нам би радуватися: що медичні технології просунулися так далеко, що наука може не тільки обійти заборону природи на продовження роду в частині людства, але й запрограмувати долю дитини, започатковану в пробірці. Адже навіть учені не заперечують, що дата й час зачаття багато в чому визначають майбутнє людини. Але у всякої медалі є зворотний бік: діти, породжені за допомогою сучасних технологій, по ряду параметрів відрізняються від тієї частини популяції, що була зачата природним шляхом.

Стрибок у розвитку науки дає людям можливість мати дітей, незважаючи на здоров'я, вік та інші протипоказання. Більш того, на підході нові технології, що дозволяють лагодити ДНК батьків за допомогою генів третьої людини, також можна розрахувати найбільш вдалий час зачаття - у пробірці. Як відомо, ідея зачаття людини поза половим актом хвилювала вчених з незапам'ятних часів. У своєму трактаті De Natura Rerum, Парацельс писав: «Людські істоти (гомункули) можуть з'являтися на світло без природних батьків». Легенди про гомункулів з пробірки розбурхували розуми у всі епохи людства. Саме звідси беруть корінь такі казки, як «Дюймовочка», або «Хлопець-з-пальчик», «Снігурка» де подружня пара або самотня жінка не можуть мати дітей, поки чаклун або чаклунка не дадуть їм зернятко, або щось подібне. Казки - казками, однак, у свідомості людства фантазія пішла далі. Якщо можна регулювати сам

момент зачаття, то чому не програмувати його час? Адже якщо вірити астрологам, життя людини визначається всього трьома датами:

- це зачаття, коли батьків захищає Місяць;
- народження дитини – це Сонце;
- смерть людини – це Сатурн.

Місяць у цій тріаді надзвичайно важливий. Він контролює багато земних процесів, у тому числі жіночу фертильність й ембріогенез. А це означає, що із самого зачаття, всі ми перебуваємо під впливом космічних факторів.

З фактом важливості надати зачаття в пробірці не сперечається й офіційна наука. Існує реальний зв'язок життєвого потенціалу майбутніх живих систем з роком і місяцем формування ембріона, - говорить доктор біологічних наук, професор Едуард Костецький, завідувач кафедрою біохімії, мікробіології й біотехнології Школи природничих наук Далекосхідного федерального університету: «Живі клітини є рідинно-кристалічними комплексами. Вони міняють свою конформацію під дією різних факторів, у тому числі таких, як температура, електричне, магнітне, електромагнітне випромінювання, силове поле космічного простору тощо. Такий вплив найбільше ефективно проявляється на стадії формування ембріона після запліднення й характеризується певною циклічністю, пов'язаної з постійно діючими силовими полями космічного простору. Ефективність таких полів обумовлена розташуванням речовини в нашій Галактиці й, імовірно - планет Сонячної системи. Сформований на першому етапі рідинно-кристалічний структурний кістяк кліток стає матрицею для подальшого росту й розвитку органів і тканин і як вихідна матриця, надалі не може бути змінений. Саме тому життєвий потенціал майбутньої живої системи в значній мірі стає залежним від часу початку формування ембріона. «Відгадав» найкращий момент зачаття, за допомогою ЭКО можна пробувати домогтися народження унікально здорових і розвинених дітей». Астрологи підкреслюють, що найвідоміші історичні особистості були зачаті в момент високих піків у все-

світньому енергетичному ритмі, тому сприяло незвичайне розташування планет. Питання: чи значить все вищесказане, що людство підійшло до того, щоб планувати появу ідеальних дітей? Як не дивно, відповідь негативна. Тому, що у всій цій історії не врахований ще один компонент - енергетична сутність майбутньої дитини. З погляду науки, цей компонент несуттєвий, точніше, «мовби не існуючий», але спробуйте відмахнутися від нього, (від людської душі). А скільки важить людська душа? Ще у 1906 р. доктор Дункан Макдугалл з американського штату Массачусетс провів ряд цікавих експериментів і з'ясував, що душа людини має вагу і, коли вона покидає тіло у момент смерті, то вага фізичного тіла - зменшується. Різниця у вазі тіла до смерті і після смерті дає величину ваги самої душі. Наприклад, у одного з пацієнтів вона склала 21 грам…..

Вважається, що наша духовна сутність народжується в люблячих один одного батьків через їхню безпосередню близькість, і тоді при зачатті вона одержує захист їхнього роду. Енергія біополя чоловіка й жінки в момент зачаття захищає світлу сутність їхньої майбутньої дитини. Саме тому такі взаємини сакральні й священні у всіх релігійних традиціях. Сам процес зачаття астрологи порівнюють із народженням зверх нової зірки: коли сперматозоїд з'єднується з яйцеклітиною, відбувається «закручування стрілки - проти обертання Землі. Цей момент і є народження нашої монади, що з перших днів свого існування отримує умовну назву «космічного маяка». З погляду кармічної астрології, внутрішньоутробне зачаття, абсолютно непорушне й дуже важливо, щоб між дитиною й мамою з перших днів його існування в утробі встановився зв'язок, коли жінка краще лікарів знає, що турбує її майбутню дитину. Такі діти, як правило народжуються здоровими як фізично, так і ду-

ховно. Коли ж з'єднання сперматозоїда і яйцеклітини проходить «механічно у пробірці», без участі біополів люблячих батьків, а потім дитина виношується чужою жінкою, ніякого духовно-енергетичного зв'язку з батьками просто немає.

З точки зору біохімії й фізіології питання бездітності вдається вирішити, зачаття у пробірці відбулося, майбутній організм почав рости й розвиватися. Але яка душа в нього поселиться, яка сутність прийде в наш світ, - невідомо. Авестинська астрологія вважає доведеним, що дії по клонуванню, вважаються як гріх, і рано або пізно «заражена» родова галузь, на рівні Всесвітнього інформаційного банку даних - відтинається.

І як би критично ми не ставилися до таким кармічних теорій, протягом сторіч існувало й діяло незрозуміле нам природне ембарго на «виробництво» потомства людей в пробірці. Медики говорять, що й зараз повністю здорові пари найчастіше не можуть мати дітей і пояснень цьому немає, щось космічне впливає на цей процес. Народженні в пробірці, найчастіше це потенційно слабкі, безвладні істоти, що у майбутньому будуть багато й важко боліти, навряд чи зможуть мати власних дітей. З другої сторони вченим не зрозумілий фактор явної, або скритої агресії у цих людей.

Зараз на Землі живе вже більше чотирьох мільйонів людей, зачатих за допомогою допоміжних репродуктивних технологій. Їхнє число множиться з кожним днем. Чи можна говорити про ціле покоління штучно виведеного людства? Мабуть ще зарано, в той же час «штучні люди» відрізняються від нас не тільки фізично, але насамперед морально, духовно. Гірше вони всіх інших, або краще – майбутнє покаже. Судити про цьому важко: нові технології ще обкатуються, а значить не напрацьовано достатньої бази спостережень. Що стосується традиційної науки, то вона відмітає твердження про нову популяцію людей: «Які такі «нові люди», якщо вони народилися шляхом злиття кліток двох людей? Вони такі, як і всі інші, що зачаті природним шляхом. Дійсно, вони не відрізняються ні генетично, ні фізіологічно. Різниця лише в тім, що процес зачаття йде поза

тілом людини, а виношування - не завжди в маминій утробі. Олександр Баранов, академік РАН, директор Наукового центра здоров'я дітей, головний фахівець-експерт педіатр Мінздраву Росії: «Те, що «діти із пробірки» мають значно більшу кількість уроджених пороків, чим звичайні немовлята, - це медичний факт. Як і те, що вони набагато частіше й важче хворіють. Тому, підтримуючи методи ЭКО, держава повинна відразу закладати гроші на лікування цих дітей. При цьому вважаємо, що не можна віднімати у людей надію, бажання мати дитину цілком природно. Але варто переглянути державні пріоритети в області демографії. Треба зміцнювати репродуктивне здоров'я підростаючого покоління, змінювати ціннісні орієнтири, а не розсьорбувати вже існуючі проблеми. Допоміжні репродуктивні технології теж можуть бути використані, але у вузьких клінічних ситуаціях. Плодити «дітей із пробірки» по окремим капризам - аморально й злочинно».

Олександр Марков, провідний науковий співробітник Палеонтологічного інституту РАН, доктор біологічних наук: «Був такий напрямок думки, як євгеніка - спроби поліпшити природу людини. Але тут усе впирається в дуже серйозні, важкі, моральні проблеми. Сама по собі ідея звучить добре, зробити краще природу людини, щоб ми стали добріше, чесніше, більш здоровими, гарними і т.д. Звучить добре, але як ви на практиці будете це робити? Якщо влаштовувати штучний відбір у людській популяції, то треба буде насильно відстороняти від розмноження людей, що не мають сприятливих ознак, а це ж моторошне насильство над людиною, або видавати «ліцензії на розмноження» якимсь людям, які пройшли генетичний тест, що до свого психічного стану. Хто буде визначати, маєте ви право на народження дитини, чи ні? Тут на планеті Земля, коли Всесвіт має свої, галактичні закони. Тому ми закінчуємо тему «Інші люди» і переходимо до шостої і сьомої раси.

Шоста й сьома корінні раси

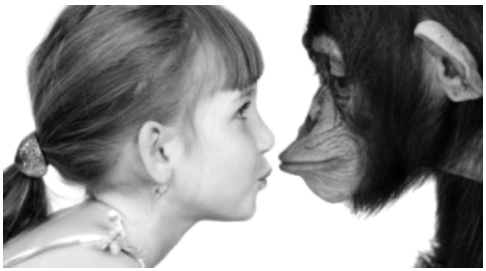

Увесь Космос розвивається за Галактичними законами. Ми з вами, як людство з попередніми кореннями пройдених рас, живемо на нашій Землі не одне життя. Але є й ті, які тільки почали свій рух по шляху еволюції. Кожен цикл розвитку людства має 7 кіл, (або корінних рас) розвитку людства. Кожна корінна раса має 7 під рас. Кожна під раса, у свою чергу має 7 відгалужень, які можуть бути названі «галуззю» або «родинною расою». Ці малі племена, галузі й відгалуження можуть бути незліченними й залежать від дії карми. Як приклад, уявіть собі стовбур дерева з його гілками і листями, от так приблизно розвивається людство.

Учора один студент запитав: «Що таке людина не з матеріалістичної точки зору»? **1)** - Людина є не просто одне тіло. **2)** - Людина це згусток свідомої енергії (душа), здатна до самоусвідомлення, запам'ятовування, мислення, пересування, якісному і кількісному розвитку, а також і до деградації. **3)** - Втілення у фізичне тіло складається в скріпленні Богом, (Вищим Розумом) душі з тілом, що готується до народження**. 4)** - Смерть людини означає їх повний розподіл – на новий початок.

Ось тому представники шостої корінної раси людства уже розсипані по усьому світі серед під рас п'ятої корінної раси, які складені із народів планети Земля. Тобто наша планета Земля перебуває зараз у стані зміни корінних рас, що не є миттєвим процесом, ця зміна розтягнута на довгий період, при якому відбувається не тільки поступове переселення народів (міграція), але й зміна клімату, і навіть континентальна перебудова лику планети. Всі ці перебудови мають на меті звільнити чистий земельний простір, незаражений низькою психічною енергією попередніх рас, для масового втілення представників еволюційного авангарду людства - шостої корінної раси. Таким місцем

може стане будь яка придатна для життя, континентальна територія Землі. Одні вважають, що це саме сибірські простори, які вже сьогодні через зміну клімату, а саме переходу тропічного клімату в північні широти, стають придатними для землеробства, містобудування й у цілому комфортного проживання без екстремальних сезонних перепадів температур.

Інші називають зовсім протилежні материки Землі і вважають майбутні катаклізми абсолютно необхідними, тому що на зміні корінних рас, відбувається часткове очищення планети Земля від найбільш пагубного людського елемента, від якого виходить небезпека в розвитку людської еволюції в неправильному, матеріальному напрямку. Очевидно, так і почнеться масове втілення представників шостої корінної раси. Звичайно, світовий державний устрій у той час буде істотно відрізнятися від сьогодення, а саме, світ буде управлятися декількома великими міжнародними державними союзними урядами, по типу сьогоднішнього Євросоюзу. Такий майбутній світовий порядок полегшить міграцію різних народів, що в остаточному підсумку дасть кращий генофонд для людських тіл, у які будуть втілюватися представники шостої корінної раси.

Фізично люди шостої корінної раси не будуть відрізнятися від попередніх рас. Але буде відбуватися внутрішнє удосконалення фізичного організму, що приведе наприкінці шостої корінної раси до можливості втілення в ущільнені астральні тіла. Таким чином, грань між тонким (астральним) і щільним (фізичним) світами зітреться до їхнього повного зникнення. Після цього почнеться будівництво нової сьомої корінної раси.

У другій половині розвитку людей шостої корінної раси, Вищий Розум почне контактувати з представниками цієї раси, згодом будуть відкриватися й розвиватися тонкі енергетичні центри (чакри), що поступово приведе до відкриття чудесних здатностей, приміром, таких як передача думок на відстані, левітація, знання майбутнього, бачення через щільні предмети, розуміння іноземної мови при спілкуванні різних людей, тощо.

Під час розвитку шостої корінної раси буде створена така

високо духовна й культурна атмосфера, у якій зможуть втілюватися інформація з інших планет нашої сонячної системи. Таким чином, буде виконаний план Сонячної Ієрархії по поверненню планети Земля в ланцюг міжпланетної еволюції, коли людство з усього планетного ланцюга можуть переходити від однієї планети до іншої, відповідно до свого духовного розвитку й своїм кармічним заслугам.

Нам сьогодні дуже складно заглянути в світ шостої корінної раси, не говорячи вже про сьому расу. Але відомо, що вищі світи несказанно прекрасні. Так, приміром, на інших планетах існує можливість польотів, і там літають всі, від людей і до тварин, серед яких немає хижаків і комах, а кожна птаха навіть розуміє людську мову.

Звичайно, сонячний планетний ланцюг буде піддаватися змінам. Так з кожним поворотним циклом, буде відбуватися розподіл людських монад по різних планетах, відповідно до їх карми й духовного розвитку. Вищі монади, успішно пройдуть земну еволюцію, підуть на планети з вищим ступенем розвитку. Середня частина монад, які не досягли необхідного високого рівня для переходу на вищі плани, залишаться на Землі і будуть продовжувати свою еволюцію. А самі нижчі монаді, які поринули у свідоме зло і не бажають духовно розвиватися, будуть як космічне сміття вилучені із Землі і відправлені на планету з нижчим рівнем розвитку. Усе міняється й розвивається - немає нічого постійного у Всесвіті. Все підлягає космічному закону притягання й відштовхування психічних енергій.

Після закінчення сьомої корінної раси багато з людей зможуть виконати на новій планеті роль Вчителів, тобто стати батьками й керівниками нового людства, монади яких проходять свою еволюцію на рівні тваринного світу. Немає межі еволюції. Немає межі розвитку людської думки. Немає меж, які могли б обмежити групу людей, об'єднаних психічною енергією. В той час наше людство може об'єднатися з іншою зоряною системою, а наша галактика може згодом - з'єднатися з іншою галактикою. Всесвіт безмежний!

П'ятий розділ
Україна - нарис нації

Прихована правда

Наш невгамовний читач знову ставить питання» «Яка мета і чому приховують правду про походження людства на Землі?» Просте питання, а відповідь не зразу знайдеш. Як розповісти людям, що для цього прийдеться переписувати всю історію по новому, що знайдуться сили, якім це не вигідно. Уявіть собі, що в зв'язку з перейменуванням якогось міста, треба провести масу роботи: знайти гроші для інформації і маркетинг у світовому значенні, змінити назву на установах і підприємствах міста, переробити усі печатки і штампи і ще безліч іншої роботи. Змінити щось в масштабах світової історії, це важко ще тому, що безліч «науковців» виявляться просто шахраями. Протистояння сильне, але завдяки окремим сміливцям, правда завжди перемагає.

Просте питання, скажіть нам, гомо-сапієнс (людина розумна) існує сто тисяч років, чи два мільйони років? Що тут страшного, для чого безліч «науковців» приховують правду?

Ми вирішили звернутися до тих фактів, які уже можна спростувати. У кінці 20 ст. в Києві послідовники «Індійських Вед» поширили інформацію про те, як індійці уявляють собі світову історію у світлі вивчання давньоруського пророка Кришни, що жив в Індії в 32 столітті до н. е.: «У шістдесятих роках XX сторіччя в Центральній Мексиці, поруч із містом Пуебло, на стоянках в Эль-Хорно й у Хьетлако, археологи знайшли безліч кам'яних знарядь праці. Всі вони були дуже високотехнологічні, тобто могли бути виготовлені тільки людиною, що володіє високим рівнем розвитку інтелекту й високих технологій. Керівник геологічної експедиції, Вірджинія Стин-Макинтайр й її співробітник Гарольд Мэлд із Американського Інституту геологічних досліджень, а також Роальд Фриксел з Вашингтонського Державного Університету, визна-

чили вік знахідок у 250 тисяч років. Всі застосовані, незалежно один від одного методи дослідження (по урану, по треках ядерних часток, по гідрації вулканічних порід і вивітрюванню мінеральних відкладень), показали саме цей вік. Але по антропологічним концепціям, людина взагалі не могла з'явитися в Північній Америці раніше, ніж 30 тисяч років тому. А так названий «Кроманьонський чоловік», що міг би створити такі знаряддя праці, взагалі повинен з'явитися на Землі не більш ніж 40 тисяч років тому. Тому, Вірджинії Стин-Макинтайр не дали можливості опублікувати свій висновок у жодному науковому журналі, а рукопис із викладеними фактами - категорично повертали, а іноді казали: «що таємно зникли». Усіх вище названих осіб звільнили з посади викладачів в Університеті, це привело до того, що в Інституті геологічних досліджень була повністю знищена їх кар'єра. З деяких «наукових» кіл їх просто зжили. Коли Майкл Кремо й Ричард Томпсон спробували опублікувати фотознімки хьєтлакських знахідок, їх відверто попередили, що вони будуть притягнуті до суду, якщо будуть датувати знахідки віком у 250 тисяч років».

В 1840 роках, у Франції й у Данії, усередині суцільних брил вулканічної породи, були виявлені частини людських кістяків. Вік вулканічних порід і самих костей був визначений як «рівний двом мільйонам років». Однак, цей кістяк й, зокрема , добре збережена лобова кістка одного з них, ідентичні кістяку сучасної людини. Це ніяк не сполучається з нав'язаною хронологією, що ґрунтується на Ч.Дарвіні[1].

У квітні 1897 року, у шахті Лехигх, біля міста Вебстер Іова, у вугільному шарі, на глибині 130 футів, був знайдений акуратно вирізаний камінь. Він був темно-сірого кольору, біля двох футів у довжину, один фут завширшки і чотири дюйми в товщину. Написані на його поверхні лінії, утворили ромби. У центрі кожного ромба, дуже чітко, була зображена особа літньої людини. Його чоло мало індивідуальну, добре виражену особливість (поглиблення), що на кожному малюнку повторю-

[1]Карпов В.Е., Горбенко Т.С. (рос.мова) Эволюция: мифы и реальность. 2 том. Кировоград. 2010. 448 с.

валися. Як свідчила ретельна експертиза, у тім місці, де був знайдений цей камінь, ні земля, ні вугільні шари ніколи не порушувалися. На думку фахівців, вугілля з Лехигх відноситься до Карбоніферійського періоду, тобто 320 -360 мільйонів років тому, коли за твердженням дарвіністів не те що гомо-сапіенс, здатного робити якісь зображення на камені людини, (або мавпи), але й якихось подібних гуманоїдів, тоді ще не було. У червні 1844 року, у кар'єрі гори, недалеко від Твіду, за чверть милі нижче Рутерфордміла, була виявлена майстерно виготовлена ювеліром золота нитка усередині цільної скельної породи, на глибині біля восьми футів від поверхні скелі. За висновком сучасних фахівців, камінь відноситься також до Карбоніферійського періоду = 320 - 360 мільйонів років тому.

В 1844 році, у Шотландії, у блоці піщаника з Кингудійського (Милифілд) кар'єру, був виявлений залізний цвях. Витягнутий з кар'єру, кам’яний блок був товщиною в 9 дюймів. Цвях був виявлений у процесі очищення каменю від нерівностей, для наступної обробки. Фахівці одностайно заявили, що ніяким способом увігнати цвях усередину каменю, з метою фальсифікації, технічно неможливо. Т. е. вік цвяха дорівнює віку формування його каменю, що обліпив його. За висновком доктора А.В.Медд, із Британського Геологічного дослідницького інституту, зробленому в 1985 році, камінь відноситься до епохи Девонського періоду, тобто йому 360 - 408 мільйонів років. Але якщо вірити сьогоднішнім історикам, що використовують уже відфільтровані знання, то людина навчилася виплавляти залізо лише в першому тисячоріччі нашої ери. А 360 - 408 мільйонів років тому, не було не тільки цвяхів, але й людей, або будь-яких ссавців. В той же час Веди стверджують, що 360-400 млн. р. тому, поруч жили: гуманоїди і розумні люди.

У 1830 р. на північному заході від Філадельфії, на глибині 60-70 футів був знайдений прямокутний, акуратно отесаний шматок мармуру із чітко зображеними на ньому буквами. Вік знахідки 35- 40 мільйонів років. В 1979 році археолог Филі виявив у Танзанії, у застиглій біля 4 млн. років тому вулканічній лаві, безліч відбитків стоп людських ніг. Дослідження самих високопрофесійних фахівців показало, що ці відбитки не можна відрізнити від відбитків стоп сучасної людини. Як вам уже відомо, у всіх мавпоподібних гуманоїдів пальці ніг набагато довші, ніж у сучасної людини. Але, оскільки цифра 4 млн. років ніяк не вписується в теорію Ч.Дарвіна, діячі від антропології відразу заявили, що це якийсь гуманоїд пройшов зі стислими пальцями. На питання, як бути, усі сліди були залишені не однією людиною, а багатьма. Відповіді не було. Тим більше, що при таких виразних слідах стислі пальці гуманоїдів залишили б сліди фаланг. Але цього немає. Чітко видні сліди людини, якого по теорії Ч.Дарвіна, у ті часи, взагалі НЕ МОГЛО існувати.

Відправимося в США XI століття, у штат Каліфорнія. Там виявлені поклади золота. Шукачі й старателі проривають гігантські тунелі в тисячі футів довжиною, у глибині гір і скель. І в цих скелях вони виявляють велику кількість людських кістяків, наконечників копій, різних кам'яних знарядь праці. Всі ці знахідки описав доктор Витні, що був у ті роки головним археологом в уряді США. Вік скельних порід, у яких були «запаяні» ці кості, у різних місцях, визначався від 10 до 55 мільйонів років.

Всі матеріали доктора Витні були зібрані в книгу «Геологія Сьєрра Невади» й опубліковані Гарвардським університетом в 1880 році. Однак, у жодному музеї світу ці знахідки не виставлені й ніколи не згадуються в книгах і підручниках нашого часу. Відповідь проста. Його дав сучасник доктора

Витні, учений Смисоніанського Інституту з Вашингтона, дарвініст Вільям Холмс. Він написав, що якби доктор Витні був твердим прихильником теорії еволюції Ч.Дарвіна, то він ніколи б не насмілився описати свої знахідки. Це пряма вказівка на те, що якщо знахідки не підтверджують матеріалістичну концепцію, їх варто відкинути і «не звертати уваги».

І така позиція тих, хто контролює процес фільтрації знань, характерна не тільки для XX століття. В 1996 році NBC, сама потужна телекомпанія США влаштувала телешоу із приводу книги Майкла Кремо й Ричарда Томпсона «Сховані історії людської раси». Продюсери цього шоу відправилися в музей Каліфорнійського університету й виявили, що описані доктором Витні знахідки дійсно зберігаються там. Але їх ніколи не виставляють на огляд широкої публіки. Директор музею категорично заборонив зняти для телебачення ці експонати. Мотивував тим, що в нього недостатньо працівників для демонстрації і охорони знахідок. Щоб перевести експонати в загальний зал, не може бути й мови. музей не може собі дозволити витрати на залучення додаткових працівників. Пропозиція про те, що телекомпанія сама оплатить ВСІ витрати, пов'язані з переносом і зйомкою експонатів, були відкинуті. Наприкінці XX ст., у самій демократичній країні США, де гласність і право громадян на одержання будь-якої інформації є національною ідеєю, телекомпанія NBC потерпіла фіаско.

В 1950-і роки археолог Джордж Картер відкрив у Сан-Дієго, на Техаській вулиці стоянку древніх жителів Америки, вік якої був 80 - 90 тис. років. Були виставлені сотні предметів, що належать людям того часу. Але вчений був тільки осміяний представниками офіційної гіпотези про перших жителів Америки, що нібито з'явилися не більше 30 тисяч років тому. Тоді

він, в 1973 році, провів ще більш грандіозні розкопки в тім же місці й запросив сотні вчених, (у тому числі дуже відомих), взяти участь у експедиції й вивченні знахідок. Усі запрошені «вчені» відмовилися. Тоді Картер знайдені артефакти привіз до Державного університету Сан-Дієго і виклав на огляд. Далі Картер написав: «Державний університет Сан-Дієго навідріз відмовився подивитися на роботи, які проводилися на власному дворі».

Навряд чи читачі зроблять висновок, що сотні вчених просто заледащіли, або втратили інтерес до сенсаційних знахідок. Просто ВСІ вони знають чим скінчиться для їхньої кар'єри навіть не пряме підтвердження антидарвінської концепції походження людини. Це разюче нагадує ситуацію, коли в Москві, на території заводу «Динамо» було знайдено масове поховання воїнів, що загинули в Куликовській битві. Всі запрошені археологи, опускаючи очі додолу заявили, що знахідка не представляє наукового інтересу. Ще б! Адже це спростовує офіційне твердження цих «істориків-археологів» про те, що Куликовська битва відбувалася під Тулою, і нібито військова сутичка в ній була між російськими воїнами і іноземними «монголо-татарськими» завойовниками. Цим «вченим» була відома істина, що Куликовська битва того часу, відбувалася на місці сьогоднішньої Москви, між прозахідно орієнтованими руськими князями й регулярним російським військом, іменованим у той час «Ордою». (*Примітка*: Скіфія або Скитія — назва декількох етнополітичних об'єднань, які ще мали назву Орда, очолюваних безпосередньо кочовиками скіфами-сколотами в різні часи на різних територіях від Нижнього Подунав'я і до Закавказзя, згодом розповсюджена на території та етноси, які не мали жодного відношення до самих скіфів-сколотів, (як приклад Скіфія Азійська, про яку повідомляють джерела часів еллінізму та імперії, тощо). Отже, наразі відомі наступні держа-

вні утворення, очолювані скіфами:

1. - Країна Ішкуза ассірійських та вавілонських джерел;

2. - Сакасена класичного та античного періоду (у складі Мідії та Перської імперії);

3. - Скіфія Причорноморська;

4. - Мала Скіфія у Криму (Тавроскіфія);

5. - Мала Скіфія у Добруджі.

Міграція Скіфської Орди – до Північ.Причорномор'я відбулася близько/після 585 р. до н.е.)

У штаті Іллінойс в XI ст., у цілісному шарі кам'яного вугілля, на глибині 90 футів, був виявлений кістяк людини, абсолютно ідентичний кістяку сучасної людини. Але вік цього шару вугілля - 320 мільйонів років. З погляду сучасної науки, існування людини в той час абсолютно виключено. Але індійські Ведичні тексти вказують на існування людини в той час.

5 липня 1852 року, під час вибуху скелі Митинг-Хауз у Дорчестере, штат Массачусетс, із цільного каменю вилетіла металева посудина. Метал нагадує цинк, або якийсь сплав, у якому багато срібла. На одній його стороні зображені шість фігур, а навколо нижньої частини - інкрустований сріблом орнамент. Древній майстер відмінно володів гравіруванням, різьбленням й інкрустуванням. Вік посудини більше 600 мільйонів років, коли, відповідно до атеїстичного датування не тільки не було пітекантропів і тим більше людини розумної.

В 1928 році у вугільній шахті номер п'ять, у двох милях від Хиверена, у штаті Оклахома, на глибині двох миль, після зробленого там вибуху, були виявлені кілька бетонних блоків зі стороною у дванадцять дюймів. Їхня поверхня на всіх шести гранях була так ретельно відполірована, що в неї можна було дивитися як у дзеркало. Розбивши деякі блоки, учені переконалися, що усередині них - гравій. Незабаром там же була виявлена ціла стіна з таких блоків. Вік шару вугілля, у якому знайдені блоки - 36 мільйонів років. Як нам реагувати на ці знайдені артефакти, коли сучасні «науковці» відхрещуються від них. Тепер декілька слів про грошову одиницю.

Відповідно до прийнятої сьогодні точки зору, перші гроші з'явилися в Пер. Азії, усього лише у 8 столітті до Різдва Христова. Але в 1871 р. в штаті Іллінойс, при буравленні грунту, з великої глибини була витягнута монета, вік якої 400 тисяч р. Вона шестикутної форми й на ній викарбувані фігури й написи на обох сторонах. Її стандартна товщина, за висновком учених, фахівців в області обробки металів, свідчить про те, що вона пройшла крізь прокатний стан!? (Уявіть собі прокатний стан 400 тис.р тому). Але у сусідньому районі були виявлені деталі корабельного рангоуту, також тесак, керамічні вироби, вік яких – до 410 млн. років.

В 1968 році у вугільній шахті в Хаммондвіле, у штаті Огайо, була відкопана сланцева стіна, на якій вигравірувані кілька рядків ієрогліфів. Вік шару вугілля 37 мільйонів років.

11 липня 1891 року в Моррисонвіле, штат Іллінойс, у вугільній шахті знайдено золотий артефакт. Із шматка вугілля визирає митецьки виготовлений ювеліром із золота ланцюг, вагою 192 грама, довжиною десять дюймів. Іллінойська Державна геологічна служба дала офіційний висновок, що вік шару вугілля, у якому знайдений ланцюг - 260 мільйонів років.

В 1961 році в Сибіру, поруч із Гірсько-алтайськом, на ріці Уталинка, учені А. П. Окладников і Л. А. Рагожин знайшли сотні екземплярів знарядь праці, виготовлених розумними людьми, вік знахідки півтора-два мільйона років тому.

Інший радянський учений, Юрій Молчанов, знайшов аналогічні знаряддя праці на річці Лєна, у селищі Урлак. Калій-аргоновий і магнієвий спосіб визначення віку знахідок підтвердили дату - біля 2 мільйонів років. Однак «вчені» дарвіністи затверджують, що перша «прямоходяща людина» з'явилася в Африці лише 1 мільйон років тому й лише потім, звідти вони прийшли у Євразію. Ці «вчені» вважають, що такі знахідки, не

мають права на згадування в підручниках, і в наукових публікаціях. В 1983 році в Туркменії, радянськими вченими був знайдений відбиток на камені людської ноги поруч із трипалим слідом динозавра. Вік вулканічної лави, у якій залишилися ці сліди - 15 мільйонів років.

В 1865 році, у США, при розробці шахтного тунелю на Столовій Горі в окрузі Туоламан, був знайдений повний кістяк людини, ідентичний кістяку сучасної людини. Вік знахідки 55 мільйонів років.

В 1966 році на горі Бедд, у горах Сьєрра-Невада, у Каліфорнії, знайдений череп, ідентичний черепу сучасної людини. Його вік до 55 мільйонів років тому. Всі вчені й релігійні діячі прийняли офіційно представлені наукові докази, як істину. Але як тільки про знахідку стала писати преса, вони негайно всі замовкли, і під зовнішнім впливом, інша преса оголосила цю знахідку містифікацією.

Відомо те, що дуже багато відкриттів в області антропології й археології зроблено вченими при вивченні малюнків і написів у дуже древні часи на людських кістках. За останні кілька десятків років, у місті Оттосдал, у Західному Трансваалі Південної Африки, шахтарями знайдені сотні металевих шарів, ці сфери були двох типів: *Перші* виготовлені із твердого блакитнуватого металу з білими плямами. *Другі* - це порожні кулі з білим пористим центром. Вони мають волокнисту структуру усередині й оболонку навколо її. Надзвичайно тверді і їх неможливо подряпати навіть сталевим вістрям. Вік визначений ученими у 2 мільярди 800 мільйонів років Це вік, коли відповідно до матеріалістичної доктрини, на Землі не існувало навіть мікроорганізмів. На одній з таких сфер навколо екватора зроблені три ідеально паралельних борозни. Сьо-

годнішні технології не дозволяють відтворити подібні вироби, ні в промислових, ні в лабораторних умовах.

Можна ще перераховувати, або замовчувати й приховувати знахідки, а також говорити правду. Цих знахідок у багато разів більше, ніж тих, штучно створених і котрими оперують деякі псевдо вчені. Розміри нашої книги не дозволяють більш детально описувати всі знахідки, але ми представляємо право зробити це, зацікавленим читачам. Тому, хто захоче знати більше, варто звернутися до наявної і унікальної літератури по забороннй археології й зробити свої висновки. При цьому будьте готові до того, що на вас «повішають усіх відьм» і прирівняють до божевільних людей. Окремі псевдовчені будуть «зубами триматися» за свої привілеї. Ми звертаємось до читачів і кажемо: «Все що описане в сучасних підручниках історії - це більше половини, цілковитої і цілеспрямованої фальсифікації. Як приклад, у 1613 році клан Романових злочинним шляхом, захопили трон і наказали повністю знищити всі письмові документи до ординського періоду та більшість документів до романівського періоду. Вони утворили «історичне провалля» у знаннях про минуле і замінили відвертими фальшивками. Про деякі із них ми вам уже розповідали.

Всю офіційну історію колишньої Русі склали три німці, спеціально для цього запрошені Романовими: Шлецер Август Людвіг, Міллер Герард Фрідріх і Байер Готлиб Зигфрід. Всі рукописи, написані до них російським істориком Татищевим Василем Микитовичем, знищені. Складена німцями придворна романівська версія Вітчизняної історії стала вважатися «науковою». А із неї потім описували історію Русі, такі відомі люди як Кармазін, Костомаров, Соловйов й інші.

(*Примітка*: Костомаров М.І. (1817- 1885), видатний український і російський історик, поет-романтик, мислитель, громадський діяч. За роки ув'язнення та заслання, погляди Костомарова на історію суттєво змінилися: «Щира любов історика до своєї Батьківщини може виявлятися тільки в повазі до правди»).

Таємниці «проклятих книг»

Якщо книги з геології - це історія планети, археології - історія всього живого, то букіністика - це історія людського розуму. Колекціонери й збирачі антикварних книг у цьому змісті – це збирачі історії людства. Оскільки історія укладається в книги, то новітня історія зберігається в недавно видрукуваних виданнях, а от сама древня історія людства зберігається в самих древніх книгах. В минулому випускник Кіровоградського державного педагогічного університету імені В.Винниченка, (зараз відомий громадський діяч) Панченко В.В. з м. Кіровограду має власну, велику бібліотеку: «Історія створення книги людиною звелася, у першу чергу, до тисячолітнього пошуку зручного матеріалу для запису: були випробувані глина, камінь, метал, деревна кора, шовк, бамбукові дощечки, пальмові листи й безліч інших попередників паперу. До речі, як це не дивно, але папір людство винаходили двічі у своїй історії. Спочатку це зробили китайці в II ст. до н. е., а в Середньовіччі це вдалося зробити європейцям». Далі Володимир Панченко у відповідності до штучно створеного «історичного провалля» про минуле людства зауважив: «Якби не були загублені древні знання, світ би зараз виглядав би по-іншому». Мабуть він правий, не дарма російські люди кажуть: «Что написано пером, то не вырубишь топором».

Заглиблюючись в історію людства, ми бачимо, що люди прагнуть установити дату створення світу. Практично в кожній релігійній книзі перша розповідь - присвячена опису й поясненню того, як був створений мир і коли людина одержала владу на Землі. Відповідно до деяких древніх джерел, світ, у якому ми живемо, був створений більше, ніж за 4000 років до християнської ери, або менш шести тисяч років тому. В той же час є інформація з деяких древніх міфів, що дійшли до нас і історич-

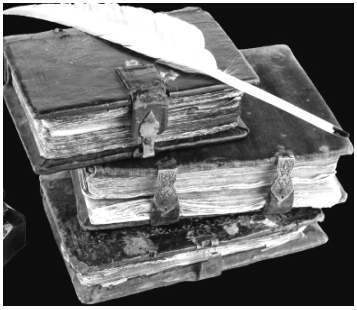

них хронік, що на Землі існувала епоха, коли Місяця в небі над нею не було. Про це писав в V ст. до н.е. грецький філософ-астроном Анаксагор із Клазомена, він вказував джерела де стверджувалося, що Місяць з'явився на небі пізніше виникнення Землі. В II ст. до н.е. його підтримав грецький філософ і поет, головний доглядач Олександрійської бібліотеки, Аполлоній Родоський. У творі «Аргонавтика» він наводить слова іншого філософа - Аристотеля, коли сторіччям раніше згадувалося в одній праці про древніх мешканців гірських районів Аркадії (це область на півострові Пелопоннес), які «харчувалися жолудями, і було це в ті часи, коли на небі ще не було Місяця».

Письменник й історик Плутарх, що жив на рубежі I-II ст. н.е., говорить про одного із правителів Аркадії по імені Проселенос, на прізвисько «Долунний» та його підданих за назвою селеніти, це були перші мешканці Аркадії.

Сучасні вчені не заперечують можливості «безмісячного» етапу в історії людства й приводять тому різні пояснення. Відповідно до одного із них, Місяць колись був однією із планет Сонячної системи, але потім, внаслідок якоїсь космічної катастрофи, зійшла зі своєї орбіти й перетворилася в супутник нашої планети. Інша гіпотеза-переказ вказує, що сотні мільйони\мільярди років тому в навколоземному просторі з'явився гігантський космічний корабель із численними представниками високорозвиненої, інопланетної цивілізації. Він вийшов на геостаціонарну орбіту й нерухомо завис над Західною півкулею Землі на висоті 36 000 кілометрів. Так над нашою планетою з'явився об’єкт, який згодом назвали - Місяць. Під впливом його притягання, (а Місяць перебував тоді в десять ближче до нашої планети, чим зараз), форма Землі стала грушоподібною або яйцеподібною, а на її «підмісячній» поверхні зосередилися вели-

чезні маси води. Про це ми будемо розповідати в 7 розділі цієї книги. Для представників космічної цивілізації, що перебороли величезні відстані у Всесвіті в пошуках підходящої планети, наша Земля відкривала багаті можливості для активного втручання в розвиток людства на ній. І вони почали інтенсивну, експериментальну роботу над удосконалюванням усіх живих істот, що жили на Землі.

Володя Панченко (на фото) зазначає: Необхідно врахувати, що сьогодні процеси зміни подання знань, відбуваються більш швидкими темпами. Більше того, пізнання перестає ототожнюватися з наукою, люди звертають до різних джерел. Поступово приходять до розуміння того, що існують різні форми пізнання: наукове, філософське, релігійне, езотеричне, художнє, тощо. Щораз, коли ми говоримо про *знання*, то ми завжди в явній або неявній формі говоримо про *джерела* й границі *пізнання*. І в різні, історичні епохи подання про Знання й Пізнання істотно відрізнялися.

Нині фахівці майже в кожній області знань: (теоретики й практики) наполягають на своєму баченні дійсності. Аналіз древніх знань показує, що древні знання можуть нести в собі ідеологію древніх цивілізацій. Як приклад можна привести фундаментальну працю про історію нашої планети, викладену в книзі Урантія. Неясно який, Космічний Розум причетний до цієї праці і хто її ідеологи, але там чітко і ясно показано налаштування світу навколо нас, (причому буквально й дослівно) сам принцип піраміди влади та додаткові важелі світобудови.

З другого боку, знання – це єдиний інструмент, який можна використовувати як у благо - так і в зло. В умілих руках вогонь дає світло і тепло, у невмілих – несе руйнування. Знання – це сила, а правильне знання сили дозволяє людині творити дива і уподібнитися Богові. Тож ключі до майбутньої, нашої науки лежать у далекому минулому.

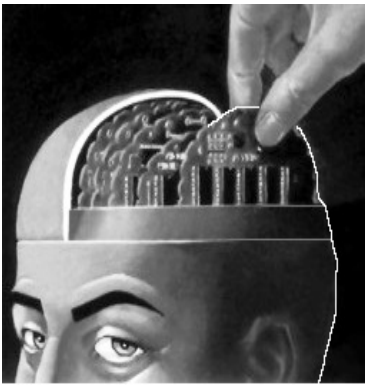

Далі Панченко В.В. за допомогою простої схеми, показує зв'язок між сучасною наукою і древніми сакральними знаннями. Наші предки володіли дивовижними науковими знаннями, а сучасна наука тільки починає їх осягати. Ці знання – це духовна субстанція світу, що виникли задовго до появи будь – яких сучасних релігій, науки, їхній генератор – єдине давнє першоджерело. Знайомлячись із древніми вцілілими текстами забутих мудреців, ми можемо переконатися, що найновіші «революційні» уявлення про світ і його будову, на сьогоднішній день обґрунтовані і доведені. Вони були давно описані і розтлумачені людям лише іншими словами і категоріями.

Розглянемо фразу: «Опіум для народу». Протягом всієї історії людства, чомусь раптово з'являлися й так само раптово зникали древні і дивні книги. Першим, хто звернув увагу на цей феномен, був Жак Бержье (1912-1978), фахівець із фоліантів, що канули в Лету. «Книги знищуються насправді й з такою непохитністю, - пише він у своїй монографії «Прокляті книги», - що мимоволі закрадається думка: може бути, причина цього явища в тім, що їхній зміст загрожував існуванню земної цивілізації». Хто ж претендує на роль рятівників людства від непотрібних, на їхню думку, знань? За словами Ж. Бержье, ними можуть бути, тільки сильні миру цього: спочатку жерці, потім інквізиція, зараз, можливо, спецслужби.

Так що ж знали наші предки і чого боялися владні структури? Про це, на жаль, збереглися лише уривчасті відомості, - говорить історик, бібліограф, керівник науково-дослідного центра «Древній мир» Юрій Коценко. Але й вони шокують наше уявлення. За час свого існування, людство навчилося розпізнавати доброго й злого. Завдяки книгам, у суспільстві діють століттями затверджені моральні правила.

1). «Книга Тота» - сама древня із проклятих книг (фото).

З'явилася ще в Древньому Єгипті в жерців. Тот - божество до єгипетського походження. Його зображували у вигляді людини з головою ібіса. По найдавнішій легенді, Тот винайшов писемність і був літописцем всіх зборів богів. Книга була написана на 78 золотих пластинах. І авторами її вважалися легендарні атланти. Пізніше книгу кілька разів переписували на папірусах. Золоті таблички зникли. Копії знищували жерці. Пізніше – це робила інквізиція. Але були збережені копії.

Наскільки точно древні літописці передавали зміст справжнього тексту – невідомо. Деякі фахівці вважають, що до наших днів дійсний текст «Книги Тота» дійшов у вигляді карт Таро. Але це спірна версія.

Книга містила в собі таємницю безмежної могутності над різними (!) світами. Вона також давала владу над землею, океаном і небесними тілами. З її допомогою можна було відкрити таємні способи спілкування, воскрешати мертвих і впливати на інших людей на відстані. Також однієї з таємних наук, описаних у книзі, була техніка оволодіння природними, але невідомими нам, функціями власного тіла. Ця наука називалася «психологічна оптика». Вона дозволяла перетворюватися в супер – людей, самих простих мешканців планети Земля. У спеціальних дзеркалах, які називали «дзеркалами правди», відбивалося лише те, що було дурного в особі, яка дивилася на себе в дзеркало. Від побаченого, людина ставала «щирою» і очищалася від

усього дурного в собі.

На сьогоднішній час, від однієї з перших копій «книги Тота» залишилося лише кілька розрізнених сторінок. Вони зберігаються у новій відбудованій Олександрійській бібліотеці в Єгипті.

2). «Стеганографія абата Тритемія». Абат Тритемій (1462-1516) після зустрічі з якимсь таємничим учителем, що наставив його в окультних науках, написав книгу за назвою «Стеганографія». От його власна передмова: «У своїй книзі я розповім про те як я зможу точно і надійним образом передати свою волю кожному, хто осягне зміст моєї науки, як би далеко він не перебував від мене, нехай навіть за сто верст. І при цьому ніхто не запідозрить, начебто я користувався якими-небудь знаками, фігурами або буквами. А якщо я скористаюся послугами гінця, і цього гінця перехоплять на шляху, ніякі благання, погрози, обіцянки й навіть катування не примусять цього гінця відкрити секрет з яким він йшов тому, що він нічого про нього не буде знати. От чому жодна людина не зуміє відкрити таємницю до тих пір, поки я цього не захочу. Також всі ці речі при бажанні я зможу з легкістю пророблять, і не прибігаючи ні до чиєї допомоги і не посилаючи гінця. Навіть в'язневі, заточеному в глибокому підземеллі й перебуваючи під невсипущою охороною, я здатний передати свою волю».

Швидше за все, Тритемій дійсно зробив велике відкриття в області телепатії й гіпнозу, але йому не вдалося про це розповідати, - вважає історик Коценко. Англійський алхімік Джордж Риплі, що вивчав праці Тритемія в повному обсязі, залишив навіть такий переляканий коментар: «Благаю тих, хто читав цю «Стеганографію», або знає ці праці, ніколи не видавати і не відкривати цієї таємниці людям!"

В 1616-м році оригінал рукопису спалили. Збереглася дуже коротка копія викладу «Стеганографії», датоване 1621 роком. Зберігається «Стеганографія в національній бібліотеці Німеччини в Берліні.

3). «Бесіди доктора Джона Ді» (на фото). Джон Ди (1527-1609) англійський математик, географ, астроном й астролог. Один з освідченних людей свого часу, він висунув ідею початкового Гринвічського меридіана. 25 травня 1581 року йому було видіння живої істоти нелюдської природи, оточена сяйвом. Вона залишила йому чорне дзеркало, схоже на ідеально відполірований шматок кам'яного вугілля, і сказало докторові: Дивись у цей кристал і побачиш інший світ та зможеш вступати в контакт із розумними істотами іншої, нелюдської цивілізації. Джон Ді записав свої бесіди із цією неземною істотою. І частина з них за назвою «Щире й вірне повідомлення про те, що відбувалося протягом багатьох років між доктором Джоном Ді й деякими призраками» видав англійський філолог Мерик Казобон. Інша частина записів бесід була спалена разом з усім архівом Джона Ді невідомими грабіжниками.

Однак залишилася достатня кількість фрагментів тексту, на якому записано, що говорили ці живі істоти, яких Джон Ді назвав «енохическькими». Це була завершена система зі своїм алфавітом і власною граматикою. Частина текстів, що дійшли до нас, на «енохическькій мові» - містять математичні знання, рівень яких набагато перевищує існуючий час.

Ще Джон Ді писав про те, що Земля насправді не зовсім кругла. Вона складається з безлічі накладених одна на іншу сфер, вибудуваних уздовж іншого виміри. Між цими сферами є крапки, або вірніше - притискання поверхнями, таким чином

виходить, що Гренландія в інших (паралельних) світах простирається нескінченно. От чому Джон Ді подавав королеві Єлизаветі численні прохання, у яких переконував її, що Англія повинна заволодіти Гренландією, щоб одержати у своє користування «двері в інші світи». Йому ніхто не вірив.

На сьогоднішній день, вищезазначене дзеркало є, причому в ідеальному, але чомусь в неробочому стані. На жаль, адміністрація музею де воно зберігається - не дозволяє ним користуватися, і тим паче - досліджувати. Дзеркало зберігається у Британському музеї в Лондоні.

4). Бібліотека «Суспільства дев'яти Невідомих» (на фото). З ініціативи давньоіндійського царя Ашоки було створено «Таємне суспільство дев'яти Невідомих», чимсь схоже на сучасні науково-дослідні центри. Суспільство складалося з дев'яти найвидатніших індійських учених і мудреців, завданням яких були систематизація й каталогізація всіх наукових знань, отриманих із древніх священних рукописів та у результаті експериментів і спостережень. Кожний з «дев'яти Невідомих» написав по одній книзі, присвяченої тієї або іншої галузі наукових знань. Діяльність цього суспільства проходила в обстановці найсуворішої таємності. Цар Ашока, набожний буддист і переконаний супротивник війн, відмінно усвідомлював, якою силою володіють ці знання, і не міг допустити їхнього використання заради руйнування й війн. Втім, царю було чого побоюватися: наукові відомості, якими володіли його вчені, навіть по сучасних мірках здаються неймовірними. Так, одна із книг була присвячена подоланню гравітації

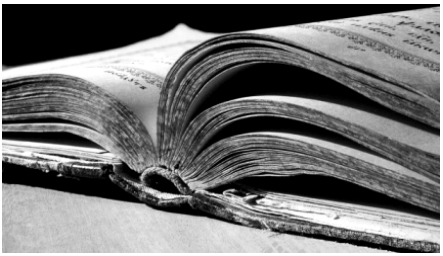

й керуванню нею, створенню в земних умовах штучної невагомості. Інша присвячена темі створення й використання супер надпотужної зброї, що має багато загального із сучасними розробками в області ядерних і психотропних озброєнь. Ще одна книга містила докладний опис і креслення літальних апаратів, що дозволяли древнім авіаторам не тільки підніматися в повітря, але й робити космічні польоти до інших планет.

Де сьогодні зберігається бібліотека «Суспільства дев'яти Невідомих», нам - невідомо. Згадування про ці праці зустрічається в багатьох давньоіндійських письмових джерелах, але ні одну із цих книг так і не вдалося виявити археологам. Є копії, і приблизно деякі із тих книг зберігаються в монастирях Тибету й Індії. І, зрозуміло, буддійські лами зроблять все можливе, щоб ці знання ніколи не потрапили до представників сучасної цивілізації і не були використуванні проти людства.

5). Бібліотека «Ліберія». Рятуючи від знищення унікальну бібліотеку візантійських кесарів, молодша дочка деспота Фоми - Софія (Зоя) Палеолог виходить заміж за великого російського князя Івана III. В умовах найсуворішої таємниці й під надійною охороною вона вивозить із Константинополя в Москву 70-т підвід із книгами. Для того щоб надійно захистити бібліотеку, під першою назвою «Ліберія», а пізніше, як «Бібліотека Івана Грозного», книги склали в кам'яний склеп в одному із кремлівських соборів, на залізні двері навісили замки. За свідченням ученого ченця із Греції - Максима Грека, у бібліотеці були древні глиняні таблички, пергаменти та давньогрецькі книги. Якщо вірити свідченням: 53 рукописних і друкованих книг - написані церковнослов'янською мовою, також у бібліотеці були навіть пергаментні сувої на древнеарамійській мові, підписані ім'ям Ісуса Христа. Де зараз зберігається ця унікальна бібліотека,

яка має подвійну назву, нам – невідомо. Вона зникла в 60-х роках XVI століття і з тих пір, все покрито таємницею.

6). «Олександрійська бібліотека» була заснована в 300-х роках до н.е. правителем Афін Деметріем Фалерським. У ній зберігалося біля 700 тисяч рукописних книг. Сам Деметрий написав величезну кількість праць, одна із них з дивною назвою «Про світловий пучок у небі», імовірно є першим добутком про літаючі тарілки, або лазер. У бібліотеці зберігалося й повне зібрання творів Манефона. Цей єгипетський жрець й історик знав всі таємниці Єгипту. Видимо, саме це й становило небезпеку. Були там і праці фінікійського історика Мокуса якому приписують створення атомної теорії. Там же були книги, які містили секрети виготовлення золота й срібла. Цілком ймовірно, що у них утримувалися головні ключі до алхімії, яких нам бракує для збагнення цієї науки.

За не уточненими даними, ця бібліотека була знищена або Цезарем, або випадковою пожежею. Але, швидше за все, не повністю, бо з неї робили копії. І якщо якісь таємні організації сьогодні мають у своєму розпорядженні рукописи олександрійського походження, то вони старанно їх ховають. Знання які заховані в книгах «Олександрійської бібліотеки», з однієї сторони несуть передові методи суспільству, а з іншої сторони – загрозу життя на планеті Земля.

7). Наша розповідь про «Прокляті книги» буде неповною, якщо ми не розкажемо про «Ватиканський секретний архів» і «Готську Біблію», про «Розенкрейцери. До історії Реформації» і «Виманику-Шастри», про «Кам'яну книгу» і «Перші російські книги», про «Пурпурний кодекс» і «Гігантський кодекс». Як виявилося наші предки могли керувати силами Природи й тонкою енергією, вони підкоряли стихію і планети. Ці знання дали

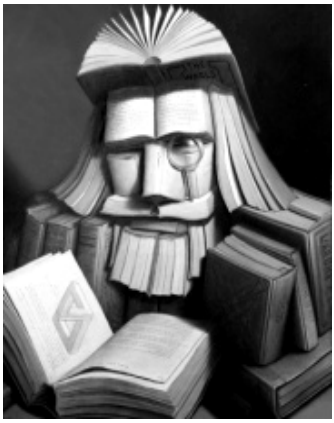

їм можливість створити високорозвинені цивілізації того часу. В 1885 році письменник, французький окультист Сент Верб д'альвейдр одержав наказ капітулу Нотр-Дама, під страхом смерті знищити свій рукопис «Місія Індії в Європі і європейська місії в Азії. Проблема Махатм й її рішення», але він не поспішав. Після його смерті спадкоємці одержали наказ повторно, не виконання якого грозило їм смертю, тому вони знищили невидані рукописи, які були присвячені проблемам чорної магії, а також всі його архіви.

8). В 1933 році в Німеччині нацисти спалили всі екземпляри копій рукописів і книги «Розенкрейцери. До історії Реформації». Нацисти боялися цих книг, як «чорт – ладану».

(*Примітка*: Розенкрейцери (*Rosenkreuzer*) - члени таємного товариства релігійно-містичного спрямування у Європі в XV-XVII століттях. Легендарним засновником був Крістіан Розенкрейц. З самого початку було надруковано два їхні маніфести: у 1614 р. Вільгельм Мойєр Вассель видав у Касселі книгу «Загальна і все доступна реформа Всесвіту» з додатком «Слава Братства», де було заявлено про існування таємного братства алхіміків і мудреців, котре ставить за мету реформувати науку, релігію і мистецтво. В той же час, вийшла книга «Сповідь Братства Троянди і Хреста», в якій описано дух і мету розенкрейцерів).

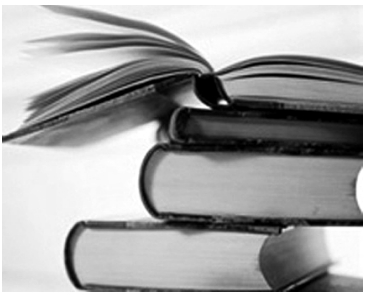

9). За наказом італійського диктатора Муссоліні в 1944 р. було спалено 80 000 книг і рукописів, що належали Королівському науковому суспільству Неаполя. Ціль операції, перешкодити тому, щоб важливі магічні документи не потрапили в руки

союзників. У спаленій неаполітанській бібліотеці зберігалися й невидані рукописи Леонардо да Вінчі, і документи відомого окультиста Алістера Кроулі.

10). Сучасні вчені не можуть зрозуміти майже нічого із «Виманика-Шастри» (на фото), де описані пристрої літальних апаратів - виман. Хоча й написано вони на санскриті.

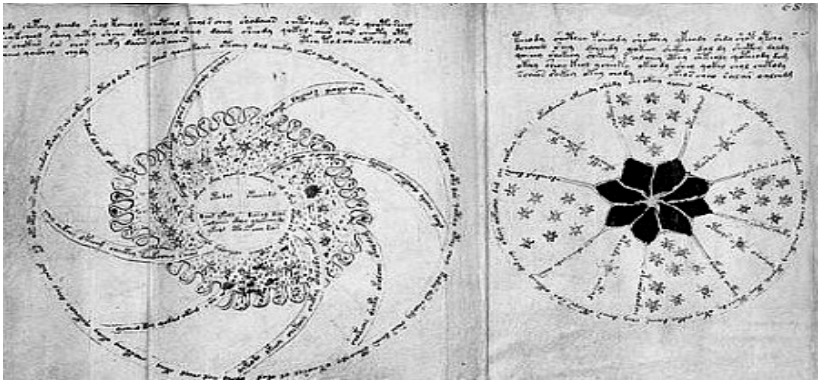

Вимани – це літальні апарати, описи яких зустрічаються в древніх писаннях. Ці апарати могли пересуватися як у земній атмосфері, так й у космосі й атмосфері інших планет. Вимани приводилися в дію, як за допомогою мантра (заклинань), так і за допомогою механічних пристроїв. Там же описані різні типи страшної зброї, найбільш жахливі з них були використані проти Вришів. Ось так, на малюнках древніх виглядали літальні апарати. В оповіданні говориться: «Гуркха, летячи на своєму швидкому й потужному вимані, кинув на три міста Вришів й Андхаків єдиний снаряд, заряджений всією силою Всесвіту. Розпечена колона диму й вогню, як 10000 сонець, здійнялася у всій своїй пишноті. Це була невідома зброя: «Залізний Удар Блискавки», гігантський посланець смерті, що перетворив на попіл всю расу Вришів й Андхаків. Хакафи - закони вавілонців, заявляють:

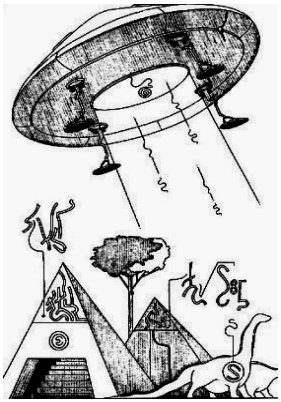

«Привілеї управляти літальними машинами - великі. Знання про політ на таких апаратах, передавалися обережно і тільки серед найбільш надійних і древніх як спадщина. Це був дарунок від «тих, хто нагорі». Ми, (древні представники) одержали його від Богів, як засіб порятунку багатьох життів». Є ще більш фантастична інформація, і дана вона в древній халдейській праці «Сифрале», що містить більше ста сторінок технічних деталей про будівлю літаючої машини. Вона містить загадкові слова: графітовий стрижень, мідні котушки, кристалічний індикатор, вібруючі сфери, стабільні кутові конструкції, тощо. У аріїв літальні апарати називалися «ватмани», а ті, що вміщали й перевозили багато апаратів вайтманів, звалися «вайтмари».

11). Рукопис Войнича (Voynich Manuscript), або Манускрипт Войнича, ілюстрований кодекс, написаний невідомим автором і невідомою мовою з використанням невідомого алфавіту. За результатами спеціального радіо аналізу чотирьох зразків манускрипту, хімік й археометрист Арізонського університету Грег Ходжинс установив: рукопис створений між 1404 й 1438 роками в епоху раннього Відродження. Манускрипт Войнича до наших днів пручається всім спробам перевести його. Перша приблизна дата появи манускрипту на очі очевидців - 1609 рік, потім невідомо куди зник і через століття знову появився. І ніхто дотепер не довів, що ж це насправді: писаний трактат середньовічних алхіміків, геніальна містифікація або утвір інопланетянина, що вирішив залишити на Землі своє бачення про трави й зірки, тощо. Зберігається рукопис Войнича в Єльському університеті, у бібліотеці рідких книг, каталожний номер MS 408.

12). «Голубина», або «Кам'яна книга», один із творів слов'янської духовно-народної літератури. Існує більше 20 варіантів, деякі з яких значно різняться один від одного. У більшій частині варіантів, книга починається з епічного вступу, в якому

розповідається, як у місті Єрусалимі за царя Давида Овсійовича, з небесної хмари - випадає книга величезних розмірів, до якої ніхто не наважується приступитися. Ось інші, перші спогади про «Кам'яну книгу»: Це закони вавилонського царя Хаммурапі були записані у 2000 р. до н. є. на базальтовому стовпі, висотою 2 м. на 2 м. в об'ємі, і вагою 10 т. Сьогодні цей текст, можна розмістити на 50 сторінках середнього розміру у середній книзі. Є також спогади про ієрогліфи «Кам'яної книги», які були вирізані на плоских скелях, розташованих в устя ріки Індель (приплив ріки Виг, що впадає в Біле море біля Біломорська). Вважається, що цей артефакт містить унікальну інформацію про джерела сили й могутності, таємницях світобудови та виникнення Всесвіту.

13). Хочеться згадати про Ватиканський секретний архів. Це унікальні збори архівних документів у Ватикані: від середньовіччя і до наших днів. «Секретним» архів називається тому, що є приватним архівом Папи Римського й закритий для публічного відвідування. Там чекають своєї години багато таємниць всесвітньої історії, унікальні знання древніх, будова Всесвіту, тощо. Загальна довжина стелажів з нерозібраними документами становить 85 кілометрів. І хоча Ватикан допускає в Архів до 1500 учених щорічно і під постійним контролем, це означає лише одне, кожного дослідника обмежують в перегляді документів. Послаблення обмеження доступу для відвідувачів, було зроблено у лютому 1939 року, до моменту смерті Папи Пия XI.

Ватиканський секретний архів офіційно був заснований в

1610 при папі Павлі V, і в той період відділили архів - від Ватиканської бібліотеки. А от комплектування Ватиканської бібліотеки почалося в березні 1447 року силами Папи Миколи V, що протягом всіх восьми років свого понтифікату збирав манускрипти в Європі й на Сході. Формально Бібліотека Ватикану була заснована в 1475 році буллою Папи Сикста IV «Ad decorem militantis ecclesiae». Ватиканська Бібліотека зберігає понад 1,6 мільйон друкованих матеріалів, більше 75 тисяч рукописів й 100 тисяч гравюр. Бібліотека містить в собі 300 тисяч монет і медалей, 8300 інкунабул. У фондах Бібліотеки безліч винятковых документів: папірус Бодмера - це самий древній текст Євангелія Луки й Іоанна, Ватиканський Кодекс - самий древній з відомих манускрипт Біблії, деякі листи Мартіна Лютера й екземпляр першодрукованої Біблії Йоганна Гутенберга.

14). Готська Біблія (фото) справедливо вважається першим літературним твором на німецькій, готській мові. До сьогоднішнього дня збереглися лише окремі фрагменти цього перекладу. Біблія була переведена із грецької мови єпископом Ульфилой, (його також називають «готовим апостолом»). Відповідно до історика Филосторгія, Ульфила був нащадком бранців, узятих під час набігу на Каппадокію в східній Туреччині (відтіля був родом центуріон Лонгин). До нашого часу дійшло тільки вісім рукописів Готської Біблії, причому всі - у фрагментарному стані. Однак одна з них, іменована як «Срібний кодекс» або «Пурпурний кодекс», відноситься до числа багатих ілюмінованих видань, виконаних на пурпурному пергаменті. Ця древня книга, чия назва на латині звучить як Codex Argenteus, була виготовлена в VI столітті (приблизно в 520 році) у Північній Італії для Теодориха Великого в його резиденції в Равенні, або в Брешії.

Спочатку він містив у собі 336 аркушів, з яких у Верденському абатстві біля Эссена збереглися ледве більше половини – 187 аркушів. Багато аркушів було виявлено в середині XVI ст. В 1970 році в кафедральному Шпейерському соборі, був виявлений останній, 336-й аркуш рукопису (він там і зберігається).

15). «Гігантський кодекс» - Біблія Диявола (фото). Кодекс Гигас - це середньовічний манускрипт, виконаний у форматі in-folio на пергаменті. Ця грандіозна рукописна праця: товщина книги 22 см. а вага - 75 кг.- була створена на початку XIII ст. в бенедиктинському монастирі чеського міста Подлажице. Виходячи з позначок на одній зі сторінок древньої книги, можна припустити, що праця була закінчена в 1230 році. Цілком імовірно, що вся робота була пророблена однією людиною за 20-30 років життя. Кодекс зберігається у Швеції, але її в 2006 році привезли на кілька днів у Прагу, спровокувавши паломництво для бажаючих глянути на древню книгу.

Манускрипт написаний на латині й багато ілюмінованих сторінок (автор використав червону, синю, жовту, зелену фарбу й позолоть). Початкові буквиці кожного тексту, шикарно оформлені, іноді займаючи цілу сторінку стародавньої книги. Оформлення й почерк єдині по всьому кодексі. Текст Біблії примітний тим, що Діяння апостолів й Одкровення представлені в старолатинській версії, що відноситься до IV століття. Спочатку в рукописі було 640 сторінок in folio (тобто в повний аркуш), з них 624 збереглися до нашого часу в гарному стані. При створенні манускрипту було використано 160 ослиних шкір, з яких виготовили 320 пергаментних аркушів. Висота кожної сторінки Гігантського кодексу становить 915 мм, а ширина - 508 мм. На 577-й сторінці книги є одне із самих знаменитих зображень диявола, створених у Середньовіччя.

17). Перші російські книги. Перша відома нам рукописна Біблія слов'янською мовою – Остромирове Євангеліє. Можливо до татаро-монгольського іга існували й інші рукописні Біблії, але до наших днів вони не дійшли. Перша повна Біблія російською мовою - це «Геннадієвська біблія», названа по імені архієпископа Геннадія, що була написана в 1499 р. Після цього повну Біблію друкував тільки Іван Федоров в Острозі в 1581 р. До Федорова друкували тільки частини Нового й Старого Завітів. Першою Біблією, виданої на території Росії, вважається Московська Біблія 1663 року. На ній же зображений перший оригінальний план Кремля. Потім перевидати Біблію хотів Петро II, навіть найняв перекладачів. Однак Петро Олексійович помер і роботи по підготовці видання Біблії припинилися. Потім спроби вживали при Ганні Йоанівні, але був виданий тільки Старий Завіт (і то не в повному обсязі), книга датується 1739-м роком.

В остаточному підсумку втілила всі ці ідеї в життя Єлизавета Петрівна - в 1751 році вийшла Біблія, що стала копією Острозької Біблії, а в 1754 році було надруковано найбільше церковне Євангеліє. У 1856 р. – були перші спроби перекладу Біблії на російську і виявилися вдалими, а в 1876 році вийшла перша повна Біблія на сучасній російській мові (до реформи 1918 р.). Цей переклад одержав назву «синодального», і всі Біблії дотепер видаються по цьому «синодальному» перекладу. Старообрядники ж продовжують використати Острозьку Біблію, в 1912 році вони перевидали її тиражем 120 екземплярів. Це досить дорога й рідка антикварна книга - до початку XXI століття відомо тільки 20 збережених екземплярів.

Закінчуючи маленьку розповідь про стародавні книги, ми бачимо, що вони по багато разів переписувалися людьми, які допускали «виправлення» тексту і багато інформації – втрачено

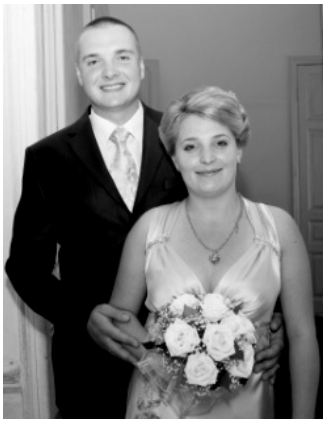

Дивні об’єкти і споруди

Активісти Кіровоградського альманаху, подружжя Карпови Антон та Ірина звертають нашу увагу на дивні об'єкти і споруди, які мабуть збудували інопланетяни, (автори цих дивних споруд – не відомі). Більша частина стародавньої історії людства й донині залишається схованої в імлі століть, про це говорять численні таємничі спорудження. При дивіться до найвідоміших пам'ятників безповоротно збіглих епох у будівництві яких, можливо приймали участь «інопланетні інженери», що прилетіли на нашу Землю з інших планет….

1. Бэдлендський сторож (також відомий як Голова індіанця), провінція Альберта, Канада. Щоб помилуватися на величезне зображення голови індіанця, можете ввести в Google Earth координати 500'38.20" північної широти й 1106'48.32" західної довготи. Це величезне геоморфологічне утворення виникло практично без участі людини.

2. Лінії Наски (або плато Наска), південна частина Перу, час створення - між 400-м й 650-м роками нашої ери. Малюнки складаються з безлічі зображень тварин, серед яких можна впізнати акул, ящірок, косаток, колібрі, павуків, мавп і деяких інших. Як думає уфолог, письменник і кінорежисер Эріх ФОН Дэникен, лінії Наски можуть бути древнім аеродромом й одночасно запрошенням «у гості». За його словами, давним-давно Землю відвідали прибульці, а при посадці на плато Наска двигуни їхнього космічного корабля трохи «розчистили» місцевість від каменів. Древні мешканці цих земель, прийняли інопланетян за божества, що спустилися до них з небес (у цьому вони, до речі, були не далекі від істини). Потім «гості» відправилися назад на батьківщину, але стародавні люди зберегли пам'ять і намагалися «запросити» їх знову, малюючи на землі різні символи й тварин.

3. Піраміди Гізи неподалік від Каїра, Єгипет. Мабуть, єгипетські піраміди - одне із самих таємничих споруджень в історії людства. За тисячі років історія їхнього створення обросла численними легендами й припущеннями, наприклад, єгиптянам допомогли якісь інопланетні цивілізації.

Дійсно, деякі цікаві факти цілком можуть бути доказом цієї теорії. Наприклад, у день літнього сонцестояння з погляду Сфінкса призахідне сонце перебуває точно між двома самими більшими з пірамід Гізи. Щоб здійснити цей задум, древні люди повинні були мати точний календар і знати, що тривалість року становить 365,25 днів.

Крім того, невідомо, чому інші піраміди, споруджені приблизно на 500 років пізніше, ніж «Велика трійка», сильно зруйнувалися під впливом часу, а споруджені піраміди в Гізі практично не постраждали. Деякі вчені говорять, що існує безпосередній зв'язок між розташуванням пірамід і картою зоряного неба: наприклад, комплекс Гізи відповідає трьом найбільшим зіркам у сузір'ї Оріона, що для древніх єгиптян було символом одного з головних богів - Осіріса. Дехто з них вважає, що ріка Нил відповідає видимій частині Чумацького Шляху, що й підштовхнуло творців пірамід до розташування гробниць за певною схемою, але для цього їм потрібно було астрономічне встаткування, так звідки воно могло узятися? Відповіді на ці питання немає, не тільки піраміди, але деякі вчені надійно зберігають всі таємниці.

4. Підземне місто Деринкуй, Туреччина. Гігантські під-

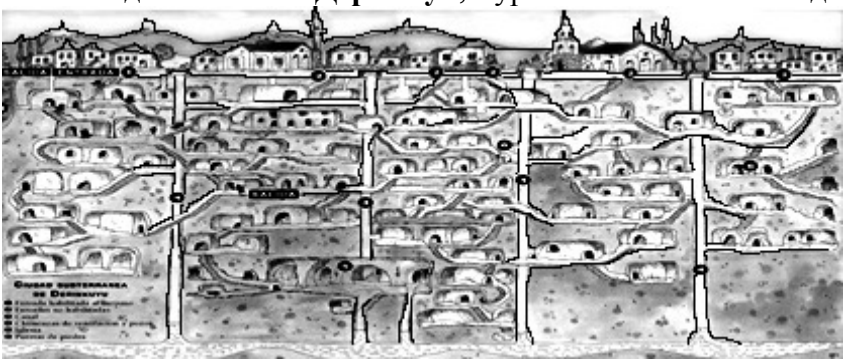

земні спорудження, які розраховані на забезпечення 20-ти тис. чоловік всім необхідним. Археологи там виявили залишки продовольчих магазинів, винних крамниць, якісь друкарні, стайні, школи, водопровід й багато чого іншого. Відповідно до найпоширенішої версії, Деринкуй почали будувати в 1 тисячоріччі до нашої ери, але деякі думають, що місто набагато старше й був спроектований неземними силами для захисту населення цього регіону від глобальних катастроф.

У підземних переходах є навіть кам'яні двері 1-1,5 метра у висоту й вагою біля 100 тн. кожна, що говорить про серйозний підхід будівельників до забезпечення безпеки жителів. Місто виявили в 1960-х роках минулого століття, і дотепер там ведуться розкопки - на даний момент археологи досягли оцінки 85-ти метрів у глибину.

5. Велике місто Теотиуакан (по-ацтекски «Місце, де люди стають богами») недалеко від Мехіко, Мексика.

Теотиуакан - одне із самих древніх міст на Землі й до XV століття - самий великий населений пункт у Західній півкулі. Місто приблизно виникло за тисячу років до появи в цій місцевості ацтеків. Серед народів, що приклали руку до створення величезного міста, називають племена тольтеков, майя, сапотеків і мікстеків, причому багато дослідників говорять, що будівельники Теотиуакана, як і «автори» пірамід Гізи, мали великі математичні й астрономічні пізнання. Цікаво, що в будівництві

широко використалася занадто міцні будівельні матеріали. Як показав мінералогічний аналіз, брили добували за 4,8 тис. км. від майбутнього міста, у Бразилії. Слюда там стійка до впливу сонячного світла, вологи, електрики й високих температур, але навіщо в будинки Теотиуакан вклали такий запас міцності, й дотепер залишається неясним.

6. Саксайуаман, околиці міста Куско, Перу. Колишня столиця Імперії Інків практично цілком складена з неймовірно великих і важких брил, вага деяких з них досягає 360 тонн.

Учені б'ються над загадкою, як інкам вдавалося доставити такі «маленькі цеглинки» на це будівництво, адже найближче родовище таких порід перебуває приблизно за 35 км. від Саксайуамана.

7. Трилітон у Баальбеці, Ліван. У древньому ліванському місті збереглися руїни архітектурних споруджень, присвячених римським богам (регіон колись був частиною Римської імперії), саме знамените із яких - Великий храм Юпітера. У його конструкції, серед усього іншого, використані три величезних цільних камені вагою біля 800 тонн кожний (саме ці руїни й одержали найменування Трилітон, у переклад із грецького – «Чудо трьох каменів»), і кілька брил поменше - по 350 тонн, а неподалік, у кар'єрі, лежить кам’яний блок масою 1000 тонн як заготовка, але якихось причин не змогли застосувати його при створенні храму. Деякі вчені заявили, що при транспортуванні кам'яних блоків у Баальбеке використалися технології начебто анти-гравітації, або навіть акустичної левітації. Запитання, звідкіля люди тієї епохи мали надсучасні знання? Відповідь тільки одна, їм допомагали позаземні цивілізації.

8. Стоунхендж, графство Уилтшир, Англія. Одне із самих знаменитих у світі таємничих споруджень, як вважається, було споруджено між 3000-м й 2000-м роками до нашої ери, і вчені дотепер сперечаються, що ж воно із себе представляє: храм, цвинтар або древню обсерваторію (існують і більше екзотичні версії про призначення Стоунхенджа). Вага опорних каменів досягає 50 тн., найближча каменоломня з родовищем каміння цієї породи розташована приблизно в 160 км. від Стоунхенджа, що дає багатьом дослідникам привід стверджувати, що тільки прибульці могли змусити ці камені «танцювати і рухатися» (у перекладі з галльського - «Stonehenge» значить «висячі» або «танцюючі камені»).

Перекручення історії аріїв

А чи знаєте, що цар гунів Аттила народився у поселенні, яке згодом назвали Києвом, і був одружений із сестрою легендарного Кия, який вважається засновником столиці України. Кий був полководцем у царя Аттили. Святе Письмо, говорив він, дає змогу зрозуміти, що кожний народ, це живий організм, який має свій зародковий (сакральний) елемент: Раса і нація не падають з неба у готовому вигляді, все колись і з когось починається. Цей початок не лише генетичний, а й духовний. Треба лише вміти розшифрувати відповідні тексти. Як ми вже сказали, нації і народи сьогодні є, змішаними, етнічними співтовариствами, нинішня форма яких є результатом найрізноманітніших історичних перевтілень. Вони всотали в себе не тільки різні риси «фізичних рас», але й різні «духовних рас», які являють собою глибоко захований субстрат елементів цивілізацій і різноманітних культурних впливів. Точка зору щодо націй, то вони мають історичний й агностичний характер: проблема походження й формування тих, чи інших націй нами не розг-

лядається, а сприймається як факт. По великому рахунку, правильне розуміння арійської проблеми в останні роки набуває великого значення, особливо для нас, українців. У Росії теж відроджуються і набирають сили так звані «лівоарійські концепції», створено декілька партій націонал-соціалістичної орієнтації, які дивляться на Україну як на «заблудну вівцю». Як приклад, можна взяти хоча б кредо «Партії арійської єдності», викладене у праці «Русь ведическая в прошлом и будущем: Евангелие от ариев». Книга написана академіком В.Даниловим 1996. С. 2-3, де викладено перекручену історію аріїв: «був колись «Мешех царський» - царська Росія, яка підкорила собі майже весь слов'янський світ, але була знищена революцією. З'явився «Мешех більшовицький», який, по суті, відновив Російську імперію під назвою СРСР і знову став панувати над слов'янами. Тепер, закликає російський академік, потрібно створити «Мешеха арійського», з такими ж функціями і в таких же загальнослов'янських межах...».

Нам дуже дивно, що більшість українців навіть не здогадуються, що вони прямі нащадки аріїв. Що арійська культура зародилась саме в Україні. Хоча вся Європа про це знає і з цього приводу не сперечається. Це тому, що Україна від'єдналась від Російської імперії (СРСР), але не від'єднала свою історію, ідеологію від тієї рабської історії та ідеології, яку нав'язувала Москва у той час – Україні. І зараз Україна знаходиться в пошуку сили, потрібної для стрибка у майбутнє. Корені цієї сили заховані у її дивовижному минулому, у тих часах, коли наші предки, починаючи з 55 ст. до н. е., тобто після затоплення Борії («старої землі» Альтланд) навколо прісноводного озера Понт і перетворення його на Чорне море, сформували на Подніпров'ї потужну цивіліза-

цію і культуру Гіперборії (Вищої Борії). Завдяки високим знанням неземного походження вони здійснили світоглядну, організаційну і технологічну революції. Пережили демографічний вибух і розселилися по всьому світу, засіваючи його своєю світопізнавальною мудрістю і передовими технологіями, змінюючи його культурно та генетично.

Згадки про пасіонарний спалах 7,5 тис. років тому, дійшли до нас завдяки археологічним пам'яткам славетної Трипільської цивілізації (від 54 ст. до н. е.), побудованим по всій Європі мегалітичним обсерваторіям (принаймні з 50 ст. до н. е.), стародавнім алфавітам, трипільським традиціям містобудування, українській мові та іншим мовам арійського кореню, українським звичаям і величезній кількості фрагментів неймовірно високих і точних знань, відомих під назвою Гіперборійська традиція. Культуротворча активність і надзвичайна життєспроможність наших предків викликає подив і природне запитання: «Звідки вони черпали цю силу»? (*Примітка*: Пасіонарний (від лат. passio - пристрасть) термін, який означає внутрішнє, притаманне кожному етносу прагнення до оновлення та розвитку, здійснюване незалежно від зовнішніх обставин).

Для відповіді на цей спалах, важливо знати, як себе називали колишні гіперборейці. Завдяки розкриттю їхньої самоназви можна наблизитись до розуміння їхнього мислення і уявлення про свою місію у цьому світі. Більше того, усвідомивши цю місію і ставши її продовжувачами, відновивши первинні імена і знову піднявши їх на прапор, можна самим долучитися до того ж самого невичерпного джерела енергії, життєспроможності і творчості, що були у них.

Вплив імені народу і назви держави «Україна» на народний характер подібний до того, як ім'я дитини впливає на фор-

мування її особистості. Тому самоназва народу, (його ім'я) - дозволяє багато в чому зрозуміти не лише його самосвідомість, а й підсвідомість, сформовану цим ім'ям. Виникає питання, якщо прадавні українці вважали себе належними до гіперборейців, то як вони тоді називалися?

Перш ніж розпочати нашу розмову зробимо одне коротке застереження. Справа в тому, що гіперборейці (люди крайньої півночі), які одержали назву *арії*, поділяються на дві гілки, умовно названих: *лівих і правих*. Вони виконували протилежні історичні функції. *Перші*- руйнівну, негативну, темну. *Другі* — творчу, позитивну, світлу, сонячну. Арії лівої руки (арес - благородні, «вищі») вважали себе особливими людьми, покликаними встановлювати владу над іншими, розпоряджатися їх долею, їхнім життям. В історії до лівоарійського табору належали шумерські племена, царські скіфи, готи, тевтонці, ну і звичайно туди зачислили фашистів XX століття.

Арії правої руки (або «орії» від слова - орати) були націлені на позитив, на творення духовності, творення нових знань, нових виробничих технологій. Саме вони дали людству землеробську технологію, навчили вирощувати хлібні злаки, зокрема, тверду пшеницю, створили плуг, борону, вперше запрягли в них коней. Правоарійський рух уособлюють: трипільці, слов'яни, руси-українці. Отже, ми українці далекі нащадки тих самих оріїв (орачів), які створили державу Аратту-Оріяну, дали світові хліборобську технологію, заклали інтелектуальні, духовні підвалини нової післяпотопної цивілізації. Тепер декілька слів відносно «орії», чи «арії»?

На сьогоднішній день одні переконані, що треба говорити і писати «орії», інші доводять, що «арії». В Україні і діаспорі й до нині ведеться диспут між «оріями» і «аріями». Обидві сторони об'єднані пошуком своїх прадавніх коренів і прагненням

рішучих перетворень усього нашого життя. А роз'єднує їх самоназві і прилучені до них настанови. Зараз це питання чомусь ставлять руба: арії чи орії? Чому так принципово?

Як приклад, про історичність патріарха Орія прямо сказано у перекладі «Велесової книги» Бориса Яценка (Київ, 2001, с. 242), про це ж твердить і дослідниця «Велесової книги» Галина Лозко: Отець Орій жив у VII ст. до н. е. (Велесова книга. Київ, 2002, с. 61). А от про бога на ймення Ор у «Велесовій книзі» немає жодного слова. Зате чотири рази згадується бог Яр (дощечки № 4-г, 8, 23, 37-а) і Ярбог (38-а). Причому теонім Яр вживається нарівні з теонімами Перун, Дажбог: (Його ж зовемо Перун, Дажбо, Хора, Яр та іншими іменами, див. дощечку 4-г). В той же час, у двох місцях на дощечці 31, віддається хвала богові на ім'я Індра і говориться, що дитиною він прийшов із землі арійської до краю індійського. Можливо, тут наголошується, що культ бога війни Індри був принесений в Індію з батьківщини аріїв. Варто додати, що імена богів війни, володарів грому і блискавки Перуна та Індри — походять від коренів «пер» і «дра», які позначають війну, боротьбу, сутичку, подібно до слів періщити, перти, дерти, драка, дракар, дракон (потік, сила), драгун (воїн-кіннотник).

(*Примітка*: Дракар – це бойовий човен вікінгів та варягів на зразок козацької чайки). Індра і Андрій (Андер, Андре) - це варіанти того ж самого імені (з переставленими буквами «і» та «а»). Точніше, Індра походить від Андерій («ан» — небесний, горішній; дерій — воїн). Додамо, що в індуїстській традиції етимологія імені Індра невідома, так само як і інших арійських богів, імена яких, проте, легко пояснюються на українському грунті, (Четверте пришестя Спасителя). На цій же дощечці згадується про «глас Аріїв». Не зрозуміло, чи це голос самого Орія, помилково названого Арієм, чи це голос бога Яра - Арія,

який наказав оріянам розділитися на три роди-племені. До другої версії схиляє те, що «глас Аріїв» з історичним наказом розділитися пролунав тоді, коли «веселощі великі нас обуяли» — в оріян вселився дух радості, тобто вони знаходилися у стані зміненої, розширеної свідомості.

Отже, якщо орії обґрунтовують свою самоназву «Велесовою книгою», то це означає, що вони вважають себе нащадками (духовними і, можливо, генетичними) племінного вождя із 7 ст. до н. е. праотця-патріарх Ора. Усе просто і зрозуміло, без фантазій про те, що Ор - це начебто ім'я Всевишнього Бога-Отця. (*Примітка*: Аргумент про начебто первинність звуку «о» стосовно звуку «а» найпереконливіше спростовують немовлята. Річ у тім, що голосовий апарат пралюдей нагадував голосовий апарат нинішніх немовлят, а немовлята починають своє життя криком «а», бо цей звук вимовляється значно легше, ніж «о». Лінгвісти добре знають: артикуляційно звук «а» у порівнянні з «о» легше промовляється, позаяк не вимагає певних над зусиль, - у даному випадку огублення (витягнення губ) при творенні «о»).

Значно глибші корені імені «арії». Відомо, що так називали себе племена, які у середині 2 тис. до н. е. прийшли з Північного Надчорномор'я - в Індостан, принесли туди вищу цивілізацію та вищу культуру і це вже є дійсним науковим фактом. На його основі зроблено висновок, що саме друге тисячоліття до н. е. є часом виникнення арійської, (індоєвропейської) спільноти. Проте нові знахідки відсувають час виникнення аріїв ще на 2 тисячоліття у минуле. Наприклад, одне з найдавніших арійських поселень нещодавно виявлене на острові Хортиця (Запоріжжя). Як твердить Олег Тубольцев — керівник експедиції «Нова археологічна школа»: ця пам'ятка доводить, що вже у IV тис. до н. е. у нас тут існували племена зі шнуровою керамікою, що їх пов'язують зі стародавніми

аріями. А потім уже звідси вони перекочували до Індії і вже там стали відомі письмово як арії, але про це трохи пізніше.

Два арійських імені

Зверніть увагу, як ці дві групи виглядають в очах одна - одної. Орії вважають аріїв авантюрниками, фантазерами, екстремістами, експансіоністами. Арії критикують оріїв за їхній консерватизм, обережність, сектантську замкненість та інтелектуальну зашореність. Приблизно так воно і є насправді, Але кожна група відчуває спорідненість зі своїм іменем і в той же час не сприймає чужого. Щоб це зрозуміти, ми звернулися до наукової фоносемантики. (*Примітка*: Фоносемантика - наука, що народжується й затверджує себе на стику фонетики (за планом вираження), семантики (за планом змісту), лексикології (по сукупності цих планів) і психології (теорія сприйняття).

Почнемо з того, що будь-яке слово володіє двома змістами. Перший (лексико-семантичний зміст) — слово як символ, що позначає який-небудь об’єкт чи процес, другий (фоносемантичний зміст), слово як набір звуків, що сам собою викликає у людини певну реакцію. Свідомість дорослої людини при слуховому сприйнятті слів зайнята переважно першим змістом. А от реакція на слово, як на набір звуків проходить підсвідомо і пере живається людиною у вигляді визначеного емоційного фону. Цей другий зміст слова, одержав назву фоносемантичного значення. Коли ви чуєте незрозумілу іноземну мову, то реагуєте на неї тільки як на набір звуків, таких самих, як шелест вітру, стукіт дощу, спів птахів, грім грози. І тільки тоді, коли вивчите незрозумілу для вас мову, ви почнете реагувати на той зміст, що несе в собі цей набір звуків.

Так от, слова «арій» і «орій» несуть різний фоносемантичний зміст і тому викликають відповідний (приємний, або не-

приємний) резонанс у носіїв відповідно «арійської» (атакуючої) і «орійської» (впорядковуючої, оборонної) ментальності.

Для розв'язання цього «о(а)рійського парадоксу» треба ближче придивитися до самого об'єкту досліджень та до генетично-духовної спільноти аріїв-оріїв. Кажучи про арійських слов'ян, ми мали на увазі не сучасну «етнокультурну спільність», а наших предків, які жили тисячоліття тому. Має ж бути у них якесь ім'я?

Як ви уже знаєте, наша країна всі останні кілька тисячоріч простиралася не тільки уздовж Дніпра. І не обмежувалася ні Древнім Новгородом, ні Московією. Тому що Москва у 14 ст. від Р. Х. була всього лише малюсіньким сільцем. Наша імперія простиралася на величезній території, що перевершує навіть територію Російської імперії початку XX ст. Це була багатоплемінна Ведична, (читай Арійська) імперія. У санскритських джерелах, вона була під назвою – «Бхарата-варша». (*Примітка*: Країна Бхарата, це древня назва Індії).

В «Хроніці герцогів нормандських», написаної ще в XII столітті (Бенуа ДЕ Сент-Мор), Русь іменувалася «SLND», тобто «Азіатська країна». І вказується, що вона «величезним солоним морем оточена з усіх боків», значить це цілий континент.

Відповідно до Ведичної суспільно-політичної системи, в імперії «Азіатських країн» був військовий стан…. Козаків, (не путати з козацтвом IX-XX ст.). То була багатоплемінна регулярна армія, яка на староруській мові йменувалася ОРДОЮ. Подивившись в «Словник російської мови століть», читач зненацька для себе довідаються, що терміни «військо» й «воїн» - не староруські, а церковні й уведені у вживання замість слів «Орда» й «ординець», лише наприкінці XVII століття. «Боями» в «Велесовой книзі» іменували на Русі супротивників, (захватчиків). Орду очолював Цар.

Комплектувалася регулярна армія в Орді за допомогою відбору й виховання окремо від родини, кожної десятої дитини чоловічої статі. Ординським козакам до XVI ст. заборонялося мати родину й займатися землеробством. Обов'язком козачої

орди було зберігати цілісність території від зовнішнього ворога й від внутрішніх звад князів. Обов'язок хліборобів і ремісників - утримувати Царя й військо. (*Примітка*: На відміну від Древнього Єгипту, Древнього Рима або Древньої Греції, на території земель нашої країни ніколи не було рабства. Тому що Ведичні закони забороняли рабство).

Наша культура, до XI століття включно, зберігала безліч слів, традицій, релігійних ритуалів і символів своїх предків. У тому числі й правобічний Арійський, Божественний знак «свастика», яку перефразували та спаплюжили нацисти під проводом А.Гітлера у другій половині 30 років IX ст. Про напрямок істинної, арійської культури і про те як «перекрутили» арійську культуру нацисти, написано багато книжок. Більш детально про це викладено у книзі Карпова В.Є. «Запрещенная правда: мифы и реальность Третьего рейха», Кіровоград, 2013, 772 с. В офіційному Православ'ї, правобічна свастика відома як «Хрест Святого Калиста», по імені Святого, що ховався від переслідувань римської влади в печерах, які він позначав для одновірців Знаком Всевишнього.

За сторіччя християнства не вдалося 100% зберегти пам'ять про Ведичну традицію на території імперії. І турки, і азербайджанці, іранці - (Іран - від слова «арьян»), болгари, осетини, інгуші, марійці, ненці, десятки інших корінних народів нашої країни, пам'ятали, передавали з покоління в покоління, знаходили в

літописах й у розкопках стародавніх поселень свідчення тому, що ми українці - прямі нащадки русов-уров.

Ми знаємо, що в X ст. германськими племенами на руїнах Франкської імперії була створена Священна Римська імперія германської нації. Так от, аж до XVIII ст. при коронації імператорів опоясували священним мечем-шаблею, котра була виготовлена в стародавньому Києві. Це знаменита «шабля Карла Великого». Про те, як перший раз з'явилась шабля серед німецьких церемоніальних реліквій, існують різні легенди, які розповідають: **1)** що вона була подарована Карлові Гаруном аль Рашидом, **2)** була захоплена Карлом в бою з аварами, 3) подарована угорським королем та багато інших. Ще 1965 р. знаменитий вчений А. Н. Кіріічніков переконливо довів київське походження цієї шаблі. Завдяки надзвичайно високому рівню українського зброярського мистецтва, ця шабля на довгі століття стала найбільш шанованою реліквією німецьких імператорів, подібно як і знамените Київське Євангеліє, на котрому впродовж віків складали присягу французькі королі. Привертає увагу ще одна легендарна назва цієї шаблі – «Меч Атілли» і те, що в неї дуже багато спільного із зображенням шаблі-палаша на знаменитому Збруцькому ідолі. І, що найцікавіше, у віддаленій від Києва на тисячі кілометрів Індії, де закінчився великий рух арійських племен з праукраїни, дуже подібний на неї різновид меча-палаша також носив назву «атілл».

У Київській Русі культ меча був настільки великий, що навіть проти повсталих селян князі воювали тільки бойовими сокирами, а мечі застосовувалися виключно у військових походах. Меч був символом влади: князь, віддаючи сину уділ, символічно вручав йому й меч. Так, Всеволод III, посилаючи свого сина Костянтина на князювання в Новгород, вручив йому хрест і меч зі словами: «це тобі буде охоронець і помічник, а меч — закон і осторога, який даю тобі, щоб берегти людей своїх від ворогів". Свідчення поклоніння мечу тих часів, знахідки амулетів-оберегів у вигляді мечів, а слов'янське ім'я Мечислав, черговe підтвердження існування такого культу.

З мечем Арія пов'язана і одна з давніх назв українців — черкаси. Деякі вчені пояснюють цю назву, як народ-воїн. Це пояснення правильне, але неповне. Річ у тім, що у мові кавказького народу адиге, котрих разом з кількома іншими кавказькими народами ми знаємо під збірною назвою черкеси, слово черкаси, точніше щркаси, означає *тризуб*, причому такий, що складається з 3 мечів. «Щр» означає три, а «кас» - меч.

Серед вчених з цього питання давно точаться суперечки, чи були колись адигейці (черкеси) вихідцями з України, чи навпаки - українці прийшли з Черкесії. Насправді ж це назва не стільки етнічна, скільки релігійна, як наприклад, християни, до котрих зараз належать зовсім різні етнічні народи, такі як українці і вірмени, угорці і французи, німці і румуни, або мусульмани, під котрими розуміємо і семітів-арабів, і угорців турків, і арійців-персів. Крім того, тризуб складається не лише з трьох мечів, а й має внизу посередині невеличке закінчення.

В адигейській мові це закінчення означає «веду, вести». Саме у такому вигляді він був колись присутній в українській мові у вигляді староукраїнської букви «Щ». Після коректування нашої абетки, букву «щ» ми пишемо «ш» у формі тризуба, а перенісши закінчення на правил бік, і досі спотворює сакральне значення цього символу. Суть же символу залишилося - три мечі, що символізують закони трьох Світів: Вищого небесного, Земного сьогодення і Підземного світу предків. Нижня частина тризуба означає, що ці закони трьох світів ведуть людей, які їх шанують. Відповідно і назви черкаси і черкеси - це люди, котрих ведуть Закони трьох світів. Ці священні закони зберіг наш народ у символі Трояну, котрий окупаційні вчені назвали зневажливо тризубом. Серед слов'янських богів згадується божество Троян, проти котрого виступають у своїх посланнях церковні діячі: «Трояна, Хорса, Велеса, Перуна на богів перетво-

рили», далі «Хай зрозуміє багато людей і не впаде у звабу велику: Перуна, Хорса, Дия і Трояна». Європейські хроністи, описуючи західних слов'ян, також зафіксували цього слов'янського бога під назвою Триглав, котрий символізував три світи (небо, землю і підземний світ), чим нагадував давне арійське божество Трімурті. За Триглавом, який вписується у восьмикутну зірку, будуються православні храми і твориться календар: люди заходять із західної частини храму (вечір, осінь, смерть, зародок), їхні обличчя мусять бути оберненими до вівтарної частини храму (схід, ранок, весна, народження, дитина), праворуч – південна частина (день, літо, Ява, Білобог, чоловік), ліворуч – північна частина (ніч, зима, Нава, Чорнобог, жінка). Цікаво що в арійців Індії проявом Трімурті вважається і Сонце Сур'я: на Сході, на світанку, воно репрезентує Брахму - творця світу; опівдні, в зеніті над головою - Вішну охоронця світу; а надвечір, на заході - Шиву руйнівника світу. Цікаво, що й у «Слові о полку Ігоревім» княгиня Ярославна звертається до Сонця, як до Трійці, «трисвітле сонце»; це є поклоніння наших предків Сонцю, як уособленню Трисуття.

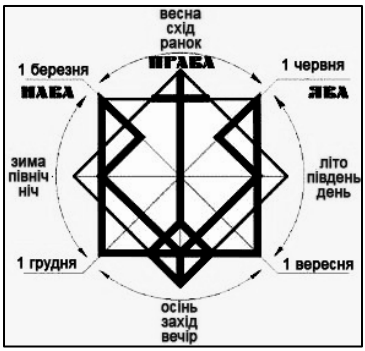

Саме тому у XVI-XVII ст. стародавні письменники і літописці, такі як М.Груневег, С.Кльонович, І.Домбровський часто називали Київ - Троєю. Зрозуміло, що ця назва Києва є сакральною і походить від божества Трояна-Триглава-Трисуття. Це і є той самий давньоруський Троян, котрий часто згадується у «Слові о полку Ігоревім» і суть котрого ніяк не могли зрозуміти вчені, котрі досліджували цю унікальну пам'ятку нашої давньої словесності. Адже в «Слові о полку...», руська земля називається землею Трояновою, тобто землею трьох Законів, дохристиянські часи - це віками Трояновими, а Боян – це «соловій старих часів», рискає по стежках Троянових, тобто шукає натхнення у прадавніх звичаях.

Поява слов'ян, аріїв та індоєвропейців

Цікаві думки з цього приводу є у професора Гарвардського університету Анатолія Кльосова (на фото). Коли таким питанням вже не менше трьохсот років, то несподівана розв'язка, сприймається «в штики». Ви самі знаєте, як довго «Походження слов'ян» не сходило з арени наукових дебатів. Так само «Походження вихідної слов'янської спільності» та «Пошуки індоєвропейської прабатьківщини» Взагалі-то за ці триста років які тільки припущення щодо цього не висловлювалися. Проблема в тому, що ніхто не знав, які з них вірні. Питання було заплутане донезмоги. Тому ми не здивуємося, якщо у відповідь на підсумкові визначення пролунає хор голосів - «так це було відомо», «про це й раніше писали». Така людська натура. А запитай цей хор зараз - ну так де прабатьківщина слов'ян на вашу думку? Або де прабатьківщина «індоєвропейців»? Звідки вони взялися? Так 80% хору вже не буде, а буде 10% різноголосся - «питання складне і заплутане» і 9% просто скажуть – «відповіді немає». Залишається 1%.

Для початку ми повинні внести деякі визначення, щоб було зрозуміло, про що йдеться розмова:

1). *Історія питання.* Під слов'янами в контексті їхнього походження ми будемо мати на увазі праслов'ян. І, цей контекст нерозривно пов'язаний з «індоєвропейцями». Останнє – це жахливо незграбний термін. Слово «індоєвропейці» - просто знущання над здоровим глуздом. Насправді є «індоєвропейська група мов». А історія цього питання така, що два століття тому було виявлено певну схожість між санскритом і багатьма європейськими мовами. Цю групу мов і назвали «індоєвропейською», до неї входять майже всі європейські мови, окрім баскської, угро-фінських і тюркських мов. Тоді не знали причин, з яких Індія та Європа раптом виявилися в одній мовній зв'язці, та й зараз не надто знають, і без праслов'ян тут не обійшлося.

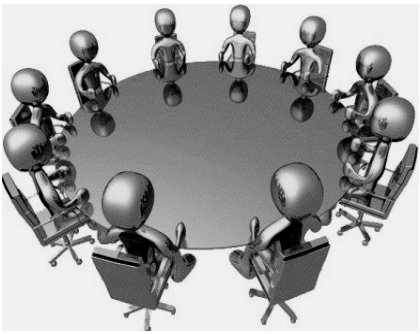

Але цьому безглуздю дали хід тоді, коли власне носіїв «індоєвропейських мов» стали називати «індоєвропейцями». Тобто, латвієць і литовець – це індоєвропейці, а естонець - ні. І угорці не індоєвропейці. Росіянин, що живе у Фінляндії і розмовляє фінською - не індоєвропеєць, а коли він переходить на російську мову, то одразу стає індоєвропейцем. Абсурд. Інакше кажучи, мовно- лінгвістичну категорію, перенесли на етнічний, навіть по суті – генеалогічний напрямок. Мабуть, вважали, що кращого вибору немає. Тоді, можливо - не було. А зараз - є. Хоча, строго кажучи, всі ці терміни лінгвістичні, тому їх багато людей не розуміють.

Не менше заплутаними виявляються подібні казуси, коли ми повертаємося в стародавні часи. Хто такі «індоєвропейці»? Це ті, які в давнину розмовляли «індоєвропейськими» мовами. А ще раніше, хто вони? А були вони - «Протоіндоєвропейці». Цей термін ще більш невдалий, і подібний до того, що давніх англосаксів можна називати «протоамериканцями». Вони Індію і в очі не бачили, і мова їхня на той час ще не утворилася, і тільки через тисячоліття утвориться і увіллється до групи індоєвропейських, а вони вже будуть «Протоіндоєвропейці». Для прикладу порівняння: Це як князя Володимира будуть зараз називати «проторадянським». Хоча «індо-» - це теж термін лінгвістичний, і до Індії у філологів прямого відношення не має. З іншого боку, зрозуміти і поспівчувати можна. Ну не було іншого терміну для «індоєвропейців». Не було назви для цих людей, які в ті далекі часи утворили культурний зв'язок з Індією, і поширили цей культурний, і в усякому випадку мовний зв'язок - на всю Європу.

І раптом пролунав голос одного читача: «Хвилиночку, як це не було? А арії»? Зрозуміли, але про це трохи пізніше.

2). *Про терміни.* Й досі не зрозуміло, чомусь про древніх германців або скандинавів говорити дозволено, а про древніх слов'ян - ні. Відразу лунають слова – «ні, ні, древніх слов'ян не було». Хоча всім повинно бути зрозуміло, що мова йде про праслов'ян. Що за подвійний стандарт? Ми з вами домовлялися - кажучи про слов'ян, - мати на увазі не сучасну «етнокультурну спільність», а наших предків, які жили тисячоліття тому. Має ж бути у них якесь ім'я? Наприклад, не незграбне «праіндоєвропейці», або «індоіранці». Для початку нехай будуть слов'яни і праслов'яни.

3). *Розподіл слов'ян*. Тепер - про яких слов'ян мова? Традиційно слов'ян поділяють на три групи - східні слов'яни, західні та південні.

► Східні слов'яни - це росіяни, українці, білоруси.

► Західні слов'яни - поляки, чехи, словаки.

► Південні слов'яни - це серби, хорвати, боснійці, македонці, болгари, словенці.

Це - список не вичерпний, можна згадати сорбів (лужицьких слов'ян) та інших, але ідея зрозуміла. Власне, цей поділ багато в чому ґрунтується на лінгвістичних критеріях, згідно з якими слов'янська група індоєвропейських мов складається зі східної, західної та південної підгруп, приблизно з тим же підрозділом по країнах.

4). *Етнокультурні спільноти*. У такому контексті слов'яни - це «етнокультурні спільноти», що включає і мови, вважається, вони сформувалися до 6-7 століть нашої ери. І слов'янські мови, за даними лінгвістів, розійшлися приблизно 1300 років тому, знову приблизно в 7-му столітті. Але генеалогічно перераховані слов'яни належать зовсім до різних родів, і історія цих родів абсолютно різна.

Тому західні та східні слов'яни як «етнокультурні спільноти» - це дещо різні поняття. Одні в масі - католики, інші - православні. Мова помітно різниться, є й інші «етнокультурні» відмінності. А в рамках ДНК-генеалогії - це одне і те ж, один рід, одна і та ж мітка в Y-хромосомі, одна і та ж історія міграа-

цій, один і той же загальний предок. Одна і та ж спадкова гаплогрупа. Ось ми й дійшли до поняття «спадкова гаплогрупа», або «гаплогрупа роду». Вона визначається мітками, або картиною мутацій в чоловічій статевій хромосомі. У жінок вони теж є, але в іншій системі координат. Так ось, східні слов'яни - це так званий рід «R1a1». Їх серед жителів Росії, Україні, Білорусії - від 45% до 70%. А в старовинних російських і українських містах, містечках, селищах - до 80%.

Висновок - термін «слов'яни» залежить від контексту. У мовознавстві «слов'яни» одне, в етнографії - інше, у ДНК-генеалогії, виходить - третє. Гаплогрупа, або рід утворилися тоді, коли ні націй, ні церков, ні сучасних мов не було. У цьому відношенні приналежність до роду, до гаплогрупи – первинна. Оскільки приналежність до гаплогрупи визначається абсолютно конкретними мутаціями в певних нуклеотидах Y-хромосоми, то можна сказати, що кожен з нас носить певну позначку в ДНК. І ця мітка в чоловічому потомстві незнищенна, вона може бути знищена тільки разом із самим потомством. На жаль, таких випадків у минулому було вдосталь. Але це зовсім не означає, що дана мітка - показник якоїсь «породи» людини. Ця позначка не пов'язана з генами і не має до них ніякого відношення, а саме гени і тільки гени можуть бути, (при бажанні) пов'язані з «породою» людини. Гаплогрупи і гаплотипи ніяк не визначають форму черепа чи носа, колір волосся, фізичні або розумові характеристики людини. Але вони назавжди прив'язують носія гаплотипу - до певного людського роду, на початку якого був патріарх роду, потомство якого вижило і живе в наші дні, на відміну від інших генеалогічних ліній, що обірвалися.

5). *Про асиміляцію гаплогруп.* Позначка на гаплогрупи і гаплотипи в наших ДНК виявляється безцінною для істориків, лінгвістів, антропологів, тому що ця мітка не «асимілюється», як асимілюються носії мов, генів, носії різних культур, які

«розчиняються» в популяції. Гаплотипи і гаплогрупи не «розчиняються» і не асимілюються. Яку б релігію не змінили нащадки в ході тисячоліть, якою б мовою не розмовляли, які б культурно-етнічні характеристики не змінили, точно та ж гаплогрупа, точнісінько такий гаплотип, (хіба що з кількома мутаціями) вперто з'являються при відповідному тестуванні певних фрагментів Y-хромосоми . Неважливо, мусульманин це чи християнин, іудей, буддист, атеїст чи язичник.

6). *Прасловяни – як рід аріїв.* Опираючись на цілий ряд наукових досліджень, ми повинні зазначити, що члени роду «R1a1» на Балканах, які жили там 12 тисяч років тому, через двісті з гаком поколінь вийшли на східно-європейську рівнину, де 4500 років тому з'явився предок сучасних росіян і українців роду «R1a1». Ще через п'ятсот років, 4000 років назад вони, (праслов'яни), вийшли на південний Урал, ще через чотириста років вирушили до Індії, де зараз живуть приблизно 100 млн. їхніх нащадків, членів того ж роду «R1a1». *Роду аріїв*. Аріїв, тому що вони себе так назвали і це зафіксовано в древніх індійських ведах та іранських переказах. Вони ж - нащадки праслов'ян або їх найближчих родичів. Ніякої «асиміляції» гаплогрупи «R1a1» не було і немає, та й гаплотипи майже ті ж, легко виявляються і ідентичні слов'янським. Ще одна хвиля аріїв, з тими ж гаплотипами, вирушила з Середньої Азії - до Східного Ірану, теж у 3-му тисячолітті до нашої ери, і стали іранськими аріями.

Нарешті, ще одна хвиля представників роду «R1a1» вирушила на південь і досягла Аравійського півострова, Оманської затоки, де зараз знаходяться Катар, Кувейт, Об'єднані Арабські Емірати, і тамтешні араби. Отримавши результати тестування ДНК, вони з подивом дивляться на сертифікат тестування з гаплотипом і гаплогрупою «R1a1» і тільки зараз до них дійшло, що вони теж арійці. Арійською, праслов'янською, «індоєвропейською» - назвіть як хочете, але суть та сама. І ці сертифікати визначають межі ареалу походів древніх аріїв. Наведені наукові розрахунки показують, належність цих народів до аріїв.

Отже, кажучи «слов'яни», ми в даному дослідженні маємо на увазі східних слов'ян, людей з роду «R1a1», в термінах ДНК-генеалогії. До недавнього часу наука не знала, як їх позначити в «наукових термінах». Який об'єк-тивний, вимірюваний параметр їх об'єднує? Власне, і питання так не ставилося. Згідно величезного масиву даних, накопичених лінгвістикою, порівняльного аналізу мов - це такі собі вищезазначені «індоєвропейці», «арії», прибульці з півночі, що знають сніг, холод, їм знайомі береза, ясен, бук, їм знайомі вовки, ведмеді, знайомий кінь. Зараз стало відомо, що це люди саме роду «R1a1», до якого належать до 50% населення сучасної Росії, України та Білорусії. А далі на захід, до Атлантики, частка арійського, слов'янського роду «R1a1» неухильно падає, і у жителів Британських островів складає лише 2 - 4%. З цим питанням розібралися. А «індоєвропейці» - це тоді хто?

7). *Древній рід «R1a1»*. З наведеного вище неминуче випливає, що «індоєвропейці» - це і є древній рід «R1a1» - арії. Тоді все, або принаймні багато чого, стає на свої місця - і з приходом людей цього роду в Індію та Іран, і поширення людей того ж роду по всій Європі, а звідси - і поява індоєвропейської групи мов, оскільки це насправді їхня, арійська мова, або її діалекти, і поділ «іранських мов» індоєвропейської групи, оскільки це і є арійські мови. Тим більше, що ми знаємо, «іранські мови» з'явилися вже після приходу аріїв в Іран, а якщо точніше - стали результатом приходу туди аріїв у 2-му тисячолітті до н. е.

І раптом, один із читачів, перебиваючи нас – поставив питання «руба»: Як зараз дивляться на «індоєвропейців» сучасні науки? Нічого не вдієш, приходиться відповідати: «Індоєвропейці» у них - це начебто Слонопотама. (*Примітка*: Слонопотам вигадана тварина, що згадується в збірниках розповідей А. Мілна про пригоди плюшевого ведмежати Віні-Пуха і його

друзів). «Індоєвропейці» в сучасній лінгвістиці і трохи в археології - це древні (як правило) люди, які потім, через тисячоліття прийшли до Індії, і щось зробили таке, що санскрит, (літературна індійська мова), опинилася в одній лінгвістичній зв'язці з основними європейськими мовами, окрім баскської і угро-фінських мов. І ще крім тюркських і семітських, які до індоєвропейських мов не відносяться. Як вони, європейці, це зробили, як і звідки вони опинилися в Індії та Ірані - лінгвісти та археологи не пояснюють. Далі, вони зараховують до «індоєвропейців» і тих, хто в Індію не приходили і до санскриту начебто відношення не мали, але, мабуть, мову поширювали. Наприклад - кельтів. Але при цьому сперечаються, хто був з індоєвропейців, а хто - не був. Критерії застосовують найрізноманітніші, аж до форми посуду та візерунків на ньому. Що ще гірше, «індоєвропейців» називають часто «індоіранцями». І з'являються жахливі конструкції, що, наприклад, «на Дніпрі в давнину жили індоіранці». Це має означати, що ті, які жили на Дніпрі, народили через тисячоліття майбутніх нащадків, які потім прийшли в Індію та Іран. А ще безглуздя, що ці нащадки якось зробили так, що мови Індії та Ірану стали певною мірою близькі багатьом європейським мовам: англійській, російській, французькій, іспанській, грецькій і багатьом іншим. Тому ті давні пра-пралюди, які жили на Дніпрі за тисячоліття до того, і є - «індоіранці». З глузду можна з'їхати! Більше того, вони говорили «іранськими мовами»! Повна дурість, як можна говорити мовами, які з'являться тільки через сотні, а то й тисячі років. Заспокойтеся шановні і запам'ятайте на все життя, ті пра-пралюди говорили арійською мовою. Але цього лінгвісти згадувати просто бояться Мабуть, команди зверху, (наказу) не надходило. А самим взяти ініціативу - боязко.

8). *Хто такі «Протоіндоєвропейці»?* А це ніби протослонопотами, як у казці. Це означає - ті, хто були предками тих, хто були предками ось тих, хто через тисячоліття прийшли в Індію та Іран, і зробили так ... ну, і так далі. Ось як трактують це лінгвісти. Була дуже давно, якась «ностратична мова».

(*Примітка*: Ностратичні мови – гіпотетична макрородина мов, що поєднує кілька язикових родин і мов Європи, Африки й Азії. Всі ностратичні мови сходяться до єдиної ностратичної прамови. Відповідно до іншої гіпотези, висунутої останнім часом новими дослідниками, всі ностратичні мови відносяться до над родини, більш високого рівня (так названих борейських мов).

Не так давно в англомовній літературі було підраховано, що в наукових джерелах пропонували 14 різних «прабатьківщин» «індоєвропейців» і «протоіндоєвропейців». В. Сафронов у фундаментальній книзі «Індоєвропейські прабатьківщини» нарахував їх 25, із них 7 у Азії і 18 у Європі. Ця «ностратична» мова (чи мови), якою розмовляли «протоіндоєвропейці», приблизно 8-10 тисяч років тому розпалася на «індоєвропейські» мови й інші, неіндоєвропейські. При цьому тихенько кажуть, до Індії вони потрапили через багато тисячоліть, але все одно, лінгвісти називають їх «індоєвропейці»?! Ми кажемо, люди добрі, не вводьте в оману інших, ми цим вже розібралися. Правда лінгвісти, ще не розібралися. Незважаючи на більш ніж 200-річну історію питання, вони так і не змогли визначити час і місце індо-європейського походження.

9). Гостре питання прабатьківщини. Тут знову постає питання про прабатьківщину, а саме, трьох прабатьківщин:

- ► прабатьківщину «протоіндоєвропейців»;
- ► прабатьківщину «індоєвропейців»;
- ► прабатьківщину слов'ян.

З прабатьківщиною «прото» погано, тому що погано з прабатьківщиною «індоєвропейців». В даний час в якості кандидатів на прабатьківщину «індоєвропейців», або «протоіндоєвропейці» більш-менш серйозно розглядаються три.

Один варіант - передня Азія, або більш конкретно турецька Анатолія, або, ще більш конкретно, район між озерами

Ван і Урмія, трохи південніше кордонів колишнього СРСР, в західному Ірані, він же західний Азербайджан.

Другий варіант - південні степи сучасних України і Росії, у місцях так званої «курганної культури».

Третій варіант - східна або Центральна Європа, конкретно - долина Дунаю, або Балкани, або північні Альпи.

Час розповсюдження «індоєвропейської» або «протоіндоєвропейської» мови теж залишається невизначеним, і варіюється від 4 500-6 000 років назад, якщо взяти в якості її носіїв представників курганної культури, до 8000-10 000 років назад, якщо її носії - тодішні жителі Анатолії. Або ще раніше. Прихильники «анатолійської теорії» вважають, що головним аргументом на її користь є те, що поширення сільського господарства по Європі, Північній Африці та Азії почалося з Анатолії між 8 000 і 9 500 років тому, і дійшло до Британських островів приблизно 5 500 років тому. Прихильники «балканської теорії» користуються тими ж аргументами про поширення сільського господарства, щоправда, від Балкан у бік Анатолії. Питання це до сьогоднішнього дня не вирішене. Є маса аргументів за і проти кожного варіанту.

Те ж саме відносно прабатьківщини слов'ян. Оскільки ніхто до цих пір не пов'язував слов'ян (праслов'ян), аріїв і індоєвропейців, і тим більше не ставив знак тотожності між усіма трьома, то прабатьківщина слов'ян - це окреме, і теж не вирішене питання. Це питання обговорюється в науці вже більше трьохсот років, але згоди, навіть мінімальної, немає. Загально прийнято, що слов'яни виходять на історичну арену лише в 6-му столітті нашої ери, але це вже нові часи. А нас цікавлять стародавні слов'яни, або праслов'яни, скажімо, три тисячі років тому і раніше. А з цим взагалі погано: «Скільки людей, стільки й думок».

Одні вважають, що «прабатьківщина слов'ян» знаходилася в районі Прип'яті та Середнього Дніпра. *Другі вважають*, що «прабатьківщиною слов'ян» була територія від Дніпра до Західного Бугу, яку слов'яни займали дві-три тисячі років тому. А де слов'яни були до того, і чи були вони взагалі - вважають це не принципове питання і «нерозв'язне на даному етапі». *Треті припускають*, що прабатьківщиною слов'ян, як і «індоєвропейців» взагалі, були степи півдня нинішніх Росії та України. *Четверта група* це з обуренням відкидають. *П'яті вважають*, що прабатьківщина «індоєвропейців» і прабатьківщина слов'ян все-таки повинні збігатися, тому що слов'янські мови - дуже архаїчні і древні. *Шоста група* каже, що не «індоєвропейців», а однією з їх великих груп, тим самим натякаючи, що «індоєвропейці» повинні бути різні. Які – зазвичай, вони не пояснюють.

Час від часу згадується якась «індоіранська спільність», яка чомусь розмовляла «балто-слов'янською прамовою». Від цього вже голова починає кружляти. Іноді фігурують якісь «причорноморські індоарії». Чому вони раптом «індо», - не пояснюють. Лінгвісти кажуть, що так прийнято?! Залучають антропологію, і кажуть, що слов'яни в цьому відношенні близькі до приальпійських зон – сучасні: Угорщина, Австрія, Швейцарія, Північна Італія, Південна Німеччина, північні Балкани, а отже, що праслов'яни рухалися із заходу на схід, а не навпаки. Але вказати на час цього пересування антропологи й археологи не можуть, оскільки слов'яни зазвичай спалювали трупи померлих, а не ховали їх, що позбавило вчених матеріалу протягом двох з половиною тисячоліть. Деякі вважають, що розселення праслов'ян територією Східної України пов'язане з поширенням курганної археологічної культури, а значить, зі сходу на захід. Майже одностайно вважають, що населення

Андронівської культури було «індоіранським» за своєю мовної приналежністю, що на Південному Уралі, в Аркаїмі, жили «індоарії», і створили його знову ж таки «індоіранці». Тобто що завгодно, аж до абсурду, тільки аби слово «арії» не вживати.

Нарешті, «навколонаукова» література вдаряється в іншу крайність, і стверджує, що «слов'яни-руси були прабатьками майже всіх європейських і частини азіатських народів», і «від 60% до 80% англійців, північних і східних німців, шведів, данців, норвежців , ісландців, 80% австрійців, литовців - це асимільовані слов'яни, (слов'яни-руси)». Ситуація приблизно ясна. Тим більше що найбільш «просунуті» історико-лінгвістичні наукові статті, визнаючи, що питання про місце і час виникнення «індоєвропейської» мови залишається невирішеним, закликають вийти за межі археології та лінгвістики і залучити для вирішення - «незалежні дані», які дозволять поглянути на проблему з іншого боку, і зробити вибір між основними теоріями.

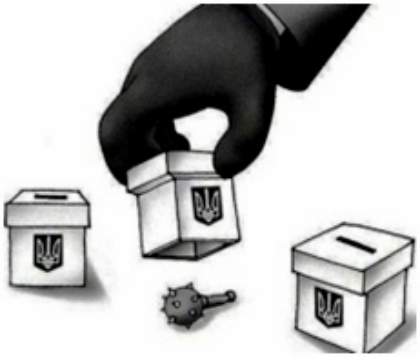

Страшне слово – «арії»

Дивно, чому слово арії для деяких «науковців» стало страхіттям? Союз божественної і людської природи є однією із самих дорогоцінних і таємничих істин у плані спокути. Перефразовуючи апос. Павла, скажемо: «…. Прийшов час, щоб слово арії, стало плоттю». Правда, не всі так думають, люди - дуже різні. Є досить самозакоханий і самовдоволений «гомо європікус», що зарахували себе в «еліту золотого мільярда». Є скромніші – «гомо азіатикус». Особливо ті, хто живуть в убогих кварталах Індії, цим відмовлено в «божій милостині», їхня доля не вкушати радості розкішного життя, а рабськи працювати на всесвітнього паразита, під самоназвою «еліта».

Хто з них розумніший? На це питання боги, як завжди, відповідають філософською посмішкою. Ви не звертаєте уваги на те, що кращими вченими й програмістами є «недорозвинені» русяві, українці, індуси й китайці, одним словом, - азіати. Боги самі вирішують, кого нагородити здатностями, а кого амбіціями й бажанням бути самозваною «елітою». Зміст або видимість, суть або форма, бути або здаватися - ця подвійність не завжди збігається з реальністю…. Подивимося в Велику Радянську Енциклопедію:

«Єдино виправданим і прийнятим у даний час у науці є застосування терміна «арії» лише по відношенню до племен і народів, що говорило на індоіранських мовах». Це треба ж - так хвацько й директивно відхреститися від своїх предків. І далі - *«В мовознавстві арійськими називаються індоіранські мови»*. Насправді ж це наші предки-арії принесли мову в Іран, і через тисячоліття, вже в наш час, її стали вважати іранською. А оскільки є велика школа іранських мов, то колишню, арійську мову стали приймати за іранську, переплутавши - причину із наслідком.

(*Примітка*: Ми повторюємо в третій раз, що іранські мови відносяться до індоєвропейських і датування їх наступне:

- найдавніші, від 2 тисячоліття до н.е. до 300-400 р. до н.е.
- середні, від 300-400 років до н.е. до 800-900 років н.е.;
- нові, від 800-900 років н.е. до теперішнього часу.

Тобто найдавніші іранські мови датуються вже *після* відходу аріїв в Індію та Іран, і більш ніж через 1000 років *після* життя праслов'янського предка (4500 років тому). На той час іранською мовою, наш предок, говорити ніяк не міг. А от арійською мовою розмовляти міг, по тій причині, що арійську мову його нащадки тисячу-півтори років потому - принесли в Іран. А західно-іранські мови з'явилася, приблизно в 500 р. до н.е.). І пішли абсолютно фантастичні пасажі, прийняті в науковій

літературі, що «на Дніпрі жили іраномовні племена», що «скіфи були іраномовні», що «жителі Аркаіма розмовляли іранськими мовами. Згідно з індійськими ведами, саме арії прийшли до Індії з півночі, і це їх гімни та оповіді лягли в основу індійських вед. І продовжуючи далі, адже це російська мова (і споріднені до неї балтійські мови, наприклад, литовська) ближче всіх до санскриту. Стало бути, балто-слов'янські мови і є основа «індоєвропейських мов», (тобто - арійські мови, якщо називати речі своїми іменами). З цього приводу ніхто не сперечається, але саме слово арії - це, знаєте, небезпечно. А чому небезпечно?

А ось як це визначає Велика Радянська Енциклопедія: «Вже з середини 19 ст. поняття «арії» («арійці») застосовувалося для визначення народів, які належали до індоєвропейської мовної спільності. Це вживання терміна було розвинене в расистській літературі (особливо у фашистській Німеччині), яка надала йому тенденційне, і антинаукове значення». І раптом один із читачів не витримав: «При чому тут велика маса інших народів, які мають пряме відношення до аріїв»? При тому, що за часів ГУГБ НКВС СРСР співробітники цієї організації знали про аріїв більше, ніж ми зараз. У той час була розробка Секретно-політичного відділу (СПО) під назвою «Арійці», яка пов'язувала це слово із звинуваченнями у створенні і пропаганді фашистських організацій в СРСР. Як пишуть джерела того часу, основні звинувачення висувалися проти представників радянської інтелігенції – викладачів ВНЗ і середніх навчальних закладів, літературних працівників видавництв, тощо. Зокрема, по «арійській справі» була заарештована і засуджена велика група співробітників з випуску іноземних словників і т.д. Загалом, про це можна говорити багато. Як зазначає доктор історичних наук О. Буровський, «спробуйте заговорити

про аріїв в професійному співтоваристві - і шановні колеги миттєво напружаться, підтягнуться і починають на «автоматі» озиратися назад... Хитають головою, сумнівна тема, нехороша. Краще цією темою взагалі не займатися, спокійніше буде. А якщо вже хтось зайнявся, то ніяких висновків робити не треба». У цих людей, страх закладено не генному рівні і він передається нащадкам. Але ми робимо висновки, і не одні:

1). Ми вже знаємо, що рід «R1a1» в ДНК-генеалогії - це арії, вони наші предки, праслов'яни, вони ж «індоєвропейці». Свою арійську мову, (праслов'янську), вони принесли в Індію та Іран 3500-3400 років тому, тобто 1400-1500 років до нашої ери. У Індії вона була відшліфована Паніні в санскрит, приблизно 2400 р. тому, близько до межі нашої ери, а в Персії-Ірані арійські мови стали основою групи іранських мов, найдавніші з яких датуються 2-м тисячоліттям до н.е. Усе сходиться. Ось що значить, коли у лінгвістів немає в руках дат життя і міграції аріїв, зокрема, на території сучасних Індії та Ірану. Звідси їм, (а потім і всім ін.) жителям російсько-української рівнини, Придніпров'я, Причорномор'я, Прикаспію, південного Уралу, замість - аріїв, всім було присвоєно звання «індоєвропейці», і тим більше «іраномовні», з точністю до навпаки.

2). Ось звідки ці «незграбні» за назвою «індоєвропейці» взялися. Насправді, різні арійські мови в них були і без всякої Індії або Ірану, і цими арійськими мовами розмовляли по всіх вищезазначених територіях.

3). Аріями, ці мови були принесені до Європи, ними ж - в Іран і в Індію. Згодом від Індії до Європи – утворилася одна і та ж група мов - арійська. А її взяли і назвали «індоєвропейською», «індо-іранської», «іранською». І що взагалі незбагненно, чому наші предки, виявилися «іраномовні жителі Дніпра»?

Предки сучасних українців

Це ж так треба боятися і не любити Україну, щоб усіма силами паплюжити і нищити народ. Ми офіційно заявляємо: «Біля джерел світової цивілізації стояли - праукраїнці». Про глобальних українців зазначаємо, що всякі розмови про будь-які події, які відбувалися десятки тисяч (мільйони) років тому і паплюжать честь і гідність України, є псевдонауковими, оскільки сам світ був створений Богом приблизно 6 тисяч років тому. Припадає на думку притча святого Соломона: «Вугілля до пазухи не заховаєш, рано чи пізно, правда прогорить».

З коханням до України. Україно, серце моє, ти повстала й звільнилась, з гір Карпат несеться Гімн-волі, з гір Карпат несеться пісня українська….

Є багато гіпотез походження, відповідно назви нашої країни – України і самого народу – українці. Ми вже не один раз розкривали цю тему. Всі вони більшою чи меншою мірою базуються на свідченнях етнічних сусідів, які є загадковими за походженням, або й просто упередженими. Давайте зараз звернемося до наукових тлумачень, зовсім інших авторів, наприклад Анатолія Кльосова, професора біохімії Гарвардського університету (Центр біохімії, біофізики й медицини Гарвардської медичної школи). У СРСР (Росії) доктора хім. наук, професора Московського університету ім. М.В.Ломоносова, завідувача лабораторією Інституту біохімії ім. А.Н.Баха Академії наук СРСР. За дослідження в області біологічного каталізу був визнаний гідним звання лауреата премії Ленінського комсомолу (1978) і Державної премії СРСР (1984). Члена Всесвітньої Академії наук і мистецтв (Стокгольм - Вашингтон). Як бачите, наукових ступенів і наукових звань у цієї людини – достатньо. Нам стало цікаво почути його тлумачення відповідно гаплотипів предків українців і того «загадкового R1a1».

Гаплотипи предків скрізь однакові. Та й чому їм бути іншими? Рід - один і той самий, «R1a1». Показово не те, що спадковий гаплотип той же «R1a1», показово те, що він виходить із гаплотипів сучасних українців та інших народів, які мають відношення до аріїв. Ось що вкрай важливо. Як приклад у сусідів з Угорщиною - Північних Карпат. У Буковині спільних предків роду «R1a1» є велика кількість народу. Нагадуємо, що Буковина - це стара назва місцевості на північному сході Карпат, на стику України і Румунії, з боку України - це Чернівецька область. Місто Чернівці і є історичним центром Буковини. У рамках археології - частина території Трипільської культури. Це і є енеоліт. ДНК-генеалогія визначила, що там Праслов'яни. Арії, як їх зараз називають «Індоєвропейці». Це наші предки. «Рід R1a1», до якого відносяться до трьох чвертей українців і росіян.

Наукові книги пишуть, що ранні жителі Трипільської культури, які жили там 5000 років назад і раніше, були «видавлені звідти міграцією «індоєвропейців» приблизно 4000 р. тому». Але ми бачимо, що це не так. Праслов'яни - і є ті самі «ранні жителі», на 2 тисячі років раніше терміну, зазначеного шановними вченими. Вони називають їх «індоєвропейці», але тоді ніяких «індоєвропейців» і впомині не було, нащадки цих праслов'ян прийшли в Індію лише через 2,5 тисячі років після описуваного періоду їхнього життя у Трипільській культурі. Декілька слів про прикмети трипільської спільноти.

Трипільська цивілізація – це умовна назва спільності племен, які мешкали на землях сучасної України, Молдови й частини Румунії з 5 400 до 2 750 р. до н. е. З одного боку, здавалося б, неймовірно давно. А з іншого, якщо вважати, що тривалість покоління становить 25 років, це лише 300–180 поколінь тому! Ми припускаємо, що трипільська культура формувалась

в умовах первіснообщинного ладу з притаманним йому колективним виробництвом та споживанням, головною причиною яких була безсилість окремої особи, а не усуспільнення засобів виробництва, як на цьому наполягала до останнього часу офіційна археологія. Є припущення, що основним виробничим колективом на той час, була материнсько-родова община. Сім'я - концентрувалася навколо матері. Мабуть тому, що жінка, зв'язана дітьми, а від того і більш осідла, менше схильна до переміщення у пошуках їжі, стала винахідником землеробства, мала консервативніші погляди щодо родових звичаїв, традицій та обрядів. Існування людини поза общиною було майже неможливим. І не тому, що вижити фізично поза общиною було вкрай важко, а радше, кожен почував себе часткою колективу. Рідство визначали по матері, брат матері ходив у найближчих родичах нарівні з батьком.

Проходив час, матріархат змінився патріархатом. Розвиток скотарства, орного землеробства, рибальства і ремесел створив умови для кількісно меншої, ніж родова община, виробничої одиниці, підніс значення праці чоловіка. Жінку витіснено зі сфери основного виробництва та обмежено переважно хатньою роботою. Перехід до патріархату супроводжується майновою диференціацією. Чоловіки намагаються передавати власність у спадок синам і т. д. На думку історика Л.Файнберга, майнове розшарування трипільського суспільства відбувалося одночасно з аналогічними процесами у Єгипті, Індії, Месопотамії у IV-III тис. до н. е. Саме майнова нерівність спричинила виникнення патріархального рабства та поділ суспільства на класи. Трипільці дуже близько підійшли до цих метаморфоз.

Родовід став батьківським, патріархальні сім'ї об'єднувались у патріархальний рід. Рід та його підрозділи перебрали на себе захисну, шлюбно-регулятивну та релігійно-обрядову функції. Сусідні роди об'єднувалися у фратрії, а фратрії у племена, часом доволі великі. Союзи ж племен знаменували розклад первіснообщинного ладу, появу класів та виникнення держави. Територіально-часовий опис культур, суміжних з трипільською

Культура	Час існування	Розташування
Трипільська	IV-III тис. до н. е.	Середнє межиріччя Дніпра, Південного Бугу та Дністра
Гумельниці	IV тис. до н. е.	Південна Румунія, північна і південно-східна Болгарія, Молдова, українське Придунав'я
Кукутені	III -II тис. до н. е.	Південно-східна Румунія
Дніпро-донецька	V -III тис. до н. е.	Лівобережна Україна, Придніпров'я, південна Білорусія
Буго-дністровська	Серед. VI - початок IV тис. до н. е.	Правобережна Україна, Молдова
Ямково-гребінцевої кераміки	IV -III тис. до н. е.	Північно-східна Україна, лівобережжя
Середньо-стогівсь-ка	3500-2500 р. до н. е.	Східна Україна басе-йну Сіверського Дін-ця, Нижнє Подоння
Кемі-обинська	3500-1800 р. до н. е.	Нижнє Подніпров'я, Нижнє Приазов'я, Крим
Лійчастого посуду	2600-2300 р. до н. е.	Західна Волинь, ба-сейн Західного Бугу
Кулястих амфор	2300-2000 р. до н. е.	Правобереж. Україна
Племен мідного віку Закарпаття	Друга половина IV тис. до н. е.	Закарпаття

Пізньострічкової розписної кераміки	IV тис. до н. е.	Волинь, Верхнє Подністров'я
Тисаполгарська	IV-III тис. до н. е.	Закарпаття, Угорщина
Ямна	2500-2000 р. до н. е.	Південно-східна Україна
Середньо-дністровська	Друга пол. III тис. до н. е. перша пол. II тис. до н. е.	Середнє Подністров'я
Надпоріжно-приазовських племен мисл. та рибалок	IV-II тис. до н. е.	Дніпровське Надпоріжжя, Приазов'я
Донецька культура мисливців, збирачів та рибалок	IV-II тис. до н. е.	Праве і ліве Середнє Подніпров'я
Енеолітичних племен Волині	IV-III тис. до н. е.	Недостатньо вивчені
Буковогорська (Бюкська)	IV тис. до н. е.	Угорщина, Словаччина, Західне Закарпаття
Лінійно-стрічкової кераміки (дунайської культури)	Середина	
V тис. до н. е.	Західна Волинь, Верхнє Придністров'я, Середнє Придністров'я, Молдова	

Чи були трипільці пращурами українців? Якщо «так», то в українців є всі підстави розглядати цю культуру як свою. Якщо «ні» – вони просто прагнуть приписати собі чуже, «притягти за вуха» високу цивілізацію. Говорячи «трипільці», ми маємо на увазі не націю, не якийсь особливий народ, а сукупність різних племен, що створили на території України свою цивілізацію. Мешканці цієї цивілізації не були представниками якогось певного етносу, однак були носіями спільного, більшменш єдиного менталітету. Трипільці – найбільш раннє на території України осіле населення. Обрали вони цей край тому, що знайшли тут найліпшу для сільського господарства землю. Ніде в Євразії – ні на схід, ні на північ, ні на захід – немає такого багатющого чорнозему. Іти з цієї території, шукати землю кращу, більш родючу – безглуздо. Щоб покинути таке багатство, потрібно бути сліпим. Сліпими давні народності не були. І тому їхні нащадки нікуди звідси не йшли – незважаючи на всі катаклізми, вони продовжували жити там, де жили сотні років, продовжували вирощувати той же хліб, розводити тих же свійських тварин.

Ареал осілості трипільців займав величезний простір – від Трансильванії - до Дніпра, від Волині - до узбережжя Чорного моря. Назва «Трипілля» умовна. Так зветься містечко під Києвом, де 1897 року чеський археолог Вікентій Хвойка виявив перші сліди цієї культури. В Румунії вона називається Кукутени. Трипільська культура разюче схожа з культурою островів Егейського моря. Це дало привід стверджувати, що в той час від Криту і до Дніпра був спільний культурний простір. Можливо, не лише культурний, але й етнічний.

Хто до кого прийшов – «ми» заселили Середземномор'я або «вони» Придніпров'я? Про це ми вже писали раніше. Рідко якому народові не хотілося б привласнити собі винахід, наприклад колеса. Однак у той час як світ вважає, що перше зображення колеса зустрічається на шумерських фресках півдня Месопотамії (3200 р. до н. е.), на трипільських керамічних фігурках воно присутнє (якщо вірне датування) в 5000-х роках

до н. е. І зображення коня в археологічних матеріалах Трипілля зустрічається набагато частіше, ніж в інших культурах того часу. Як і статуетки інших свійських тварин – корів, биків, собак, свиней, кішок, тощо. У кожному трипільському будинку стояв ткацький верстат, іноді навіть два. Трипільські господарки були великими майстринями з виготовлення сорочок, суконь, спідниць. Вони прикрашали свої вироби оригінальним кольоровим орнаментом. Зверху на сукню трипільські модниці зодягали намисто з мідних, кам'яних, скляних (так-так, уже в той час – скляних!) намистинок, морських і річкових черепашок. Вони розумілися й на прикрасах із золота та срібла. Чи мали трипільці писемність – улюблена тема диспутів українських ерудитів. Часто-густо можна зустріти такі повідомлення: «На підставі дешифрувань написів трипільської культури маємо повне право твердити, що не фінікійці були винахідниками буквено-звукового алфавіту. *Його за багато сторіч до найстародавніших зразків фінікійського письма винайшли… племена, які жили на території сучасної України й відомі під ім'ям трипільців*».

В той же час, жодне трипільське поселення не існувало на одному місці понад три покоління. Це зрозуміло – за цей час його мешканці вирубували довкола ліси, вибивали дичину, виснажували під посівами землю. Але дивно те, що, полишаючи старе місто, вони дощенту його спалювали. Навіщо – не відомо. Жертвували будинки богам? Не хотіли, щоб у родове гніздо приплентались сторонні? Словом – «до основанья, а затем.....».

Нам залишається лишень зробити висновок, що для них була характерна готовність почати життя з нової сторінки. Мова й ментальність – виживають за будь-яких умов. Візьміть який-небудь давній текст. Хоча б «Повість минулих літ». Там майже все зрозуміло! (*Примітка*: Повість минулих літ – це літописне зведення, складене в Києві на початку 12 століття, пам'ятка історіографії та літератури Київської Русі). Ось і виходить: не може бути, щоб від «трипільської» мови в українській спадщині нічого не залишилося. І не може бути, щоб в україн-

ців не залишилося бодай чогось від «трипільського менталітету». Українці, як не крути, їхні нащадки, які увібрали в себе їхні гени, успадкували їхні базисні архетипи. Як то кажуть – по татку й дитятко! Ось ми і знайшли прабатьківщину праслов'ян, вони ж - арії. Вдивіться в малюнок і зробіть порівняння.

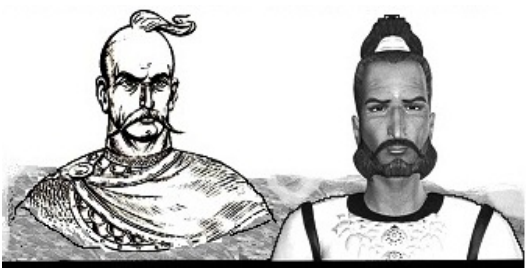

І раптом пролунало запи-тання: «А як же Кавказ, Анатолія, Близький Схід, Аравійський півострів як можливі прабатьківщини аріїв, роду «R1a1» і праслов'ян»? Так, давайте розберемося. *Вірменія.* Вік загального предка роду «R1a1» - 4400 років тому. Мала Азія, Анатолійський півострів. Історичне перехрестя на шляхах між Близьким Сходом, Європою та Азією. Це був перший, або другий кандидат для «індоєвропейської прабатьківщини». Однак загальний предок «R1a1» жив там же 4500 років назад. Ясно, що цієї прабатьківщини, судячи з гаплотипу, в Анатолії бути не може. Отже, і східні слов'яни, і вірмени, і анатолійців - у всіх, був арійський предок або той самий, або предки (дуже близькі за часом), в межах декількох поколінь. Це необхідно досліджувати і буде вже зовсім інша історія.

Слід зазначити, що 4500 років тому, до появи загального предка аріїв, в Анатолії добре узгоджується з часом поява хетів в Малій Азії в останній чверті III тисячоліття до н.е., оскільки є дані, що хети піднімали повстання проти Нарамсіна (2236-2200 років до н.е., тобто 4244-4208 років до нашого часу).

Гаплотипи роду «R1a1» виявлено на Аравійському півострові (країни Оманської затоки – Катар, Об'єднані Арабські Емірати). І ще – на Кріті. Наші предки, або нащадки наших предків, побували там в стародавні часи, і тому виявлені сучасні власники «R1a1» в цих краях. Інакше кажучи, міграційна хвиля йшла з Європи, повернула на Кавказ і в Малу Азію, і вже потім дійшла до Аравії.

У літературі ми знайшли опубліковану серію гаплотипів з острова Кріт. Вони були зібрані у жителів плато Ласіті, на якому за легендами рятувалися їх предки під час виверження і вибуху вулкана Санторін 3600 років тому, і решта гаплотипів були зібрані на прилеглій території префектури Геракліон. Розрахунок часу життя загального предка на Криті проводився кількома різними способами, але результат один - 4400 р. тому, це приблизно за 800 років до вибуху вулкана Санторін. Ця величина відповідає середньому часу європейського розселення роду «R1a1». Прийшов час підбити *підсумки*:

1). ДНК наших сучасних людей показують, що найдавніші корені аріїв, роду «R1a1», давністю 12 тис. років, перебувають на Балканах - в Сербії, Косово, Боснії, Македонії. Через 6 тис. років цей рід розшириться на північний схід, на Північні Карпати, утворивши праслов'янську, Трипільську культуру і поклавши початок великого переселення народів у 4 – 3 тисячолітті до н. е.

2). Певна частина цього переселення, відбулася внаслідок розвитку сільського господарства та переходом до його екстенсивних форм, і тому рід «R1a1» просунувся 5500 - 4500 років - на захід, до Атлантики і Британських островів, а вже 4000 - 4200 років тому - на північ, до Скандинавії. Цей же рід прийшов на ближній північ і схід - на землі сучасних Польщі, Словаччини, Чехії, України, Білорусії, Росії, із загальним праслов'янським предком, які жили 4500 років тому. Цей же предок дав потомство, що живе в даний час по всій Європі, від Ісландії до Греції та Кіпру, і поширилося до півдня Аравійського півострова і Оманської затоки.

3). Нащадки наших предків, з тим же гаплотипом в їх ДНК, пройшли до південного Уралу, побудували там міста і городища 4000-3800 років тому, одне з них (в кінці 1980-х

років) здобуло популярність як Аркаім, і під іменем аріїв пішли далі в Індію та Іран, принісши туди 3500 років назад свої праслов'янські гаплотипи. На сьогоднішній день, це - єдина, але значуща лінія зав'язки, що дозволяє назвати весь рід «R1a1» - родом аріїв. Ця ж зв'язка приводить у відповідність місце балканської прабатьківщини, потік міграції аріїв - праслов'ян, динамічний ланцюг археологічних культур і відповідний потік індоєвропейських мов і показує місце і час появи частки «індо» - в терміні «індоєвропейці».

4). Ця лінія зав'язки, переконливо показує, що не праслов'яни розмовляли «індоіранськими» мовами, а навпаки, нащадки праслов'ян принесли свої арійські мови в Індію та Іран, причому часи появи цих мов в Індії та Ірані, встановлені лінгвістами, повністю узгоджуються з часом приходу туди нащадків праслов'ян, часом, записаним у вигляді мутацій в ДНК наших сучасників роду «R1a1».

5). Про «прабатьківщину» по відношенню до слов'ян, аріїв і індоєвропейців, зазначимо - це та територія, де почали формуватися стійкі ДНК-генеалогічні зв'язки з сучасними слов'янами, зв'язки, які можуть бути виявлені, ідентифіковані, і віднесені саме до слов'ян, як нащадків аріїв, «індоєвропейців» і «протоіндоєвропейців» і початково тих, хто вийшов з Африки приблизно 60 тис. років тому і дали початок сучасному людству: і «індоєвропейцям», і семітам, і угро-фінам, і тюркам. Всім 18 сучасним гаплогрупам, як основнам роди сучасного людства з точки зору ДНК-генеалогії.

6). Шістдесят тисяч років назад, коли на Землі за приблизними оцінками жило 10 тисяч чоловік, наш прямий древній предок рушив на північ, і переправився через Червоне море - в його найбільш вузькій частині у Аденської затоки - на Аравійський півострів. Він і став прабатьком всіх людей, що живуть нині за межами Африки, (крім власне африканців). Що змусило його піти? Мабуть, посухи, що часто повторювалися, про які знає сучасна палеокліматологія. Вже на Аравійському півострові, за Червоним морем, наступна мутація змінила загальний

маркер предка на «M89», привівши до зведеної гаплогрупи FR. Сталося це приблизно 50 тисяч років тому. Даний маркер є нині приблизно у 90% всіх не африканців. У решти гаплогрупи:

C - (монголоїдна),

D - (східно-азіатська)

E - (північноафриканська).

Багато чоловіків з цим маркером «M89» осіли на півдні Аравійського півострова, але наш, праслов'янський предок пішов далі на північний схід, і на час затримався на території сучасного Іраку, в Месопотамії, і трохи вище, аж до Каспію і південно-кавказьких кордонів з майбутнім Радянським Союзом.

7). З Месопотамії і Південного Прикаспію потік розділився. Майбутні євреї та араби надовго затрималися на Близькому Сході, а багато хто там осів і назавжди (*гаплогрупа J*, південна Месопотамії), частина продовжила йти на північ, на Кавказ (*гаплогрупа G*), а частина (*гаплогрупи I і J2*), пройшовши Малу Азію, через Босфор і Дарданелли, які тоді були сухими, пішли на Балкани, в Грецію - до Європи. Серед тих, хто пішов на Балкани - багато майбутніх балканських слов'ян *гаплогрупи I2* - її мають від 30% до 40% болгар, боснійців, сербів, словенців. Вони за походженням - не арії, але й не «індоєвропейці», хоча за мовою, їх називають - «індоєвропейці». Ось таку плутанину заклали ті, хто від розумного, хоча і застарілого поняття «індоєвропейська група мов» перейшли до абсолютно нерозумного терміну - «індоєвропейці».

8). Наш же прямий предок повернув праворуч, на схід, перетнув Іранське нагір'я і Афганістан, залишаючи північніше пустелю Каракуми і потім південніше Гіндукушській хребет, і уперся в гори Паміру, в Памірський вузол, де сходяться гори Гіндукушу, Тянь-Шаню і Гімалаїв. Далі прямо, на схід, йти було нікуди. До цього часу ДНК нашого прямого предка «змутувала» ще раз, і він став носієм маркера «M9», маркера так званого євразійського клану, зведеної *гаплогрупи KR*. Це сталося 35 тисяч років тому. На планеті Земля в той час було, ймовірно, не більше ста тисяч чоловік.

9). Отже, перед непрохідними горами виходів було всього два - або вгору, до Середньої Азії, або вниз, в нинішні Пакистан та Індію, з півдня. І знову потік розділився - одні пішли в обхід гір на південь, і стали східно-азіатами, австрало-азіатами, дравідами, а наш прямий предок пішов на північ у євроазійські степи та на південь Сибіру. Всі вони тоді жили полюванням. У підсумку, більшість сучасних жителів Європи народилися від нашого прямого предка, що рушив до Сибіру. Строго кажучи, він був тоді:

- З одного боку праслов'янським предком,
- З другого боку, предком майбутнього роду «R1a1»,
- З третього боку - цілої серії родів, що розділилися в майбутньому по іншим напрямкам. Які, до речі, за мовою теж далеко не всі будуть «індоєвропейськими», але стануть і угрофінськими, і тюркськими і т.д. Не «індоєвропейські» мови зародилися в Передній Азії, а майбутній комплекс євразійських мов, серед яких «індоєвропейська», вона ж арійська, - лише одна частина, хоч і помітна.

10). На цьому шляху, що зайняв кілька тисячоліть, у нашого євразійського предка трапилася чергова мутація – «M45». Це сталося в Середній Азії, 30 тисяч років тому. Зведена гаплогрупа скоротилася до «PR». За нею - наступна мутація, «M207» (вже на півдні Сибіру), 25 тисяч років тому. Це визначило нашого предка до *гаплогрупи R.*

11). Наступні 13 тисяч років маршрут нашого предка йшов: Південний Сибір, далі Балкани, Дінарські Альпи, Адріатика. Початок - 25 тис. років тому, потім перевал - 12 тис. років тому. Цей етап - надзвичайно важливий для майбутніх європейців взагалі, і аріїв зокрема. У ході його відбувся поділ родів на західно і східно-європейські, на роди арійський і кельтський. Сталося виділення роду майбутніх слов'ян в Азії, по дорозі на

захід. Це сталося 16 тисяч років тому, частина їх залишилися в Азії, і продовжують нести ці гаплогрупи і нині. Решта пішли на Кавказ і до Східної Європи, і набагато пізніше - в Західну Європу. Типові їх представники - кельти, які з'явилися в Західній Європі 3500-4500 років тому. До речі, кельти - ім'я збірне і вперше застосоване не так давно, на початку 18 ст., Едвардом Лайдом, директором Ашмолеанского музею в Оксфорді. Подорожуючи у справах музею, він звернув увагу на подібність мов уельсців, корнішів, бретонців, ірландців, шотландських галлів, і стародавніх галльських мов. Він і об'єднав ці мови під загальним, вигаданим ним ім'ям «кельтських мов». Хоча саме ім'я кельти згадував ще Юлій Цезар у книзі «Записки про галльську війну», як синонім галлів.

12). Наш слов'янський предок пішов в Східну Європу, проніс *гаплогрупи R1* і заробивши останню (до теперішнього часу) мутацію «M17/M198». Оселився 12 тисяч років тому на Балканах, від Дінарських Альп - аж до Адріатичного узбережжя (*є версія, що вони залишилися і осіли на берегах прісного озера, яким було на той час майбутнє Чорне море).* Ці дві мутації залишилися у всіх, хто утворює подальший рід аріїв. Інакше кажучи, гаплогрупа «R1a1». Слов'ян - як «культурно-історичного товариства», тоді, 12 тисяч років тому, звичайно, не було, але ми прямі нащадки тих, хто прийшли на Балкани в ті часи. Мова, якою вони розмовляли - була арійською.

13). Окремого розгляду потребує маршрут розселення нашого предка на наступні 6 тис. років за Балкани - Центральна Європа, Атлантика, Скандинавія, Карпати, майбутні Україна, Білорусія, Росія. Початок - 10 тис років тому, перевал - 4 тисяч років тому. Як показали дані ДНК-генеалогії, приблизно через 6 тисяч років після розселення аріїв, членів роду «R1a1», в Дінарських Альпах, Боснії, Сербії, Косово почалось їхнє активне пересування на захід, північ, північний схід. Перший з виявлених напрямків - Північні Карпати, Буковина. Тому ми виділили цей шлях в окремий підрозділ.

Арійська доля в спадщину

Предки аріїв, гаплогрупи «R1a1», ті, хто пішли на схід, стали праслов'янами, хто на захід - стали ... загалом, немає у них й сьогодні своєї назви. Хто називає їх збірним ім'ям кельти, хто баски. Частка «R1a1» на Британських островах мінімальна, від 0% до 4%. На півночі Шотландії - до 25%. На півночі, в Скандинавії - близько 20%, із градієнтом на підвищення - на схід, до 75% у Росії, і до 60% в деяких регіонах середньої Азії. Що змусило аріїв рушити на нові землі? Що викликало майже безперервний потік населення на нові території? Чесно кажучи, це теж не наше питання. Нехай інші пишуть, що цей потік був викликаний новими господарськими і технічними досягненнями, зокрема, молочним господарством, новою технологією обробки земель, тощо. Ще - зміною клімату, настанням «періоду певного зниження температури і змінного підвищення континентальності, настанням глобальної арідності клімату в III тисячолітті до н.е. Це в свою чергу «призвело до зниження агрокліматичного потенціалу і не давало гарантованих урожаїв.

Як ви уже знаєте, гаплотипи арійських, слов'янських предків роду «R1a1» йдуть там в глибину на 6000 років назад. Це - знаменита й загадкова Трипільська культура. Оскільки кельтська група «R1b» долучилася до них лише через тисячу років, приблизно 4700-5300 років назад, то Трипільська культура 6000 років назад - це праслов'яни. І нікуди вони звідти всі повністю не йшли, як вважають історики, їх нащадки там же жили у теперішніх Чернівцях і навколо, живуть і понині.

Інший напрямок потоку міграції - на захід, до Атлантики. Предки аріїв-ірландців виявляються ще 5200 років тому, а британців - 4800 років тому. Більш холодну, гірську Шотландію арії стали заселяти тільки через п'ятсот років після Британії, 4300 років назад.

Одночасно арії з Балкан, рушили на північ. Перша на шляху – була Угорщина, предки «R1a1» з'явилися там приблизно 5000 років тому, тобто приблизно в той же час, що і на британських островах. Потім, 4800 р. назад, арійський предок з'явився в Німеччині, 4300 років назад - в Норвегії, 4250 років назад - в Швеції. Це вже значно пізніше початку просування аріїв на схід. Чехія, Словаччина, Польща - це 4600 - 4200 років назад; загалом, всі подібні терміни це - середина III-го тисячоліття до нашої ери.

У ті ж часи арії стали пересуватися по південній дузі, з Балкан через протоки Босфор і Дарданелли і через Малу Азію на схід. Можливо, ще в обхід Чорного моря з північної сторони, і потім через Кавказькі гори - в Анатолію і далі на південь, до Середземного моря. Гілка нащадків «R1a1» живе зараз у Лівані, з початком гілки 4400 років назад. Їх спадковий гаплотип точно такий же, як у російських та українських слов'ян.

На схід арії рушили спочатку через північні Карпати, (як уже зазначалося) - 6000 років назад, через території нинішніх України, Білорусі, Росії, смугою захоплюючи Прибалтику. Це - знову ж середина III-го тисячоліття до нашої ери, загальний предок слов'ян Росії та Україні жив 4500 років назад. У балтів предок не може бути старше, для цього достатньо подивитися на карту. І дійсно, Литва разом з рештою Європи показує загального предка роду «R1a1», ті ж 4500 років назад. Перефразовуючи, ми кажемо що Литва і Латвія могли бути заселені аріями одночасно з Україною, Росією і Польщею, що в той же самий час, (або пізніше). Зворотного просто не могло бути, географія не дозволяє.

В той же час, потік предка роду «R1a1», активно просунувся в інший бік, у південні степи України та Росії, заснувавши по ходу руху, між Дніпром і Урал-річкою, і далі на схід, багато археологічних культур. Це відбулося в наступні тисячу років, між 4500 і 3500 років назад. Просуваючись від Причорномор'я до Прикаспію, наші предки заснували Курганну культуру, і потім - Адронівську, вийшовши в північний Казахстан і півден-

ний Урал, і далі в азіатські простори. У результаті цього, декілька середньоазіатських народів у значній мірі відносяться до роду «R1a1». Значна частка таджиків (64%), киргизів (63%), узбеків (32%), уйгурів (22%), хакасія - (єнісейських киргизів, вони ж за деякими даними: усуне, гегуні і дінлін), алтайських народів (50%), і далі кілька народів з переходом до Китаю, відносяться до арійського роду. Невелика народність Ішкашим в памірських горах - на дві третини мають рід «R1a1». З цього ясні причини, чому здавалося б такі різні народи, як таджики, киргизи, росіяни і українці мають - за Y-хромосомою - одне і те ж походження. Всі вони, хто є носієм гаплогрупи R1a1 – з роду аріїв. У деяких учених, наші визначення викличуть занепокоєння, бо все вище викладене повністю ламає їхнє уявлення. Інші вчені, сприймуть за сенсацію, яку треба перепровірити, але в те, що китайці це предки російських та українських слов'ян, мабуть буде важко сприйняти. Все правильно, нехай не багато, але у певних китайців знайшли гаплогрупу «R1a1» і вони мають право зазначити: Ми теж арійського роду.

У Середній Азії предки арії, роду «R1a1» просуваючись південною частиною маршруту, затримались на 500-800 р. Ці місця були потім описані в деталях у Зенд-Авесті, стародавній книзі аріїв, написаної вже в Ірані, куди арії перемістилися в 2 тисячолітті до нашої ери. Можливо, це переселення було більш раннім, ніж аріїв з південного Уралу, з Аркаіма і «країни міст», сталося на початку 2-го тисячоліття до н.е., приблизно 3900-3800 років тому. Можливо, і в той же час, як і південно-уральські арії, 3600-3500 років назад. Поки гаплотипи іранських предків «R1a1» малодоступні для вивчення вчених, але в найближчому майбутньому це питання буде вирішене….

Настав ранній бронзовий вік. Арії прибувають на півден-

ний Урал і 3800 років тому вони будують городища Сінташта, Аркаїм (назви сучасні), і цілу систему міст під назвою «країн міст». Про ці городища, архітектуру і заняття їх жителів багато написано, не будемо повторюватися. Зазначимо тільки, що на черепках посуду в Аркаімі знайдені знаки свастики, традиційного «сонячного знаку» аріїв. Ще в Андронівському регіоні знайдені поховання, останки яких показали гаплогрупи «R1a1», - рід аріїв, праслов'ян. Дивна загадка в тому, що Аркаім проіснував всього 200 років. Приблизно на рубежі XVI-XVII-го ст. до нашої ери, (3600 років тому), жителі його залишають, забравши майно і знаряддя праці з собою і йдуть невідомо куди. Причина - не відома. Кінець цієї історії.

Декілька слів про глобальне Велике Переселення народів. Між 6 і 4 тис. років тому, було велике переселення народів. Це було не те відоме Велике Переселення IV-VII ст. нашої ери, при якому відбувалися великі етнічні переміщення в Європі, і які призвели до розпаду Римської імперії. Це було «перше», значно більш глобальне Велике Переселення, пов'язане з поширенням нових технологій, сільського господарства, кінного транспорту, і в підсумку призвело до створення сім'ї індоєвропейських мов. Де наші предки роду «R1a1» - арії, праслов'яни грали в цьому переселенні - вирішальну роль.

Настав час розповісти про Індію і Іран 4 – 3 тис. років тому. Північ Індії – це суцільні гаплогрупи «R1a1», носів 16%. Це - сто мільйонів чоловіків. Половина вищих каст Індії - носії гаплогрупи «R1a1». Спадкова гаплогрупа індусів - та ж сама, як у східних слов'ян. Вік предка цієї гаплогрупи в Індії - 3650 р., в Росії-Україні - 4500 років. Споминайте, арії покинули Аркаім приблизно 3600 років тому. Вам цього досить? Добре, ось ще. Арії були моногаплогрупними, тільки «R1a1». Тому в Індію ними і була принесена тільки «R1a1». Правда в Індії – є маса інших гаплогруп, що за межами Індії майже не зустрічаються. (*Примітк*а: Ми раніше описано, як 35 тисяч років тому у гір: Паміру, Тянь-Шаню і Гіндукушу міграційний потік розділився, і ті, що прийшли до Індії з півдня, пішли своїм шляхом. Але на

цьому шляху і далі в Індії вони були ізольовані, і створили чимало своїх, суто індійських гаплогруп. Серед них «H, L, R2»). При просуванні на південь Індії вік гаплогрупи «R1a1» падає. Тут треба згадати, що Індія, від Південного Уралу - це прямий найкоротший перехід - на південь. Кашмір - практично під Південним Уралом, треба тільки перетнути Киргизію і Таджикистан. Переходи є, тільки на висоті біля 2 кілометрів. Там й зараз стоять руїни древніх фортець, залишки відгалужень Великого Шовкового шляху, який був створений людьми, через півтори тисячі років, після першого арійського походу до Індії. До речі, на одному з цих переходів, знаходяться поселення маленької народності Ішкашім, чоловіче населення якої - на дві третини мають рід «R1a1».

Отже, арії з Аркаіма пішли в Індію приблизно 3600 р. назад, залишивши свої міста і села. Навіщо вони це зробили? Яка в цьому була потреба? Відповідь є, якщо подивитися на історію глобальних катастроф. 3600 років тому відбулася одна з найбільших в історії людства виверження вулкана Санторін, (він же Тера), в Егейському морі. Цей вибух стер з лиця землі мінойську цивілізацію на о. Кріт. Вулканічний вибух викинув в атмосферу 60 кубічних кілометрів попелу, що призвело до різкого і тривалого зниження температури по всій Землі. Свідчення цьому - кільця дерев у Європі та Північній Америці. (*Примітка*: 60 куб. км. попелу, це - у 4 рази більше попелу, ніж при жахливому вибуху вулкана Кракатау в 1883 році). Протягом довгого часу Сонця практично не було видно. Цей вибух супроводжувався сильними тектонічними переміщеннями, які помітно відчувалися по всій планеті. Максимально точне датування виверження, визначено радіовуглецевим методом, дала термін 3615 ± 15 років назад, по кільцях дерев = 3628-3629

років назад, за кернами льоду = 3644 ± 20 років назад. Якщо все це усереднити, то виходить 3630 років назад. Це, швидше за все, і є той час, коли арії покинули Аркаім.

(*Примітка*: Стає ясно, чому арії в індійських ведах приділили стільки уваги холодам, відсутності сходів-заходів Сонця і довгим ночам. Саме це ввело в оману індійського вченого Тілака на початку минулого століття, хто прийняв ці описи аріїв за нібито умови життя в Арктиці. Звідси і відбулася відома, але помилкова «арктична» теорія появи як аріїв, так і всього людства).

Аріям, що приділяли стільки уваги розміреному життю, (заданому вищими силами), стільки уваги ритуалам, що видно з їх системи поховань, - стало некомфортно. Цей надзвичайний дискомфорт вони відобразили в «Махабхараті» у настільки властивої аріям оповідній, алегоричній формі, книга 16, вид. Наука, 2005): *«З настанням 36 року (правління) ... стали помічати недобрі ознаки. Подули різкі ураганні вітри, обрушуючи камені замість дощу, і птахи стали кружляти зліва направо. У зворотному напрямку повернули великі річки, імлою заволокло сторони світу, з неба на землю падали метеори, розсипаючи дощем розжарене вугілля. Сонячний диск затягнуло пеленою, і на сході не було видно його променів крізь хмари. І у Місяця, і в Сонця з'явився зловісний триколірний ореол з різкими чорними краями, що відливали червоним, ніби зола. Ці та багато інших знамень з'являлися щодня, віщуючи біду і вселяючи тривогу в серце.*

... Між тим навколо будинків ... постійно кружляв (бог смерті), причому навіть біля тих, які кріпилися ... Кожен день налітали страшні урагани на погибель ..., змушуючи здійматися від жаху волоски на тілі. На вулицях ... з'явилися величезної величини пацюки, в будинках тривожно кричали птахи, і цей крик не змовкав ні вдень, ні навіть вночі. Журавлі наслідували угуканню сов, а кози - виттю шакалів! Білі червононогі птиці, посланці Часу, бродили замість голубів в будинках. У корів народжувалися - віслюки, у мулів - верблюденята, у собак –

кошенята, а у мангустів - щурята ... дружини обманювали чоловіків, а чоловіки - дружин. Палаюче світило, рясне сяйвом, рухалося по колу зліва направо, випускаючи по черзі то сині, то криваво-червоні промені.

... Щойно подавали приготовлену на кухні з великим старанням найчистішу їжу, як у ній заводилися хробаки ... чувся тупіт бігунів, але нікого не було видно. Всі спостерігали, як планети знову і знову зіштовхуються одна з одною, налітаючи на сузір'я, і людям ніяк було не відшукати своє власне, під знаком якого вони народилися ....

... Васудева наказав городянам відправитися в паломництво по святих місцях .... За велінням Кешави слуги проголосили: «належить вам, бики-мужі, зробити похід до океану».

Тут немає можливості цитувати далі суцільні алегорії, включаючи і наступну книгу 17 «Махабхарати», з характерною назвою «Книга про великий вихід». Звернемо увагу на цікаве спостереження - «чувся тупіт бігунів, але нікого не було видно». Ну як ще краще описати підземні, тектонічні зрушення? Ми думаємо, що це і є причиною переселення. На думку деяких фахівців, уже з Індії частина аріїв попрямувала на захід, в Східний Іран, і тому саме східно-іранські мови більш близькі до «індоєвропейських». Швидше за все, основна частина аріїв перемістилася до Ірану безпосередньо з Середньої Азії, де вони жили не менше 500 років, і вирушили до Східного Ірану на початку 2-го тисячоліття до нашої ери, 3900 - 3800 років назад. Це повністю вкладається в концепцію арійських мов, і що основна частка арійської гаплогрупи «R1a1» в Ірані знаходиться в Східному Ірані, і становить приблизно 20% від населення Ірану, яке переважно має близькосхідну *гаплогрупу J2*. На заході Ірану частка арійської гаплогрупи «R1a1» взагалі мінімальна, і становить лише 3%. Так що всі розмови

про «іраномовних» давніх слов'ян позбавлені будь-яких підстав. Не було в історії прямого зв'язку древніх слов'ян із західним Іраном. Тільки - зі східним, і з Індією. Тому західно - іранські мови такі молоді, середина 1-го тисячоліття до н. е. Ось приблизно так ДНК-генеалогія розставляє по місцях і поєднує в єдину систему розрізнені і конфліктуючі обривки відомостей історії, антропології, лінгвістики, і складають певну систему.

Найголовніше, що у співдружності: лінгвістів, археологів, істориків, виявилося можливим встановити, де перебувала «прабатьківщина»:

- «Протоіндоєвропейці» (Передня Азія);
- Аріїв, вони ж «індоєвропейці», вони ж праслов'яни.

Просто тимчасові рамки для цих «прабатьківщин» виявилися різні - для *першої* 40 тисяч років тому, для *другої* - 12 тисяч років тому.

Далі цей підхід дозволив досить детально, за часом і місцем, простежити, як відбувалася міграція аріїв між 6000 і 4200 років назад на північні Карпати, в місця загадкової Трипільської культури, в Центральній Європі, на Британські острови, до Скандинавії, на слов'янські території нинішніх Угорщини, Чехії, Словаччини, Польщі, Литви, Німеччини, України, Росії, і далі по південних степах України і Росії, на Південний Урал і в Індію та Іран, на Близький Схід – і до Лівану, на Аравійський півострів – і до Оманської затоки. Ця методика дозволила встановити, що українські і російські слов'яни мають спільного предка, що жив 4500 р. назад, що цей слов'янський предок аріїв - є предком індусів, які налічують зараз не менше 100 млн. чоловік. З часом індійські нащадки продовжили рід нашого праслов'янина, який жив 3850 років назад, (після того, як арії покинули Аркаім і Південний Урал).

І нарешті методика наших вчених, дозволила переконливо показати, що не «індоєвропейські мови», *а арійські*, праслов'янські мови - *є первинними*. «Індоєвропейські мови», як евфемізм виник у свій час від нерозуміння того, що ж пов'язує санскрит і його варіанти, з одного боку і європейські мови, з інш. (*Примітка*: Евфемізм - утримування від неналежних слів, пом'якшений вираз, заміна грубих або різких слів і виразів м'якшими). Тепер це стало абсолютно ясно, *арійські мови* - ось основа: європейських мов, санскриту, «індоєвропейських» і іранських мов. В Україні, на р. Дніпрі, Доні і Урал-річці жили не «іраномовні народи», там жили слов'яни та арії, і це була їхня мова. Це вони принесли свою мову в Індію, Афганістан і Іран. Це - наші прямі предки, з гордим ім'ям – арії.

Ми – арії, новий український етнос

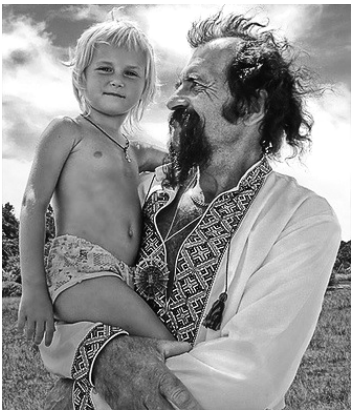

Як назвеш наш корабель, так він і попливе. Форма - впливає на сутність. Самоназва народу формує його дух і впливає на долю. Ми – арії, новий український етнос! Ми вже знаємо, що для збільшення своєї внутрішньої сили корисно носити український одяг і говорити рідною мовою. Не менше значення має й ім'я, яким називає себе народ і, відповідно, кожен його представник повинен відчути велич своєї нації. Відомо, що більша частина людської особистості формується в дитячому віці. Це той час, коли дитина ще мало розуміє значення слів, але реагує на їх «енергетику», «емоційний заряд», «фоносемантику» тощо. По мірі дорослішання, людина все більше реагує на значення слів і їхній сенс. Проте енергетична складова тих чи інших слів, не припиняє потужний вплив на підсвідомість людини протягом всього її життя.

Уяви собі, друже, що з дитинства твої батьки, родичі, при-ятелі щодня повторюють ім'я спільноти, до якої ти належиш.

Це ім'я стає символом існування твого народу і тебе самого. І всі ті відчуття, які цей звуковий ряд викликає при вимові та сприйнятті, – це теж твій народ. Тому безперечним є факт, що фоносемантика імені етносу суттєво впливає на його характер, вольові якості й упевненість в собі.

Український геосоціальний організм розвивається на землі України протягом багатьох тисяч років. Відповідно, члени геосоціального організму «Україна» називаються українцями. Кожні 532 роки (сонячно-місячний цикл) відбувається оновлення України шляхом народження нею нового системо утворюючого українського етносу, пов'язаного з попередніми: як син з батьком, або дідом і прадідом.

Кожен такий державотворчий етнос має своє ім'я: арії, галли-кімери, сколоти, сармати-самари, гунни-анти-склавини, руси, козаки. Всі вони українці, а проте мають власний неповторний етнонім – подібно до того, як кожна людина має своє особисте ім'я. Зараз ми живемо в перехідний період, коли закінчується чергова 532-річна епоха розвитку України і починається новий період. Деякі українці вважають, що старий етнос «козаки» вичерпав свою енергетику, з цієї причини сучасна, українська молодь, стараються не вживати ім'я «козак», - як етнонім, (він залишився лише на Кубані, де переселенці з України за звичкою називають себе «народом козаків», або «козацьким народом). Оскільки старого етноніма ВЖЕ немає, а нового ЩЕ немає, то в якості тимчасового замінника вживається слово «українці». Хоча й зрозуміло, що це не етнонім, а загальна назва всіх українських етносів.

Людина не може жити без імені. Так само й етнос повинен мати своє ім'я. Це ім'я повинно мати правильний лексико-семантичний зміст (внутрішній сенс) і гарне фоносемантичне

звучання (звукову форму). Застосування такого імені прискорить процес формування нового українського етносу та його самоідентифікацію, наповнить новими якостями.

Але яким може бути новий етнонім? Це питання стоїть вже більше 20 років. Сьогодні на нього є однозначна відповідь. Новий український етнос вже активно формується і має ім'я - «арії». Так називає себе все більше українців, які стали на шлях особистого і колективного перетворення. Вони переконані, що їхнє майбутнє – в їхніх руках. Вони дотримуються «трьох золотих правил»: *«Вдосконалюйся! Роби те, що любиш! Тримайся за своїх!»* Вони радіють життю і вважають, що наш світ, сотворений Космічним Розумом, ідеально підходить для навчання і розвитку людини.

Арії переконані, що людський дух розвивається шляхом палінгенезії - реінкарнації (багатократних земних перевтілень), відповідно арійського прислів'я: *«смерть – це середина життя»*. Вони перебувають під захистом вишніх світлих сил і їм посміхається доля. (*Примітка*: Палінгенезія – це становлення, або народження, теорія німецького філософа А. Шопенгауера про те, що воля людини ніколи не вмирає, вона проявляє себе знову в нових індивідах. Разом з тим Шопенгауер відкидає

основні положення реінкарнації про переселення конкретної душі. Теорія палінгенезії була викладена в 2 томі його книги «Світ - як воля й подання» - зокрема, у главі «Смерть й її відношення до незруйновності нашої істоти»).

Все сказане є самозрозумілим для аріїв, бо це щоденна практика їхнього життя. Натомість для неарієзованих українців – це дивні речі. Вони запитують, навіщо вигадувати нові назви, чим слово «арії» краще слова «українці»? Адже ім'я «Україна» або в первинному звучанні - «Оукраїна» має надзвичайно глибокий сенс – воно означає «Країна-зародок», «Країна-початок», «Країна-вісь», «сакральний полюс» (арійський корінь «оу» - означає зародок, яйце, початок). Відповідно, українці – народ Центру, навколо якого обертається світ.

Хто ж буде сперечатися: ім'я Україна справді дуже гарне і має глибокий сенс. Більше того, воно має позитивну фоносемантику. Згідно з результатами комп'ютерної програми фоносемантичного аналізу, сучасне слово «Україна» володіє такими вираженими ознаками як: *«просте»*, *«гладке»*, *«легке»*. Первинне ім'я «Оукраїна» ще краще, бо несе такі ознаки, як *«хороше»*, а далі так само *«просте»*, *«красиве»*, *«гладке»*. Та як би там не було, а новий етнос повинен мати своє особисте ім'я, а не задовольнятися загально родовим «українці». Адже навряд чи можна вважати повноцінною людину, що не має імені, а тільки батьківське прізвище.

Що ж показує фоносемантичний аналіз слів «українці» та «оукраїнці»? Виявляється, що як одне, так і друге - «не має виразних фоносемантичних ознак», тобто є абсолютно нейтральним, простіше кажучи – ніяким. Чи можна чекати пасіонарності від етносу з таким енергетично «нульовим» іменем?

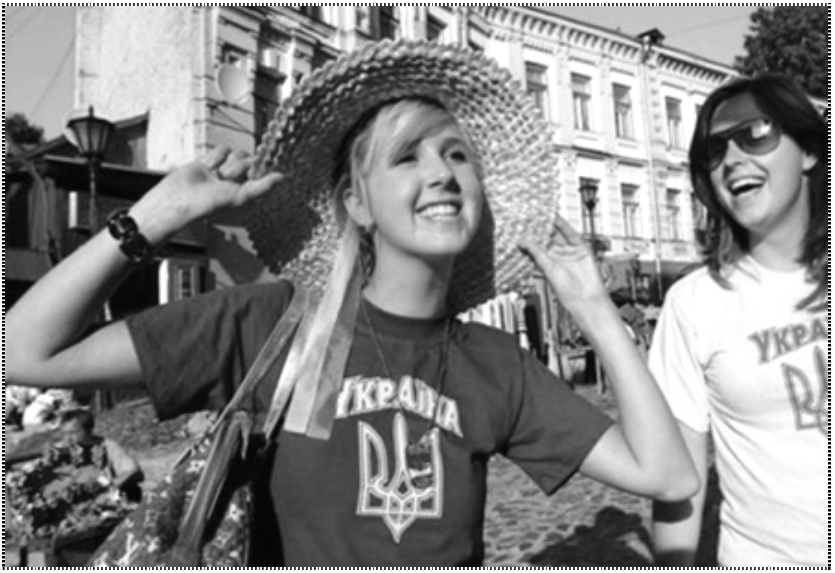

А тепер розгляньмо етнонім «арії». Українське слово «ярий» означає «сильний, життєспроможний, плодючий, потужний, сонячний, енергійний». У його основі корінь «ЯР–АР–РА», яким позначали Творця Всесвіту: (Святий Ар – Сварог, Ярило), а також зірку Сонце як головний символ Бога Творця. Відповідно, етнонім «арії» має значення «діти Божі», обдаровані згаданими вище сонячними якостями.

Цей лексико-семантичний зміст слова «арії» повністю підтверджується фоносемантичним змістом, оскільки воно несе такі якості як: *«хоробрий», «величний», «гарний», «простий», «гучний», «красивий», «гладкий», «яскравий», «радісний», «гарячий», «активний», «швидкий», «легкий», «округлий», «могутній»*. Очевидно, що спільнота з таким потужним іменем навіть підсвідомо формуватиме в собі сонячні якості Божих дітей. (*Примітка*: Зауважимо, що, на відміну від слів «арій» і «арії», слова «арієць» і «арійці» (як і слова «українець» і «українці») не мають виражених фоносемантичних ознак, натомість жіноче «арійка» має ознаки *«хороша», «яскрава», «радісна», «легка»*. Тому чоловіків нового українського етносу треба називати «аріями», а жінок «арійками»).

Шостий розділ
Архітектори космосу

Космічні тайни

Людське життя схоже на коробку сірників, сприймати серйозно – смішно, не брати до уваги – небезпечно. Що б не трапилося завтра, воно не повинне отруїти сьогоднішнє твоє життя. Що б не трапилося вчора, воно не повинне задушити завтра. Ми існуємо в сьогоденні, і не можна цим нехтувати. Радість від самого життя - безцінний дар і не потрібно його отруювати сумнівами й жалями. Ми, люди п'ятої раси, дуже давно живемо на планеті Земля і досі не навчилися її «чути», як вона перебуває в просторі, так, як мореплавці чують, що під днищем їхнього корабля знаходиться великий океан. На такому ж «кораблі Земля», сьогодні перебуває кожен житель нашої планети, а під нами Космічна безодня.

Мореплавці не можуть «сліпо», на всі 100% покладатися на свій корабель, їм необхідні наукові знання й обчислення для плавання. Так і людям Землі необхідно знати космічні тайни. Найжахливіші нещастя в історії людства походили від невміння мислити. Давня - давнина історії людства, (замість повчальних фактів), стала для нас легендою. А майбутнє, воно, що не цікавить нас? Якщо безмежно ставишся до минулого, так сформується безмежність і до майбутнього. Що ми знаємо про перше і про друге? Нічого, так між двома легендарними крайностями: минулого й майбутнього, ми проходимо коротку мить життя, під назвою - сьогодення. Через якийсь час і це наше «розумне й раціональне» сьогодення перетвориться в «архаїчне й примітивне» минуле і теж стане легендою. А очевидність сьогодення стає міражною примарою, перед строгими величними контурами космічної дійсності.

Люди 20 століття пишалися своїми досягненнями, вони були горді своєю цивілізацією, забувши, що колись цивілізація Атлантиди була не менш чудовою, але загинула без залишку

через людські непорозуміння і конфлікти. Зараз багато чого забуто з того періоду, може бути навіть навмисно - хто знає... Знання про Космос накопляються людством повільно. Протягом століть людина відкриває закони природи та Космічні закони. Ці закони існували й тоді, коли людина ще не знала про них. І зараз є закони, які людством ще не відкриті. Те, що ми вже знаємо, є наше знання. Те, що ми ще не знаємо, є для нас таємницею. Але те, що для нас ще таємниця, для когось є знанням - у Космосі є істоти, які знають більше. А знати щось, значить мислити, думати і приймати рішення. Так створюються думки, і вони живуть незалежно від нас у просторі. Простір наповнений думками, образами, деякі люди їх називають ідеями. Якщо ви любите дивитися на зоряне небо, якщо воно притягує вас своєю гармонією й вражає неосяжністю, виходить, у вас в грудях б'ється живе серце і ви зможете зрозуміти таємниці Космосу. (*Примітка*: Про основні закони Всесвіту - 24 шт., ми будемо розповідати в кінці цього розділу). А зараз розглянемо сім легенд, (або Космічних таємниць) у скороченому вигляді.

Перша легенда про безмежність, вічність і ритм великого буття Всесвіту. З незапам'ятних часів люди дивилися на зоряне небо, благоговійно любувалися мерехтінням незліченних світів. Велич Космосу вражало людину із самого початку його присутності на Землі. Особливо на самоті неозорої пустелі, або серед накопичень велетенських гір, людина мимоволі поринала в думи про неосяжність Всесвіту, про безмежність космічного простору. Розум людини дивувався цієї безмежності, але ніяк не міг уявити «окраїну» Космосу. Допустивши, що існує десь межа Космічного простору, ми допускаємо й питання: що ж перебуває за цією межею? Якщо не новий простір, то що саме? І щораз розум людини змушений визнава-

ти, Космос не може мати межу, космічний простір простирається в усі сторони безмежно...

Парадокс, але й цілком осягти безмежність Космосу, досить обмежений, людський розум, теж не в змозі. Так і залишається Космічна безмежність незбагненним дивним поняттям, перед яким німіє розум людини. І в усій цій безмежності є маса інших світів, які за своїм розвитком перевищують землян.

Дума про безмежність Космосу у просторі мимоволі викликала думка й про вічність його у часі. Так виникли найдавніші із древніх питання: чи був колись початок Вселеної? Чи буде її кінець? Або все це існує - від вічності? І люди йшли в пустелі, або віддалялися в гори, щоб ніхто не заважав їм зосередитися на міркуваннях про корінні питання буття. І вони думали, думали...

Проходив час і космічні таємниці стали поступово розкриватися перед ними. Напружене, зосереджене, постійне мислення тих, хто відмовився від утіх звичайного життя - заради пізнання таємниць Космосу, притягало просторову думку людини і вони починали чути голос безмовності: «Були часи, коли не було нічого!» У циклах, що переміняються, буття й небуття - Всесвіт вічний! Великий Космос проявляється до життя й розчиняється в небутті зовсім так само, як народжується й умирає мікрокосмос – людини, аналогія тут повна. Вона поширюється й далі. Як людина щоночі випробовує «малу смерть» - сон, засинаючи ввечері й просипаючись ранком, так само Всесвіт може перебувати у сплячому стані. Це повторення періодів «сну й бадьорості» Космосу, можна зрівняти зі зміною зими й літа в природі.

Чергування активності й пасивності в Космосі відбивається в періодичності всіх проявів природи. Проявляються вони у всьому: від дрібних явищ - до зміни світів можна бачити цей величний закон. Він діє в битті серця й у ритмі подиху, може проявлятися як фази Місяця й чергування пір року. Народження, життя й смерть усього живого повторюються вічно. Природа, як і весь Космос, проявляє себе в нескінченній зміні, у віч-

ному ритмі.. Всесвіт у цілому, людина і її планета Земля, сонячна система - усе в Космосі має свої періоди діяльності й відпочинку, тобто життя й смерті. Серед Чумацького шляху зірок народження й смерть світів вічно випливають, одне за іншим, правильною низкою в урочистому ході Космічного Закону.

Друга легенда, (таємниця). По ту сторону Космосу. Основні властивості людської свідомості майже не змінилися протягом останніх тисячоріч. Розум пішов уперед, створив чудеса техніки, а серце людини застигло на рівні кам'яного віку - воно залишилося «кам'яним». Людина живе й проявляє свою діяльність у трьох мирах: у *щільному* - своїми вчинками, у *тонкому* - своїми бажаннями, в *уявному* - своїми думками. Для кожного із цих світів, людина має певне тіло, або провідником свідомості, з матерії цього матеріального світу, що служить йому засобом пізнавання й для спілкування з нею. Людина користується цими провідниками протягом більш-менш тривалого часу, а коли вона перестає мати потребу в них, - позбувається.

Наш читач уже пізнав таємницю про великий Космічний ритм та про вічну зміну циклів Всесвіту. Що ж установлює тривалість цих періодів? Що є імпульсом для повторного народженням Космосу з небуття? У всіх легендах указується, що цей «всюдисущий, вічний, безмежний і непорушний» принцип перевищує міць людського розуміння. Його не можна осягнути, тому вважається, що ніякі міркування про нього неможливі. Тому ми відмовляємося обговорювати таємницю Світової сутності. Абсолют - є безмежність, тому велич і краса безмежності не укладаються ні в нашому обмеженому поданні, ні в наших термінах і повинні залишатися в межах недосяжності. З цього виходить, що непізнавана причина Космосу залишається найбі-

льшою таємницею. Ми можемо осягати лише різні аспекти й прояви цього Абсолюту, цієї вічно невидимої душі Космосу.

Як зазначає канд. філос. наук, доцент І.З.Скловський: «У всіх легендах Абсолют, є чисто філософським поняттям, принципом, законом або початком, на якому ґрунтується буття й небуття Космосу. Але служителі різних релігій персоніфікували це філософське поняття, переробивши його в ідею «Єдиного Бога», або «Творця Землі й Неба». Релігії перетерпіли зміни і не завжди позитивні, замість користі, стали приносити шкоду, виникали різні релігійні суперечки, які знищили зміст стародавнього вчення. І жерці, і браміни, і священнослужителі - усі спотворювали космічне призначення - Розум. Марновірні послідовники, замість устремління до загального добра, стали створювати згубні формули: «наша віра краща», або «ми вірні, вони ж всі невірні» тощо. Звідси один крок до хрестових походів, до інквізиції й до кривавих, людських жертв. Люди ринулися в безбожництво, перейняли так звані, хибні «наукові світогляди». Дійсна, молода наука того часу не навчила людей як жити, вона стала заперечувати все невидиме і не пізнане, наприклад, цього не може бути, тому, що його не можна пізнати. Ці помилки перешкоджали пізнанню Світобудови.

Третя легенда, (таємниця). Будівельники Всесвіту. Людина, як стверджується в книгах «Живої етики», є не просто біологічним об'єктом - вищим щаблем драбини життя на Землі, але співробітником і наймогутнішим претворителем космічних сил. Будучи носієм безсмертної Іскри духа, вона здатна брати свідому участь у складних еволюційних процесах. Її життя аж ніяк не є безглуздим скороминущим існуванням: ми приходимо на Землю, щоб здобувати досвід, внутрішньо вдосконалюватися й тим самим - одухотворяти навколишній світ. Все це правильно,

каже сучасна молодь, але яким чином народжується сам Космос? Чи виникає сам собою, без якої-небудь сторонньої допомоги? Або хто-небудь його будує? Поки що не маючи наукової підстави, ми звернулися до легенди.

... Кінчається Космічна ніч. Вічний закон змін чергування великих періодів діяльності й спокою Всесвіту, дає імпульс пробудження Космосу - до життя. Чим же починається велике зародження Космічного життя? Коли пробиває умовна година, з невідомого й непізнаваного Абсолюту, (як квітка із землі) – народжується першопричина Космосу, велика Божественна сутність, іменована Логосом. (*Примітка*: Це слово взяте з давньогрецької філософії, де Логос - це перше слово, що пролунало в безмовності. Це перший звук, за допомогою якого починається Всесвіт. Це вібрація або рух Божественної енергії, що є одночасно й світлом, тому що світло - є рух матерії. Це світло означає думку, що дає початок подальшому процесу творення Всесвіту.

Потім з'являються інші великі істоти - це ті, хто завершив свою людську еволюцію в минулому на цій або іншій планеті, у тієї або іншій сонячній системі - так звані Планетарні душі. Ці могутні душі стають найближчими співробітниками Космічного Логосу, (першого слова). Таким чином, виявлений Логос починає керувати цілою Ієрархією свідомих сил - духовних і розумних сутностей. У цій ієрархії кожна «істота» має певне завдання в будівництві й керуванні Космосом протягом його існування. Ієрархічний початок є Космічним законом, це Космічний принцип, тому кожен Всесвіт, світ або планета має свого Ієрарха. Завжди є Вища духовна істота, що приймає на себе відповідальність за дії на планетах Космосу.

Перш ніж почати роботу над своєї Вселеною, Логос створює на плані Космічної думки проект всієї системи Вселеної, якою вона повинна бути з початку й до свого кінця. Логос, як перше слово, створює на цьому плані всі «прообрази» емоцій, сил і форм, думок і інтуїцій, визначає, як і через які стадії кожний з них повинен здійснитися в еволюційній схемі буття.

Таким чином, до виникнення Вселеної вся її цілісність полягає у Всесвітньому Розумі Логосу, існує в ньому як ідея – усе те, що протягом процесу будівництва виливається в об'єктивне життя. Всі ці прототипи, будучи плодами попередніх світів, служать посівом для майбутнього миру, (світу).

Щомиті людина творить або руйнує, світ наповнений суперечливими думками. Серце людини б'ється безупинно, так само постійно створюються думки. Якщо думка людини має енергію і вона не розкладається, то виходить, що людство відповідальне за кожну думку! Люди думають, що їхні думки малі й нікуди досягти не можуть. Все зовсім навпаки, потенціал думки великий, і для думки не існує ні простору, ні часу. Тому ми закликаємо: Засоромимося посилати в Космічний простір - мерзенні думки. Часто люди соромляться говорити в гучномовець низькі слова, чому ж тоді можна наповнювати простір низькими думками?

Четверта легенда, (таємниця). Створення Космічної матерії. Ви вже знаєте, що із зорею зміни великих періодів, починається творення Космосу. Вам вже відомо, що Всесвіт будується за планом Логосу, (першого слова). Ви навіть довідалися про ієрархію Космічних будівельників. А тепер послухайте, що говорить легенда про Космічну матерію, з якої створюються світи. Із новою зорею зміни пори, починається перший із трьох великих етапів діянь Логосу й керованої їм ієрархії будівельників. Це - створення матеріалів, з яких потім буде будуватися сам Всесвіт. Первинним матеріалом, або «сировиною» для Космічної матерії - є перед космічна субстанція, це невиявлена і незаймана матерія. У східних легендах її називають Корінь матерії. Ця «розчинена» матерія - неймовірно розріджена субстанція, з неї

створюються всі види Космічної матерії - від найтоншої і до самої грубої.

Легенди розрізняють сім станів Космічної матерії - сім ступенів її тонкості. Наприклад: пар, вода й лід є трьома станами речовини нашого фізичного світу, так само існує сім станів Космічної духоматерії. З них, тільки сьомий стан - самий нижчий і самий грубий, який видно фізичним оком: це матерія нашого фізичного світу. Шість інших вищих станів невидимі і нашими фізичними почуттями, ми не можемо їх сприйняти. (Про сім станів Космічної матерії, написано багато книжок).

Кожна із семи станів Космічної матерії складається з фізичних атомів, різних для кожної градації. Наприклад, атоми першого, самого тонкого стану духоматерії, створюються вих.-ровим рухом неуявної швидкості, вони мов би «свердлють діри» усередині перед космічної субстанції - це вихри життя, і є первинними атомами. Ці атоми заповняють собою в субстанції «порожнечі», заповнені енергією Логосу – першого слова.

Кожне із семи станів Космічної матерії утворить свою особливу Космічну сферу, свій особливий план або світ. Незліченні міріади первинних атомів, а їхні комбінації утворять духоматерію найвищої, або першої сфери, яку називають по різному: Вищим Розумом; Божественним світом; Богом тощо.

Потім Логос, (перше слово) будує атоми наступної, другої сфери навколо деяких атомів першої, утворює спиралевидні вихри із грубої комбінацій цієї ж сфери. Ці більші і грубіші атоми утворять Космічну матерію другої сфери, яку назвали «Світом монад». Атоми всіх наступних станів духоматерії, створюються аналогічно атомам другої сфери. Для багатьох людей все нами написане, важко уявити по тій простій причині, що про ці дві найвищі Космічні сфери - недоступні нашому розумінню, тому про їх нічого, більш детального - невідомо.

Зараз розглянемо наступні дві сфери:

- третя, названа «Світом духа»;

- четверта, названа «Світом блаженства» про них детально розповідають інші автори, тому читач може там найти необ-

хідну інформацію.

Значно більше відомо про п'яту й шосту сфери - ці сфери доступні людині.

- п'ята називається «Вогненним світом»;

- шоста називається «Тонким світом» або «Світом почуттів, емоцій, бажань». Самі назви цих сфер, (світів) показують, що вони є «людськими». Якщо уважно проаналізувати нашу книгу, то відповідно шостої сфери, ми дуже багато приділяли уваги під різними кутами сприйняття тієї, чи іншої інформації.

Остання ж, сьома сфера - це наш фізичний мир, у якому ми зараз живемо. У Космогонічних легендах він називається «Щільним світом» і кожна людина, шляхом дотику, може в цьому переконатися, доторкнувшись до іншої людини.

Кожна сфера - це область, що містить у собі духоматерію, в основі всіх комбінацій якої лежать атоми. Ці атоми - однорідні одиниці життєвого Логосу, сховані під більшим або меншим числом оболонок сфери. Під цими оболонками, сховані можливості еволюції. Весь процес еволюції є не що інше, як розгортання цих силових оболонок. У дійсності ідея еволюції може бути виражена в одній фразі: це сховані потенційності, що стають активними силами.

Слово духоматерія - указує на те, що у світі немає такої речі як «мертва матерія». Вся матерія жива, найтонші частки її – це суть життя. Немає духу, немає матерії, вони з'єднані разом протягом всього життя. Матерія є форма, і немає форми, що не служила б вираженням життя. Дух - є життя, і немає життя, що не була б обмежена певною формою. Навіть Логос, Як перше слово, проявляючись, наділяється у Всесвіті – своєю формою. І те ж саме повторюється скрізь, аж до дрібного атома. Підемо далі.

Після того як побудовані атоми кожної із семи Космічних сфер, Логос створює в них підрозділи – «під плани», яких у

кожній сфері – також сім. Для цього атоми стягаються в групи із двох, трьох, чотирьох і т.д. атомів. Перший, найтонший підрозділ кожної із семи сфер складається із простих основних атомів, тоді як всі інші підрозділи - з комбінацій цих атомів. Так, у фізичному світі:

- *перший* підрозділ складається із простих атомів;

- *другий* утвориться з досить простих комбінацій однорідних атомів - це електромагнітний стан фізичної матерії;

- *третій* підрозділ утвориться з більше складних комбінацій атомів: цей світловий стан матерії, або «ефір»;

- *четвертий* підрозділ утвориться із ще більш складних комбінацій: цей тепловий стан матерії, або «вогонь»;

- *п'ятий* підрозділ складається із надто складних комбінацій, вчені-хіміками бачать їх, як газоподібні атоми хімічних елементів, які в цьому підрозділі одержали певні назви: це газоподібний стан матерії, або «повітря»;

- *шостий* підрозділ – це рідкий стан матерії, або «вода»;

- *сьомий* підрозділ складається із твердих речовин - це «земля» на якій ми живемо.

Життя або свідомість Лотоса, як першого слова проявляється як один із видів енергії, або вібрації, ми повинні зазначити, що усе ґрунтується на вібраціях. Всесвіт складається з вібрацій, які з часом «лягають» в основні форми матерії, з яких потім розвивається все різноманіття. Матерія, що утворює об'єктивний світ сьогодення - є еманація Логосу першого слова, її сила і енергія, це струми життя. Вони перебувають у кожному атомі, це мовби початок і кінець Вселеної, її причина і її ціль. Так розповідає легенда про четверту легенду, (таємницю) Космосу - про побудову семи сфер Космічної матерії.

(*Примітка*: Еманація, лат. emanatio - це витік, розповсюдження. Еманація у філософії – це концептуальний термін, що означає виникнення Всесвіту шляхом витікання, (появи) його з першопочатку Космосу, Вищого Розуму, або Єдиного Божества. Еманація - у вченні неоплатоніків – це «випромінювання» вищими формами буття - нижчих форм життя).

П'ята легенда, (таємниця). Народження планет. Тепер настала черга довідатися, як створюються сонячні системи. Слухайте древню легенду, (таємницю). Як на небі, так і на Землі, підстава буття проникає у все суще. Саме ця основа допомагає зрозуміти ієрархію безмежності й створення Космічних світів. У нас питання до читачів: Чи є у вас сумнів, що в кожному земному предметі виражається чиясь воля? Без додатка волі, сили і уміння не створити земного предмета й не привести його в рух. Так от, як це відбувається на Землі – так само виходить й у Вищому світі - Космосі. Як земна твердиня планети, так і цілі системи небесних тіл мають потребу в імпульсі чиєїсь волі, сили і уміння.

До волі людської, зрозуміло все, але навіть середня людська воля може бути як «зразковий мікрокосмос». Якщо прийняти середню людську волю за одиницю при вищій напруженості, то можна обчислити силу імпульсу – «волі планетарної». Навіть можна поринути в незліченну кількість нулів, щоб представити імпульс волі Космічної системи. Так пізнається Всесвіт.

І так, первозданна Космічна матерія перебуває в просторі в розрідженому стані. Із цієї хаотичної зоряної речовини воля Логосу першого слова і його «співробітники» створюють різні світи і приводить їх у рух.

Як не дивно, але про утворення небесних тіл, знає проста молочарка. Господарка, що збиває масло, уже пізнала таємницю утворення небесних світів: перш ніж приступити до взбивання масла (пахтіння), господарка спершу утворила послала свою думку: «Що треба зробити». Також вона знає, що з води не можна одержати масла. Вона скаже, що треба збивати масло з молока, тим самим вона вже знає про властивості матерії, що містить життєву енергію. Також молочарка знає, наскільки

корисно спіральне обертання предмета при збиванні масла. Таким чином, тільки від з'єднання своїх думок і направлених дій – пахтіння, складається корисна маса, під назвою – масло, потім подібним чином утворюється й сир. Не будемо посміхатися з такого побутового мікрокосмосу, лише зазначимо, так ж енергія обертає й утворює цілі системи світів. Потрібно тільки твердо усвідомити значення власної думки, значення Великої енергії, ця енергія знаходиться в серці кожної людини.

За аналогією одержання з молока - масла пізнається й Космогонія. Енергетична думка слова – Логос, направляється в первинну матерію і створює обертовий рух в центр Космічної сили, навколо якої починає наростати Космічна енергія і створюється матерія з іншими властивостями. Таким чином, первинна диференціація матерії представляється в згустках і грудках, на зразок процесу створоження в рідкому молоці. Так думки і дії Логосу (першого слова) створюють світи, так відбувається «пахтіння Космічного молочного океану».

Космічні світи утворюються з «Зоряної речовини», що згортаються, (ущільнюються) й поширюється молочно білими згустками в глибинах Космічного простору. При цьому Логос дає завихреній Космічній матерії імпульс устремління до певної форми й початкового руху. Цей рух підтримується й регулюється ніколи не відпочиваючими Ієрархами, планетарних душ. Вогненний вихор розпеченого магнетично-космічного пилу, подібно залізним об пилкам, що притягуються магнітом, за направленою думкою. Космічна матерія проходить через всі шість стадій затвердіння, стає сфероїдальною і нарешті завершується, - перетворюючись у кулю. Не все так просто, як здається на перший погляд, далі йде неперервна боротьба.

Породжене в невимірних глибинах Космічного простору з однорідного елемента, кожне ядро Космічної матерії починає життя при самих ворожих обставинах. Протягом ряду незлічен -них століть воно повинне завоювати собі місце в безмежності. Воно спрямовується в простір і починає обертатися в глибинах безодні, щоб зміцнити свій однорідний організм за допомогою нагромадження й додавання диференційованих елементів. Так ядро - стає кометою.

Це ядро обертається між більше щільними й уже нерухомими тілами, рухаючись стрибками й спрямовуючись до крапки або центра, що притягує його. Подібно кораблю, залученому в канал, засіяний рифами й підводними скелями, ядро намагається уникнути зіткнення з іншими тілами. Багато хто гине, їхня маса розкладається й потрапляє до ядер з більш сильною масою. Ті, хто рухаються повільно, рано або пізно засуджені до знищення. Інші ядра уникають загибелі в силу своєї швидкості. Ущільнене ядро перетворюється на комету з вогняним хвостом, вона продовжує свій рух у просторі. Досягши своєї мети, або підходящого місця в просторі - комета губить свою швидкість і свій вогненний хвіст. Тут «Вогненний дракон» осідає для спокійного й організованого життя, як шановний громадянин нашої батьківщини. Таким чином, згустки (Світова речовина) стають спочатку мандрівниками-кометами; потім комети стають зірками, і зірки як центри обертання - сонцями, щоб з часом остудитися до ступеня заселення планет, новоствореними цивілізаціями.

Боротьба ядер, утворення комет, потім планет і т. д., це ідея еволюції, аналогічна теорії Ч. Дарвіна, ідея боротьби за існування й першість, «право найсильнішого» належить глибокій стародавності, ще до існування людства. Безперестанні битви між зірками й сузір'ями, між місяцями й планетами;

«великі Космічні війни»; «Війни Титанів», все це боротьба за існування й намагання найсильнішого царювати з моменту прояву буття у Космосі. Причому, наші древні подання про утворення і розвиток Всесвіту й життя в боротьбі - за життя, набагато глибше, ніж теорія Ч. Дарвіна, розкривають процеси розвитку й трансформації видів.

Не обійшлося без боротьби й у нашій Сонячній системі. Існує ціла поема, що описує битви між планетами, що розвиваються, перед кінцевою формацією Космосу. От зміст однієї з таких легенд: «Вісім синів були породжені з тіла материнського простору. Вісім будинків були побудовані першою праматір'ю для восьми Божественних синів: чотири більших і чотири менших. Це було, як вісім Сонець, що блищать, відповідно їхньому віку й достоїнству. Владика першого Сонця був незадоволений, хоча його будинок був найбільшим. Він задумав недобре і затягував у своє чрево повітря разом з будинками своїх братів. Він намагався поглинути їх.

Чотири більших синів перебували далеко в Космосі, на крайній межі своєї - Планетної системи. Вони посміялися і не прийшли на допомогу іншим братам: «Роби все, що в силах твоїх Владика, нас ти не зможеш досягти». Тоді менші брати поскаржилися праматері. Вона послала владику першого Сонця до центра свого царства, звідки воно не могло зрушитися. З тих пір воно лише сторожить все навколо і загрожує. Воно переслідує своїх братів, повільно обертаючись навколо себе. Планети стрімко відвертаються від прилягаючої сили Сонця, і воно на віддалі стежить за напрямком, у якому рухаються брати його уздовж кордону, що оточує периметр їхнього житла».

Відповідно до легенди перша концентрація Космічної матерії почалася навколо центрального нуклеуса, її Сонця - Бать-

ка. Але наше світило - Сонце просто раніше відокремилося, ніж всі інші, під час стискання обертової маси й тому є їх старшим «братом», але не «батьком». Всі інші Сонця (сонячні зірки) й планети – є єдиноутробними братами, що мають той же мрячний початок. (*Примітка*: Нуклеус у перекладі з латин. мови означає «ядро»).

Розвившись, як говорить легенда, з Космічного простору, Сонце перед остаточним формуванням первісних, кільцевих, планетарних туманностей втягло в глибини своєї маси, всю космічну життєздатність навколишнього простору, яку тільки могло, загрожуючи поглинанням і своїм молодшим (читай слабкішим) «братам». Відповідно до легенд, усі світи й планети є індивідуальними істотами. Вони повинні виконати свої обов'-язки, вони мають свої періоди «здоров'я й хвороби, народження й зрілості, занепаду й смерті». Вони є дійсними щільними «будинками» що одушевляються Вищим Розумом - планетарними душами. Кожне небесне тіло - є храмом одного з Божественних істот - кожна зірка - є священною обителлю. Вони по своїй структурі - безтілесні (для нас) і незримо живуть у своїх зоряних і планетних житлах.

А тепер зверніть увагу на нашу планету Земля, щодня підсилюється напруга серед людей і природи. Природа хвора людським божевіллям, судороги планети частішають. Уже можна бачити, як порушені гармонійні вібрації, і планета здригається від поштовхів, від жару й холоду. Уже кілька десятків років відбуваються щоденні землетруси. Уже кілька десятків років Земля перебуває в безперервному тріпотінні. Все разом узяте, повинно було насторожити й замислити наше людство, чи все в порядку з нашою планетою? Землетруси, бурі, тумани, обміління, порушення клімату, різні хвороби й зубожіння, війни, невір'я, зрадництва - яких ще ознак грізного часу чекає людство?! Не потрібні пророки, люди, ви що нічого не чуєте і не бачите, чи тільки вдаєте, що все «йде за планом». При найстрашнішому розкладі, куди ви будете тікати з планети Земля? У збудовані бомбосховища?! Не смішіть людей!

Шоста легенда, (таємниця). Космічні щаблі «драбини» життя. Вам вже відомо, як створюються світи. Тепер відкинемо «покривало», що приховує таємниці життя в цих світах. Перше дійство, процес створення Космічної матерії відбувається протягом нескінченних століть. Коли ця еволюція набирає достатніх обертів, наступає друге дійство, це імпульс еволюції життя. Що таке життя? Це енергія, що утворилася з матерії усіх семи сфер і будує свою форму - для прояву. Це - та сила, що на якийсь час з'єднує хімічні елементи, створює з них живі організми. Ці форми будуються із усіляких комбінацій раніше створеної Космічної матерії. У будівництві беруть участь незлічена кількість сутностей, іменованих будівельниками, у тому числі так називані «Природні душі». Кожна форма існує лише доти, поки життя Логосу втримує матерію в цій формі. Так уперше виникають явища народження й росту, зів'янення й смерті. Організм народжується, тому що життя Логосу прагне зробити свою еволюційну роботу, він росте в міру того, як ця робота йде до свого завершення. Він проявляє ознаки занепаду, коли Логос повільно витягає життя з нього, тому що життя розрослося настільки, наскільки це було можливо в даному організмі. Останній умирає, коли Логос витягне з нього всю енергію життя.

Те, що нам представляється смертю організму, є не що інше, як видалення з нього енергії життя. Протягом деякого часу це життя буде існувати поза нижчою матерією, у з'єднанні із зверх фізичними і більш тонкими структурами. Коли життя залишає організм, і вмирає, досвід добутий нею за час свого існування - зберігається. (Більш детально про це ми будемо писати в VII розділі). Цей досвід у вигляді нових навичок переплавляється в нові творчі здатності, які виявляться при наступ-

них зусиллях життя - створити новий організм. Хоча організм вмирає. Життя, що його оживотворяла й спонукувала - не гине. Наприклад, коли троянда в'яне, ми знаємо, що з неї нічого не пропадає; кожна частка її матерії продовжує своє існування в іншому вигляді, тому що матерія не може знищитися. Те ж саме відбувається й з життям. Вона «тимчасово відступає», щоб потім знову виявитися й побудувати нову троянду. Досвід, що вона придбала, щодо променів сонця, бурь і боротьби за своє існування в першій трояндi, використається нею для побудови іншої троянди. Нова троянда буде краще пристосована до життя й до поширення свого виду. У природі не існує того, що називається смертю, якщо під смертю розуміти розчинення в небутті.

Життя на час віддаляється у своє, зверх фізичне середовище, зберігаючи у вигляді нових здатностей творчості результати досвіду, через який вона пройшла. Форми, які виникають і гинуть одна за іншою, представляють із себе як би двері, через які життя то проявляється, то зникає зі сцени еволюції. Жодна частка досвіду не губиться, так само як не губиться ні єдина частка матерії. Поверх того, це життя еволюціонує, і її еволюція відбувається за допомогою нових форм. Раз життя підлягає еволюції - це значить, що вона стає поступово усе більше складним у своїх проявах.

Життя в міру розвитку пройде через різні щаблі і утворить послідовно сім «царств природи»: спершу три елементарних, не видиме оком, потім: мінеральне, рослинне, тваринне й, нарешті - людське. Ці сім стадій еволюції життя, починаючи від першого елементарного царства і до людського, називаються «Життєвою хвилею». У такий спосіб, життя існує не тільки в людському, тваринному й рослинному царствах, але й у не живій матерії мінералів й в організмах невидимої матерії, які за

своїм походженням, знаходяться нижче мінералів, але вище людської матерії. В той же час, людство не є останнім щаблем еволюції життя - її розвиток іде далі. Ось тут дуже мало доказової бази, все в теорії.

У вогненному і тонкому світах, перші три щаблі життя Логосу, (перше слово) називають «елементальною есенцією», або «життєвим ланцюгом». Цей «ланцюг», насамперед проявляється у вищих під планах вогненного світу. Коли наступає кінець «ланцюга», життя повертається до свого першоджерела - Логосу, від якого знову «відпочкуються» нові «ланцюги» для надихання нижчих під планів вогненного світу

У цій стадії життя називається другою «елементальною есенцією», і тоді вона починає роботу другий «ланцюг», зберігаючи в собі всі надбання першого «ланцюга». У наступному «ланцюзі» життя стає третьою «елементальною есенцією» й одушевляє матерію тонкого світу.

Комбінації матерії вогненного і тонкого світів, мають на меті викликати в матерії пластичність, здатність виділятися в організовану форму, щоб діяти як самостійні одиниці й поступово розвиватися у все більш стійку матерію. «Елементальна есенція» проявляє себе в різноманітних формах існування, триває якийсь час і згодом розпадається на складові частини.

По щаблях життя, Логос продовжує спускатися у нижчі матерії, одушевляє тонку матерію, потім одушевляє щільну матерію (фізичну). Першою дією цього нового одушевляння - є здатність хімічних елементів по-різному з'єднуватися один з одним. Під час першої великої Космічної хвилі, дією Логосу були - створення водню і кисню, але лише з появою другої Космічної хвилі, два атоми водню вже змогли з'єднатися з одним атомом кисню і утворили воду.

Так під впливом Логосу виникає фізична матерія, з'являється мінеральне царство, готове побудувати щільну землю. Розбудова життя Логосом продовжується, досягши фізичного світу, він починає стягати до купи ефірні частки й з'єднувати їх в ефірні форми, усередині яких рухаються життєві струми. У ці форми будуються з більше щільного матеріалу, що служать основою для перших мінералів. Дотримуючись законів ритму й краси, матерія починає кристалізуватися з математичною точністю. Робота життя відбувається за посередництвом фізичних форм відповідно до Великого плану дій. У цій новоствореній, нерухомій матерії, увесь час працює Логос. У мінералах постійно іде стиснута, замкнута і здавлена життєва робота.

Перші царства життя - три щаблі «елементальної есенції», що проявляються в тонких і вогненних світах - є *інволюція життя*. Вона опускається з більше тонких сфер духоматерії, в більше щільні сфери. Мінеральне царство - є самий нижчий, поворотний щабель, тут життя проявляється мінімально - вона майже непомітна. Від цього щабля починається вже *еволюція життя* в точному змісті цього слова. Після свого найбільш глибокого занурення в матерію мінеральних царств, життя Логосу піднімається в наступне велике царство: життя рослин. На початку цієї стадії, речовини Землі розвивають нову здатність ставати оболонками життя, і це ми бачимо на власні очі. Хімічні елементи з'єднуються в групи, і серед них з'являється новий щабель життя, що будує з них протоплазму. Під керівництвом Логосу, протоплазма сама переробляється й стає із часом «рослинним царством».

Все продумано і все працює. Коли окремі представники мінерального царства досягають достатньої стійкості форми, вони починають діяти на рослинне царство і спонукають проявляти більш пластичні форми життя, з'єднуючи цю нову властивість пластичності з раніше придбаною стійкістю. Обоє ці властивості одержують ще більш гармонічне вираження в царстві тварин й досягають своєї вищої рівноваги - в людині.

Після довгих перетворень, виростаючи й повільно розвиваючись протягом цілого Ланцюга, рослинне царство поступово проявляється в наступному виді Ланцюга, як царство тварин. Проходить довга еволюція і настає час, коли із примітивного тваринного світу виділяються вищі тварини, здатні до індивідуалізації. Коли побудована тваринна групова душа й коли, яка-небудь тварина готова для індивідуалізації, тоді починається відтворення самого себе, або так званної «монади». Людська душа, створена Вищим Розумом, як кажуть «по образі Божому», починає тоді свою еволюцію, ціль якої - розкрити божество в собі, у своїх побратимах-людях і у всьому житті природи, що оточує нас. Людське життя починає будувати індивідуальність, здатну мислити й любити, здатну на самопожертву й подвиг. Все це є шоста таємниця Космосу - в щаблях «драбини» життя, що не припиняється ніколи.

Вам уже відомо, що наша планета, (як і всяка інша), складається із трьох світів:

Перший світ - це фізична частина планети: наша земна куля. Він називається «щільним світом.

Другий світ - це «тонка» частина планети: мир почуттів, бажань, емоцій. Цей світ називається «тонким світом».

Третій світ - це мир думки: він називається «вогненним світом». Всі три мири сполучаються концентрично один з одним, утворює складне тіло планети.

Таким чином, наша планета Земля складається із щільної фізичної матерії і пронизана сферами тонкої й вогненної матерії. Всі види матерії проникають одна в одну. Тонка сфера не тільки поширюється над поверхнею Землі на багато кілометрів, але й проникає в земний шар; точно також і сфера вогненної матерії пронизує як тонкий світ, так і щільну Землю.

Всі три сфери планети, всі три світи - населені. Живучі в одному світі - не бачать інших світів, але вони переходять із одного світу в інший - вмираючи в одному, вони народжуються в іншому. Окрім цього, на нашій планеті співіснують сім щаблів космічного життя, про які ми вам розповідали. Відповідно до людства, то воно бере участь у житті трьох світів. Це - певна кількість (кілька десятків мільярдів) «життєвих одиниць», що проявляються в людських формах. Вони проходять свою еволюцію шляхом численних втілень у щільному світі планети. У проміжках між проявами в щільному світі, вони бувають у тонкому й вогненному світах. Ці прояви повторюються стільки разів, скільки потрібно для повного розвитку свідомості кожного людського життя: від «тваринної» свідомості на початку шляху і до божественного - наприкінці його.

Для спрощеного поняття, ми цю картину представляємо так: Коли кожен щабель космічної «драбини» життя закінчує свою еволюцію, наступає її час переходити на наступний, вищий щабель, (*Примітка*: за планом еволюції, такий час приходить для всіх щаблів одночасно), тоді всі щаблі життя, що перебували на одній планеті, переходять на іншу. Такі космічні закони. Це значить, що, коли земне людство (разом з іншими царствами) завершить поточний етап розвитку, тоді всі щаблі «драбини» життя залишать Землю й перейдуть на наступну планету, призначену за планом Логосу для подальшої еволюції. На тій, (інший) планеті наше теперішнє людство буде проходити наступну стадію свого розвитку – «надлюдську», ми називаємо їх сутностями Вищого Розуму, або богоподібними. Наш теперішній тваринний світ - почне людську стадію еволюції, а рослинний світ – «перейде» в тваринний. Виходить, що всі життя, які зараз становлять наше теперішнє людство, колись проходили свою до людську форму буття в іншій подобі на попередній планеті життя.

Сьома легенда, (таємниця). Місяць – це мати Землі. Чи знаєте ви, що являє собою планета Земля? Чи знає, що таке людство? І чи знаємо ми, як у дійсності протікає життя людства на цій планеті? Послухаємо, як відповідає на ці питання легенда. Це допоможе нам зрозуміти сказання про таємницю народження планети Земля.

Наша життєва хвиля до свого приходу на нашу планету Земля перебувала в продовження безліч століть на Місяці, так розповідає сьома легенда. На планеті Місяць - життєва хвиля з'явилася на одну стадію раніше, ніж на планеті Земля. Це значить, що людство планети Земля - було тваринним світом на Місяці, (про цей процес ми розповідали вище). Як відбувся перехід життєвої хвилі з Місяця на Землю? Коли Місяць завершив свій життєвий період, коли всі щаблі космічного життя на Місяці досягли вищої крапки свого розвитку й були готові перейти на вищий щабель, а тим самим і на іншу планету - тоді був створений новий центр планетного життя – це був центр майбутньої Землі. Навколо цього центра почав формуватися вогненний світ нової планети шляхом переносу його з Місяця. Потім був переданий Землі тонкий світ. Нарешті, на нашу планету перейшли й всі ефірні, газоподібні й рідкі частини щільного світу Місяця. Це відбулося в такий спосіб.

Нова туманність, з якої виникла Земля, розвивалася навколо центра, що перебував приблизно в тому же відношенні до вмираючої планети, у якому зараз перебувають центри Землі й Місяця. Але в стані туманності це скупчення матерії займало набагато більший обсяг, чим щільна матерія теперішньої Землі. Воно поширювалося в усіх напрямках так далеко, що затягло й стару планету у свої вогненні обійми. Температура нової туман-ності значно перевищує відомі нам температури. Завдяки цьо-

му поверхня старої планети нагрілася настільки, що вся вода й всі летучі речовини перейшли в газоподібний стан і стали доступними впливу на них нового центра притягання, що утворився в центрі нової туманності. Таким чином, повітря й вода старої планети були утягнені до складу нової планети. От чому Місяць у дійсному своєму стані являє собою масу, позбавлену повітря, хмар і води, ненаселену й непристосовану для існування яких би те не було фізичних істот. Передавши всі свої життєві початки новій планеті, вона стала дійсно мертвою планетою, у якої із часу нашої земної кулі обертання майже припинилося. Місяць передав Землі все, крім свого трупа. (*Примітка*: це тільки викладення легенди, з цього приводу ми маємо власні думки. Про колонізацію Місяця інопланетним розумом, ми будемо писати трохи пізніше).

Інопланетна колонія на Місяці

Місяць є зараз охолодженим супутником Землі, тінню, вабленої новим тілом, якому передані всі її життєві сили. Він приречений протягом довгих століть «переслідувати» Землю, будучи сама приваблювана їм, постійно вампіризуючи своїм породженням. Місяць мстить Землі, просочуючи її своїми згубними, невидимими й отрутними впливами, випромінюваними сокровенною стороною її природи. Тому що він мертвий, але в той час, ще живе тіло. Частки його «трупа», що розкладаються, повні діяльного й руйнівного життя, хоча створене ним тіло тепер позбавлене душі.

Перш ніж Земля досягне вершини своєї еволюції, розпадання Місяця буде закінчено. Та матерія, що усе ще тримає його в з'єднанні, перетвориться в метеорний пил. Коли завершиться завдання нашої планети Земля, робота життя, що розвивається, продовжиться в царствах наступної, іншої планети,

Місяць стане повністю «мертвим». Пройде певний час, завдання нашої планети буде виконане, і теперішня Земля стане мертвим тілом, позбавленим життя, як Місяць. Вона зменшиться в розмірі завдяки втраті рідин і газів, і тоді її притягне нова планета, і вона буде випливати на неї - як Місяць на нас. Кожне царство життя, що розвивається, здіймається на один щабель. Наше теперішнє рослинне царство на наступній планеті буде її тваринним світом. Наш тваринний світ почне жити тоді - як людина. А наше людство підніметься на надлюдський рівень.

Існують й інші незліченні планети, на яких живуть розумні істоти - як у нашій Сонячній системі, так і поза нею. У них також є щільний фізичний світ, тонка й вогненна сфери. Тонкий світ всіх планет цілком відмінний від тонкого світу нашої Землі. Те ж можна сказати й про вогненні світи. Наприклад, Венера й Меркурій не мають супутників, але вони мали «батьків», так само як їх мала Земля. Обидві ці планети набагато старші Землі. Еволюція Венери попереду земної, вища на один щабель. Потрібно мати на увазі, що коли на фізичній планеті завдяки високій температурі й тиску не може бути органічного життя,(подібної земному), там все-таки перебувають різні види нефізичної еволюції, що можуть робити свою роботу в тонкому світі цієї планети. Планети діють на небесах подібно людині на Землі. Вони породжують собі подібних, старіють і потухають, і тільки їхні духовні принципи живуть, як пережиток їх самих. Планети суть живі істоти, тому що в Космосі жоден атом не позбавлений життя, свідомості, або духу.

Закон народження, росту й руйнування всього в Космосі, від Сонця і до світляка - єдиний. Здійснюється безперервна робота вдосконалювання з кожним новим проявом, але субстанція, матерія й сили - ті самі. Так піднімаються й падають цивілізації, розвиваючи в людях ті або інші якості; але в основі всього - процес перевтілення. Цивілізації з'являються й зника-

ють тільки для того, щоб стати для нас полем досвіду, дати нам нові переживання в різних життях. Всі вони служать сценами в драмі життя, написаної Логосом для нас, щоб добре й вірно виконували наші ролі на Землі, ми змогли б коли-небудь уподібнитися богоподібним.

Людина проходить по черзі через всі епохи й раси, через всі культури, через всі суспільні становища - для того, щоб своїм власним зусиллям, розвити й удосконалити всі ті божественні властивості, які закладені в ній. Кожна зміна життя подібно лікам зціляє якусь нездорову сторону людини: «недостатньо відшліфований камінь - не буде сяяти». Великі перевтілення проходять весь час, цар може виявитися чорноробом, швець - сенатором - зміна втілень проходить по психічних основ. Наприклад, молода дівчина дозволяє собі неетично поводитися в побуті, вдається до аморальних дій, дурить і краде гроші тощо, все даром не пройде. В наступному житті вона буде людиноподібним об'єктом, який в більшій мірі зазнає страждань від інших подібних істот. Так буде продовжуватися до тих пір, поки вона не стане на шлях виправлення. Гнані навчатьюся більшому, ніж гонителі. Все тече, все міняється.

Відповідно до сьогоднішніх подій, коли люди почали морально змінюватися, правий був німецький канцлер Бісмарк, якось помітивши: «Революції замишляються геніями, здійснюються фанатиками, а їхніми результатами користуються негідники». Це явне свідчення того, що в «демократичній і рівноправній» Україні, правляча еліта «рівніше» всіх інших. Вона, одержавши доступ до матеріальних цінностей, не утрималися від спокуси. Вкрасти сьогодні, обдурити знедолених і посміятися з пенсіонерів, вони не думають про майбутнє. Нічого безслідно не проходить, в наступному житті прийде розплата: «віділлються кішці – мишкіні сльози», але їм уже пізно буде.

Основні закони Всесвіту

По великому секрету, ми Вам скажемо: «Істина завжди суперечлива». Щоб це зрозуміти, ми пропонуємо коротко розглянути 24 основних закони Всесвіту: **1).** *Закон знань*. Це, мабуть, найбільш широко використовуваний закон і, можливо, такий, що охоплює інші закони. Сутність його полягає в тому, що розуміння чогось, дає контроль. Чим більше відомо про об'єкт, тим простіше здійнювати над ним контроль. Пам'ятайте: знання - це влада.

2). *Закон самопізнання*. Це - основне похідне від «Закону знань». Цей закон несе додаткові відтінки: той, хто не має знання про себе, про родину, про людство, не може мати й уявлення про вплив на долю окремої людини й людства в цілому. Цей закон - ілюстрація того, як ми повинні жити і чого не треба робити. Читач, пізнай себе.

3). *Закон синхронізації*. Дві або більше події, які трапляються одночасно - це, схоже, більше чим просто збіг. Дуже рідко одні події відбуваються ізольовано від інших. Це завжди не чиста випадковість.

4). *Закон причини і ефекту*. Простий науково-логічний висновок - точнісінько та ж дія, що здійснена за точно тих же умов, призведе до точно того ж результату. Наші предки мали, принаймні, таку ж віру в причину й ефект, що й сучасні психіатри; вони як маги просто усвідомлюють, що добре проведений ритуал, як і гарна театральна постановка, (або гарний старий кулінарний рецепт), завжди передбачувані. Насправді повне управління або навіть розуміння їх найчастіше простих дій - неможливе. Ключ до успіху - у їх вивченні: які змінні більш важливі і як зберігати їх сталість. Контроль змінних показників - це поняття причино-наслідкових перетворень.

5). *Закон асоціації*. Якщо будь-які дві палітри мають спі-

льні елементи, то ці палітри взаємодіють «через» ці спільні елементи, при цьому управління однієї палітрою сприяє управлінню іншою (ими) залежно від кількості залучених спільних елементів. Це найбільш важливий закон, після «закону знань».

6). *Закон подібності*. Наявність якісного фізичного, або ментального образу об'єкта полегшує контроль над ним. Приклади абсолютно очевидні - володіння моделлю, зображенням або іншим образом Вашої мети, надає Вам владу впливу - на мету. Коротко це виглядає так: подібним - подібне. Цей закон настільки ж важливий, як «закон знань» і «закон асоціації».

7). *Закон контакту*. Об'єкти, що перебували колись одне з одним у фізичному контакті, продовжують взаємодіяти після завершення. Будь-хто, з ким Ви зіштовхувалися, має з Вами магічний зв'язок, хоча і досить слабкий, поки контакт не стане більш інтенсивним, або тривалим, (багаторазовим). Магічна сила контагіозна; природно, володіння частиною чийогось тіла (нігті, волосся, слина) дає кращий контактний зв'язок. (Пригадайте принцип «телегонії» про який ми розповідали раніше в нашій книзі).

8). *Закон імені*. Раніше у наших предків, це був простий варіант «закону контакту». Ім'я - це щось, глибоко пов'язане з його носієм, і проста вимова імені вже тягне за собою виникнення певного контакту з тим, хто його носить. Щоб уникнути можливого, небажаного контакту з іншими людьми, багато воїнів у давнину ретельно приховували свої імена. Знання *повного і справжнього* імені об'єкта, або процесу над ним дає контроль, оскільки ім'я - це дефініція, так само як контактний зв'язок і асоціація, (якщо Ви називаєте що-небудь тим же ім'ям знову і знову, - це ім'я асоціюється з об'єктом). Це працює також і тому, що знання повного і правдивого імені чого-небудь, або кого-небудь означає, що Ви отримали повне розуміння його природи. (Примітка: дефініція – це роз'яснення чи тлумачення).

9). *Закон сили слів.* Існують певні слова, які здатні змінювати внутрішню, або зовнішню реальність того, хто їх виголошує, і їх сила може полягати, як у їхньому звучанні, так і їх зна-

ченні. Багато серед цих слів - це імена, чиє значення втрачено або забуте. Ви знаєте багато маніпуляцій з сказаним словом, або написанням таких слів на образі (об'єкті) та виголошення їх під час промов. Запам'ятайте: завжди першим було - слово.

10). *Закон персоніфікації.* Будь-який феномен може вважатися живим і мати особистість - це означає розходження між бути й існувати. Що завгодно може бути персоною. Наприклад, багато синоптиків спеціалізуються на погоді, вони як і наші предки, персоніфікують періоди року, вітри і хмари, пов'язують усе з Космічним простором і цим фокусують свою енергію на ті чи інші процеси.

11). *Закон обігу*. Можна встановити внутрішній зв'язок між процесами всередині і зовні себе, викликавши внутрішній процес - під час встановлення зв'язку. Все взаємозв'язане.

12). *Закон виклику*. Можна встановити зовнішній зв'язок між процесами всередині і зовні кого-небудь, викликавши зовнішній процес - під час встановлення зв'язку. Його сутність полягає у тому, що виникнення цивілізацій - пов'язане з появою певного виклику історичної ситуації і адекватним відгуком на нього. Такий виклик спонукає до росту цивілізацій. (Відповідає закону обігу).

13). *Закон ідентифікації*. Можна через максимальну асоціацію між своїми елементами й елементами іншої істоти - стати тією істотою, аж до володіння його (її) знаннями і маніпуляцією його (її) силою.

14). *Закон особистого всесвіту*. Будь-яка істота вільна і здатна створити свій власний всесвіт, який ніколи на 100% не буде ідентичний всесвіту іншої істоти, або Космічному всесвіту. Так звана «реальність» - це, по суті справи живих істот, консенсус думок цих істот - про їхні власні всесвіти.

15). *Закон нескінченності Всесвіту*. Абсолютне число «людських всесвітів», у яких відображено всі можливі комбінації феномену існування, - це нескінченність. Все може бути можливим, хоча деякі речі більш вірогідні, ніж інші. Можна вважати це посилання на «світи альтернативних можливостей»

науковою фантастикою, але цей закон має найширше застосування у світі.

16). *Закон прагматизму*. Якщо спектр переконань, або поведінки дозволяє істоті вижити й досягти обраних цілей, то такі переконання (комбінації поведінки): «вірні», «правильні» або «розумні». Те, що працює, - вірне. Іноді від цього правила відхрещуються, але зазвичай завжди застосовують на практиці. (*Примітка*: Прагматизм - термін, уживаний в історичній науці з досить різними значеннями. Слово «прагматичний», походить від pragma, що значить діяння, дію т. і. Уперше цей прикметник застосував до історії Полібій, коли назвав прагматичною історією - зображення минулого).

17). *Закон синтезу*. Синтез двох або більшого числа «протилежних» спектрів даних - дає новий спектр, який буде більш істинним за кожний з вихідних. Синтезований спектр може бути застосовний на більшій кількості рівнів реальності, будучи не компромісом, а чимось новим і великим.

18). *Закон істинної брехні*. Можна, для, розуміння або дії, порушити справжній спектр даного особистого всесвіту людини і все ж таки залишатися «вірним», враховуючи, що це «працює» у специфічній ситуації. Це парадокс, але в цьому поняття є істини. Закон в основному малозастосовний, крім як для виправдання застосування трьох попередніх законів в умовах вашої версії реальності світу.

19). *Закон популярності*. Будь-який спектр даних може бути розділений на (принаймні) дві «протилежні» характеристики, і кожна буде містити суть іншої – в середині себе.

20). *Закон протилежності*. (Це під закон полярності). Протилежний спектр містить інформацію про інші спектри, припускаючи інформацію про те, чим спектр НЕ є. Так, контролювання протилежного спектру дозволяє контролювати шуканий вами спектр.

21). *Закон динамічного балансу*. Щоб вижити, стати сильним, необхідно підтримувати кожен аспект свого всесвіту в стані динамічного балансу з будь-яким іншим аспектом. Край-

нощі небезпечні, оскільки крайні сутності стають настільки асоційовані з прикордонними аспектами, що вони втрачають здатність розпізнання з цими аспектами зовсім. Як приклад, люди кажуть: «Ніколи не сперечайся з дурнями, бо важко розпізнати, хто – є хто».

22). *Закон збочення*. Більш знайомий сучасним читачам як закони Мерфі. Якщо хтось може розвиватися неправильно, він так і буде робити. Людські асоціації часто виробляють щось - на противагу від бажаного, і численні збіги, які повинні б бути несприятливими - працюють на користь. Навіть якщо ніхто не може діяти іншим чином, деякі елементи людського всесвіту можуть змінитися так, що все - тільки іншим чином і піде. Подобається нам це чи ні, але Боги (Абсолют) мають право на почуття гумору. У емоційно здорової людини менше проблем з цим законом, ніж у інших, оскільки її свідомість жива і не позбавлена гумору.

23). *Закон єдності*. Будь-який феномен існування людини пов'язаний прямо чи опосередковано з будь-яким іншим - у минулому, сьогоденні або майбутньому. Відчуття роздільності феноменів засноване на неповному знанні і, (або) їх розумінні. Саме закони Космічного всесвіту формують ситуації та події в нашому житті, а ми створюємо передумови для їх виникнення. Не забувайте про закон єдності та боротьби протилежностей, - як постійне джерело розвитку людства.

24). *Закон матеріальності думок*. Цей закон ми створюємо своїми думками і рішеннями, а потім своїми бажаннями і діями. Зараз вже майже ніхто не буде сперечатися, що думка - матеріальна. Вона має величезне значення і вплив на життя людини. Це доведено і неодноразово, тому тут ми це обговорювати не будемо. Думки людини впливають на її рішення і вчинки. Думки сприймаються Всесвітом, силами цього світу, і створюють передумови для певних подій і моралі. Все це активізується силами цього світу і притягується до вашого життя. Тобто кожен отримує те, що сам же і напрацював. Якщо змінити та скоректувати цей ланцюжок, то вийде вже зовсім інша історія.

Враховуючи, що Всесвіт - це весь існуючий матеріальний світ, безмежний у часі і просторі і нескінченно різноманітний за формами, які приймає матерія в процесі свого розвитку, ми пропонуємо доповнити перелік «Основних законів Космосу» ще додатком із 11 пунктів. Причина в тому, що Всесвіт, як найбільша матеріальна система, цікавить людей ще з давніх часів. Протягом всієї історії цивілізації людство прагне пізнати навколишній світ і зрозуміти, яке місце воно займає у Всесвіті. Спочатку Всесвіт був «пустий та порожній» - так сказано в Біблії. Ні, спочатку був вакуум - уточнюють сучасні фізики. Які ж джерела походження Всесвіту і як розвивалося людство? На ці та інші питання намагалися відповісти вчені різних часів.

Перший пункт: Припущення А. Ейнштейна. Прийнято вважати, що основні положення сучасної космології - науки про будову і еволюцію Всесвіту - почали формуватися після створення в 1917 р. А. Ейнштейном першої релятивістської моделі, заснованої на теорії гравітації і претендувала на опис всього Всесвіту. Ця модель характеризувала стаціонарний стан Всесвіту і, як показали астрофізичні спостереження, виявилася невірною, мабуть не все зрозуміло до кінця.

Другий пункт: Висновки А.Фрідмана. Важливий крок у вирішенні проблем космологічних зробив у 1922 р. професор Петроградського університету А.Фрідман (1888-1925). У результаті рішення космологічних рівнянь він прийшов до висновку: Всесвіт не може, знаходитися в стаціонарному стані - він повинен розширюватися або звужуватися.

Третій пункт: Емпіричний закон - закон Хаббла. У 1924 році, коли в обсерваторії Маунт Вілсон в Каліфорнії, американський астроном Е. Хаббл (1889-1953) виміряв відстань до найближчих галактик (у той час званих туманностями) і тим

самим відкрив світ галактик. У 1929 р. в тій же обсерваторії Е. Хаббл по червоному зсуву ліній у спектрі випромінювання галактик експериментально підтвердив теоретичний висновок А.Фрідмана про розширення Всесвіту і встановив Емпіричний закон - закон Хаббла, тобто V = Hr, де швидкість віддалення галактики «V» прямо пропорційна відстані «r» до неї, де H - це постійна Хаббла. З плином часу постійна Хаббла поступово зменшується - розбіжність галактик сповільнюється. Але таке зменшення за спостережуваний проміжок часу - мізерно мале. Зворотною величиною постійною Хаббла - визначається час життя (вік) Всесвіту. З результатів спостереження випливає, що швидкість віддалення галактик збільшується приблизно на 75 км \ с., на кожен мільйон парсек. (*Примітка*: 1 парсек дорівнює 3,3 світлового року; світловий рік - це відстань, яку проходить світлом у вакуумі за 1 земний рік). Висновок: вік Всесвіту становить близько 15 млрд. років, а це означає, що весь Всесвіт 15 млрд. років тому був зосереджений в дуже маленькій області. Передбачається, що в той час щільність речовини Всесвіту була порівнянною з щільністю атомного ядра, і весь Всесвіт представляв собою величезну ядерну краплю. З якихось причин, ця ядерна крапля опинилася в нестійкому стані і вибухнула. Це припущення лежить в основі концепції великого вибуху.

Множенням часу життя Всесвіту - на швидкість світла - визначає радіус космологічного горизонту – є *межею пізнання Всесвіту* за допомогою астрономічних спостережень. Інформація про об'єкти за космологічним горизонтом, до нас ще не дійшла і ми не можемо зазирнути за космологічний горизонт. Нескладний розрахунок показує, що радіус космологічного горизонту дорівнює приблизно 10 м. Можливо, що цей радіус щомиті може збільшуватися приблизно на 300 тис. км. Але таке збільшення мізерно мале для Космосу. Але спостереження за помітним розширенням космологічного горизонту, вимагає часу, (потрібно почекати мільярди років).

У концепції великого вибуху передбачається, що розширення Всесвіту відбувалося з однаковою швидкістю, починаю-

чи з моменту вибуху ядерної краплі. В даний час обговорюється й інша гіпотеза - *гіпотеза пульсуючого Всесвіту*: Всесвіт не завжди розширювався, він пульсує між кінцевими межами щільності. З неї випливає, що в далекому минулому швидкість віддалення галактик була меншою, ніж зараз, і були періоди, коли Всесвіт стискався, тобто галактики наближалися одна до одної, щоб потім ще більшою швидкістю відштовхнутися.

Четвертий пункт: Гіпотези Гамова. У міру розвитку природознавства і особливо ядерної фізики висуваються різні гіпотези про фізичні процеси на різних етапах космологічного розширення. Одна з них запропонована наприкінці 1940 років фізиком – теоретиком Г.Гамовим, емігрував у 1933 з Радянського Союзу до США, і називається *моделлю гарячого Всесвіту* У ній розглянуті ядерні процеси, що протікали в початковий момент розширення Всесвіту в дуже щільній речовині з надзвичайно високою температурою. З розширенням Всесвіту щільна речовина охолоджувалася. З цієї моделі є два висновки:

- речовина, з якої зароджувалися перші зірки, складалася в основному з водню (75%) і гелію (25%);

- в сьогоднішньому Всесвіту повинно спостерігатися слабке електромагнітне випромінювання, яке зберегло пам'ять про початковий етап розвитку Всесвіту, і тому назване *реліктовим*.

П'ятий пункт: Реліктове випромінювання А. Пензіса і Р. Вільсона. З розвитком астрономічних засобів спостереження, і зокрема, з народженням радіоастрономії, з'явилися нові можливості пізнання Всесвіту. У 1965 р. американські астрофізики А. Пензіас і Р. Вільсон експериментально виявили *реліктове випромінювання*. (*Примітка*: Реліктове випромінювання - це фонове ізотропне космічне випромінювання зі спектром, близьким до спектру випромінювання абсолютно чорного тіла з температурою близько «3 К». У 2000 році повідомлялося: зроблено

важливий крок на шляху розуміння самого раннього етапу еволюції Всесвіту. У лабораторії європейських ядерних досліджень в Женеві отримано новий стан матерії - *кварк - глюонна плазма*. Передбачається, що в такому стані Всесвіт перебував в перші 10 мкс. після великого вибуху. До цих пір вдавалося охарактеризувати еволюцію матерії на стадії не раніше трьох хвилин після вибуху, коли вже сформувалися ядра атомів.

Шостий пункт: Модель гарячого Всесвіту. Ми ще раз підкреслюємо, що Всесвіт - це сукупність усього, що існує. Земля, Місяць, Сонце і всі планети і зірки утворюють Всесвіт. Всесвіт повний великими і хвилюючими таємницями і загадками, які вчені намагаються розгадати. Багато висувають теорії щодо його походження. Вони стверджують, що Всесвіт існував не завжди, але мав свій початок, відповідно – кінця, тактовно промовчують.

Виходячи з досліджень зірок і галактик, вчені помітили, що вони відокремлюються один від одного з великою швидкістю. Це дозволяє припустити, що в якийсь момент вони були з'єднані. Був пропонований початок Всесвіту бельгійським астроном Жоржом Ламетром, він висловив припущення, що 15 мільярдів років тому Всесвіт була маленьким і дуже щільним. Цей стан Всесвіту він назвав «*космічним яйцем*». Відповідно до його розрахунків, радіус Всесвіту в первісному стані був рівний 10 см, що близько за розмірами - до радіуса електрона, а її щільність становила 1910/см, тобто Всесвіт представляв собою мікрооб'єкти мізерно малих розмірів.

Від первісного стану Всесвіт перейшов до розширення в результаті Великого вибуху, тобто вся матерія, що входила до складу «космічного яйця», вирвалася назовні з великою швидкістю і розлетілася на всіх напрямках. *Це космологія Великого Вибуху*. Сучасні галактики були фрагментами цього «яйця», що вибухнуло. Зірки галактик у свою чергу розвивалися, поки не прийняли сучасний стан. Зазвичай для визначення цього явища використовують англійський вираз Big Bang, що означає «великий вибух». В основі сучасних уявлень про еволюцію

Всесвіту лежить модель гарячого Всесвіту, або «Великого Вибуху».

Ключ до розуміння ранніх етапів еволюції Всесвіту - в гігантській кількості теплоти, що виділилася при Великому Вибуху. У найпростішому варіанті теорії гарячого Всесвіту передбачається, що Всесвіт виник спонтанно в результаті вибуху зі стану з дуже великою густиною і енергією. З розширенням Всесвіту температура спадала: від дуже великої і до досить низькою, забезпечуючи виникнення умов, сприятливих для утворення зірок і галактик. На протязі близько 1 млн. років температура перевищувала кілька тисяч градусів, що перешкоджало утворенню атомів, і космічна речовина мала вигляд розігрітої плазми. Лише коли температура знизилася, виникли перші атоми. Таким чином, атоми - це релікти епохи, що настала через 1 млн. років після Великого Вибуху.

Сьомий пункт: Поділ початкової стадії еволюції на ери.

У сучасній космології для наочності початкову стадію еволюції Всесвіту ділять на ери:

► - *Ера адронів* (важких часток, що вступають у сильні взаємодії). Тривалість ери 0,0001 с, температура 10 градусів за Кельвіном, щільність 10 см. У кінець ери відбувається анігіляція частинок і античастинок, але залишається деяка кількість протонів, гіперонів, мезонів.

► - *Ера лептонів* (легких частинок, що вступають в електромагнітну взаємодію). Тривалість ери 10 с, температура 10 градусів за Кельвіном, щільність 10/см. Основну роль відіграють легкі частинки, що беруть участь в реакціях між протонами і нейтронами.

► - *Фотонна ера*, тривалість 1 млн. років. Основна частка маси - енергії Всесвіту - припадає на фотони. До кінця ери температура падає з 10 до 3000 градусів за Кельвіном, щільність - від 10/см до 1910/см. Головну роль грає випромінювання, яке в кінець ери відділяється від речовини.

► - *Зоряна ера* настає через 1 млн. років після зародження Всесвіту. У зоряну еру починається процес утворення про-

тозірок і протогалактік. Потім розгортається грандіозна картина - утворення структури Метагалактики.

Восьмий пункт: Інфляційна модель Всесвіту. У сучасній космології поряд з гіпотезою Великого вибуху обґрунтовується *інфляційна модель Всесвіту*, в якій розглядається ідея творіння Всесвіту. Ця ідея має складне обґрунтування і пов'язана з квантовою космологією. У даній моделі описується еволюція Всесвіту, починаючи з моменту 10 с. після початку розширення.

Відповідно до інфляційної гіпотези, космічна еволюція в ранньому Всесвіті проходить ряд етапів:

► - Початок Всесвіту визначається як стан квантової супергравітації з радіусом Всесвіту в 10 см. (розмір атома 10) Основні події в ранньому Всесвіті розігрувалися за нікчемно малий проміжок часу від 10 с.

► - У стадії інфляції створювався сам простір і час Всесвіту. Весь цей початковий період у Всесвіті не було ні речовини, ні випромінювання. Потім стан помилкового вакууму розпався, вивільнена енергія пішла на народження важких частинок і античастинок, які, проанігілірували і дали потужний спалах випромінювання (світла), освітивши весь Космос. Так відбувся перехід від інфляційної стадії - до фотонів.

► - Етап відділення речовини від випромінювання: що залишився після анігіляції речовини, став прозорим для випромінювання, контакт між речовиною і випромінюванням - пропав.

► - В подальшому розвиток Всесвіту йшов в напрямку: від максимально простого однорідного стану - до створення дедалі більш складних структур - атомів, галактик, зірок, планет, синтезу важких елементів в надрах зірок, в тому числі і необхідних для створення життя, виникнення життя і людини.

Дев'ятий пункт: Врахування структури Всесвіту. Всесвіту на всіх рівнях, властива структурність. Структура Всесвіту - предмет вивчення космології, однією з важливих галузей природознавства, що знаходиться на стику багатьох природничих наук: астрономії, фізики, хімії тощо. Сучасна структура Всес-

віту є результатом космічної еволюції, в ході якої з протогалактик утворилися галактики, з протозірок - зірки, з протопланетної хмари - планети.

Десятий пункт: Метагалактики. Метагалактика – це охоплена астрономічними спостереженнями частина Всесвіту, вона знаходиться в межах космологічного горизонту. Метагалактика являє собою сукупність зоряних систем - галактик, а її структура визначається їх розподілом у просторі, заповненому надзвичайно розрідженим міжгалактичним газом і пронизує міжгалактичними променями. Вік Метагалактики близький до віку Всесвіту.

Одинадцятий пункт: Галактики, зірки та сонячні системи. Галактика – це гігантська система, що складається з скупчень зірок і туманностей, що утворять у просторі досить складну конфігурацію. Галактика надзвичайно велика: від одного її краю до іншого світловий промінь подорожує близько 100 тис. земних років. Більша частина її зірочок зосереджена в гігантському диску товщиною близько 1500 світлових років. На відстані близько 2 млн. світлових років від нас знаходиться найближча до нас галактика - Туманність Андромеди, яка за своєю будовою нагадує Чумацький Шлях, але значно перевершує його за своїми розмірами. Наша Галактика, це Туманність Андромеди разом з іншими сусідніми зоряними системами утворюють місцеву групу галактик. На відстані близько 30 тис. світлових років від центру Галактики розташована велика зірка - Сонце.

Окрім зірок гігантів існують і зірки - карлики, значно поступаються за своїми розмірами до Сонця. Деякі карлики менше Землі і навіть Місяця. Розрізняють також нейтронні зірки - це величезні атомні ядра. Вік зірок змінюється в досить великому діапазоні значень від 15 млрд. років і до сотень тисяч років. Є зірки, які утворюються в даний час і знаходяться в протозірковій стадії, тобто вони ще не стали справжніми зірками. Зірки не існують ізольовано, а утворюють системи.

Сонячна система являє собою групу небесних тіл, вельми різних за розмірами і фізичній будові. В цю групу за офіційною

наукою входять: Сонце, дев'ять великих планет, десятки супутників планет, тисячі малих планет (астероїдів), сотні комет, незліченна безліч метеоритних тел. Всі ці тіла об'єднані в одну систему завдяки силі тяжіння центрального тіла - Сонця.

Сонячна система є впорядкованою системою, що має свої закономірності будови. Єдиний характер Сонячної системи виявляється в тому, що всі планети обертаються навколо сонця в одному і тому ж напрямку і майже в одній і тій же площині. Сонце, планети, супутники планет обертаються навколо своїх осей в тому ж напрямку, в якому вони здійснюють рух по своїх траєкторіях. Закономірна і будова Сонячної системи: кожна наступна планета віддалена від Сонця приблизно в два рази далі, ніж попередня.

Сонячна система утворилася приблизно 5 млрд. років тому, причому Сонце - зірка другого покоління. Сучасні концепції походження планет Сонячної системи ґрунтуються на тому, що потрібно враховувати не тільки механічні сили, але й інші, зокрема електромагнітні. Бо саме електромагнітні сили зіграли вирішальну роль при зародженні Сонячної системи.

Енергетична взаємодія

Відомий громадський діяч Микола Барабуля, (колишній начальник відділу культури Кіровоградського міськвиконкому) у своїй книзі «Упало сонце на долі», видавництво «Мавік» 2012 р. вважає, що між людьми - є енергетична взаємодія. Енергоінформаційне поле Всесвіту – це реальність вищого плану, де в тій або іншій формі відбита кожна мить і де одночасно перетинаються минуле, сьогодення й майбутнє. Це той світ, де незрозумілим образом зберігається інформація про людей з моменту їхньої появи на світ і до кінця їхнього життя. Світ, де відомо все не тільки про людей, які жили колись за тисячі років до цього моменту, але й про наших «братів менших» - тварин. Де є інформація буквально про все,

що колись відбувалося, і про все, що відбувається в нашому матеріальному світі сьогодні й що буде відбуватися завтра, або мільйони років - наперед.

У фізичному просторі існує незвідана сила, здатна не тільки активно впливати на людину, але й зберігати інформацію про минуле, сьогодення й майбутнє. Всі матеріальні об'єкти, які існували на планеті навіть протягом самого короткого відрізка часу, мають свої енергетичні поля й відповідні випромінювання. Це: магнітні поля предметів, геомагнітне поле місцевості, біополя живих істот і саме головне – це біополе людини. Причому їхні випромінювання наповнені інформацією, як про властивості об'єкта, так і про те, що із цим об'єктом відбувається. У цьому випадку доречно згадати про закон збереження енергії, який говорить: ні що у світі не з'являється з нічого й не зникає нікуди, все переходить із однієї форми існування в іншу і з цього виходить, що вся інформація про події, що відбувалися і відбуваються на Землі, попадає в «навколишнє, глобальне, інформаційне поле» й зберігається там вічно.

Між людьми існують різні види енергетичної взаємодії. Назвемо їх приблизно так:

► - рівноцінний обмін;
► - стягування енергії на себе;
► - здатність бути джерелом енергії;
► - нейтральна позиція.

Нейтральна енергетична позиція пов'язана із захистом і збереженням енергії. У кожної людини існують моменти в житті, коли вона не повинна вступати в энергообмін з оточуючими людьми, коли: ви почуваєте межу своїх сил, напруга на грані зриву; знаєте, що необхідно перепочинок; коли почуваєте присутність «енерговампіра» і не хочете його «годувати»; коли не хочете давати про себе ніякої інформації; коли ви роздратовані або в гніві й не хочете вихлюпувати свій негатив на навколишніх; коли почуваєте психічний тиск на себе й хочете зберегти свою енергетичну волю, тощо.

Кожна людина має право вступати, або не вступати в

енергетичну взаємодію з навколишнім його миром. Ми зобов'язані поважати це право в кожному з людей, але енергетична інформація діє незалежно від нас. Згадаємо вислів: я вільний настільки, наскільки я визнаю волю оточуючих мене людей. У тому числі й волю робити помилки!

Енергоінформаційне поле Всесвіту має поетапне походження українського народу і його треба розглядати в тісному зв'язку з проблемою походження слов'янства. Наприклад «Велес книга» містить унікальний матеріал, який через уважний і по-науковому коректний підхід, здатний збагатити існуючі уявлення про першовитоки українців. Проблема походження українського народу є винятково складною й поки що далекою від якихось остаточних вирішень. Наука пропонує різні підходи до її глибшого осмислення, чимало з них є конструктивними, такими, що потребують подальшої наукової розробки.

Поданий у «Велесовій книзі» сюжет про вихід слов'ян з Індії та прихід їх до Карпат, звичайно ж, є важливим для формування наукового розуміння праісторії українського етносу. Але треба взяти до уваги, що цей сюжет не варто брати за основу, робити його основним у концепції походження нашого народу. Так, цей сюжет дуже добре пояснює схожість індоєвропейської і української мови, так і багатьох інших мов відповідної мовної сім'ї. Але процес формування української нації він висвітлює лише частково. Усе набагато складніше. Перечитаймо, наприклад, відому працю Ю.Липи «Призначення України», в якій він показав, як шляхом переплавлення, з лютування і домішків: кочовиків, римських, іранських, кавказьких та інших, формувалась українська нація. Не будемо поспішати з висновками, люди вже створили електронний банк пам'яті, у якому фіксується все життя людини й через цей банк відкривається доступ у минуле. Але якщо навіть людина змогла винайти різні способи зберігання інформації, то Вищий Розум Всесвіту, створивши саму людини, має десь утримувати цю інформацію, аналогічне серверу ЕОМ й Flash-пам’яті. Залишається тільки дочекатися, коли ми зможемо користуватися таким банком пам’яті.

Сенс життя людини

У кожної живої істоти планети Земля, (і людини теж) - є своя мета, що визначена Всесвітнім Розумом. З цього приводу, медична сестра вищої категорії Кіровоградського товариства «Червоного хреста України» - Людмила Плаксієнко, на фото зазначає: Якщо взяти погляд «людини розумної» на своє життє, то вийде калейдоскоп бажань. Кожен індивідуум бачить сенс життя так, як йому підказують його бажання, почуття, думки. Фактична більшість землян бачить сенс життя в придбанні матеріальних благ, забезпеченні свого сімейства необхідними, а більше непотрібними предметами побуту, прикрасами, усілякими речами. Майже кожний із землян думає й намагається забезпечити майбутнє своїх дітей і бачить у цьому свій сенс життя.

Рідкісні люди бувають задоволені малим. І ніхто не замислюється, чи потрібний культ речей, для чого треба йти гріховним шляхом. Так, ми згодні, що людина повинна мати гарний одяг, зручні меблі, засоби пересування, що зменшують втрати часу. Але зараз розмова про інше, якщо кожній людині, умовно задовольнити її потреби, то не виникне в неї бажання – мати ще більше і більше благ? Чому люди будуть своє благополуччя за рахунок якихось матеріальних благ, попирають почуття людинолюбства, не віддають свої сили на покращення життя усіх людей нашої планети, забувають про віру і мораль. Нехай віра в Бога, або Вищий Розум носить чисто поверхневий характер, але самі дії людини, - ось основний показник з яким вона буде звітувати, по закінченню свого життя.

Отже, зміст сказаного ясний. Земляне не хочуть розуміти, у чому зміст їхнього існування. Але Всесвітній Розум, створюючи людину, мав на увазі подальше, духовне споріднення з жителями всього Всесвіту. Саме тому в людину було закладено душу, що не вмирає разом з фізичним тілом, а йде після смерті

в інші світи незвідані для продовження життя. Якби людина не загрузла у відсталості, в здобутті матеріальних преференцій, а жила по завітах Вищого Розуму, (або Бога) вона уже на цьому етапі, стала на шлях багатовікового життя й безсмертя. Всесвітній Розум давав людині можливість, (маючи фізичне тіло) удосконавлювати свою душу, а через душу прийде постійне омолодження фізичного тіла. А це приведе до підняття людини на вищий рівень буття і вона стане повноправним членом Всесвітнього співтовариства. Ось у цьому має бути сенс життя людини на планеті Земля.

Космогонічні сили і психіка людини

Проводячи круглий стіл на тему: «Вплив космогонічних сил на психіку людини» серед студентів старших курсів Кіровоградського педагогічного університету імені В.Винниченка. (Примітка: На сучасному етапі метою освітньої діяльності вищезазначеного ВУЗу - є підготовка фахівців нового покоління з рівнем освіти, гідним кращих вищих навчальних закладів світу). Ми відзначили високий рівень обізнаності з цього напрямку. Так випускниця магістратури фізико-математичного факультету, (а це останній курс навчання), Тетяна Горбенко на фото, зазначає: Сила Космосу на психіку людини позначається в будь-який момент його існування: працює або спить, ходить або лежить й тощо. Для того, щоб зрозуміти цей процес, потрібно представити плоский шар будь-якої матеріалу й через нього пропустити спрямований потік світла. Кожна ділянка матеріалу, або висвітлюється світлом і пропускає його через себе, або відштовхує і потік йде в іншому напрямку. Так і з людиною. Сила енергії Космосу така, що людина не в змозі пропустити її через себе повністю. Є на вашій планеті індивідуми, для яких цей процес не представляє труднощів, потік космічної енергії проходить крізь них, як крізь сито. Люди ці

сильні чеснотою, тому в їхньому фізичному тілі немає перешкод для потоків космічної енергії. Ці представники відбираються для роботи з великим Космічним Розумом.

Космічні сили настільки великі, що при проходженні через організм людини роблять сильну дію по очищенню. Явище цей не фізичне, а скоріше морально-психологічне, тому що той суб'єкт, через який проходять космічні сили, стає на кілька порядків вище, загальної людської маси. Проходячи через фізичну масу людини, потік космічних сил - проходить і через мозок людини, викликаючи там тимчасові зміни, що приводять до зміни психічного стану суб'єкта. Людина, в одному випадку стає різко збудженою, в іншому - наступає гальмування розумової діяльності. Психічний стан людини може різко змінюватись з часом і так само - відновлюватись до нормального, але при цьому, здатність сприйняття інформації як земної, так і космічної - набагато збільшуються.

Людина, на вплив космічних сил, майже завжди пускає в хід свою протидію. Зв'язано це з тим, що космічний вплив не має аналогів у фізичному, земному впливі. Це явище містить у собі залучення додаткової енергій Космічного Розуму для вселення, (закладання) розумової сили в людську енергію. При цьому в організмі людини, а особливо в розумово-духовно-сердечному плані, відбувається велика реорганізація душі, інтелект людини не здатний зразу оцінити цей процес. Організм людини інстинктивно пручається впливу Космічної енергії й чинить свій опір, у людини бувають у ці моменти психічні зриви, неврівноваженість у поводженні, самовідчуженість від основної мети, тощо. Період «енергетичного хворіння» триває в різних землян по-різному, від кількох днів до місяців і років. Ті з людей, хто зуміє вистояти в боротьбі зі своєю суттю, зрозуміє мету Космічного Розуму й прийме, вступають у «клан обраних». Потім їхнє енергетично-емоційне відновлення йде набагато більше швидкими темпами, тому що вони вже адаптувалися до незвичних станів тіла й душі й більше нічого не відволікає їх від наміченої мети – спілкування з Вищим Розумом.

Космоенергетика людської долі

Старість наступає в 27 років, заявляє громадський діяч, голова «Козацького суду честі» Кіровоградського «Центрального козацького округу» Леонтій Цуркан (на фото). До таких же, шокуючих висновків, прийшли вчені з університету Віргінії, вони 7 років спостерігали 2 тис. добровольців у віці від 18 до 60 років. Людський мозок досягає піка можливостей в 22 р., - говорить професор Тимоті Сальтхаус. А з 27 років починається необоротний процес старіння. Люди скаржаться на погіршення пам'яті, втрату міркувань, ясності думки, здатність до аналізу й починаються проблеми із просторовим орієнтуванням.

Ще гірше з пам'яттю стає в 37 р., а в 42 р. люди показують уже дуже погані результати тестів. Радує лише те, що до 60 років у нас зберігається здатність накопичувати інформацію, поповнювати словниковий запас і підвищувати ерудицію. Як що люди здатні «наповнятися» інформацією до 60 років, то де людський мозок зберігає записи про людство взагалі і окремо про людські долі? Чи справді є Космічна «книга запису людської долі»? У весь час люди задають подібні питання. Де шукати відповіді на них?

Ні для кого не секрет, що людина - це унікальне створіння з фізичним тілом і біоэнерго-інормаційною сутністю, що складається із 7 «додаткових» тіл, зв'язаних енергетичними центрами - чакрами. (*Пригадайте*, ми у VI розділі писали про Космічні таємниці-легенди). Фізичне тіло - саме щільне з них і перебуває в тривимірному просторі. Крім нього в людини є ще 6-ть енергетичних, тонких тіл. Групі російських учених вдалося провести експеримент, раніше про нього світовій науці було відомо лише в теорії і доказати, що весь Всесвіт - це взаємодія енергії і інформації, саме вони впливають на людину й усе, що її оточує. У 2009 р. в розпорядженні співробітників Тверського археологічного музею виявився загадковий предмет. Кам'-

яна табличка містила символи, які більше характерні для древньої мови індійських жерців. Після прискіпливих досліджень, фахові історики заявили, - у фондах музею виявилася ні багато, ні мало, копія однієї зі сторінок «Книги людських доль». Легендарний манускрипт містить не тільки дані про долю кожної людини на планеті Земля, але й розповідає про майбутнє всіх, без винятку, держав і цивілізацій, що тут були.

Напевно, кожний з нас хоча б раз замислювався про те, щоб переписати свою долю. Чисто теоретично це звичайно можливо. Легенди всіх народів миру говорять - існує велика Книга людських доль, у якій записана доля кожної людини.
Живі, мертві, і всі, хто тільки планує народитися, усі описані на сторінках цієї великої Книги. Там зазначені дати їхнього народження, смерті й всіх основних ключових подій. Здавалося б, це звичайний міф, але він виник у всіх народів світу, приблизно в однаковий відрізок часу і миттєво поширився по Землі.

Велику Книгу людських доль описали шумери, скандинавські друїди, індійські медіуми й жерці древніх культів Майя. Древні тексти можуть прочитати її тільки обрані. Ви уявляєте, якщо вона дійсно існує і людство зможе нею користуватися? Щоб не виникло негативних дій, Книга розділена на три частини. Одна з них зберігається в місті Джайпур, в 300 км від Нью-Делі. Майже 5 тисяч років, «навчання Наді» читання цієї книги передається від батька до сина, але як прийшли на планеті Земля, перші аркуші Книги людських доль, таємниця навіть для них. Анжеліка Новожилова одна з тих, хто стикнувся із цією таємницею. Вона говорить, що вперше приїхала до послідовників «навчання Наді» із чистої цікавості, кампанія молодих людей хотіла просто зробити кілька фотографій на тлі мальовничих святилищ індуїстів.

Анжеліка згадує, що її привели в якусь кімнату, у якій з меблів були тільки циновки на підлозі. На одній з них лежав аркуш паперу з текстом на санскриті. Провідник Анжеліки

заявив, що цей аркуш - копія опису всього її життя, яке записано у Книзі людських доль у бібліотеці Наді.

Дівчина говорить, все те, про що вона думала, як про найближчі плани на майбутнє, у цьому тексті було описано, як уже подія, що відбулася: «Коли почали читати мої аркуші паперу, спочатку як мене кличуть (Анжеліка Новожилова), що в мене є дочка,(далі подробиці...), як кличуть мою маму, як кличуть мого батька, скільки мені років й у якому віці я слухаю ці аркуші. Більше того, мені сказали який вік я проживу, це означає, що я знаю коли - вмру...». Все це було щось містичне.

З'ясувалося, що за весь час, Книгу людських доль, бачило своїми очами чимало людей, але перш ніж довідатися всі секрети. Які саме - це один з головних секретів вчення Наді. Зараз на Землі всього п'ять чоловік, які допущені до П'ятої Веди. Так ченці називають саму цю Книгу….. Гуруджи Равичандран один з них, він у буквальному значенні може читати долі людей. Він говорить, що насправді аркуші Книги - це частина великої таємниці, на них нічого не написано, але як тільки людина перший раз прикладає долоні до аркуша, на ньому проступають письмена.

У перший раз Книга описує долю того, хто до неї доторкнувся. Якщо чернець знову прикладає руку до аркуша, то з'являється пророкування для іншої людини. Звичайно ця людина перебуває або у святилищі Наді, або поруч із ним. Але бувають і пророцтва, які навіть самі ченці не мають сил перевести: «У наших руках тільки частина листків Книги, тому ми не можемо знати всі долі світу. Наприклад, часто Книга не показує взагалі нічого. Це значить, що відповідь на питання втримується в якійсь іншій її частині. А є навпаки такі символи, які нам недоступні, ми їх бачимо вперше, їх немає в древніх описах. Ми записуємо їх для наступних поколінь, які, можливо, зможуть їх розшифрувати».

Для розшифровки Книжного послання існує якийсь ключ, який можна знайти в древніх манускриптах, правда вони повинні бути набагато старші самої Книги людських доль. Якщо

Книзі, по самим скромним підрахунках, біля п'яти тисяч років, то вік шифру може бути у два рази більше. По суті це перша Прамова людства, та сама, про яку говорять священні тексти світових релігій. Де шукати цей шифр, (ключ) поки не відомо, але відповідно до космічно - енергетичних взаємозв'язків людської долі, повинно бути глибинне інформаційне поле Всесвіту, яке кодує й зберігає у вигляді голограм будь-яку інформацію, що виходить від живих і неживих структур. Учені пояснюють принцип дії Інформаційного поля Всесвіту - принципами голографії.

(*Примітка*: Голографія, винахід недавнього часу, це набір технологій для точного запису, відтворення і переформатування хвильових полів. Це - спосіб одержання об'ємних зображень предметів на фотопластинці (голограми) за допомогою когерентного випромінювання лазера. Голограма фіксує не саме зображення предмета, а структуру відбитої від нього світлової хвилі (її амплітуду та фазу). Для отримання голограми необхідно, щоб на фотографічну пластинку одночасно потрапили два когерентних світлових пучки: предметний, відбитий від об'єкта та опорний – що приходить безпосередньо від лазера. Світло обох пучків створює на пластинці чергування дуже вузьких темних і світлих смуг - інтерференційну картину).

Однак задовго до її відкриття й теоретичного обґрунтування топографічне збагнення світу, вироблене шляхом тривалих тренувань, голографія була відомо вищим присвяченим у Тибеті. От як характеризував дану здатність тибетських провидців Далай-лама, відповідаючи на питання французької мандрівниці й дослідниці Олександри Давид-Неэль: «Один із провидців може собою створювати основу, що дає початок незліченним магічним формам. Сила, народжувана і зроблена його думками, дозволить йому в мільярдах світів одночасно робити собі

подібні образи. Він може створювати не тільки людські форми, але й будь-які інші, навіть неживі предмети, наприклад, дім, огорожу, ліс, дороги та інше».

Цікаві думки є у керівника товариства Червоного хреста України в Кіровоградській області - Юрченка В. А. (на фото): «Підсвідомість людини й інформаційне поле Всесвіту є сполучними посудинами, тобто, наша підсвідомість з'єднана з Космічним Розумом інформаційними каналами». Якщо по тим, чи іншим причинам ці канали не перекриті, і людина має позитивні наміри, то вона може отримувати інформацію з інформаційного поля Всесвіту. Така людина стає ясновидющою, або отримує «Божий» дар для лікування, зцілювання, передвіщає долю, тощо. Вона може приєднатися до голографічної картини світу і зможе передавати думки на відстані».

Суть полягає в тому, що кожний з телепатів одержує інформацію не від свого партнера - телепата, а із своєї підсвідомості, (тобто інформаційного поля Всесвіту). Для встановлення телепатичного зв'язку важливо тільки одне, чи зуміє кожний з партнерів - телепатів «заглянути» у свою підсвідомість і отримати необхідну інформацію. При цьому не мають ніякого значення: ні відстань між телепатами, ні зв'язок у часі.

Наприклад, від американського екстрасенса Едгара Кейсі вчені довідалися, що він свої відповіді «читав в Хроніках Акаши». Саме поняття «акаша» означає тонку ефірну сутність, і ввели це поняття в побут ще індійські мислителі в древні часи. Ця сутність усмоктує й фіксує все, що відбувається у Всесвіті. Саме так і виникають загадкові «Хроніки Акаши». Це свого роду величезна книга, у якій залишаються сліди кожної людини - її слова, що віддрукувалися у Всесвітньому ефірі. Ці «записи» можуть прочитати тільки прояснені адепти, по цьому напрямку є багато інформації в Інтернеті.

Олена Рерих, що в XX столітті займалася «Хроніками Акаши», про цей феномен сказала такі слова: «Бачення більшою частиною відносяться до сьогодення, або до найближчого майбутнього, рідше - до минулого, ще рідше - до далекого майбутнього. Бачення, пов'язані з нашими минулими життями, теж досить рідкі». Сучасні екстрасенси, феномену «Хроніки Акаши» знайшли наступне пояснення: вся інформація про минуле й майбутнє зберігається у глобальному енергоінформаційному полі Всесвіту. У цьому полі фіксуються всі події не залежно від того, наскільки ці події важливі, всі знаходять своє місце: від загибелі бактерії і до виверження вулкана. Необхідно визнати, що дану теорію розділяють і вчені традиційних наук.

Людина не тільки здобуває інформацію з інформаційного поля Всесвіту, але й безупинно поставляє туди інформацію. Вона зберігається там вічно й пов'язана з нащадками даної людини, як пам'ять предків навіть у тому випадку, якщо вони ніколи не бачили цієї людини й нічого не чули про неї. Завдяки інформаційному полю Всесвіту здійснюється безперервне, неусвідомлене, (на рівні підсвідомості) взаємодія всіх елементів Всесвіту: тварин, рослин, людей, неживої природи, тощо.

З цього приводу док. пед. наук та док. псих. наук, професор Макаров Р.М. зазначає, якщо прийняти теорію про записане інформаційне минуле й майбутнє, то напрошується висновок про те, що все в житті визначено наперед. Ті всі задуми людські й всесвітні йдуть по заданій програмі, але відповідно до однієї з теорій, реалізація плану Буття вимагає наявності двох різно-направлених потоків інформації. Обидва потоки функціонують одночасно, складним образом регулюючи взаємодії часток - носіїв інформації, що беруть участь у цих процесах. Прямий потік містить інформацію вказівного характеру.

Ця інформація надходить із інформаційного поля - до планетарної матерії, взаємодіє з нею й тим самим запускає механізм її перетворення, визначаючи саме існування матерії, програмуючи її розвиток й організовує її буття. Для людини це виглядає так. Інформаційні частки, що надходять від інформа-

ційного поля до людини, мають певну порцію енергії, що дозволяє виконати тільки певні дії відповідно до інформаційного характеру. Цей обсяг енергії - індивідуальний, тому ми можемо сміло застосовувати до себе прислів'я «Вище себе не стрибнеш». Весь обсяг життєво-необхідної енергії розподілений у часі від народження і до смерті. На різні етапи життєвого шляху відпущена певна порція, що забезпечує всі інформаційні й фізіологічні процеси. Її обсяг у конкретний період часу обумовлений і залежить від багатьох факторів. Наприклад, від часу, відпущеному на виконання тієї, чи іншої дії, або іншого кармічного завдання.

Обсяг витраченої енергії визначає її можливості. Саме тому одні люди в певний період часу встигають зробити двітри кармічно значимі для них справи, а інші за цей же час - тільки одну, (при цьому маса причин може служити обмежуючими факторами, що регулюють витрату індивідуальної енергії). Обсяг вступної енергії також залежить від складності завдання, а складність - від кармічного рівня людини, тобто, нам завжди дається завдання «по плечу». У той же час необхідно розуміти, якщо ми, навіть діючи кармічно правильно, але збилися зі шляху і у нас нічого не виходить - діють обмежуючі фактори, наприклад, відсутність здоров'я, або невідповідні для дій умови. Нам не вистачає обсягу енергії... й інформації, тому що клітини, що забезпечують нас енергією, одночасно несуть і певну, дозовану інформацію. Всі дії підпадають під хвильову форму енергії. Теорія хвильових процесів затверджує, що час - це хвильова форма енергії, де діють специфічні частки часу - хронони. (*Примітка*: Хронони - власна назва відрізків часу). Ці частки матерії нашого тіла взаємодіють із частками, що надходять від інформаційного поля, у результаті чого відбуваються

процеси, що запускають механізм перетворення, який змінює нас у певному напрямку для виконання того, або іншого кармічного завдання. В той же час є питання: «Куди попадаємо ми, після того як наше земне життя закінчене і що буде далі»?

Сьогодні нам важко «впіймати» енергетичний зв'язок з нашими предками через інформаційне поле Всесвіту, в той же час ми знаємо, що природа, суспільство й людина - три частини єдиного відомого нам світу, ними вичерпується вся світова дійсність у її просторово-тимчасовій довжині й у її чуттєвому сприйманні. Ми не знаємо іншої природи дій, крім Всесвіту. Ми не знаємо іншого суспільства, крім суспільства людей. Ми не знаємо іншого типу розумної істоти, крім людини, наділеного природними й соціальними властивостями. Тому нам важко збагнути, що зовсім поруч з нами, наприклад на нашому супутнику Місяці - є колонії інопланетного розуму, що вони на багато сильніші за нас у всіх напрямках дій, і що саме важливо, ми не знаємо їх намірів.

Звичайно, можна уявити собі якусь істоту з невідомого нам Всесвіту. Але в нашій уяві, ця істота буде мати ті ж природні, соціальні й людські риси або їхні вигадливі сполучення, які нам уже відомі, тому що наші образи й наші думки - це результат складної взаємодії людини з іншими людьми й людей із природою. Ми так запрограмовані думати, бо нас такими зробили. Глибини особистої свідомості людини, залишаються таємницею, бо дух (душа) людини непізнавані ще й досі. Від нас весь час скривають правду, хтось приймає рішення за нас і визначає, що людина нашої планети повинна знати, а що ні. Від нас ховають інформацію про людей, які жили колись за тисячі років до цього моменту, контакти з представниками інших планет тощо. Для того щоб розібратися з цими питаннями, ми пропонуємо перейти до «сухих» статистичних повідомлень.

Істина - за межею осягнення

Статистика – вперта річ, з нею важко сперечатися, любить повторювати колишній керівник Кіровоградського обласного військового комісаріату, полковник ЗСУ – Тищенко М.А. (на фото). В бесіді за круглим столом, він звернув нашу увагу на те, що позаземні цивілізації, які відвідують нашу планету, дуже турбує розвиток і поширення на Землі ядерної зброї і ядерної енергетики. Інопланетяни будуть вимагати знищення нашої ядерної зброї, наших атомних електростанцій і кораблів з ядерними двигунами і переходу на інші, більш безпечні, види енергії. З неофіційних джерел, стало відомо: в 1995 р. представники однієї з цивілізацій нібито заявили, що для виконання цих умов нам дається 100 років і, якщо земляни не виконають цю вимогу, будуть всі знищені як спільнота, небезпечна для всього Космосу.

Але земні держави, не замислюючись над можливими наслідками, продовжують будувати нові АЕС, атомні крейсера і підводні човни. Ядерна зброя, незважаючи на деякі заходи обмеження, теж продовжує поширюватися по всьому світу. Хоча не можна виключити того, що часткові заходи щодо скорочення стратегічних ядерних озброєнь і припинення випробувань ядерної зброї, можливо, були прийняті СРСР і США саме під впливом позаземних цивілізацій.

Прибульці не обмежувалися тільки закликами до ліквідації ядерної зброї, іноді самі нейтралізували, або знищували її. Швидше за все, позаземні цивілізації переслідують свої цілі: убезпечити себе на випадок виникнення серйозних конфліктів з людством і забезпечити гарні, «чисті» умови в «Космічній лабо -раторії» під назвою «планета Земля» для безперешкодного вирощування різних гібридів живих істот. Позаземні цивілізації, схоже, прагнуть тримати під контролем діяльність земних держав у космосі і частково стримувати їх космічні програми.

Наприклад, з появою ядерної зброї, НЛО стали з'являтися до або відразу після ядерних вибухів. Давайте разом розглянемо «сухі» статистичні цифри.

У липні 1945 року поблизу від місця вибуху першого атомного пристрою близько Аламогордо бачили на землі об'єкт, схожий на НЛО. Відразу після вибуху першої атомної бомби над Хіросімою були сфотографовані два невідомих дископодібних об'єкта діаметром близько 10 м, а в наступні три дні на фотоплівці були зафіксовані вже п'ять НЛО, з яких один був великих розмірів і куполоподібної форми. НЛО з'являлися над Хіросімою протягом ще двох років, їх могли бачити багато людей. При проведенні випробувальних ядерних вибухів на американському атолі Біккіні; французькому полігоні в Сахарі; англійському – в Австралії, а також на радянських ядерних полігонах близько Семипалатинська і на Новій Землі майже після кожного вибуху, в цих районах спостерігалися патрулюючи НЛО.

У 1957 році під час випробувальних вибухів трьох атомних бомб на англійському полігоні Маралінга в Австралії знову спостерігався НЛО. У 1963 році на полігоні в штаті Техас перед випробувальним вибухом ядерного заряду, з'явився невідомий об'єкт, який миттєво знизився над місцем майбутнього вибуху. У результаті цього, після нажаття кнопки «пуск», вибух стався з запізненням на 3,5 хвилини. Для спеціалістів, ця затримка була незрозумілою, бо основна, і дублююча апаратура була повністю справна.

НЛО неодноразово зависали над американськими атомними заводами в Окриджі, Хенфорді, Лос-Аламосі, Лас-Вегасі і Уелдон-Спрінгсі. А в 1984 році величезний V-подібний НЛО з двома яскравими білими променями провисів 15 хвилин на

висоті 150 м. над заводом з виготовлення ядерного палива в Індіан-Пойнті, після чого різко набрав висоту і зник.

У 1990 році, під час останніх випробувань ядерної зброї на Новій Землі, над районом випробувань зависли два круглих НЛО, які спостерігалися візуально, а на екранах радарів була суцільна картинка. Для їх впізнання були підняті в повітря три винищувачі, але наблизитися до об'єктів не вдалося – ті різко збільшили швидкість і на невеликій висоті зникли в північному напрямку.

У СРСР, в 1995 р. кулястий НЛО завис в місті Сарові (колишній Арзамас-16) над особливо секретним заводом «Авангард», що займався тоді розбиранням ядерних боєголовок. НЛО також часто спостерігали при випробувальних польотах американських і радянських міжконтинентальних балістичних ракет. У 1962-1964 роках вони супроводжували деякі випробувальні польоти ракет «Поларіс» з полігону на мисі Канаверал.

А в 1964-1973 роках вони не тільки супроводжували міжконтинентальні балістичні ракети «Атлас» і «Мінітмен» при їх випробувальних пусках з авіабази Ванденберг, а й досліджували в польоті їх боєголовки. При перегляді результатів швидкісної кінозйомки через телескоп польоту ракети «Атлас-Ф» 1964 році виявилося, що після відділення ступенів ракети - до її боєголовки, на висоті 110 км., наблизився невідомий дисковий об'єкт, який спочатку летів поруч з боєголовкою, а потім двічі облетів навколо неї. При цьому були видні чотири спалахи яскравого променя, спрямованого з об'єкта на боєголовку, яка через кілька секунд після цього вийшла з-під контролю і впала в океан, не долетівши сотні миль до призначеної цілі.

З розсекречених документів КДБ в 1991 році, стало відомо, що при запусках в 1987-1988 роках наших міжконтинентальних ракет з європейської частини СРСР, перед падінням головок цих ракет, на камчатському полігоні «Кура» систематично з'являлися кулясті НЛО.

У 1994 році космонавт А. Сєрєбров заявив, що з джерел КДБ він точно знає, що, як тільки ми оголошуємо якийсь район

океану закритим для плавання у зв'язку з падінням туди головних частин міжконтинентальних ракет, там не тільки з'являються американські кораблі, але і локалізуються всякі НЛО.

Відомі також численні випадки появи НЛО над різними базами стратегічних носіїв ядерної зброї. У 1966 р. три НЛО приземлялися біля бази міжконтинентальних балістичних ракет «Мінітмен» Грейт-Фоллс в штаті Дакота, а один об'єкт зависав над такою ж базою в штаті Північна Кароліна. В обох базах відразу вийшли з ладу системи управління 10 ракет. У 1967 році НЛО приземлявся на території бази МБР Малмстром в штаті Монтана, і на ній також одразу вийшли з ладу всі ракети. У 1980 році один НЛО приземлявся недалеко від військової бази Манзано, а інший – біля бази зберігання ядерної зброї Кіртленд в штаті Нью-Мексико, при цьому відключилося світло і була порушена робота радарів. У 1975 році НЛО протягом двох тижнів зависали над шахтами ракет «Мінітмен» і сховищами ядерних боєголовок на 8 ракетних базах в північних районах США.

Полковник С. Піддубний під час відряджень у з'єднання ракетних військ стратегічного призначення СРСР, не раз чув доповіді командирів ракетних дивізій і полків про неодноразові появи НЛО над стартовими позиціями ракет, складами і військовими містечками. У жовтні 1983 року над позиціями 50-ї дивізії РВСН, що базувалася біля міста Хмельницький в Україні, з'явилося кілька невідомих об'єктів, які протягом 4 годин рухалися по траєкторіях, недоступним для земної техніки. При цьому на КП дивізії спрацювала автоматична система управління бойовим комплексом і миттєво засвітилися сигнальні лампочки на її головному контрольному пульті. Одночасно незбагненним чином включилася програма на запуск ракет, але тоді запуск міг відбутися тільки при отриманні відповідного коду з Москви.

Відомий випадок, коли під впливом НЛО, завислих над позиціями ракетних частин в Саратовській області, відбувалося сильне намагнічення головок наведення ракет, що негативно впливає на їх точність, і в результаті доводилося знімати окремі ракетні підрозділи з бойового чергування. У 1991 р. в Дніпропетровську НЛО у формі кулі зависав над заводом, що виробляли міжконтинентальні балістичні ракети. Зафіксовано також чимало випадків поява НЛО над базами американських ВПС, на яких базувалися літаки-носії ядерної зброї і скла -дами ядерних боєприпасів. Ще в 1947 р. НЛО не раз пролітали над містом Розуелл. Тут на аеродромі базувалася тоді 509 група «літаючих фортець» Б-29, літаки якої скинули атомні бомби на Хіросіму і Нагасакі. Саме ця група в 1947 році була єдиним у світі підрозділом літаків, які мали на озброєнні атомні бомби.

Починаючи з 1970 р. НЛО 13 разів з'являлися над авіабазою Вільямс в штаті Арізона і базою бомбардувальників Б-52 Барксдейл у штаті Луїзіана. А в 1975 році НЛО протягом двох тижнів здійснювали польоти над авіабазами Лорінг в штаті Мен, Вуртсміт в штаті Мічиган і Малстром в штаті Монтана.

Непізнані підводні об'єкти виявляли інтерес до авіаносців і атомним підводним човнам. У 1963 році недалеко від Пуерто-Ріко невідомий підводний об'єкт, що рухався з величезною швидкістю – 150 вузлів, протягом 4 діб безперервно супроводжував американську пошуково-ударну групу на чолі з авіаносцем «Уосп», здійснюючи вертикальні маневри з поверхні води до глибини 600 м.

У 1975 р. команда американського авіаносця «Франклін Рузвельт» біля берегів Італії спостерігала виліт з води гігантського сірого диску з ілюмінаторами, який облетів навколо авіаносця і зник. А в 1988 році команда важкого авіаносного

крейсера Новоросійськ» біля острова Шикотан протягом 15 хвилин спостерігала що піднявся через острови величезний об'єкт з 36 вогнями, який потім полетів у південному напрямку. Під час перебування НЛО близько «Новоросійська» всі електронні системи крейсера були знеструмлені.

НЛО періодично з'являлися над базами СРСР атомних ракетних підводних човнів і іноді супроводжували деякий час ці човни при їх перебуванні в океані. У 1965 р. частина команди однієї з перших атомних підводних човнів СРСР, що знаходилася в Атлантиці, після спливання побачили, як летів на відстані близько милі від човна невідомий сигароподібний об'єкт довжиною 200 - 350 м. З його днища спалахнули три променя, спрямовані вниз, після чого він повільно занурився у воду.

У період з жовтня 1979 по квітень 1980 р. НЛО дисковидної форми щотижня з'являлися над базами атомних підводних човнів СРСР, а іноді супроводжували підводні човни при їх виході з бази і при поверненні назад. У 1979 р. над атомним підводним човном у Мотовській затоці завис на висоті 60 м. НЛО диско видної форми і з його днища став повільно висуватися у напрямку до човна, яскравий білий промінь. Термінове занурення в Мотовській затоці заборонено, тому командир човна капітан 1-го рангу А. Коржев дав команду відвернути убік. Тоді об'єкт втягнув у себе промінь, перемістився за човном і знову почав висувати промінь. А. Коржев знову зманеврував, після чого НЛО зовсім прибрав промінь і зник за хмарами.

Згідно з документом, наявному в Головному штабі ВМФ, СРСР 6 невідомих підводних об'єктів деякий час супроводжували їхній атомний, підводний човен, що знаходилася на бойовому патрулюванні в Тихому океані. Причому, коли човен

здійснював різні маневри в підводному положенні, ці НЛО повторювали їх маневр. А коли човен сплив, всі 6 НЛО вилетіли з води і зникли в небі.

НЛО виявляють інтерес і до об'єктів ядерної енергетики (фото)

У 1970-ті роки надходили сотні повідомлень про НЛО в районі Уестчестерської АЕС в штаті Нью-Йорк. Після найбільшої аварії на Чорнобильській АЕС у 1986 р. в Україні, над пошкодженою станцією неодноразово з'являлися НЛО. У березні 1991 р. НЛО протягом години висів над Ленінградською АЕС у Сосновому Бору, де відбувалися неодноразові зникнення, появи і польоти кількох об'єктів, а на закінчення обльотів, один об'єкт НЛО «провисів» над станцією ще протягом години. У жовтні того ж року було знову зафіксовано тривале зависання НЛО, знову над Ленінградською АЕС.

Судячи з показань багатьох контактерів, позаземні цивілізації дуже стурбовані войовничістю й агресивністю землян, незадоволені проведеними на Землі випробуваннями ядерної зброї та розвитком нашої ядерної енергетики в загалі. У своїх посланнях і заявах вони неодноразово вимагали негайно припинити атомні випробування на планеті Земля і говорили, що готові втрутитися, якщо на землян не подіють їх попередження. Винні в наслідках – будуть земляни, мабуть вони праві.

Сьомий розділ
Шлях до правди

Горезвісний план Далласа

Виявляється, що вже не одне століття, слово українець і Україна, дратує – наче кістка у горлі. Чого тільки не видумували, щоб тільки принизити велику націю. Закінчаться війни, усе якось втрясеться, улаштується. І ми кинемо все, що маємо, все золото, всю матеріальну міць на обтісування й обдурювання людей! (Фото А.Даллас).

Параноїдальний план А.Далласа, с разючою відвертістю, уже діє в Україні більше 20 років: Людський мозок, свідомість людей здатні до зміни. Посіявши хаос, ми непомітно підмінимо їхні цінності на фальшиві й змусимо їх у ці фальшиві цінності вірити. Як? Ми знайдемо своїх однодумців і своїх союзників.

Епізод, за епізодом буде розігруватися грандіозна по своєму масштабу трагедія загибелі самого непокірливого на землі народу, остаточного, необоротного вгасання його самосвідомості. З літератури й мистецтва, наприклад, ми поступово витравимо їхню соціальну сутність, відучимо художників, відіб'ємо в них бажання займатися зображенням, дослідженням тих процесів, які відбуваються в глибинах народних мас. Література, театри, кіно - усе буде зображувати й прославляти самі низинні людські почуття. Ми будемо всіляко підтримувати й піднімати так званих художників, які стануть насаджувати й утовкмачувати в людську свідомість культ сексу, насильства, садизму, зрадництва - словом, усякої аморальності. У керуванні державою ми створимо хаос і плутанину.

Ми будемо непомітно, але активно й постійно сприяти самодурству чиновників, хабарників, безпринципності. Бюрократизм і залицяльник будуть зводитися в чесноту. Чесність і порядність будуть осміюватися й нікому не стануть потрібні, перетворяться в пережиток минулого. Хамство й нахабність, неправда й обман, пияцтво й наркоманія, звірячий страх й без-

соромність, зрадництво, націоналізм і ворожнечу народів, насамперед ворожнечу в середині народу - все це ми будемо спритно й непомітно культивувати, все це розцвіте махровим кольором. І лише деякі, далеко не всі будуть догадуватися або навіть розуміти, що відбувається. Але таких людей ми поставимо в безпорадне становище, перетворимо в посміховище, знайдемо спосіб їх оббрехати й оголосити покидьками суспільства. Будемо виривати духовний корінь, опошляти й знищувати основи народної моральності. Ми будемо розхитувати в такий спосіб покоління за поколінням. Будемо братися за людей з дитячого, юнацького років, головну ставку завжди будемо робити на молодь, станемо розкладати, розбещувати, розтлівати її. Ми зробимо з них циніків, паскудників, космополітів. От так ми це й зробимо.

... Необхідно не тільки відірвати, але й протиставити Україну - Росії, стравити два народи й спостерігати, як брат буде вбивати брата. Для цього потрібно тільки знайти й зростити зрадників серед національної еліти й з їхньою допомогою змінити самосвідомість однієї частини українського народу настільки, що він буде ненавидіти другу частину, ненавидіти свій уряд. Все інше - справа часу.

Князь Отто Фон Бісмарк, (на фото) покликаний в 1862 р. королем Вільгельмом I на пост президента Пруссії, через 9 років одержав практично необмежену владу на посту імперського канцлера. Фактично саме він, стояв за ідеєю створення України й визнавав, що термін «Україна» йому досить імпонує. На картах князя Бісмарка Україна простиралася на територію Росії. Програма українізації була запущена Австро-Угорщиною наприкінці XI ст, і в основі цього лежала переідентифікація малорусів і Галицьких русинів у так «званих українців». Плани ФОН Бісмарка стали реалізовуватися й, відповідно до перепису

населення 1908 року, українцями назвалися вже до 1% жителів південно-заходу Росії. У Німеччині «науково доводили», що росіяни – це не слов'яни, а представники якогось монголо-фінського племені, «манкрути». В 1898 р. у Німеччині була запущена ідея створення «самостійних українських націй» у рамках автономії на території Австро-Угорщини. У мемуарах генерала Гофмана в 1926 році можна прочитати: «Створення України не є результат самодіяльності народу, а є результат діяльності моєї розвідки».

А от думка французького консула Эмиля Эно (1918 р.): «Україна не мала ніколи своєї історії й національної відмітності. Вона створена німцями. Прогерманський уряд Скоропадського повинен бути ліквідований». Французьку сторону в 1-й Світовій війні - легко зрозуміти, тому що тоді Українська Народна Республіка (УНР), фактично з моменту свого створення, підтримувала Німеччину у питаннях стратегічного забезпечення німців продовольством і промисловою сировиною, а також місцем дислокації збройних сил Німеччини і її союзників.

Отто Бісмарк радів за свій німецький народ і планував зробити Україну, як буферну територію, огорожу земель Австро-Угорщини й Німеччини від Росії. Горезвісний «план Даллеса» почав ініціюватись Отто ФОН Бісмарком з широким розмахом, хоча й у його часи тут не було нічого принципово, треба було: розбити плем'я (родину, народ) на окремі частини, потім розпочати стравлювати їх, усіляко послабляти і згодом поневолювати...

Більше 20 років незалежності всіх нас хвилює, коли ж скінчиться цей балаган? Коли Україна перестане метатися, очиститься від ілюзії й нарешті, зрозуміє, що всі свої проблеми вона повинна вирішувати самостійно, без Росії, Америки, Європи, а тепер уже й Китаю. На жаль, українська ідеологія і її люди, що сповідають, не здатні знаходити конструктивні рішення. Висновок такий: Сьогоднішня українська ідеологія - є деструктивною й провідною до знищення державності і деградації народу, а значить саме її не повинно бути в нашій країні.

Грані пізнання істини

Є питання, що не залишають байдужими нікого. Одне з таких питань - про грані пізнання історії свого прізвища, роду і народу, як визначитися з істинними знаннями, як пізнати свої можливості. Людина хоче знати: свої можливості у спорті та навчанні, у мистецтві та шлюбі, у громадській діяльності, тощо. Ми повинні зазначити, що суть питання про власні можливості людини, завжди впирається в наявність внутрішнього потенціалу, з яким людина народилася. А відповідно до пізнання істини, то це - нескінченний шлях.

(Примітка: Істина - це одна з центральних категорій гносеології, правильне відображення об'єктивної дійсності у свідомості людини, її уявленнях, поняттях, судженнях, умовиводах, теоріях об'єктивної дійсності. У тлумачному словнику української мови, істина трактується також як правда, як положення, твердження, судження, перевірене практикою, досвідом. В мовах програмування «істина» - одне з двох значень, які можуть приймати логічні змінні. У формальній логіці істиною вважають одне з двох логічних значень, яке приписують судженням або висловлюванням).

Істиною є те, що ми перебуваємо на цій планеті не для того, щоб просто прожити якийсь проміжок часу. Ми народжені на цей світ для того, щоб зробити його кращим і зберегти планету для своїх нащадків. Далі, ніхто не буде заперечувати, що ми не єдині в Космічному просторі. Бурхливий прогрес космічної техніки дозволив людині думати, що питання колонізації Космосу - це вже досяжна мета, але все далеко не просто, як здається недосвідченій людині. Навіть найближчий до нас Місяць, і той приніс людству великий «сюрприз».

Через свою близькість до нашої планети - усього чотири дні польоту, а також через уже деяку вивченість ландшафту,

найкращим кандидатом для місця, де можна створити людську колонію, є Місяць, але виявилося, на Місяці вже є своя, космічна цивілізація і нас туди «не приймають». Обурення визиває те, що землян «прогнали» з власного земного супутника. Однак, незважаючи на це, Місяць як і раніше вважається найпривабливішим об'єктом для людської колонізації, але про це трохи пізніше.

Пізнання є процесом ідеального освоєння реального світу. Реалізуючись у ході відображення його свідомістю, пізнавальний процес постає принципово творчим відображенням об'єктивної реальності, оскільки його результатом не є створення ідеальної копії наявного стану речей, «повторення» в ідеальній формі того, що є (а саме так уявлялася суть пізнання в матеріалізмі, та й багато хто з природодослідників саме так уявляє зміст пізнання). Пізнання виявляє об'єктивний зміст реальності як діалектичної єдності дійсності, (того, що є) і можливості, (того, що могло бути в минулому, але не здійснилося, і того, що буде чи може бути в майбутньому).

Таким чином, пізнання відображає не тільки дійсно існуючі, (або ті, що дійсно існували чи будуть дійсно існувати) предмети, процеси і явища, а й усі їх можливі модифікації.

Інакше кажучи, пізнання відображає усе загальне. Сказати декілька слів про наші можливості, ми попросили відомого громадського діяча Центральної України - Віталія Короткова,

Коротков В.В.

(на фото). Можна говорити про генетичну спадщину, (до речі ми вже писали у III розділі нашої книги), а можна сказати про потенціал здоров'я людини, який прямо залежить від отриманих у спадщину генів, а із цього - вже про потенційно можливу тривалість життя даного конкретного індивідуума. І точно так само можна говорити про суму тих можливостей, з якими людина прийшла у цей світ,

про межу щодо її духовного розвитку, тощо. Далі В.Коротков зазначає, що ми обмежені багато в чому, і в істині, як в понятті - в першу чергу. Нам дано обмежений час життя, обмежена фізична сила, наші можливості завжди обмежені. І духовний потенціал у цьому випадку не виключення. Але є парадокс, всі духовні навчання практично одноголосні в тому, що у кожної людини є душа (або вищі тіла), що зв'язують її з Богом, з Вищим Розумом. Тобто ми всі маємо, як би рівні можливості, і в кожного є ноги, щоб пройти свій шлях. Але на практиці досить швидко з'ясовується, що обмеження духовних можливостей, виявляється точно так само, як у будь-якій іншій сфері діяльності і образно говорячи, фізкультурників може бути багато, майстрів спорту значно менше, а видатних рекордсменів – тільки одиниці.

Виходить, потенційні можливості духовного розвитку людини повністю підкоряються тим законам, по яким існують всі можливості людського росту й розвитку в будь-якій сфері життя. Таке положення справ не раз фіксувалося різними вченими й взагалі всіма, хто мав справу з передачею навчання людям. Воно пояснено за допомогою кармічних законів, що припускають якусь духовну еволюцію при численних процесах перероджения. Виходить, що за допомогою карми можна пояснити практично все. І це, власне кажучи і насторожує. Слова можуть бути неправдиві і ми думаємо, що опис про перше людство на Землі, (на основі кармічних законів) як ми викладаємо у нашій книзі, не позбавлено певних «спрощень», що йдуть проти офіційної науки. Потрібен певний час, ще зовсім «недавно» нашу планету Земля вважали плоскою і хто був проти – спалювали на вогнищах.

Люди кажуть: «Бог з нею, з теорією». У нас є конкретне й пекуче питання - як з'ясувати величину власного потенціалу, пізнати істину й що потім робити із цими знанням. І тут, ми зіштовхуємося з деякими утрудненнями. Наявність бажання пізнати істину - не показник. Цей наявний потенціал однаково підштовхує людину до пошуку, до ситуації, де вона могла би

реалізуватися. Правда часто творчий пошук стає заміною духовному потенціалу. Люди ж з непоганим потенціалом дуже часто впадають у гріх гордині, уважаючи себе богоподібним й дивляться на навколишніх, як на людей другого сорту. Це побічний ефект, при якому багато з людей з можливостями вище середніх - виявляються не в силах уникнути. Іноді їм вдається змінити ситуацію, але часто вони живуть із почуттям своєї уявної, (міфічної) переваги і все життя, нікуди, по суті, не просуваючись. Борсаються у своєму «болоті», бо коли із «грязі – в князі» та й ще вважають себе «елітою» нації, толку з такої «еліти» не буде ніякої. Як кажуть: «Ні собі – ні людям».

На при кінці Віталій Коротков наголосив, що майже кожна людина може визначити свій духовний потенціал, просто відкрившись своїм внутрішнім відчуттям. Знайте, майже кожна людина - може пізнати істину. А не знає її тільки та людина, якій на це наплювати й хто не збирається навіть і секунди витратити на з'ясування цього, архіважливого питання. Істина людини - це те, що робить її людиною, (Сент-Екзюпері А.)

Думки про природний характер історичної істини, про об'єктивну природу історичної закономірності - це результат синтезу досягнень ряду наук: філософії, природознавства, суспільствознавства. Значну роль відіграло і формування історичного минулого, (не перекрученого, а істинного), що здійснювалося на шляху від простого опису конкретних історичних фак.-тів про людські діяння - до пошуку їх причин та історичних узагальнень, а також суспільно-моральна норма людської поведінки. Все тече – все міняється, із маленького зерняти істини, виросте велике дерево і дасть нові плоди.

Те ж саме, ми можемо віднести і до долі людини. Все приблизно так само, як людина може відчути свій духовний потенціал, вона може відчути і свою долю. Чи буде вона яркою або, навпаки, ніякою. Чи приведе вона людини до слави, або до ганьби. Звичайно, точного визначення - не буде; але відчуття чогось – (великого або не дуже) - буде. Досить цікаві думки викладає науковець, доктор педагогічних наук, професор

Рижиков В. С., (на фото).

Як відомо, у більшості людей є середній потенціал пізнання і середня доля, тому вони практично ніяк їх не відчувають, тому що не хочуть виходити за рамки звичайних, неособливих і власних відчуттів. Пізнавальний процес повинен відображає не саму реальність як таку, а «конструктивні схеми» речей і процесів, що складають її всю сукупність нездійснених варіантів, тобто можливостей. Як сказав Е.Фелпс: «Людина, яка не робить помилок, зазвичай взагалі нічого не робить». Метою любого пізнання - є істина. Питання про істину має ще інший аспект. Це питання про: *повноту наших знань; про пізнання як процес*; *про те, наскільки повно пізнаний об'єктивно-матеріальний світ; про його предмети та явища*. Повнота наших знань, як процес - пов'язаний з розглядом питання про відносне й абсолютне в істині. Щоб правильно вирішити проблему історичної істини, спочатку слід вирішити декілька питань:

1. Чи існує історично-об'єктивна істина, тобто чи може в людському уявленні постати таким змістом, яке не залежить від суб'єкта і від людства?

2. Якщо це так, то чи може людське уявлення, у якому відображається історично-об'єктивна істина, відобразити її зразу, в цілому: - абсолютно чи лише приблизно і відносно?

3. Третє питання, про співвідношення абсолютної і відносної істини в історичних процесах. Що розуміється під цими речами. Отже, з цього всього виникає необхідність вирішення питання про об'єктивну, абсолютну і відносну істину. (*Примітка*: Коротке про це в «Пролозі до епілогу» нашої книги, зазначав відомий громадський діяч Кіровоградського регіону Сергій Катренко). Тому ми коротко зазначимо:

► Під *історично-об'єктивною істиною* розуміється такий зміст наших знань, який не залежить ні від людини, ні від

людства. Будь-яка істина є об'єктивною істиною, її об'єктивність визначається джерелом пізнання, тобто об'єктивним матеріальним світом, що відображається в свідомості людини.

► *Історично-відносна істина* - це неповна, незавершена, неостаточна істина, тобто істина, яка відображає об'єктивну дійсність не повно, не точно, а лише приблизно. У подальшому, в процесі пізнання, відносні істини піддаються уточненню, поглибленню і конкретизації.

► *Історично-абсолютна істина* - це повне, адекватне (правильне) відображення в людській свідомості об'єктивних, історичних процесів, предметів і людей. Це істина цілісна, остаточна, тобто така істина, яка не може бути спростована подальшим ходом розвитку науки і практики.

У процесі пізнання через відносні істини людина все більше наближається до абсолютної істини. Але, разом із тим, людство ніколи не досягне такого стану, коли б можна було сказати: «Все пізнано, далі пізнавати нічого». Не буде такого моменту насамперед тому, що об'єктивно існуюча матерія вічна в часі, безкінечна в просторі і перебуває у постійному русі й розвиткові. Пізнання є відображенням безкінечного об'єктивного світу, що постійно змінюється, тому саме пізнання є безкінечним процесом, що постійно розвивається і змінюється. Якщо явища природи, суспільства взаємопов'язані, рухливі і переходять одне в одне, то зрозуміло, що і людські поняття можуть бути правильною копією дійсності лише тоді, коли вони також будуть мінливими і гнучкими.

Вимога гнучкості понять невід'ємна від вимоги конкретності поняття істини і історичної істини – в першу чергу. Будь-яка наукова *істина* - *конкретна*. Істинними є знання стосовно відповідних умов, місця і часу. Абстрактних істин немає. Те, що істинне в одних умовах, стає неістинним в інших. Тому до вирішення тієї чи іншої проблеми слід підходити з урахуванням реальних умов, зв'язків всіх сторін об'єкта та їх взаємодії. Тільки так можна пізнавати історичні істини і використовувати їх в практичній діяльності.

В той же час тонкі, невидимі закони історичної істини пронизують увесь Всесвіт. Кожен предмет на тонкому рівні пов'язаний з усіма іншими предметами. Однак люди живуть у цьому світі, і не мають жодного уявлення про те, як він влаштований. Будь-яка подія, яка приходить в наше життя, є наслідком тих вчинків, які ми здійснювали раніше. У нас можуть бути інші уявлення про життя, але життя таке, яким воно є. В загальному обсязі, життя – вічне, воно тільки переходить із одного стану – в інший. І незнання його законів, не звільняє нас від відповідальності. Наприклад, причиною онкологічних захворювань є енергія образів, яку ми накопичуємо в собі. Далі: існують невидимі закони, які формують гармонію в сімейних взаєминах. Враховуючи ці закони, можна створити міцні та близькі стосунки в сім'ї. Також існують закони енергетики навколишнього простору. Згідно з ними, наші неправильні дії, приводять до негативних наслідків: погіршення здоров'я, конфліктів, втрат у діловій сфері тощо. Є також вплив на нас різних планет Всесвіту, який надзвичайно важливо враховувати у нашій повсякденній діяльності. По великому рахунку ми живемо у світі, про який не маємо жодного уявлення, ніколи не вивчали закони і не пізнавали істину Всесвіту, за якими влаштована наша планета Земля. У нас ніколи не було систематичної освіти в цій сфері. Так, як же ми можемо сподіватися, чогось досягти у житті? Це - просто мрії слабкої людини, для якої на першому плані стоїть власне, матеріальне збагачення.

Ви повинні пам'ятати: *Закони історії - це результати діяльності самих людей, вони* об'єктивно існуючі, необхідні, істотні, стійко повторювані зв'язки багатогранних явищ громадського життя, що характеризують основну спрямованість суспільного розвитку. Таке визначення законів історії нерідко іменують класичним. Формувалося виз-

начення законів історії в класичну епоху протягом досить тривалого періоду і стало надбанням не одного якогось видатного мислителя, а синтезом наукових прозрінь багатьох учених: філософів, соціологів, істориків, та інших. Не применшуючи основного внеску в обґрунтування категорії історичного закону соціальних мислителів, не можна не відзначити значну роль у його розумінні й обґрунтуванні законів історії вчених-натуралістів, зокрема велика заслуга філософа й емпірика Френсіса Бекона, який розглядав ці закони природи як форми.

Національна історія є стрижнем національної свідомості, на основі якої формується модерна українська нація. Отже відсутність чітких уявлень про час та обставини появи суб'єкта української національної історії гальмують формування національної свідомості українців, що в свою чергу, стримує формування сучасної української нації.

У наш час три головні концепції україногенези змагаються між собою за прихильність громадян незалежної України:

♣ - аматорсько-романтична трипільська;

♣ - пострадянська, пізньо-середньовічна;

♣ - ранньосередньовічна, яку з середини XIX ст. розвивають українські історики, мовники, етнологи. Головною перешкодою на шляху затвердження правдивої версії походження українців, яка базувалася б не на аматорських фантазіях чи політичних спекуляціях, а на наукових аргументах, є її зайва політизація.

Пояснюється це тим, що проблема етногенезу східних слов'ян безпосередньо торкається гострого політичного питання легітимності приєднання українців та білорусів з їхніми етнічними землями до Російської імперії. Одна справа - якби це було «добровільне» возз'єднання в одне ціле, частин колись єдиного давньоруського етносу, інша справа - коли сталося внаслідок загарбання імперською Москвою земель окремих самобутніх народів. Ці далекі від науки аспекти зазначеної проблематики призвели до її глибокої політизації.

Чому питання про походження українців виходить за ме-

жі археології та історії? Чому український народ хочуть привчити, що він «другосортний?». Давайте поставимо питання інакше: кому це все вигідно?

Протягом останніх років у нашому медіа-просторі неабияке поширення здобули псевдонаукові теорії походження українців, автори яких гріють руки на щирому патріотизмі наших громадян. Низький рівень знань суспільства про історію своєї країни, криза життєвих орієнтирів, світоглядний хаос, відсутність зрозумілих напрямків дій у майбутнє, брак зрозумілої національної ідеї - усе це створює родючий ґрунт для зростання різноманітних спекуляцій аматорів, шахраїв та «істориків від політики». Давня історія України замість того, щоб бути предметом наукових досліджень, стає полігоном для поширення ідей, дуже далеких від науки, а часом і від здорового глузду. В сучасній Європі за словами Олександра Голуба: «… українці як і раніше залишаються для європейців людьми другого сорту. Та й місце в Європі для українців уже не залишилося - після того, як висококваліфіковані робітники й інженери східноєвропейських машинобудівних заводів перекваліфікувалися в сантехників, українцям залишається їхати в ЄС як прибиральники і посудомийки, а ці місця вже зайняті вихідцями з Північної Африки», - резюмував він, але більшість вбачає велику перспективу в Україні, як державі.

Відповідно до українознавства, то це цілісна, комплексна та інтегративна система наукових знань про Україну, українців і світове українство у цивілізаційному часо-просторовому розвитку, де завжди цікавилися і цікавляться минулим українського народу, а особливо його походженням (етногенезом). Під цим поняттям ми розуміємо тривалий етноісторичний процес зародження (народження, виникнення) і формування українського етносу, під час якого тісно переплітаються як природні

(біологічні, антропологічні, географічні тощо), так і цивілізаційні (геополітичні, екологічні, мілітарні, етнокультурні, соціокультурні та інші) чинники. Щодо подальших етапів розвитку будь-якого етносу, зокрема й українського, як-то його становлення, розвитку і перспектив, то вони, на наше тверде переконання, є сферою і предметом зацікавлень української етнічної історії, де:

► - Актуальність досліджень полягає у фаховому осмисленні світового феномену українського народу та аналітичному осягненні його минулого, виникнення й основних етапів формування;

► - Наукова новизна проявляється в тому, що більшість авторів фахово сформували та розробили таку актуальну проблему в українознавстві, як аналіз основних версій україногенезу, яка ще не отримала достатнього висвітлення в науковій літературі;

► - Мета досліджень полягає у здійсненні неупередженого українознавчого аналізу основних концепцій походження українського етносу, а саме:

- трипільської (5–4 тис. до н. е.),
- арійської (3–2 тис. до н. е.),
- ранньосередньовічної (V–XII ст.),
- пізньосередньовічної (XIV–XVI ст.).

► - Головне завдання досліджень – з'ясувати стан, повноту й достовірність вивчення основних версій походження українського етносу. Досягнення поставленої мети передбачає виконання таких наукових цілей:

1) - проаналізувати стан тієї, чи іншої наукової розробки теми, її джерельну базу;

2) - визначити теоретико-методологічну основу зазначених дослідження;

3) - охарактеризувати основні концепції походження українського народу;

4) розглянути перспективи подальших досліджень проблематики походження українського етносу.

► - Проведений нами аналіз останніх джерел, досліджень і публікацій, в яких було започатковано розв'язання даної проблеми і на які мали змогу опиратися автори, засвідчив, що заявлена ними проблематика потребує подальшого фахового вивчення. Дуже багато опонентів з різних сторін.

У газетах та на телебаченні при обговоренні таких питань домінують не науковці, не фахівці, а «епохальні першовідкривачі», «пророки» та самозвані «академіки». Гонитва журналістів за сенсацією в свою чергу спричиняє спотворене уявлення суспільства про українців і їх минуле. З іншого боку, самі ж українські науковці (люди здебільшого не публічні) або уникають «принизливих» суперечок з шахраями, або критикують їхню псевдонаукову ахінею лише у своїх фахових виданнях, які читає лише коло їхніх колег. Наслідком цього стала дискредитація українців в очах людей з інших країн, та й виклад історії України у шкільних підручниках став світовим посміховиськом. Найгірше те, що частина псевдонаукових теорій плекає серед своїх прихильників: нацистські, расистські та антисемітські настрої. Ми переконані, що це становить пряму загрозу стабільності та безпеці України.

Людина і світ - це, мабуть, найважливіша система, що цікавить людство. Все наше життя - взаємодія з навколишнім світом: іншими людьми, групами людей, державними структурами, об'єктами живої й неживої природи й т.д., і т.п. Якщо людина не взаємодіє з навколишнім світом, вона для світу не існує. Це зрозуміло навіть без системного підходу, - на рівні здорового глузду. Ми звикли думати тільки в рамках того середовища, у якому живемо. Ми не знаємо хто ми й для чого, світ у вузькому змісті - планета Земля. Світ у широкому змісті - усе, що існує – це Всесвіт. Під Всесвітом розуміють частину матеріального світу, історичні процеси які ми пам'ятаємо і які створюємо самі. Тому необхідно сприймати історичні процеси істини, через основні закони історії, як результат діяльності людей. А про результат діяльності Космічного розуму свідчать НЛО, якими так і «нашпигований» простір навколо планети Земля і

ми не маємо райдужних ілюзій із приводу добрих намірів прибульців. Ми припускаємо, що їхні візити є одним з етапів підготовки вторгнення інопланетян на нашу планету. Влада боїться, що офіційне визнання існування інопланетян на Місяці - дестабілізує суспільство.

Мовчання радянських космонавтів

Ще в 1980 р. в журналі «Супутник» була опублікована стаття «НЛО очами космонавтів». Вона цитувала розповідь десяти радянських і двох американських космонавтів, що становили екіпаж станції «Союз-Аполлон», (про пригоди астронавтів на Місяці, ми напишемо трохи нижче). Всі вони визнавали існування життя у Всесвіті і не заперечували появи НЛО не тільки в нашій Галактиці, але й навколо нашої планети. Космонавт Кубасов заявив на прес-конференції в Ріо-де-Жанейро, що ні радянські, ні американські підкорювачі космосу не заперечують можливості існування подібних об'єктів і життя в інших галактиках. Тому, коли наприкінці 1980-х і початку 1990-х років журналісти одержали деякий доступ до архівів і свободу дій, то стали виявлятися цікаві факти.

У лютому 1991 року в одній з російських газет з'явилася цікава стаття. Так, Володимир Александров, один з керівників Центра підготовки космонавтів, пред'явив журналістам фотографію НЛО. Він пояснив, що це фото літального апарата було зроблено в ніч на 14 червня 1980 року. За цим НЛО спостерігали космонавти Валерій Рюмін і Леонід Попов.

Александров пояснив, що космонавти в ту ніч перебували на орбіті, де й спостерігали НЛО. За його словами, пучок яскра -вого білого світла став підніматися в космічний простір з району Москви й зупинився на рівні вище космічного апарата «Салют-6». Потім Рюмін і Попов спостерігали НЛО опівночі на орбіті, в той же час подібне НЛО бачили в ту ніч і із Землі.

Правда, начальство швидко «переконало» космонавтів у тім, що вони спостерігали звичайний запуск космічного супутника. Але Александров спростовує версію начальства цією же фотографією, на якій ясно видно, що даний об'єкт не має нічого загального із супутником - у світлій хмарі чітко проглядається темне тарілкове тіло. Що ж стосується хмари, то це слід плазми, що виходить від об'єкта. Добре помітні промені світла, що виходять із нижньої частини «тарілки».

В 1993 році журналіст Джордж Напп виклав на загальний огляд досьє по НЛО Міністерства оборони СРСР. Незабаром воно було опубліковано в одному з японських журналів. У більшості документів говориться про спостереження радянських космонавтів на орбіті й висновках, зроблених радянськими уфологами на основі їхніх розповідей. У цьому досьє був магнітофонний запис переговорів космонавтів Володимира Коваленка й Олександра Іваненко з борта «Салют-6» із Центром керування польотів, зроблена 17 червня 1978 року. Ця розмова потрапила й на сторінки однієї російської газети. От уривок:

Коваленок (фото): Є інформація, над якою варто подумати. Праворуч від нас під кутом 30 градусів перебуває якийсь літаючий об'єкт.

Центр: Опишіть його габарити, форму.

Коваленок: Схожий на тенісний м'яч, сіяє, як світна зірка, швидко рухається.

Іваненко: Рівень його знаходження - нижче нас, ми фотографуємо його. З Коваленком зв'язана й ще одна зустріч із НЛО. Це трапилося на станції «Салют-6» в 1981 році. У доповіді говориться, що протягом двох діб станцію «Салют-6» на орбіті супроводжував НЛО, з якого в один момент з'явилися невідомі живі істоти й навіть наблизилися впритул до радянської станції. Вони довго розглядали станцію, а потім спробували проникнути в середину. Про цю дивну історію докладно писала американська газета «Нейшнл Інкуайрер». В 1993 р. у своєму інтерв'ю італійському

телебаченню Коваленок підтвердив цю історію й відповів на питання журналіста, що то було: «5 травня 1981 р. ми перебували на орбіті. З борта «Салюту-6» я (В.К.) спостерігав космічний об'єкт. Нічого подібного я раніше не бачив. Це було округле й злегка подовжене тіло. Спереду в нього розташовувалася конусоподібна спіраль. Мені легше намалювати цей об'єкт, чим описати його словами. Він нагадував гантель. Потім об'єкт став прозорим, а всередині нього проглядалося ще якесь тіло. При цьому на його далекому полюсі щось відбувалося, начебто із сопла виривалося полум'я.

Далі відбулося й зовсім незрозуміле з погляду фізики. Я повинен визнати, що цей об'єкт не мав штучного походження, тому що штучне створення не може приймати таких форм. Воно стискувалося, розширювалося, пульсувало. У підсумку відбулося два вибухи. Я покликав Віктора (Савіних), але він не встиг підійти вчасно. Спочатку відбувся один вибух, а потім, через пів секунди - другий. Він пройшов зовсім поруч із нами по суборбітальній траєкторії, інакше б я його не бачив, через деякий час об'єкт безвісти зник.

Удалося спостерігати НЛО й генералові Поповичу (фото), але не в космосі, а з борта літака. Він описав побачене: «Мені тільки один раз вдалося спостерігати за дивним об'єктом. Це трапилося в з 1978 році, коли я повертався на літаку з Вашингтона в Москву. Ми летіли на висоті 10 200 метрів, і під час польоту я помітив через ілюмінатор, що летить паралельним курсом, якийсь трикутний апарат. Ми летіли зі швидкістю 950 км. на годину, а цей трикутник (він був рівнобедреним) мав значно більше високу швидкість: приблизно 1500 км. на годину. Він легко обійшов нас. І пасажири, і екіпаж чітко бачили його. Весь політ, що залишився, ми тільки про нього й говорили. Це явище ні із чим не зрівняти». Пройшов деякий час, генерал Павло Попович передивився свої погляди і став президентом Асоціа-

ції уфологів Росії. Його слова: «Із усіх повідомлень про появу НЛО, 95% всіх можна сміло відкинути убік, але 5% необхідно сприймати серйозно».

28 вересня 1990 р. космонавти Геннадій Манаков і Геннадій Стрекалов давали інтерв'ю, перебуваючи на станції «Мир». Пізніше це інтерв'ю було опубліковано в американській пресі. От уривок з нього: *Питання*: Розкажіть про самий незвичайний феномен, з яким ви зіштовхувалися в Космосі.

Космонавт: Учора, приміром, я бачив так званий НЛО.

Кореспондент: Що ж це було?

Космонавт: Це був чийсь космічний апарат, більш схожий на сріблясту сферу, вона здавалася райдужною. Це трапилося в 22 год. 50 хв. за московським часом.

Кореспондент: Де ви її помітили?

Космонавт: Ми тільки минули Ньюфаундленд. Небо здавалося ідеально чистим. Об'єкт перебував на висоті 20-30 км. над нашою землею й був значно крупніше нашої станції. Він мав постійну форму, але я не можу пояснити, що це було і хто там був.

Не дивно, що наші космонавти не можуть, або не хочуть пояснювати непояснене. Наприклад, чи був Гагарін першим радянським космонавтом? По одним даним, Ю. Гагарін був другою людиною в космосі, по іншим - четвертим, а деякі затверджують, що навіть дванадцятим. У книзі Рекордів Гіннесса за 1964 рік першим космонавтом Землі зазначений Віктор Ільюшин.

Саме в наші дні розкриваються дані про те, що передувало знаменитому польоту Ю.Гагаріна й, хто був першим. Політ 12 квітня 1961 року - це черговий міф радянської пропаганди або все-таки незаперечна історія? Навіть такі авторитетні люди, як космонавти, не скінчено далекі від перебільшування видавати бажане - за дійсне, часто політичні мотиви – ставляться вище морально-етичних. Слово за нашими читачами.

Прибульці з Місяця

Як це було раніше. Ще «Веди» описували Місяць, як місце, де проживала велика кількість людей. Земляни вважали, що з Місяця щось «падає»: Вночі їм дивний сон наснився. З яєчка ящур - птах з'явився. На ньому - панцир, мов броня, таке незвичне «пташеня». В V-I в. до н.е. давньогрецькі філософи Геракліт, Анаксагор, Ксенофонт, Фалес й інші, вважали Місяць заселеним прибульцями із Космосу. Диоген Лаертський писав, що Геракліт з Понту був знайомий з одним селенітом, що спустився з Місяця. На Пелопонесі добре знали міф про падіння з Місяця Немейського лева, а Неокл Кротонський вірив, що один раз відтіля упало яйце, у якому, нібито, перебувала жінка.

В 1609 році перші телескопічні спостереження Місяця дали новий поштовх міркуванням про селенітів, що його заселяли. Галилей описував так названі Місячні «греблі» і затверджував, що вони штучного походження.

В 1610 році И.Кеплер у «Міркуванні із Зоряним Вісником» писав про Місячних селенітів: «У них такий звичай у будівництві, вони риють величезні площі у Місячному грунті, оточуючи їхньою виритою землею, і от так вкриваються в тіні й усередині, згідно руху Сонця ходять навкруги за тінню.

В 1686 році Б. Фонтенель у дуже популярній книзі «Бесіди про множинність світів» не тільки говорить про існування під поверхнею Місяця поселень селенітів, але й допускає можливість викрадення селенітами людей з нашої планети для подальшого вивчення.

В 1886-м, (більше двісті років тому), думка про населеність Місяця почала з'являтися в окультних творах. Так Олена Блаватська опублікувала «Книгу Дзян» - це збірник найдавніших текстів, що зберігається в Гімалаях. У книзі стверджувалося, що батьківщина людства - Місяць, а в давні часи Земля

була колонізована Космічними прибульцями. З новою силою спор про заселення Місяця Космічними прибульцями розгорівся в XX столітті.

В 1919 році відомий колекціонер загадкових явищ Ч.Форт у своїй «Книзі проклятих» пояснював загадкові світіння на Місяці, що миготіли перед її диском, - діяльністю «кораблів небесних мандрівників».

В 1954 р. Х. Уилкінс опублікував книгу «Літаючі тарілки на Місяці». Приблизно в той же час М.К.Джессеп видав книгу «Зростаюче досьє НЛО», Лондон, 1957 р., де систематизував наявні в науковій літературі описи різних дивних явищ, як діяльність розумних істот, що прилетіли з інший світів. Так на Місяці, головною їхньою базою – є кратер Платона, у якому неодноразово відбувалося щось дивне.

14-21 червня 1959 року Ф.Алмор й інші члени Зоряного Астрономічного Суспільства Барселони: «… бачили темний еліпсоїд, що маневрує в 2000 км. над місячною поверхнею й пересік Місяць приблизно за 35 хвилин. Через годину знову з'явився, подібно супутникові, при цьому об'єкт мав явно фантастичний розмір, довжиною у 35 км. Подібні спостереження були зроблені й у нашій країні.

В 1989 році в газеті «Розвиток» з'явилася сенсаційна стаття, озаглавлена «Хто править світом, таємний уряд?», де розповідалося про приховане технологічне співробітництво урядів ряду країн нашої планети з високорозвиненою, інопланетною цивілізацією. У цьому документі, автор - військовий консультант США Вільям Купер, є одне цікаве місце, що частково пояснює незрозумілу активність на Місяці: «... На першій стадії освоєння космосу американцями кожен запуск і посадку на Місяці супроводжували літальні апарати інопланетян. Багато чого побачили й зняли на кіноплівку учасники польоту по програмі «Аполлон». Куполи й зводи, гострі дахи, високі круглі будови, схожі на букву «Т», гірничодобувні машини, які залишають сліди на поверхні Місяця, величезні або дуже маленькі космічні кораблі інопланетян - все це чітко видно на фотознімках».

Купер затверджує: що це спільна американська, російська й інопланетна база. Космічна програма США являє собою фарс і пов'язана з нечуваною витратою величезних грошей. Більшість учасників програми «Аполлон» були глибоко вражені, Місяць виявився «зайнятий» іншим інопланетним розумом, але про це трохи пізніше. Астронавтам наказали не розкривати рот, з міркувань «доцільності».

В 1990 році журнал «Техніка Молоді» опублікував статтю, що розповідала про спостереження різних аномалій на Місяці - яскраві джерела світла, що мають постійну локацію, рухаючи яскраві об'єкти, спалахи тощо. Відразу була наведена карта видимої сторони Місячної поверхні, на якій були нанесені всі ці аномалії. Якщо акуратно перенести її на більш докладну карту Місяця, позначити місця приземлення американських астронавтів і радянських місячних модулів, а також, покопавшись в уфологічних й астрономічних джерелах, нанести ще біля десятка «підозрілих» місць, де спостерігалася дивна активність «світлових плям» - з'ясується, що ці місця, збігаються з місцями приземлення земних апаратів! Нам не відомо, чи було це простим збігом.

На початку XXI ст. все, що стосується Місяця, носить скоріше споживчий характер: у планах комерсантів - видобуток корисних копалин й установка сонячних батарей, які можуть бути використані для перших місячних колоністів. Це погляд хижака, що хоче розширити ареал колонізації Місяця. Вчені давно розглядали Місяць як «комору» мінеральних ресурсів земної цивілізації і майбутній форпост для освоєння Сонячної системи. Тому, що система Земля-Місяць дуже унікальна в стратегічному напрямку. Проте з'явилися факти, які свідчать про те, що у нашого космічного супутника, є інші господарі.

Супутник Землі - Місяць

Яке Місяць, має відношення до походження людства на планеті Земля? Що він собою представляє і чому за нього треба боротися? Відносно другої частини запитання, відповідь буде проста: «Пряме відношення», а відносно першої частини запитання, то давайте разом, коротко розберемося в системі Земля-Місяць. Середня відстань від Землі 384 400 км. Екваторіальний діаметр 3476 км Період обертання 27,3 діб. Період звернення (сидеричний) 27,3 діб. Синодичний період звернення 29.5 діб. Температура на поверхні від -1700 С до +1300 С. Маса 0.0123, (Земля = 1). Середня щільність речовини 3,34, (Вода = 1). Сила тягаря на поверхні 0.1653, а на Земля = 1. Кількість супутників – 0.

Система Земля-Місяць унікальна. І не лише тому що як вважає частина вчених - це батьківщина людства. Серед планет земної групи, лише Марс має двох маленьких супутників, ймовірно, захоплених з поясу астероїдів, а по співвідношенню розміру-маси планети і супутника, лише Харон і Плутон випереджають Місяць і Землю. Місяць - єдиний природний супутник Сонячної системи, який притягується Сонцем сильніше (у 2 рази), ніж своєю планетою Земля. Якщо бути точними, то швидше Земля прокладає дорогу Місяцю навколо Сонця, ніж навпаки, тому інколи Землю і Місяць називають подвійною планетою. Ви знаєте, що Місяць обертається довкола Землі. При різних положеннях відносно один – одного: Сонця, Землі і Місяця ми по-різному бачимо освітлений диск нашого супутника. Частина освітленого диска називається фазою Місяця. Прийнято виділяти: фази молодика (диск повністю темний), першої чверті (зростаючий місячний серп у формі на півдиска), повного місяця (диск освітлений повністю) і останньої чверті (освітлено рівно півдиска, лише з іншого боку, ніж у

фазі першої чверті). Період повної зміни всіх місячних фаз називається синодичним періодом обертання Місяця, або синодичним місяцем, який дорівнює приблизно 29,5 дням. Саме за цей час Місяць двічі встигає пройти через одну і ту ж фазу. Повний оберт Місяця довкола Землі відносно зірок називається сидеричним періодом обертанням або сидеричним місяцем, він триває 27,3 дня. Сидеричний і синодичний Місяць не збігаються тому, що Земля і Місяць рухаються довкола Сонця, і для повторення одного і того ж взаємного розташування Місяця, Землі і Сонця, - Місяцю необхідно пройти по своїй орбіті трохи більше одного витка довкола Землі. Це все неважко собі пояснити, зробивши просте креслення, в якому потрібно врахувати, що Місяць рухається довкола Землі в тому ж напрямі, що і Земля - довкола Сонця.

У нас є дуже багато цікавої інформації про Місяць та все, що з ним зв'язано і як тільки ми проводимо зустрічі з старшокласниками та студентами, кількість питань – заворожує: Чи має Місяць, як супутник Землі штучне походження? Чому наш Місяць, обертаючись навколо своєї осі, завжди звернений до Землі однією й тією же стороною? Які закони Всесвіту синхронізували обертання Місяця навколо Землі й навколо власної осі й навіщо? Чому Місяць поступово віддаляється від Землі? Через скільки років Місяць покине Землю? Як утворилися «місячні моря», це що гігантські площі твердої лави, але Місяць, завжди був холодним тілом? Чому 80% «місячних морів» перебу-

ває на видимій стороні Місяця? Чому «темна» сторона Місяця відрізняється від видимої із Землі? Чому товщина кори на звороті Місяця не постійна й міняється із широтою місця? Що перебуває усередині Місяця, правда що там порожній простір в 70 мільйонів кубічних кілометрів? Чим пояснити географічну асиметрію поверхні Місяця? Чи можна вірити комп'ютерним розрахункам, які показують, що ґрунт Місяця складається з нікелю, вольфраму, берилію? Чи могли подібні сплави утворитися природним шляхом? Як пояснити невелику глибину метеоритних кратерів? Навіть кратери діаметром 150 км. не перевищують 4 кілометри вглиб Місяця? Що викликає на Місяці спалахи, сяйва, тіні, туманності? Ким створені штучні спорудження, гігантські механізми, вежі, тунелі, прозорі куполи, піраміди, виявлені на знімках поверхні Місяця? Чому місячний поверхневий експериментальний комплекс, залишений американськими астронавтами на Місяці для реєстрації магнітного поля, продовжував посилати інформацію на Землю, у той час як їхні батареї були розраховані на рік роботи? Звідки з'явилася необхідна енергія для приладів? Чому Місяць «у середині дзенькає» як дзвіночок та піддається тривалій вібрації? Чиї космічні кораблі бачив Ніл Армстронг, спустившись на місячну поверхню? Хто ще, крім землян, спостерігав за висадженням перших астронавтів на Місяць? Чому каталог матеріалів місячних експедицій НАСА засекречений і перебуває в штаб квартирі ЦРУ? Правда, що темна сторона Місяця, є місцем для будівництва інопланетянами секретного космопорту, так би мовити «перевалочна база» для НЛО? Місяць це штучний, чи природній об’єкт? Правда, що Місяць - це гігантський космічний корабель інопланетної цивілізації, що дрейфує в космосі по нашій земній орбіті? Може Місяць – це орбітальна космічна станція, побудована інопланетною цивілізацією з метою спостереження й контролю за процесами на Землі? Чому на жодній древній карті зоряного неба, Місяць не відзначений і немає згадування про нього у працях древніх астрономів? Чому в багатьох хроніках, міфах і переказах говориться, що Місяць, як супутник Землі,

з'явилася на небокраї після Великого потопу - 13 тисяч років тому? Чому з моменту останньої - шостої експедиції на Місяць, із грудня 1972 р., от уже більше 40 років припинені експедиції людей на Місяць? Хто не пускає землян на Місяць?

Подібних питань набереться на 10 сторінок, і на всі треба давати відповідь. Для цього треба написати спеціальну книгу, а ми зараз викладаємо зовсім іншу тему, тому стисло будемо надавати інформацію, яка відноситься до нашої книги.

Період обертання Місяця довкола осі дорівнює періоду його звернення довкола Землі, тому Місяць завжди повернений до Землі однією стороною. Але земний спостерігач протягом місяця може побачити 59% площ місячної кулі із-за явища лібрації - похитування Місяця, що викликано рухом по еліптичній орбіті, (ексцентриситет 0,055) і тим, що місячна вісь обертання складає з площиною екліптики майже - прямий кут в 88,5%, проте Місяць рухається не в площі орбіти Землі (екліптики), а під кутом - 5 градусів і 9 хвилин, тому в просторі Місяць може розташовуватися то нижче, то вище за площу земної орбіти.

Фізичними причинами сьогоднішнього стану речей є приливні сили, інакше кажучи гравітаційну дію Землі на Місяць. Різні частини Землі по різному піддаються тяжінню Місяця. Наприклад, про зміну рівня моря, про приливи і відливи, чули всі. Вода під дією Місяця утворює приливні горби на двох протилежних сторонах планети. Обертаючись, Земля «підставляє» Місяцю різні свої сторони, і приливний горб переміщається по поверхні. Такі деформації земної кори викликають внутрішнє тертя, яке гальмує обертання нашої планети. На Місяці подібний механізм працював набагато сильніше. Цікаво, що зворотний вплив земних приливних виступів на Місяці, викликає його поступове видалення від Землі. В період своєї «юності» Місяць був значно ближче до Землі, ніж зараз, і здійснював зворот довкола Землі всього за декілька діб. Внаслідок закону збереження моменту імпульсу, Земля платить поступовим уповільненням свого обертання. Розрахунки показують, що один мільярд років назад земна доба була на 4 години коротше.

Приблизно через 5 млрд. р. обертання Землі загальмується настільки, що вона здійснюватиме за рік всього 9-ть зворотів довкола своєї осі; до того моменту і Місяць віддалиться від Землі, здійснюватиме за рік 9 зворотів довкола Землі. Починаючи з того моменту і вже назавжди з Місяця буде видна лише одна половина земної кулі.

Навіть неозброєним оком видно на Місяці, як різняться області двох типів: світлі - материкові, займають 83% площі місячної кулі, і темні - морські, що становлять 17%. Через приливну дію Землі на зворотному боці Місяця товщина кори складає сто кілометрів, а на видимій півкулі кора удвічі тонша. Тому виверження лав з місячних надр легше відбувається на видимій півкулі і більшість вулканічних центрів під назвою «Морей» знаходяться на її видимій стороні.

Крупні басейни зворотної сторони Місяця є антиподами «Морея» видимої сторони. У хороший телескоп на дні «Морея» можна розглянути кратери куполу і гряди вулканічного походження поперечником 5-7 км. і заввишки 200-400 м. Вік більшості крупних місячних кратерів оцінюється в 1-3 млрд. років. На дні деяких кратерів можна бачити тріщини або ланцюжки з дрібних кратерів у вигляді світлих смуг, що радіально розходяться, тягнуться на сотні, а інколи і тисячі кілометрів.

Доставку місячного ґрунту на Землю з великим нетерпінням чекали не лише біологи і астрохіміки, але і геологи. Проте місячна мінералогія виявилася досить бідною: на Землі існує декілька тисяч мінералів, а на Місяці їх доки відкрито не більше сотні. Втім, це легко пояснити: на Місяці немає рідкої води і атмосфери, тому умови формування мінералів там значно менші, чим на Землі. Втім, приємний сюрприз для геологів є, при аналізі місячного грунту виявили декілька мінералів, що ніколи не зустрічалися на Землі. Особливо цікаво, що місячне

залізо не іржавіє (по-науковому, не піддається корозії) тому, що його поверхня довго опромінювалася іонами - частками сонячного вітру. Це відкриття має велике практичне значення, зараз інженери, імітуючи місячні умови, вчаться опромінювати потоком іонів важливі металеві деталі, аби зробити їх стійкими до корозії.

Місячний грунт детально досліджений в лабораторіях найсучаснішими методами. Слідів рослинного і тваринного життя не виявлено. Основні хімічні елементи - це кисень, кремній, залізо, титан, магній, кальцій і алюміній. У місячних базальтах знайдені благородні метали - срібло і золото, але їх вміст значно менший, ніж в земних базальтах. Аналіз місячного пилу, що покриває поверхню Місяця шаром завтовшки від декількох міліметрів до десятка сантиметрів, показав вміст легкого ізотопу газу гелій-3. Це відкриття схвилювало учених: адже гелій-3 служить прекрасним термоядерним паливом.

У Місяця практично відсутнє глобальне магнітне поле. Оскільки маса Місяця відносно мала, атмосфери у неї немає. Гази вільно розсіюються в довколишньому космічному просторі. Тому поверхня Місяця освітлюється прямими сонячними променями. Тіні від нерівностей рельєфу тут дуже глибокі і чорні, оскільки немає розсіяного світла. У літній полудень поблизу екватора поверхня розігрівається до +130° тепла, а в окремих місцях і вище, а вночі температура падає до -170° С.

Космічні екіпажі «Аполлонів» і станції «Луна» доставили на Землю зразки місячного грунту, здобуті з глибини до 2,5 м. А що знаходиться ще глибше, нам поки не відомо. Правда є маса наукових припущень. Умовно місячні надра розділяють на п'ять зон. *Сама верхня* зона потужністю 60 км. на видимій стороні і більше 100 км. на зворотній - місячна кора. *Друга зона* - верхня мантія має потужність близько 250 км. *Третя зона* - середня мантія завтовшки близько 500 км. Четверта зона нижня мантія, речовина якої може знаходитися в розплавленому стані. Таким чином, на глибині близько 800 км. кінчається тверда оболонка - літосфера Місяця, нижче за яку розташовується

астеносфера. Далі бере початок *п'ятої зони* - місячного ядра. За даними вчених у Місяця є залізне ядро радіусом 300-400 км.

Якось Альберт Эйнштейн сказав: «Уява має більш важливе значення, чим знання». Як Ви думаєте, скільки у планети Земля - супутників? Звичайно - один, скажете ви. Ми бачимо Місяць щоночі, а іноді й у день на небокраї. А от і невірно. Зараз активно розвивається думка, що в планети Земля є ще один Місяць. Тільки його так ясно не видна на небокраї, тому що він складається з космічного пилу й дрібних астероїдів (пилових супутників Землі). Як таке може бути? Містика? Ні, діють закони гравітації, фізики й астрономії. Справа в тому, що кожне небесне тіло має силу гравітаційного притягання. І вона тим більше, ніж щільніше маса речовини на одиниці об'єму. Саме тому, дрібні небесні тіла при проходженні біля масивних небесних тіл, попадають в область притягання й спрямовуються убік великого небесного об'єкта. Але це ще не все. Кілька великих небесних об'єктів при взаємному русі відносно один одного по своїх орбітах, можуть утворювати в навколишньому просторі, «незначну гравітацію», під назвою «гравітаційні капкани». Потрапивши туди, космічний пил, астероїди різних розмірів утворять великі скупчення, що іноді досягають досить пристойних розмірів. Значить виникають «анти об’єкти» і в цьому нічого містичного немає.

Відповідно до законів фізики, гравітації, астрономії та на основі вищевикладеного, вчені підтверджують, що за Сонцем існує «анти Земля» і дали їй назву Глорія. Більш детально про «анти Землю» ви можете прочитати у інших авторів. Ми лише зауважимо, що планета Глорія швидше за все має низьку густину речовини. Тому як складається з космічного пилу, груп астероїдів й осколків небесних тіл, затягнутих у «гравітаційну пастку». На скільки великою може бути «анти Земля» Глорія?

Це залежить від обсягу космічних тіл, «захоплених гравітаційним капканом» і від співвідношення сил гравітації, що становлять цю пастку: то розміри «анти Землі» можуть бути як інші планети Сонячної системи! Що вказує на те, що планета Глорія - саме планета, а не дрібний супутник! Це зараз ми знаємо, що Сонце має певний цикл активності з періодом 11-12 років. І з такою же періодичністю, дивлячись на історичні події людства на Землі, ми побачимо зміни в ході історичних процесів. На цей момент, відкриття про теорію циклічності активності Сонця - є революційною! Далі ми стверджуємо, що планета Глорія населена живими істотами і вони є більш високорозвиненою цивілізацією. Свої ствердження ми пов'язуємо з стародавніми трактами та стародавніми зображення, відкриті в гробницях Древнього Єгипту. На них намальовано зображення Сонця в центрі, по одну сторону небесне тіло - Земля, а по протилежну сторону від Сонця - ще одне небесне тіло – «анти Земля». Поруч нанесені зображення, що нагадують людину, і обидві ці планети й Сонце з'єднанні між собою лініями. Трактують ці зображення, як знання Древніх єгиптян про високо розвинуту цивілізацію, що існує на двійнику планети Земля – «анти Земля» Глорії і яка впливає на розвиток цивілізації на нашій планеті.

Дослідники НАСА й Університету Британської Колумбії (Канада) прийшли до висновку, що колись навколо Землі оберталося кілька природних супутників. Одна з гіпотез зв'язує виникнення Місяця із зіткненням Землі і якогось об'єкта біля трьох мільярдів років тому. Комп'ютерна модель цієї події, отримана вченими НАСА, дозволяє припустити, що отриманий внаслідок удару – матеріал, утворив декілька невеликих супутників, (теорія точок Лагранжа) приблизно на 100 млн. років. Учені називають подібні об'єкти троянськими астероїдами, або троянцями. Згодом гравітаційний вплив інших планет змінив шлях Землі навколо Сонця і троянці зійшли із земної орбіти.

Відповідно до Рунічних літописів у древні часи Мидгард-Земля мала три Місяця:

Малий Місяць - Леля, період обігу навколо Землі - 7 днів;
Більший Місяць - Місяць, з періодом - 29,5 днів;
Місяць Фата - з періодом обігу навколо Землі - 13 днів.

Якщо уважно прочитати російські Веди «Пісні птаха Гамаюн», то там говориться про те, що перший Великий Потоп відбувся в результаті знищення Місяця Лели - 112 тис. р. тому.

13 тис. років тому, у битві між людьми «Білої раси» і жерцями Атлантиди, був знищений другий Місяць - Фатта, величезний осколок якого урізався в Землю, змінивши нахил земної осі й породивши гігантську хвилю, яка тричі обійшла всю Землю і привела до загибелі Атлантиди. І залишилася у планеті Земля, один Місяць із періодом обігу 29 дн. 12 год. 44 хв.

Про польоти на Місяць і що там було, ми ознайомимо вас трохи нижче. Забігаючи наперед зазначимо, що багато фахівців прийшли до висновку, в ході польотів на Місяць, астронавтами були виявлені об'єкти інопланетної цивілізації, внаслідок чого були початі операції по прихованню даної інформації. Із цієї причини й була закрита програма по дослідженню Місяця. А от на питання: Хто створив Місяць? Хто створив життя на Землі? Чи є інші інопланетні цивілізації? Чверть століття назад учений світ був вражений сенсаційним відкриттям новозеландського соціолога Джеймса Флинна, який зафіксував поступове зростання середньостатистичних показників інтелекту в усім світі протягом попередніх 50 років. Людство розумніє буквально з кожним роком - нинішні молоді люди розумніше своїх батьків і значно розумніше своїх дідів. За останні 50 р. середній, інтелектуальний показник IQ жителів Землі виріс на 12 пунктів.

Дослідження показали, що, столичні жителі трохи розумніше своїх провінційних співгромадян. Зв'язано це зовсім не з розходженнями в екології або темпі життя, а з тим, що урбанізація, яка набирає темпи з кожним роком, залучає в міста кращі розуми. Виходить, що кількість геніїв на квадратний метр там більше, ніж у селах.

Однак останні дослідження вчених застерігають: підйом людського розуму досяг піку й стати розумніше, ми вже фізич-

но не можемо. Для того щоб стати розумніше, будь-якому мозку необхідно величезна кількість додаткової енергії й кисню, чого ми просто фізично не зможемо надати. Досить ризиковано давати прогнози на віддалене майбутнє, тому, що в інтелекті існують тверді обмеження. Людство багато тисяч років прагне злітати на Місяць, встановити контакт з Всесвітнім Розумом, із представниками інших світів, посилаючи їм сигнали й уважно слухаючи «дзвінки» з космосу. Що відбудеться, коли такий дзвінок пролунає? Чи були раніше контакти з представниками Космічного Розуму? Якщо були, то які наслідки?

Зрада людської цивілізації

Да - були і не один раз. Протягом 50 р. стараннями багатьох людей у вищих ешелонах Агентства національної безпеки США, політичних колах, близьких до адміністрації президента, були зібрані докази існування сепаратної угоди уряду з інопланетною расою істот. Це кваліфікується, як зрадництво людської цивілізації на Землі і було зроблено при особистій участі президента Дуайта Ейзенхауера в обхід конституції й сенату США. Все робилося таємно від людства, аналіз і перевірка цієї інформації були ризикованим, а часто й смертельно небезпечною справою. Ось короткі приклади.

В 1953 році астрономи виявили в космосі великі об'єкти, які були прийняті за астероїди. Незабаром стало ясно, що дивні об'єкти розташувалися на дуже високій орбіті навколо екватора Землі. Серед них перебували величезні, штучні об'єкти, якими виявилися космічні кораблі. Рада безпеки США прийняла погоджене із Президентом рішення про закриття будь-якої інформації та перекладу її в категорію дезінформації у випадку появи в ЗМІ яких-небудь відомостей від джерел у США або інших країнах про контакти з представниками інопланетних рас. Спільна директива АНБ и ЦРУ пропонувала розгорнути

роботи з активізації наявних технічних й аналітичних засобів у рамках проекту «Платон». Система контролю радіокомунікацій «Сигма», у той час зуміла виявити регулярний інформаційний обмін між космічними кораблями. Спеціально розроблена програма, заснована на логічних комбінаціях сигналів у двійковому коді, дозволила привернути увагу прибульців, а пізніше встановити подобовий, інформаційний обмін між орбітальними кораблями й Центром радіотехнічної розвідки на Землі. У ході інформаційного обміну порівняно довго не вдавалося одержати відповідь на головне питання, що хочуть та які наміри прибульців (на фото)?

Перелом у тривожній ситуації наступив з 20 на 21 лютого 1954 року. Пізнім вечором 20 лютого ближнє коло адміністрації президента виявило, що Дуайт Ейзенхауер зник й ніхто не знає куди. Забили тривогу, всупереч правилам, ніхто не знав де перебуває президент. І тільки через сутки, раннім ранком Президент США об’явився у Лос-Анджелесі. Але як він там опинився, що навіть сім’я про це нічого не знала? Адміністрація спішно готовить «правдоподібну» версію нічної подорожі глави держави США до Лос-Анджелеса. Виявляється, у Президента США напередодні ввечері, через пломбу, що випала, розболівся зуб, і він терміново вилетів до знайомого дантиста, при цьому забув усіх попередити. Служба безпеки знайшла необхідного «дантиста» у Лос-Анджелесі, якого можна було пред'явити всюдисущим репортерам. Але й цього мало, виявилося, що у цей час, разом з Президентом США «зникла» ціла група радників.

Журналісти з’ясували, що 21 лютого 1954 р., Президент США разом із невеликою групою радників, раптово «матеріалізувався» і приземлився на літному полі Мигос. Пізніше на цьому місці була створена найбільша база ВВС США. Пройде

деякий час і судячи із цілком компетентних джерел, з'ясується, що не один буде відвідувати цю базу. Мета відвідування бази буде, заздалегідь обумовлена зустріч із представниками інопланетних рас.

Тільки через 50 р. стали відомі деякі подробиці дивного контакту на вищому рівні. Одним з перших, хто відкрив завісу найбільшої таємниці XX ст., був Джеральд Лайт, директор фонду спеціальних досліджень. Він був у числі тих радників Президента США, що прибули на базу Edwards: «Я зробив переліт на базу ВВС у складі групи, у яку входили Фрэнклін Аллен, Эдвин Нойерс - колишній фінансовий радник Президента Трумена, двоє високопоставлених військових і кардинал Джеймс Фрэнсіс Макінтайр - представник Ватикану. Відомо, що релігія відносить НЛО й прибульців - до диявольських проявів. Однак Президент США і його радники вирішили, що негласна підтримка Ватикану, - може бути корисною.

Після довгої перевірки й заповнення необхідних паперів, їм дозволили пройти в невелике охоронюване приміщення. Всі були в розгубленості від усвідомлення того, що вчорашня фантастика - сьогодні стане об'єктивною реальністю. Відкрилися бічні двері, і ввійшов президент Ейзенхауер. Він був зібраний і досить енергійний. Доктор Нойерс повинен був проаналізувати можливі економічні наслідки контакту з інопланетянами. Президент коротко переговорив з кардиналом і нагадав усім про строге дотримання конфіденціальності по завершенні такої відповідальної місії. Ми думаємо, що склад групи радників, цілком відповідав консервативному характеру американського суспільства в 1954 р.»

З інших джерел відомо, що після контакту на вищому рівні 21 лютого 1954 р. було проведено декілька зустрічей із пред-

ставниками іншої раси інопланетян. На одній із зустрічей, знову також був присутній Президент США, в інших випадках, контакт проходив на рівні представників АНБ і довіреної особи адміністрації президента Ейзенхауера. Ці контакти й сепаратні угоди, (принаймні з однієї з інопланетних рас), проводилися не від імені людства, а від імені й в інтересах військово-політичної верхівки Америки. Чарльз Л. Саггс - колишній командуючий флотом США, що входив до складу президентської групи на базі Edwards, на нараді по проблемі НЛО в 1991 р. поділився враженнями про перший контакт із расою прибульців: «Я і деякі офіцери бази повинні були зустрічати інопланетних візитерів безпосередньо на місці їхнього приземлення, біля адміністративного корпуса.

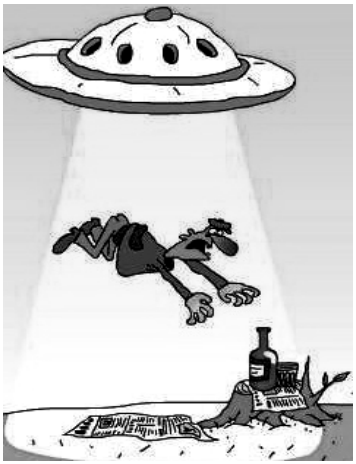

Один з офіцерів звернув увагу на дивну округлу хмару, що знижувалося майже вертикально, розгойдуючись, подібно маятнику. Буквально через хвилину ми побачили двоопуклий об'єкт діаметром близько 35 футів. Його матова металева поверхня без різких переходів і конструктивних виступів грала світловими відблисками. Об'єкт завис в 10 футах над бетонкою, і з нього висунулися три телескопічні опори. З легким шипінням вони торкнулися землі. Ми відчули, що повітря насичене озоном, запанувала тривожна тиша. Раптом щось клацнуло, у корпусі з'явився овальний отвір, через який буквально «виплили» дві істоти. На перший погляд вони мало чим відрізнялися від людей. Один з них опустився на бетонку в 20 футах від свого модуля, інший залишився стояти на окрайці «тарілки». Це були порівняно високі істоти, щось близько 8 футів, стрункі й дивно схожі один на одного. (*Примітка*: 1 фут = 12 дюймам, або 1 фут = 0,305 метр.) Їх світлі, майже білі волосся ледь не доходили до їхніх плечей. У них були світло-

блакитні очі й зовсім безбарвні губи. Той, хто стояв на землі, жестом показав, що не може наближатися до нас і необхідно дотримувати цю дистанцію. Виконуючи цю умову, ми направилися до будинку. Цікаво відзначити, що коли прибулець ставив ногу на землю при черговому кроці, вона немов на повітряній подушці проскакувала вперед. Було незрозуміло, чи стосуються товсті підошви його взуття чи землі ні.

Директор ЦРУ Вільям Колби затверджує, що на першій зустрічі з інопланетною расою не вдалося дійти згоди, яке б улаштовувало Президента США і його адміністрацію. До такого ж висновку прийшли радники президента. Справа в тому, що представник інопланетної раси поставив ряд умов, які були явно нездійсненні, принаймні на той період, внаслідок військово-політичної обстановки у світі. Прибулець від імені своєї раси, що прибула з іншої сонячної системи, ультимативно запропонував не входити в контакт із іншою расою, яку називали Greys (сірі), пообіцявши у випадку угоди допомогти землянам позбутися від цієї раси, як від безжалісних загарбників. Потім прибулець заявив, що вони хочуть підняти духовний й інтелектуальний рівень землян. На питання Президента, чи готові вони передати американцям нові технології, - отримали відмову. Цього було досить, щоб не обговорювати інші питання. Останню крапку в переговорах поставив прибулець, зажадавши припинити подальший розвиток технологій всіх видів зброї на Землі. Слід зазначити, що після переговорів, коли спало психологічне навантаження, серед президентської команди США виникли розбіжності із приводу того, що не були початі перші кроки до досягнення компромісу.

Говорячи про «гарних і поганих» прибульців, доречно відзначити, що в 1950-х роках Фрэнсис Сван - жінка з унікальними сенситивними здатностями - співробітничала із ЦРУ й

адміністрацією президента Ейзенхауера по питанням розвідки, НЛО та інопланетних рас. Її інформація відрізнялася перевіреною достовірністю, Ф. Сван стверджувала, що тільки інопланетна раса «Скандинавів» має на меті врятувати нашу Землю від ядерного знищення. Але бездушні й жорстокі гуманоїди Greys (сірі) перехопили ініціативу, потіснивши «Скандинавів» на задній план і почали свої нечесні «ігри» з землянами. У перших і других були й залишаються свої види на нашу планету й все живе і не живе на ній. Наприкінці 1980-х років стало очевидним, що Фрэнсис Сван була права.

Вільям Купер - представник ЦРУ в Тихоокеанському флоті, що мав доступ до секретних матеріалів вищого командування штабів армії США, уточнює, що незабаром після невдалих лютневих переговорів були організовані дві зустрічі з іншими расами, у тому числі з так званими Greys, (сірі). Ці переговори проводилися в 1954 р. на базі ВВС Holloman у Нью-Мексико. У цьому випадку угода була досягнута. Greys, (сірі) розповіли історію або зручну легенду про свою расу на одній із планет сузір'я Оріон. Виявляється, вони вимирають через змінені умови на планеті, тому шукають можливості зберегти свою расу. (Примітка: У ході однієї із подібних зустрічей в 1971 році на тій же базі Holloman Робертом Эменегжером й Алланом Сандлером на замовлення ЦРУ був знятий документальний фільм про зустріч із інопланетними прибульцями). Але повернемося у 1954 рік, за інформацією У. Купера, угода із Сгеух, (сірими) була все ж таки досягнута в 1954 році про наступне:

- прибульці не будуть втручатися в справи землян;
- земляни (уряд США) будуть тримати в таємниці присутність прибульців на нашій планеті;
- прибульці допоможуть нам у технологічному розвитку;

- ця допомога буде стосуватися тільки американців;

- сірим прибульцям дозволяється брати деяку кількість людей для проведення своїх генетичних досліджень, нібито з метою контролю розвитку людської раси;

- сірі прибульці зобов'язуються повертати викрадених людей за умови, що ці люди не будуть пам'ятати нічого про їхні викрадення.

Фил Шнейдер - гірський інженер і геолог, що працював у секретних програмах в області будівництва підземних баз США стверджує: «В 1954 році адміністрація Ейзенхауера в обхід конституції уклала угоду із сірими прибульцями з космосу, що влаштували свої бази на Землі. У той час ця угода мала назву «Gread угода 1954». На підставі цієї директиви АНБ були розроблені проекти модернізації існуючих і створення декількох нових підземних багатоярусних баз США для роздільних або спільних робіт з інопланетними прибульцями. У більшості випадків ми мали справу з расою Greada (сірі), або її різновидами».

Майкл Доктор, співробітник Ради національної безпеки США, що був радник президента Білла Клінтона по програмах, пов'язаним із НЛО, визнає: «Угода Ейзенхауера з неземною расою Gread (сірі), ніколи не ратифікувалася, як цього вимагає конституція США». Учасники переговорів відзначають, що угоди приймалися під тиском з боку сірих прибульців, при цьому всі відзначали настирність прибульців у досягненні мети і радники погоджувалися з тим, що їх неможливо зупинити. Филип Корсо у своїх мемуарах писав: «По суті, ми здалися агресивній расі інопланетних прибульців. Вони диктували нам свої умови, свідомо знаючи, що ми боїмося будь-якого розголосу наших угод серед людства».

До 1955 року вже стало очевидним, що сірі прибульці

обдурили Ейзенхауера й порушили угоду. Виявилося, що вони захоплюють величезне число людей не тільки в США, але і в інших країнах. При цьому керівництво США уперто замовчувало інформацію про ці події. Невідомо, скільки людей, вони не повернули Землю. Приблизно було встановлено, що до 1980 р. щонайменше мова йшла про сотні тисяч людей, захоплених в Америці, Європі й Азії. Генерал Дуглас Макартур на нараді начальників штабів армії США в 1955 році заявив, завбачливо не згадуючи про яких-небудь угоди: «Нації нашої планети повинні будуть об'єднатися, оскільки наступна війна буде міжпланетною війною. Нації Землі в недалекому майбутньому повинні створити єдиний фронт проти масованого вторгнення агресивних інопланетних рас».

Сірі прибульці все більше порушували попередні умови з урядом США, вони почали проявляти агресію по відношенню до землян. Коли від них почали вимагати виконання раніше підписаних умов, вони цинічно дали зрозуміти уряду США про свою перевагу над технологіями землян – у всіх напрямках. Тоді уряд США знову почав відновлювати контакти з інопланетною расою «Скандинавів». Але на початку 1970 р. прибульці так названого «скандинавського» типу поступово зникають із повідомлень ЦРУ й контактерів багатьох країн. Як велися переговори у цей період, ми поки що не маємо детальної інформації. На цьому тлі різко збільшується активність , «сірих» гуманоїдів (Greys). В океанах і морях, у гірських масивах планети виявляються додаткові бази прибульців, створені без домовленості з урядами цих країн. Є не провірені данні про те, що в період з 1990-х р. відбувалися поодинокі випадки контактів на вищому рівні у Європі й Азії. Зараз уже відомо, що підвищилася активність НЛО над поверхнею Місяця й у космічному просторі аж до орбіт Юпітера й Сатурна.

Земних астронавтів просто вигнали з Місяця і попередили, всіх хто буде прилітати на Місяць – будуть знищувати. Збройний конфлікт із прибульцями на підземній базі США спільного використання - (штат Невада), остаточно переконав урядові кола США в тім, що ситуація остаточно вийшла з-під контролю. Виникла найтяжка проблема: що робити? Що сказати своєму народу й усьому світу?

Подальше приховання на державному рівні присутність НЛО й прибульців на планеті Земля - стало безглуздим. У багатьох районах планети, НЛО почали з'являються частіше, ніж рейсові літаки. Захоплення людей і масова вівісекція тварин рік у рік збільшуються на нашій планеті. Активність сірих прибульців підсилює непевність Агентства національної безпеки США в питаннях можливої стратегічної відповіді, як у свою чергу захистити себе і стимулює сенат у найближчому майбутньому розкрити таємниці, пов'язані з космічними прибульцями. Можливо, головні таємниці нашої цивілізації, кінця XX ст. і початку XXI ст. почнуть розкриватися і ми нарешті отримаємо відповідь на питання: «Звідкіля взялося людство на планеті Земля? Люди – хто, або, що ми»?

Пригоди на Місяці

На початку 1971 р. черговий американський корабель успішно причалив неподалік кратера Фра Муро на Місяці. Екіпаж складався із астронавтів Алана Шеппарда і Едгара Мітчелла. Як належить, вони сіли, вийшли із посадкового модуля і пішли гуляти кратером. Забрели так далеко, що земне начальство із Хьюстона втратило їх із поля зору. На Місяці, як відомо, повітря нема, тому тривалість тутешніх мандрівок визначається саме запасом кисню у рюкзакових балонах.

На Землі забили тривогу - запаси кисню давно мали закінчитися, а земні астронавти не повертаються до модуля. Незважаючи на екстремальну ситуацію, її кваліфікували по земному так: коли астронавти не повернулися з мандрівки по Місяцю, значить - вони заблукали. Власне, втратити дорогу до модуля, посеред незнайомих місячних пейзажів - діло нехитре. Згодом астронавти не тільки успішно найшли дорогу до модуля, але не менш тріумфально добралися й до США.

Правда, чомусь вони повернулися на Землю, зовсім іншими людьми. Вони зробилися дивакуватими, бо на Місяці трапилася маленька пригода і їм допомогла вижити – людина, житель СРСР, і астронавти вдячні їй за повернення на Землю. Через деякий час, Алан Шеппард і Едгар Мітчелл добровільно попросили списати їх із рядів астронавтів і різко стали глибоко віруючими. Вони починають активне громадське життя, коли Е. Мітчелл уперше прибув у СРСР уже як засновник Інституту з вивчення зв'язків між Космосом і Людиною, то в газеті, в перший раз побачив фото Порфирія Іванова, якого він до цього не знав. Уважно придивився до Іванова, він дуже здивувався і сказав: «Ця людина врятувала мені життя тоді - на Місяці». Як таке могло трапитися? Уже з-за океану Едгар Мітчелл послав у Ворошиловград своє фото із дарчим надписом: «Пану Порфирію Іванову з подякою за спасіння на Місяці».

А що пан Іванов? Коли поштівка дійшла до адресата, Порфирій Іванов зреагував, наче вітання йому надіслав племінник із Горлівки. А потім у своєму зошиті, записав: «Природа у той час була проти польотів людини на Місяць і хотіла залишити їх там, я ж попросив Вищий Розум відпустити американських астронавтів додому». Так і сталося. (*Примітка*: Коли КГБ заарештувало П.Іванова, то за записи у його зошитах, посадили у психлікарню. Але час довів правоту видатної людини).

У вересні 1969 року із НАСА у спеціальну комісію при президенті США було направлено стратегічну програму, яка передбачала створення на Місяці власної філії із штатом не менше 100 чоловік, а сама агенція із різного роду суміжниками

налічувала чверть мільйона працівників.У тому ж, омріяному Хрущовим, 1980 р. американці мали завітати у гості на Марс, перепочивши по дорозі на Місяці. А далі Венера, Юпітер, Сатурн. На віку нашого покоління, освоєння усієї Сонячної системи! Просто дух перехоплює. Але якось раптово ця найграндіозніша в історії людства програма, цілком реальна з огляду на темпи науково-технічного прогресу. В одну мить усі місячні і ще більш масштабні проекти, не тільки США, але й СРСР по освоєнню Космосу - були згорнуті. Від тої пори, як Мітчелл повернувся з Місяця, швидкість по освоєнню космосу - упала майже до нуля. Польоти останніх десятиліть - це топтання на місці. Велетенські штати космічної галузі, десятки інноваційних підприємств із суперсучасної техніки ліквідовані через відсутність необхідності. В одну мить - стоп машина.

Усе, як сказав П. Іванов. Природа, чи Вищий Розум - проти. І людство покірно зупинилося. Надто допитливі двоногі шукачі небесних пригод, під назвою людство, слухняно знову забилися у свої земні нори. Хто, чому і як нам помахали пальцем з Неба і заборонили туди підійматися? Повернемося до витоків. Як усе розпочиналося?

16 липня 1969 року на мисі Канаверал стартував космічний корабель «Аполлон-11» із трьома астронавтами на борту — командир Ніл Армстронг, пілот командного відсіку «Колумбія» Майкл Коллінз, пілот модуля «Орел» Едвін Олдрін. Як приклад, залізницею із Москви до Владивостока за три доби не доберешся. А космічної мандрівки астронавтам вистачило, щоб 20 липня 1969 р. о 20-й годині 17 хвилин досягти поверхні Місяця. Людсь-

ка нога вперше ступила на неземну твердь під ногами неподалік від південно-західного берега Моря Спокою, східніше кратера Сабін. Потім Армстронг скаже безсмертну фразу: «Цей невеличкий крок однієї людини - означає гігантський стрибок людства». Що тут говорити: Людина - на Місяці! Мало сказати, що вона йшла до того століттями. Сотнями століть!

Як землян прийняли там, поза нашою космічною хатою, поза Землею? Подаємо офіційний документ, протокол розмови Армстронга із центром управління польотами у Х'юстоні: *Х'юстон «Орел» прилунився. Ми знаходимося на території Моря Спокою.*

Х'юстон: *За нашими контрольними даними всі ваші системи працюють нормально.*

Армстронг: *Навколо бачу багато кратерів. І тут його голос стає тривожним: На відстані півмилі бачу сліди, які схожі на сліди від танка. Нехай космічна база буде про всяк випадок готова (до зльоту).* Далі на землі чують різкі звуки, схожі на гул електропили і свисток локомотива.

Х'юстон: *Ви впевнені, що ви зв'язалися не з нами?*

Арметронг: *Що це? У чому, чорт забирай, справа? Я хотів би знати, що це таке!*

Х'юстон: *Що відбувається? Щось не в порядку? Х'юстон викликає «Аполлон-11»!*

Арметронг: *Тут знаходяться великі об'єкти, сер. Величезні! О Боже! Це не оптична ілюзія. У цьому не може бути сумніву. Тут знаходяться інші космічні кораблі! Вони стоять з протилежного боку кратера! Знаходяться на Місяці та спостерігають за нами.*

Х'юстон: *Що? Якого дідька там у вас відбувається? Що*

сталося?

Армстронг: *Вони тут.*

Хьюстон: *Центр управління викликає «Аполлон-11».*

Армстронг: *Ми бачили кілька гостей.*

Хьюстон: *Повторіть ваше останнє повідомлення.*

Армстронг: *Я кажу, що тут є інші космічні кораблі. Вони стоять рівною лінією з другого боку кратера.*

Хьюстон: *Вони перед вами? Чути які-небудь шуми з НЛО?*

Армстронг: *Вони приземлились тут. Вони тут, і вони спостерігають за нами!*

Прийшовши до тями, Армстронг і Олдрін після кількох годин вагань усе ж ступили на Місяць. Встановили прапор США, поставили капсулу з посланням 70 мовами світу і негайно відбули на орбіту. Це була перша, але не єдина стенограма розмови, образно кажучи, Місяця із Землею, що вийшла навмисне чи з необережності у відкритий медійний простір. Знаючи про можливе витікання особливо таємної інформації, фахівці НАСА вдалися до такої, як їм видавалося, хитрої витівки, щоб нас обдурити. Астронавти отримали інструкцію, згідно з якою у відкритому радіозв'язку вони повинні вживати слово «Аннабель», що має означати «вогонь» чи «спалах», «Барбара» - неприродна споруда, «Санта Клаус» - невпізнаний літальний об'єкт». Ось уривки зі стенограми членів екіпажу, але вже другого космічного корабля «Аполлона-14» від 31 січня 1971 року:

Стюарт Руза: *Це «Аннабель» або «Барбара». Те, що ми бачили вчора, коли пролітали...*

Алан Шеппард: *Перевір. Хьюстон не повірить у це. Подивися на колію навколо кратера, що веде до нього якраз до виступу.*

Едгар Мітчелл: *Вона прокладена на виступі. Це приблизно в милю висотою. Ти це бачив? Світловий факел, що йде від відводу кратера на темному боці. Це якраз нище «Аннабель».* Це

говорив той самий Мітчелл, якого врятував П. Іванов. А ось враження і перемови третього екіпажу «Аполлона-17»:

Харрісон Шмідт: *Ого. Я щойно бачив спалах на Місячній поверхні. Яскравий спалах на північному краю 4 кратера Гримальді, там, де була тільки вузька лінія світла. Це «Аннабель».*

Р о н а л ь д Еванс. *Ти знаєш, я би ніколи не повірив! Я знаходжуся прямо над краєм Східного моря. Щойно подивився вниз і на власні очі побачив яскравий спалах. Прямо в кінці борозни на поверхні Місяця»…*

Відступ. Тепер трохи передісторії, коли всіх космонавтів ще не було як таких. 2 січня 1958 року СРСР запустив перший космічний апарат «Луна-1». Сідати на Місяць побоялися або ще не вміли. Долетівши за шість тисяч кілометрів до Місяця і повернулися на Землю. Але вже у вересні 1959 р. автоматичний зонд «Луна-2» сів на Місяць, правда, лише із другої спроби.

Дивацтва почалися вже тоді, на початку непривітних взаємоконтактів з прибульцями на Місяці. Щойно відбулося це перше знайомство, тієї ж миті припинився радіозв'язок із безпілотним зондом. Але астрономи із багатьох країн світу, (крім СРСР і США), а саме Швеції, Німеччини, Угорщини, Чехословаччини, спостерігали одне і те ж видовище на небі - справжній феєрверк вогнів на Місяці! Це так зреагував Місяць на вторгнення автоматичного зонду «Луна-2» - канонадою вибухів у різних місцях своєї поверхні. На Землі це викликало шок, наукові кола висували просто неймовірні гіпотези. Нам доказово видається припущення І. Лескова у «Книзі таємниць»: «Коли земляни вторглися на Місяць, чи не привело це у дію механізми самознищення об'єктів прибульців, про які нам (землянам) знати не можна»? А може з поверхні Місяця прибирали космічні кораблі?

Потім так само - канонадою, зустрічали всі наступні радянські й американські апарати, що сідали на Місяць. Є ще одне цікаве повідомлення. Коли в четвертий раз послали на Місяць, земного візитера «Луну-15» із особливою місією, доставити на Землю зразок місячного ґрунту. Пробу взяли і на Землі вже раділи черговому успіху, але повертаючись додому, станція «Луна-15» зникла. Була знищена. Просто збита в космічному просторі. Як і ким - невідомо й донині. Наперед скажемо, що освоєння космосу, особливо в СРСР, це сфера діяльності за найвищим ступенем таємності. Тут грифів «Цілком таємно» не менше, ніж у сфері виробництва ядерної зброї. Тому ми можемо користуватися лише невеличким витіканням інформації, хіба що із демократичних країн. Офіційні влади всі космічні пригоди, тримають у таємниці. Одне відомо достеменно: наші вторгнення на Місяць - надзвичайно небезпечні для існування самої людської цивілізації, а для тої неземної сторони, це дуже небажані візити. «Наші» космічні прибульці на Місяці, як мінімум, нам не довіряють.

Десь у піковий момент наших взаємин із Місяцем у США відбулася супер резонансна прес-конференція колишнього керівника фотографічної служби Лабораторії з дослідження Місяця НАСА - К. Джонсона і письменника Р. Хоугленда. Майте на увазі, що інформація йшла не від Герберта Веллса, а від знавця теми самої прес-конференції. Журналістам було сказано, що влада приховує від суспільства винятково важливі відомості, які містяться на фото з Місяця.

Що ж побачили відчайдушні американці на цій фотосесії із нашого Місяця? Таке враження, що знімали не на Місяці, а на планеті Земля, при чому будівлі не земного походження. Башта із напівпрозорого склоподібного матеріалу. Титанічні хрести зі

світла висотою 800 метрів, встановлені як пізнавальні знаки. Руїни шумерських варіантів пірамід, що трактуються, як агрегати колишнього земного космопорту. Жилі квартали, схожі на шумерські міста, мости, дороги, зруйновані копальні, тощо.

Інший американець Дж. Леонард у 1977 році видав книгу «На нашому Місяці є ще хтось...», де є фотознімки і документи, яким присвоєно відповідні таємні номери НАСА. Чотири десятки знову приголомшливих фотографій. Особлива увага цього автора, була прикута до вище зазначених фотознімків та дивних споруд, які споруджені пришельцями ще десятки тисяч літ тому. За шумерським епосом це були представники Космічного Розуму із планети Нібіру.

Особливо чітко видно гірничодобувні копальні, які мають у діаметрі два кілометри, навколо них стоять дивні механізми та екскаватори. Автор так описав один із механізмів: «Це гігантські механізми біля об'єктів, що виглядають, як два перехрещені черв'яки. На відміну від інших конструкцій, вони не видаються металічними і знаходяться у лежачому положенні».

Дивина була в тому, що Британець Дж. Леонард, як і японець П. Міцуї, незалежно один від одного і майже однаково описали місячні трубопроводи. Ось іще один епізод: «В семи милях від Булліальда «Рейнджер-7» зробив унікальні фото великого металевого об'єкта, що має закруглену форму із баштою зверху. На циліндрі видно прогалини на рівній відстані одна від одної. Із цієї башти виходить туман або пара. На об'єктах проглядаються пізнавальні знаки». Маються на увазі хрести, що світяться, як маяки, і піднімаються над цим об'єктом на висоту майже до кілометра. Очевидно, вони сигналізують в космічне небо, де саме ведуться роботи.

Окрім цих даних, маємо, врешті, офіційний каталог НАСА місячних подій різноманітного характеру. У ньому є 579 епізодів, з яких виділено 186 - як особливо цінні. Загалом у статистиці американського космічного агентства є цікава цифра- 3 мільйони фотографій, що надіслано з Місяця та додаткові свідчення тих, хто побував у Космосі й на Місяці.

Аналітична записка

Факти – річ уперта. Відразу після запуску першого радянського супутника в 1957 році діяльність НЛО в ближньому Космосі активізувалася, і вони стали з'являтися близько радянських і американських космічних апаратів. Полковник Ф.Д.Корсо (на фото) пише, що НЛО з самого початку постійно переслідували безпілотні і пілотовані американські космічні кораблі. Ці об'єкти порушували радіозв'язок американських астронавтів із Землею, виводили з ладу електронне устаткування космічних кораблів і здійснювали «лякаючи» маневри.

(*Примітка:* З вашого дозволу ми зробимо маленький відступ і розкажемо вам про людину, яку ви бачите на фото. Філіп Джей Корсо був людиною непримітної зовнішності. Невеликого росту, завжди в сірому, непомітного кольору костюмі, старомодних круглих окулярах, з м'якими рисами особи, Філіп більше нагадував забитого й затурканого цифрами бухгалтера, ніж людину, що має яке-небудь відношення до Департаменту військової розвідки, де він був головним консультантом по всіх надсекретних питаннях.

В 1957 році Філіп Корсо командує надсекретним у той час батальйоном (ракети класу «земля-повітря» з ядерними боєголовками), розташованим у районі полігона Уайт Сэндз, і перекиненим потом у Німеччину. В 1961 р. Ф. Корсо повертається з Вашингтона й відразу ж призначається в Пентагон начальником відділу закордонних технологій, на нього - єдину людину в Америці, була покладена унікальна місія - передати неземні технології - людству. Місія була не просто унікальною, але й складною. Справу передачі треба було обставити таким чином, щоб самі одержувачі неземних технологій не знали або знали мінімально мало, про походження отриманого зразка...

(Фото аварії інопланетного корабля у 1947 році біля містечка Розуэлл у штаті Нью-Мексико).

Легендарний офіцер розвідки Філіп Джей Корсо зізнався на схилі віку, що своїми очами бачив труп інопланетянина, і обвинуватив уряд США в приховані інформації про аварії НЛО в 1947 році. І відповідно до його повноважень, він передав фахівцям американської фірми «Белл», зразки транзистора, за що ті згодом одержали Нобелівську премію «як за створення першого транзистора». Насправді фахівці фірми «Белл» нічого не винаходили, а «украли» цю технологію в інопланетян.

Звідки могли потрапити у фірму «Белл» неземні зразки? Датування подій прямо вказує на «Розуэллську катастрофу» - саме в липні 1947 року біля невеликого американського містечка Розуэлл у штаті Нью-Мексико. В 1947 році молодий офіцер Корсо по випадковому збігу обставин бачив цю аварію і дивний труп інопланетянина. Пройшов певний час, і в 1961 р. в його кабінеті виявляється сейф із документами про катастрофу в Розуэллі й деякими зразками уламків «літаючої тарілки». За словами Ф. Корсо, з документів випливало, що екіпаж корабля, що розбився, складався із клонованих істот, створених для виконання конкретного завдання на планеті Земля. При цьому

Корсо затверджує, що вже у вересні 1947 року армійське керівництво США передало дещо зі знайденого в інопланетному кораблі, в деякі відомі фірми для розгадки, але вченим того часу не вдалося визначити ті зразки і не більше 1-2% із всієї сукупності знайденого – було застосовано у США. Філіп Корсо прожив 83 роки. Кінець примітки).

Ще в 1964 р. під час першого випробувального польоту ракети «Титан» з безпілотним космічним кораблем «Джеміні», до корабля наблизилися 4 невідомих, космічних об'єкта і зайняли позиції: два – над «Джеміні», один – ззаду і один спереду. Це положення, космічні об'єкти витримували протягом першого витка, після чого змінили напрямок свого польоту і зникли в Космосі. Але особливе невдоволення у інопланетян, схоже, викликали спроби землян досліджувати Місяць. Про це ми вже вам розповідали. В 1968 р. вони намагалися перешкодити польоту на Місяць першого пілотованого космічного корабля «Аполлон-8». Поруч з «Аполлоном» тоді двічі на кілька хвилин з'являлися НЛО, причому всі системи управління корабля та навігаційні прилади переставали функціонувати, зв'язок з Центром управління переривався і корабель збивався з курсу.

Друга спроба протидіяти дослідженню Місяця була пов'язана з польотом «Аполлона-11» в 1969 р. Цікаве повідомлення про це було передано радіостанцією «Голос Америки» в липні 1974 року в програмі, присвяченій п'ятій річниці з дня першої висадки людей на Місяць. У ній говорилося, що американські астронавти нібито зустріли на Місяці людиноподібну істоту, яка заявила: «Навіщо ви літаєте на Місяць, коли у вас на Землі стільки заворушень: війни, хвороби, і варварське ставлення до навколишнього середовища? Займіться у себе своїми справами, а Космосом займаємося ми». А що бачив екіпаж «Аполлона-

11» на шляху до Місяця і на самому Місяці, («чужі» космічні кораблі), тепер вже підтверджено різними джерелами. За словами помічника астронавта Н. Армстронга, при підльоті до Місяця, до «Аполлону-11» наблизилися майже впритул (на відстань 1 м.) три невідомих космічних об'єкта, а коли модуль землян з двома астронавтами став знижуватися для посадки на краю кратера, поруч з ним - сіли три НЛО діаметром від 15 до 30 м. Сам Н. Армстронг у розмові з одним професором в Х'юстоні заявив: «Це неймовірно. Ми знали, що така можливість існує, проте на Місяці нас «переконали і дали зрозуміти», що місце вже зайнято… Я не можу входити в деталі, скажу тільки, що їхні кораблі значно перевершують наші і розмірами, і технологією. Куди нам, до них, вони справжні гіганти, грізні на вигляд. Питання про наші місячні станції на Місяці - відпадає».

Третя спроба прибульців, це змусити землян припинити дослідження Місяця, була зроблена в 1970 р. під час польоту «Аполлона-13», екіпаж якого мав доставити на Місяць і підірвати невеликий ядерний заряд. Але ще на початковій ділянці траєкторії у «Аполлона-13» був підірваний зовнішній балон з рідким киснем і пошкоджено другий такий балон. Причому за 5 сек. до вибуху астронавт Суіджерт доповів у Центр управління: «Вони знищили елементи пального!» В результаті астронавти були змушені перейти в спускний місячний модуль «Оріон» з невеликим автономним запасом кисню і екіпажу «Аполлона-13» довелося у важких умовах долетіти на своєму пошкодженому кораблі до Місяця і без посадки на нього, повернутися на Землю. А НАСА не дало ніяких пояснень з приводу цій події. Про дивну історію членів екіпажу «Аполлона-14» на Місяці, ви уже знаєте. Розслідування цієї події відбувалося в глибокій таємниці, і після нього обидва астронавта бу-

ли усунені від польотів. З'ясовано, що існують документальні підтердження та фотографії про наявність на Місяці гігантських об'єктів правильної геометричної форми, які є інопланетними космічними кораблями. Екіпажем «Аполлона-10» були зняті на зворотному боці Місяця інопланетні об'єкти. Один об'єкт циліндричної форми величезних розмірів поруч з кратером діаметром 10 км. і два круглих об'єкта менших розмірів, всі вони світилися. На фотографії, зробленій екіпажем «Аполлона-12» над кратером Кеплера, видно великий невідомий об'єкт у формі півсфери з кількома вогнями на днищі. Екіпаж «Аполлона-16» сфотографував величезний сяючий циліндричний об'єкт, що летить над цим кратером.

У 1970 році Ф. Стеклінг спостерігав у телескоп три циліндричних об'єкта довжиною 22 км. і діаметром 5 км. кожен, що знаходилися протягом кількох годин у кратері Архімеда. А в 1979 р. астроном Дарлінг спостерігав сигароподібні об'єкти біля моря Нектар довжиною 16 км. і близько кратера Ромер – інший НЛО довжиною 20 км. Ще одним матеріальним доказом польотів НЛО над Місяцем є результати відео зйомки японським дослідником Міцусімой за допомогою 800-кратного телескопа, стартів і прольотів над Місяцем космічних об'єктів, вони світилися і відкидали тінь на його поверхню. Ці об'єкти переміщалися навколо Місяця по траєкторіях, що проходили вздовж екватора, по меридіанах і навскоси. Причому великий об'єкт мав діаметр 20 км. і швидкість 200 км/с, (з цією швидкістю не могли б літати тіла природного походження). А за словами полковника Корсо, сліди присутності інопланетян на Місяці були відображені на 122 фотографіях, зроблених американськими астронавтами.

В 1972 році було офіційно оголошено, що після польоту

«Аполлона-17» відбудуться польоти «Аполлонів -18, -19, -20». Причому космічні кораблі з величезними ракетами-носіями «Сатурн» були вже готові, екіпажі укомплектовані і обрані нові місця посадок на Місяці. І раптом всі польоти на Місяць за програмою «Аполлон», в яку було вже вкладено 25 мільярдів доларів, раптово були припинені без будь пояснень. А підготовлені для цього 5 ракет «Сатурн» були демонтовані. Відомо тільки, що на засіданні Сенату США в 1972 р. було заслухано інформацію про діяльність на Місяці невідомих розумних сил і в зв'язку з цим прийнято рішення: - тимчасово припинити всі польоти на Місяць. (Всі дії й події й понині зберігаються в глибокій таємниці). Таким чином, американське керівництво виконало вимогу інопланетян про припинення польотів на Місяць, і ця заборона продовжує діяти вже більше 40 р. До речі, СРСР теж припинив дослідження Місяця і 8 готових до польотів на Місяць ракет Н-1 в 1976 р. за вказівкою Л. Брежнєва були розрізані. А в 1996 р. вчені та інженери НАСА опублікували офіційну заяву, в якій говорилося про серйозні підстави вважати, що на Місяці є якісь інопланетні споруди та об'єкти. Після того як польоти на Місяць були припинені, НЛО продовжували з'являтися поблизу космічних кораблів землян в навколоземному просторі.

У 1973 р. екіпаж американської космічної станції «Скайлеб-3» зняв відеокамерою три круглих об'єкта, що світилися червоним світлом, які вийшли на орбіту «Скайлеб» і пролетіли за ним велику відстань. Член екіпажу корабля «Діскавері» на конференції в Дюссельдорфі заявив, що під час запуску корабля з мису Канаверал, починаючи з висоти 8 км. і до виходу на орбіту, їх корабель супроводжували два НЛО, вони довгий час

маневрувати навколо «Діскавері». У квітні 1991 р. екіпажем корабля «Діскавері» подібні «супроводи» НЛО були зняті на відеокамеру, у вересні 1991 р. інший об'єкт НЛО, також супроводжував космічну станцію землян, потім раптово змінив напрямок свого польоту на 90 градусів і помчав з величезною швидкістю у Космос.

У 1996 році екіпажем корабля «Колумбія» теж були зняті польоти в Космосі: спочатку одного, а потім другого невідомих космічних об'єктів. Про пригоди радянських космонавтів (В. Ковальонок і А. Іванченков) у 1978 –1981 р. в Космосі ми уже розповідали. У 1982 році під час стикування «Салюта-7» з «Прогресом» між ними пролетів чужий космічний об'єкт розміром з великий корабель. У 1990 р. космонавти М. Манаров і Г. Стрекалов спостерігали величезну сріблясту кулю, яка висіла на висоті 20 – 30 км. над Землею, а потім зникла в Космосі.

У 1991 р. космонавтом М.Манаровим зі станції «Мир» був знятий відеокамерою космічний об'єкт, що летів недалеко від станції. НЛО неодноразово з'являлися над космодромом Байконур, і там їх спостерігали в різні періоди з 1975 по 1991 роки. Так у 1982 р. два НЛО зависли над космодромом Байконур і там відразу відключилася подача електроенергії. А після їх відльоту виявилося, що ракетопідьомні вежі стартової системи були погнуті, а «намертво» приварені секції радіоантен, відвалилися, наче їх відрізали різаком. У житловому секторі обслуговуючого персоналу, вилетіли тисячі шибок, вразивши деяких мешканців. В результаті цього візиту НЛО, космодром на 2 тижні був виведений з ладу. У 1990 р. невідомий об'єкт щодня протягом 10 діб зависав з 12 до 4 год. ночі над стартовою системою Байконуру, на якій знаходилися найпотужніша ракета «Енергія» і корабель багаторазового дії «Буран». Цей космічний об'єкт був тоді відображе-

ний на одній з фотографій офіційного альбому, врученого високопоставленим особам, присутнім при запуску. Є відомості про те, що НЛО виявляють інтерес і до космодрому Плесецьк: а у 1989 р. поблизу Плесецька навіть приземлявся і злітав невідомий круглий НЛО великих розмірів. У 1990 році до військових частин, розташованим в районі космодрому Плесецьк, неодноразово наближалися невеликі групи дивних червоних куль, різних розмірів, які летіли на малій висоті по зигзагоподібним траєкторіях і через деякий час відлітали у Космос. У 1992 р. на цьому космодромі були сфотографовані невідомі космічні об'єкти, які зависли близько ракети-носія «Союз» з космічним апаратом «Ресурс - 500» під час їх передстартової підготовки.

Космічні НЛО нерідко супроводжують ракети з супутниками, що запускаються з Землі до космічних просторів. Нам здається, що позаземні цивілізації, вживають заходів, щоб утруднити ці польоти та радіоастрономічні спостереження землян. Доказом цього є незрозумілі руйнування двох найбільших радіотелескопів, які відігравали важливу роль у міжнародних дослідженнях позаземних цивілізацій за програмами «Мережа і Озима». У середині 1990-х років в тиху, безвітряну погоду в штаті Західна Вірджинія раптово звалилася величезна антена радіотелескопа «Грін Бенк» діаметром 90 м. і перетворилася на купу металевих уламків. Аналіз цих уламків показав, що причиною руйнування антени був миттєвий нагрів її матеріалів, який міг бути здійснений тільки потужним лазером. Слідча комісія не змогла виявити причину цієї аварії і списала її на «втому алюмінієвих конструкцій». Але директор обсерваторії «Грін Бенк», ознайомившись з висновками комісії, зробив для преси досить дивну заяву про: «сьогодні причини цього лиха здаються нам ще більш таємничими, ніж у момент руйнування телескопа».

У березні 2001 р. в ПАР, в гарну погоду, потужним пульсуючим променем блакитного кольору, (як лазер) спрямованим з неба, був перетворений на купу уламків ще один з найбільших у світі телескопів «Ренд –Вілсон» (всі комунікації в радіусі 0,5 милі від нього - були повністю спалені). Телескоп міг прослуховувати зірки на відстані 400 світлових років. Позаземні цивілізації завжди цікавилися Марсом, в 1976 році було отримано матеріальний доказ відвідин ними цієї планети. Американський апарат «Вікінг-2» сфотографував тоді невідомий космічний корабель діаметром в 100 м., що знаходився в 20 милях від місця посадки «Вікінга». При своїй посадці цей корабель зробив глибоку борозну на поверхні Марса і розламався, ударившись об скелю. Усередині нього були видні якісь механізми і маса кабелів. Цей корабель, мабуть, потрапив на Марс між 1965 і 1976 рр., тому що на знімках, зроблених в 1965 році, там нічого не було. А нові цікаві дані свідчать про те, що позаземні цивілізації всіляко перешкоджають дослідженням землянами Марса і Фобоса.

У 1989 році перед зближенням з Фобосом, (супутником Марса), раптово перервався зв’язок з радянським космічним апаратом «Фобос-2». Перед цим апарат встиг передати на Землю зображення двох невідомих об’єктів: одного веретеноподібної форми – його фотографія містилася в газетах – і другого сигарообразної форми, довжиною 20 км. і діаметром 1,5 км, малюнок якого був довго засекречений. Зафіксовано також раптові виходи з ладу з невідомих причин цілого ряду американських космічних апаратів, посланих до Марса: у 1993 і 1998 роках двох «Марс-орбітер» на орбітах навколо Марса; в 1999 р. – «Марс Клаймат Орбітер» і «Марс Полар Лендер» при спробах вчинити посадки на Марс. У 1996 році російський апарат «Марс-96» не зміг покинути навколоземну орбіту і впав в океан

а в 1998 році японський апарат «Нозом» не зумів вийти на орбі -ту навколо Марса. Довгий час здавалося, що всі ці збої могли відбуватися з різних технічних причин. Але в 1999 році група вчених на чолі з відомим професором Майком Молтбі вийшла з НАСА, і згодом Молтбі зробив на прес-конференції сенсаційну заяву. За його словами, НАСА за вказівкою ЦРУ довгий час ретельно приховувало, що один із супутників зв'язку НАСА прийняв з Марса закодоване послання інопланетян до жителів Землі. Вони вимагали припинити всі дослідження Марса і не запускати до нього космічні апарати: «Вам не зрозуміти наш світ, ви можете тільки зіпсувати його, всі запущені вами зонди, здатні нам нашкодити, тому будуть знищені» – йшлося в посланні. В іншому посланні інопланетяни повідомили, що вони викрали ці космічні апарати і пригрозили, що завдадуть шкоди Землі, якщо ми завдамо шкоди їх планеті. Невже ж все, сказане Молтбі, є правдою? Якщо так, то воно має величезне значення.

Враховуючи все вищевикладене, є підстави вважати, що позаземні цивілізації приділяють так багато уваги стеженню за розвитком на Землі ракетно-ядерної зброї та космічних програм землян не з простої цікавості, і не заради того, щоб допомогти людству запобігти ядерної катастрофи на Землі. Головна мета цього стеження, мабуть, полягає в тому, щоб бути постійно в курсі, наскільки наукові та технічні досягнення землян можуть дозволити їм здійснювати далекі міжпланетні подорожі, які зможуть вже представляти загрозу для самих інопланетян. Одночасно інопланетяни хочуть постійно знати, з чим вони можуть зіткнутися в разі виникнення конфлікту з землянами. Для отримання відомостей з усіх цих питань прибульці використовують свої специфічні засоби. Так все ж, що відбувається на Місяці і чого хочуть прибульці?

На сьогоднішній день, не вірити, що на Місяці ми - не перші живі істоти, може тільки сліпий. НАСА уже офіційно підтвердила наявність на Місяці штучних, споруджених об'єктів. Зараз нам не зрозуміло одне питання, наш Місяць «експропреіровали» одна космічна цивілізація, чи різні? Враховуючи їхні технології, ми можемо домовитись про співпрацю, чи вони вороже ставляться до землян? Ми не хочемо, щоб нас звинуватили у дитячій наївності, тому будемо чекати відповіді на ці питання. У нас - є три версії:

1). Місяць - це велетенський космічний корабель, який нині використовується як база, що належить іншій розумній расі. Можливо, цей корабель розміром у три чверті Землі і зазнав катастрофи, його творці щось тут пробували ремонтувати, але безуспішно, тому «застряли» надовго.

2). За другою версією, навіть не одна, а кілька рас займаються на Місяці видобутком корисних копалин. Ці «інопланетні шахтарі» нас (землян) серйозно не сприймають, але краще нам не зариватися і не вступати з ними в конфлікт. В надії, що вони усе «вигребуть» на Місяці і полетять в інше місце.

3). Третій варіант, інопланетні поселенці живуть на Місяці, по тій причині, що вони виконують завдання Космічного Розуму з виведення особливої земної раси Номо саріенс. Тобто йдеться про те, що це вони нас створили. Для здійснення цього завдання, необхідно тисячі літ, тому вони там проживають. Не виключено, що «вони» хочуть перетворити Землю на зразок резервації або природного міжгалактичного парку, де проводять експерименти над живими , які не досягли досконалості у процесі еволюції і залишилися позаду інших розумних рас, але все-таки можуть бути корисними, - як запаси генів, або релікти.

Наприкінці 2013 р. СМІ висвітлили інформацію: «Китай готується освоювати Місяць». Місяць може стати прекрасним

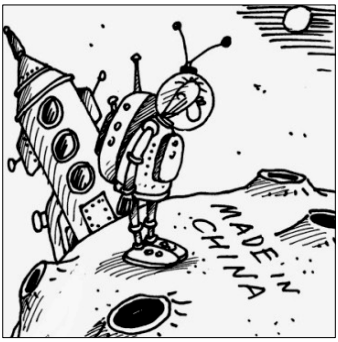

джерелом рідких мінералів й енергії для всього людства, заявив провідний китайський учений Оуянь Цзиюань в інтерв'ю Бі-бі-сі. За словами цього професора, китайці зацікавилися запасами ізотопу гелію-3, які відкриті на Місяці, а також достатком сонячної енергії. У найближчий час відбудеться перша спроба висадити китайський місяцехід на поверхню супутника Землі. Виходить, що китайський місячний зонд Чаньэ-3 стане першим апаратом із Землі, що здійснить м'яку посадку на Місяці після радянського апарата «Місяць-24» та американської програми пілотованих польотів на Місяць, які завершилася в 1972 році й більше не відновлялася. Готовляться ще два китайських апарата по доставці зразків місячного ґрунту на Землю. Далі професор Оуянь Цзиюань зазначив, після цього почнуться пілотовані польоти з посадками на Місяці. Він вважає, що Китай зможе висадити своїх космонавтів на Місяці вже до 2025 р., а от як зустрінуть китайців інопланетні представники з інших планет на Місяці – це вже питання майбутніх стосунків з ними.

Ми підтверджуємо, що на Місяці відкриті величезні запаси ізотопу гелій-3, що може використатися як паливо в майбутніх термоядерних реакторах, це джерело енергії може забезпечити потреби людства на майбутні 10 тис. років. На Місяці є необмежені запаси рідкоземельних елементів, титану й урану, яких мало на Землі, хоча поки їхній видобуток не планується, тому що обходиться це занадто дорого. З технічної та фінансивої точки зору цілком реально, що китайці найближчим часом будуть на Місяці, бо це їм вкрай необхідно.

Британський спеціаліст в області космічних досліджень професор Ричард Холдауэй говорить: «У них немає недоліку в засобах, тому ми вважаємо, що протягом найближчих десяти років китайці цілком зможуть здійснити політ на Місяць».

Втомлена земля

Справжнє горе людства полягає в тому, щоб ми, як найшвидше порозумнішали. Якось Григорій Сковорода зазначив: «Не той дурень, хто не знає, а той, хто знати не хоче». Як би ви знали, як втомилася наша планета від безглуздих дій людства. Офіційно: Земля - третя планета від Сонця. Вона також п'ята по величині планета всієї Сонячної системи. Планета Земля рухається по орбіті навколо Сонця зі швидкістю близько 30 кілометрів у секунду. Коротко за шкільною програмою: Сонце обертається навколо центра галактики Чумацького Шляху зі швидкістю близько 240 кілометрів у секунду. Наша планета Земля розділена на різні шари, які містить у собі поверхня Землі. Земна кора має різну товщину в різних регіонах планети. Внутрішнє ядро й кора планети Земля тверді, а зовнішнє ядро й шари мантії перебувають у напіврідкому стані. Земна кора має відносно тонкий шар під океанами й більше товстий в інших областях.

Наша Земля - це єдина планета, назва якої прийшла до нас не з римської або грецької міфології. Землю назвали від англосаксонського слова у 8 ст. «Erda», що означає «ґрунт». Більш ніж на 70 % поверхня Землі покрита водою. Атмосфера планети складається на 78% з азоту, на 21% з кисню й на 1% з інших газів. Земля має єдиний супутник - Місяць. Земля – це єдина планета, атмосфера якої придатна для життя, має необхідну кількість води й інші умови, украй важливі для існування будь-якої форми життя. Земля має найбільшу розмаїтість різних форм життя, включаючи інтелектуальні різновиди: такі як люди й дельфіни.

Наша планета Земля лише трохи більше, ніж Венера. Але через наявність щільного залізо-нікелевого ядра, що перебуває

в центрі Землі, маса Венери становить лише 80 % маси Землі. Чотири пори року, які поміняють один одного на планеті Земля, - це результат обертання земної осі. Вона нахилена під кутом більше 23 градусів.

Якщо зрівняти середню щільність Землі й інших планет Сонячної системи, ми не одержимо ніяких переваг. Земля дуже схожа на інші планети земної групи. Але все-таки є один цікавий факт: гірські породи, що перебувають на поверхні, не можуть утворювати всю планету, оскільки в такому випадку вона повинна була б важити набагато менше. Отже, десь усередині повинні перебувати прошарки (матеріали) зі значно більшою щільністю, чим на поверхні. Так воно й є: під впливом сили ваги самі щільні речовини розташувалися в центрі Землі.

Схематично внутрішня будова нашої планети можна представити наступним чином. На поверхні розташовується кора, на якій розміщаються континенти й водойми: океани, моря, озера, ріки. Тверді породи, що становлять кору, назвали літосферою, а всі води, розташовані на поверхні планети, - гідросферою. Кора має товщину 12-60 кілометрів, причому материкова кора значно товще, ніж під океанами. Суша займає всього 29,2% земної поверхні, а 70,8% припадає на води Світового океану.

Далі під корою розташована мантія. Вона складається із двох шарів: верхньої мантії, що простирається на глибину до 600 км., і нижній до глибини 2 900 км. Мантія складається зі скельних порід, частково розплавлених через досить високу температуру. Процеси, що відбуваються у верхній мантії, впливають на стан земної кори. Виникнення гір і рух материків починається саме там.

Під мантією розташовується центральна частина нашої планети - ядро. Воно теж складається із зовнішнього й внутрішнього шару. Зовнішнє ядро розташовується між 2 900 й 4 980 км., а внутрішнє має діаметр порядку 6 370 км. Геологи вважають утворення земного ядра найбільш важливою геологічною подією в історії Землі. Речовина в зовнішнім ядрі перебуває в рідкому стані, тоді як у самому центрі Землі, як думають учені, повинне

бути супертверде, мале ядро з вмістом металевого кремнію. По оцінках учених, температура ядра Землі від 5 й 6 тис. градусів. Основні хімічні елементи, що становлять ядро - залізо й нікель. Ось такі короткі відомості із шкільної програми про будову планети Земля на якій живуть й копошаться люди.

Ми хочемо звернути вашу увагу на земні полюса і зміни напрямку магнітного поля нашої планети. З'ясувалося, що за останні 5 млн. років магнітні полюси Землі мінялися не менш 25 разів, тобто в середньому через кожні 200 000 років. При цьому останній раз подібний випадок фіксується датою 730 000 років тому (А.И.Войцеховський, «Таємниця Атлантиди»). Примітно, що під час «переполюсовки», судячи з викопних останків тварин і рослин, відбуваються різкі зміни в еволюції біосфери планети.

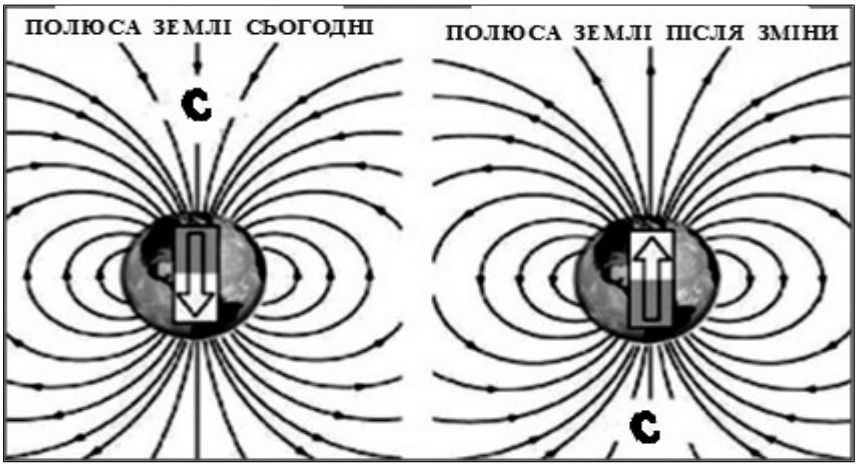

(*Примітка*: У Землі є магнітні поля завдяки маси гарячого і рідкого металу, що сконцентровані навколо її твердого залізного ядра. Цей потік рідкого металу створює електричний струм, що у свою чергу утворює магнітне поле. З початку 19 ст. північний магнітний полюс Землі зрушився на північ на 1100 км. Швидкість руху збільшується, якщо у 19 ст. північний полюс рухався зі швидкістю 64 кілометра в рік, то вже у XX столітті він рухається зі швидкістю 16 км/рік).

Відповідно Південний полюс сповзає від свого географіч-

ного собрата північніше, під глибинами Індійського океану. Раптові зміни полюсів не проходять, цей процес вимагає сотень і тисяч років. Прийнятно вважати, що магнітних полюсів у нас два, а насправді - чотири. Останні тридцять років відзначаються характерні зміни структури силових ліній магнітного поля. Птахи відмовляються від своїх звичайних місць міграції. Справа в тому, що під час перельоту вони орієнтуються на магнітні лінії Землі, а зараз характер розташування дороговказних ліній різко змінився. Це змушує викидатися на берег китів і дельфінів, тому що вони теж використають магнітні лінії поля Землі при міграції. Багато ліній, які раніше йшли уздовж узбережжя, тепер вони ведуть на сушу.

На нашу думку, пусковий механізм зсуву полюса пов'язаний з геомагнетизмом Землі. Потрібно багато часу, щоб дати вичерпне пояснення, чому так відбувається. За останні 500 років магнітне поле постійно слабшало, а зовсім недавно, воно почало виробляти дивні речі, з'явилися «пробої в роботі». Ці пробої в магнітному полі Землі будуть відбуватися все з меншим і меншим розривом, поки не відбудеться тотального руйнування поля й зрушення полюсів. Надалі події можуть розвиватися по декільком сценаріям. Магнітне поле може перевернутися, і полюси поміняються місцями. Або, досягши нульової крапки, поле відновить ту ж саму конфігурацію полюсів, при цьому буде мати зовсім іншу вісь. Це один зі знаків початку самого справжнього

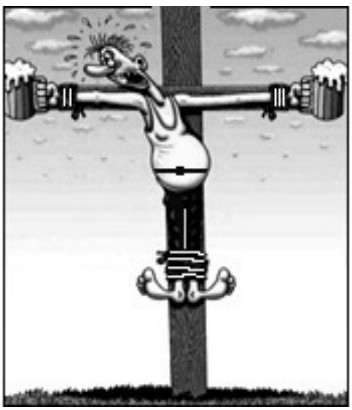

«кінця світу». Історичні хроніки свідчать, що легендарна Атлантида загинула приблизно 12000 р. тому, після проходження крапки перигею, але, у світлі вищевикладених фактів, її загибель не зв'язується з переполюсовкою планети, тому що такого глобального катаклізму відбутися просто не могло. Тому гіпотезу про загибель Атлантиди не слід зв'язувати з переполюсовкою. Це був ре-

зультат якихось інших проявів земної активності, «перегину» енергетики і «свідомості» планети (активна тектонічна діяльність і т.д.). Ви знаєте, що зменшення діаметра енергетичної оболонки планети, приводить до зменшення енергетичної активності земних надр і пов'язані вони із змінами знаків енергетичної активності.

Могутні інверсії полюсів можуть приводити до всесвітніх потопів, які пов’язані із циклами відродження нових корінних рас людства. Ці періоди по тривалості бувають 200 000 - 210 000 років, і містять в собі сім активних періодів й один «темний період». Цей «темний період» - між народженнями нової корінної раси людства може займати менший відрізок часу, можливо за рахунок «розтягання» останнього періоду, тобто нова раса людства починає своє зародження вже в надрах старої корінної раси, (під час свого темного періоду), дві корінних раси людства, якийсь час, можуть жити разом. В «Смарагдових скрижалях» говориться: щораз, коли ми проходимо через прецесію рівнодень і зміни полюсів планети, людство нашої планети в плині трьох з половиною днів проходимо через «простір порожнечі». Це не просто темрява; це - ніщо, або суцільна порожнеча.

Потім люди починають жити в новому вимірі, який характеризується іншою квантовою довжиною хвилі власного простору. Саме такий спосіб розподілу власних просторів може приводити до спільного проживання на одній території (планеті) декількох «власних енергетичних просторів», які харчують своєю енергетикою родинної раси. Ви часто чули вираз: «стародавня раса людей перейшла в інший вимір». Зараз наступає саме такий час, коли людство переходить у новий вимір. Людство стало на порозі Великого «пассіонарного вибуху», що буде тривати в плані приблизно 12000 років. У світлі вищевикладеного виявиться мож-

ливим оцінити часи існування всіх розумних рас на нашій планеті й взагалі оцінити дату зародження розуму на нашій планеті. До речі в нашій книзі, ми неодноразово про це розповідали.

(*Примітка*: Тривалість розумного періоду життя на нашій планеті оцінити у відповідності до навчання Е. Блаватської. Як ви уже знаєте, кожна родинна раса людства має середній строк існування на нашій планеті, близько 30000 років. Приблизно і в навчанні буддизму це є. Отже середній час існування однієї підраси дорівнює 210 000 років. У цьому випадку вік існування однієї корінної раси людства може оцінюватися періодом, приблизно 1 500 000 років. Це груба цифра, тому що тривалість циклу прецесії рівнодень, за різними оцінками, становить 24-26 000 років, а ми тривалість цього циклу оцінили в 30 000 років. Але ми не ставимо метою визначити точні значення. Досить і такої грубої оцінки. Важливий сам принцип співвідношення циклів еволюції - із циклами єдиного закону.

Тоді, якщо врахувати, що наша корінна раса є п'ятою, то загальне число існування розумних рас на Землі може становити, у середньому, близько 1500 000х7=10 500 000 років. До цієї цифри можна ставитися по різному. Але ця цифра отримана на основі властивостей Єдиного Періодичного закону й фактів, викладених у духовних навчаннях. Головне зрозуміти, чи буде ця цифра відповідати дійсності. Бо ця цифра говорить про те, що сліди більше ранніх цивілізацій на Землі, ми можемо взагалі не виявити, так як всі факти, що свідчать про існування древніх, і навіть більш розвинених цивілізацій, - ми повинні шукати на відрізку в 7,5 млн. років. Кінець примітки).

Таким чином, у історії нашої планети, що почалася, за різними оцінками, не пізніше, ніж 4,6 млрд. років тому, період життя розумних рас займає частку набагато менше 1%. Але що ж буде, коли завершить свій цикл сьома корінна раса, про яку ми вам розповідали? Ми можемо припустити, що після завершення циклу еволюції, відповідно до древніх легенд Сходу, наступить «ніч Брами», що буде тривати стільки ж, що й «день Брами», тобто близько 30 000 років. За цей час планета може, наприклад,

увійти в центральні зони галактики, одержати відсутню їй енергетику, здійснити у своїх надрах природний синтез хімічних елементів і т.д., тобто здійснити підготовку до нового відродження планети і її планетарного розуму. У цьому випадку клімат на нашій планеті в плині наступних тисячоріч буде ставати усе тепліше й тепліше. Але можливо інший варіант, що випливає з подвійності циклів еволюції. Може бути, що ми рухаємося не до перигею, а до апогею цього глобального мета циклу. Тоді можливий черговий цикл заледеніння нашої планети Земля.

Особливе значення зміни магнітного поля Землі пов'язане з його впливом на людський мозок, коли напруженість поля падає до нуля й залишається на цій крапці понад два тижні. Відповідно до російських досліджень, коли космонавти перебували поза геомагнітним полем Землі більше двох тижнів, вони в буквальному значенні губили розум. Те ж саме відбулося після падіння Атлантиди, коли вона поринала в океан, - люди губили пам'ять і божеволіли. Очевидно, земний магнетизм підтримує нашу пам'ять у цілісному стані (так само, як у випадку касетної плівки) і це пов'язане з нашим емоційним тілом. Як приклад, у Росії, винайдені невеликі пристрої, що прикріплюють до пояса, які забезпечують підтримку нормального електромагнітного поля навколо тіла, коли космонавт перебуває в космосі.

На перший погляд, здається дивним, що геомагнітне поле впливає на наші емоції, але згадаєте, що відбувається в повний Місяць. коли лише незначно змінюються геомагнітні показники, але ефект більш ніж очевидний. У ці дні відбувається набагато більше вбивств, зґвалтувань й інших злочинів, чим у будь-який інший час. Однак проблема стає набагато більше серйозною, коли магнітне поле знижується до нуля. Якщо навіть в основі нестабільності світового фондового ринку лежать людські емо-

ції, то уявляєте собі, яку паніку у всьому світі можуть викликати сильні коливання геомагнітного поля Землі, що триватимуть більше двох тижнів. Існує багато пророкувань і пророцтв про швидкий кінець світу й навіть точній даті настання цієї події. Одні із цих дат ми уже пройшли, а інші ще не наступили.

В той же час давайте замислимося. Морози прийшли через Каліфорнію у Мексику і Гватемалу. Сніги валять нині запросто на батьківщині Христофора Колумба, в Іспанії і південніше, аж до Сахари, а відтак повіяло хурделицею, як у Новосибірську. Збуджені снігом кенгуру покинули в екстазі межі знаменитого зоопарку Мельбурна. У Тюмені дуже часто буває тепліше, ніж у Києві, а у Якутії почала танути вічна мерзлота, а в Амурську затоку загостювали із теплих гольф стримів - білі акули, які побачити тут - те саме, що динозаврів на Хрещатику.

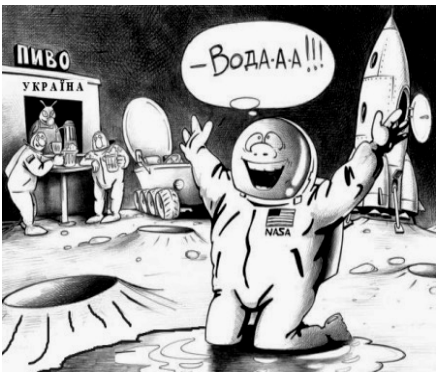

Сейсмічні спостереження свідчать, протягом останнього століття Земля прискорено розхитується, останніми десятиліттями просто пішла врозтіч. У 1900-1930 р. було зареєстровано 2000 землетрусів, а протягом останніх десятиліть, щорічно по1000 поштовхів із середини Землі і так далі в геометрічній прогресії. Якщо рух ядра в напрямі земної кори буде продовжуватися, то центр маси планети може зміститися настільки, що Земля «брикнеться набік», щоб набути нової точки опори. Що станеться з отими мільйонами космічних істот, які колупаються у її корі нашої Землі, і що буде з 7 мільярдами двоногих «гризунів» людства, тупо впевнених у своїй «великій місії», можете уявити самі. Другий принцип еволюційної теорії Ч.Дарвіна говорить, що розмноження осіб відбувається в геометричній прогресії, а от до дорослого стану доживають лише одиниці. Однак на себе ці принципи людина чомусь не приміряє. А даремно.

Є цікаві факти сучасних прогнозів розвитку людства і майбутнє нашої планети у книзі «Розшифрована Біблія, або реквієм цивілізації» доктор технічних наук Олександр Лазарєв доводить, що у Вічній книзі зашифроване попередження: в XXI столітті людство має пройти випробування найбільшим потрясінням, викликане розколом материків. (*Примітка*: доктор технічних наук Олександр Лазарєв, (на фото) довгі роки займався конструюванням систем протиракетної оборони, представив за допомогою київського клуба «Кий-центр» на суд читачів надзвичайну і вибухоподібну по висновкам книгу «Розшифрована Біблія, або реквієм цивілізації». Попередження людству про природні катастрофи, що насуваються. Автор виявив їх у Біблії, ключем до змісту якої послужили йому пророцтва Нострадамуса. Всесвітній потоп і безліч інших подій, описаних у Вічній книзі, має бути випробуванням землянам уже в цьому столітті).

Наслідки від «діяльності» людства можна прорахувати на математичних моделях. Наприклад, у свій час учені, проаналізувавши «полігонні» вибухи й дані з інших планет, розробили теорію ядерної зими, що повергла керівників СРСР і США у шок і вони пішли на обмеження перегонів ядерних озброєнь. А простій людині яка різниця, що закрило Сонце: попіл з жерл сотень вулканів, або гар від ядерних вибухів? Підсумок той самий, адже смерть наступить не від причини, а від наслідків.

Російський вчений М. Коров'яков здобув у сучасній науці світове ім'я, провівши моделювання того, що там твориться у нутрощах нашої Землі, і прийшов до висновку: настане момент, коли центр ваги Землі може зсунутися настільки, що викличе «ефект дзвону», коли зіткнення внутрішнього ядра і твердих порід мантії - викличе зміщення полюсів Землі та зникнення магнітного поля.

Платон по праву за нинішніми параметрами наукової активності був би серед лідерів, бо його завжди цитують. Мудрого грека можна номінувати на звання першого професора в історії світової науки. Є у нього і цитата щодо конкретного предмета — земної осі: «Уперед і назад, праворуч і ліворуч, уверх і вниз, блукаючи у всіх шести напрямах. Земна вісь один раз перевернулась, потім нахилилась і знову повернулася у попереднє положення. Коли сталося це спустошення, справи у людей склалися так: навколо була неосяжна страшна пустеля, усе живе загинуло».

Плутарх мало відомий, як астрофізик, але у його творах також знайдете опис зміщення осі обертання планети: «Щільне повітря сховало з очей небо, і зірки збилися з дороги від хаотичних спалахів вогню і диму та скаженого вітру. Сонце уже не дотримувалося незмінного і постійного маршруту так, щоб відрізняти схід і захід, і не обертало у звичному порядку, пори року... Полюс набув повороту або нахилу».

Скандинави якось не фігурували у шифрограмах минулих тисячоліть, але їхня північна периферія не оминає те, що має місце у міфології усього земного Вавилону: «Гори почали нахилятися. Земля стала втрачати свій вигляд. Зірки стали відпливати з неба. Всесвіт перетворився на велетенську піч. Полум'я вирувалося із тріщин у скалах, повсюдно люто шипіла пара. Уся живність, усе рослинництво було знищено. Залишилася тільки гола випалена земля».

З протилежного боку Земної кулі, аборигени Вогненної Землі передають крізь десятки поколінь легенду, як «Сонце впало у море, і води піднялися над найвищими горбами. Уся земля була затоплена, за винятком однієї найвищої вершини, на якій вижило кілька чоловік». Було б недоречно не навести свідчення і центральноамериканських аборигенів: «Одного разу люди

почули підземний гул і глухі звуки без перервного грому. Сонце і Місяць почали набувати то червоного, то синього, то жовтого кольору, дикі звірі почали без страху підходити до людей. Відтак знову вдарили громи, густа пітьма піднялася над Землею, аж до неба, і посипалася гроза. Люди забули, як виглядає денне світло. Одні люди опинилися невідомо де, інші вмерли невідомо як, бо всюди царював суцільний хаос. Вода піднялася так високо, що вся земля опинилася під нею».

У «Біблії» майя, епічному священному тексті «Пополь-Вух», що перекладається як «Книга Народів», прямо вказується: Всесвітній потоп був створений «Серцем світу», ядром Землі та зміщенням її полюсів. Атлас, складений вченими нинішнього світу, «Палеографія Європи за останні сто тисяч років», практично підтверджує усю цю глобальну міфологію. На жаль, «казки народів світу», зі всіма жахіттями, (на відміну від неуків), світова наука схильна сприймати - як доказану фактологію.

Любителям відпочивати чи у нашому українському Криму, чи на близьких нам середземноморських узбережжях, наведемо лише один промовистий опис із стародавнього Атласу. Так десь 4-5 тисяч років тому Азовського моря не було, а Чорне море було прісним озером. Саме Всесвітній потоп з'єднав його із Середземним морем через пролив Дарданелли. Звідки, до речі, ця назва? А від слова Дардан, що означає - потоп.

І перетворенням прісного озера на Чорне море, на березі якого нині розташована красуня Одеса. А появою Азовського моря маємо «завдячувати» все тому ж зміщенню земної осі, у результаті якого у районі наших південних кордонів утворився гігантський розлом у земній корі.

А нині моделювання М. Коров'якова синхронізуються навіть із проблемами, які виникли у предвічних перелітних птахів, про яких ми вам розповідали раніше.

У 1996 р. американець Майк Скалліон надрукував «Карту майбутнього світу», на якій зображено Землю після кінця світу: «Мандруючи потоками часу, бачиш картини минулого і майбутнього». Вона міститься на відповідному авторському сайті. Вчені коментують її стримано, не квапляться з висновками. А якщо й займають зацікавлену позицію, то кажуть, що такою може бути земна цивілізація у дуже віддаленому майбутньому. Наша раса, як відомо, то вже п'ятий «комплект» людства. І з дивацтвами хворої людини, вчені постійно уникають розмов про попередні раси живих істот на нашій планеті. Може, десь у тих попередніх расах був свій Скалліон, який малював їм страхіття, якщо вони не припинять свої безглузді вчинки. А може нинішній пейзаж нашого земного дому - Земля, який докорінно відрізняється від того, посеред якого жили вони, від першої і до п’ятої раси та наші, аж надто далекі, попередні цивілізації. Давайте розглянемо «глобус Скалліона» із людством на планеті Земля, до якого ми вже можемо не належати.

АФРИКА. Африканський континент розділить на три нерівні частини - велетенське море. *Одна* його вітка проляже від Середземного моря до Габона; *друга* - розітне Африку із півночі на південь. Води Червоного моря розіллються по всій території Судану. Русло ріки Ніл стане значно ширшим від сучасного. Знамените плато Гіза піде під воду разом із пірамідами і сфінксом. З розливом Червоного моря - щезне і Каїр. Вода покриє більшу частину Мадагаскару, а із глибин Аравійського моря з'являться нові острови. Озеро Вікторія зіллється із озером Ньяса і стане частиною Індійського океану, води якого потоплять центральні частини східного узбережжя Африки.

ПІВНІЧНА АМЕРИКА. Під час землетрусу, який не вміщається у шкалу Ріхтера, його сила досягне від 15 до 19 балів, — відбудеться відкритий розкол земної кори по лінії, що з'єднує

Юрику і Бейкерсфілд, а потім повертає до Каліфорнійської затоки. Гігантська тріщина у землі розітне долину Сан-Хоакін і долину Сакраменто. Територія, що на захід від розколу, почне рухатися незалежно від основної частини Північної Америки. Цей каліфорнійський сегмент буде переміщатися відносно осі Північ-Південь і утворить кут по відношенню до лінії розколу.

Західний край відколотого сегмента розпочне опускатися у воду. В міру його затоплення Тихий океан буде насуватися все далі й далі, поки не досягне лінії розколу. Таким чином, весь відколотий шмат землі піде під воду. Землетрус такої потужності буде мати кілька одночасних наслідків. Гігантські приливні хвилі пронесуться через Тихий океан. Звукова ударна хвиля поширюється на схід Північної Америки. Ударна хвиля викличе коливання порід під гірськими системами Сьєрра-Невади і Скалистих гір, що зменшить їх висоту і викличе величезні руйнування. Деякі частини Нью-Йорка підуть під воду. Манхеттен втратить 50% своєї території, третина штату Мен буде затоплена, основна частина Род-Айленда зникне під водою. Флорида наполовину буде затоплена.

Головною переміною буде перетворення Великих озер на одне величезне континентальне море, а Міссісіпі перетвориться на гігантський морський прилив. Підняття рівня Світового океану відсуне на сотні кілометрів в глиб континенту все східне побережжя від штату Мен до Флориди.

Півострів Каліфорнія стане островом, а півострів Юкатан щезне під водою. У Тихому океані, біля берегів колишнього західного узбережжя, з'явиться нова земля. Тут виявляться залишки древнього міста Му – «Золотого міста», яке було столицею величезного континенту Лемурія, яка щезла 54 тисячі років під час попереднього зміщення полюсів. Буде знайдено багато документів цієї древньої цивілізації лемурійців із голографічними

мислями-формами.

ЦЕНТРАЛЬНА АМЕРИКА. Від Центральної Америки залишаться тільки території вище 500 м. над рівнем моря, вони стануть островами. Через Гандурас і Еквадор проляже новий вод -ний шлях. Панамський канал стане непрохідним.

ПІВДЕННА АМЕРИКА. В Південній Америці активізуються вулкани, землетруси, рух земної кори, тощо. Місцевою землею будуть трясти, як легким покривалом. Величезні території Венесуели, Колумбії і Бразилії підуть під воду. Басейн Амазонки перетвориться на внутрішнє море. Вода повністю затопить Перу, Болівію, Сальвадор, частину Уругваю. Зникнуть Сан-Паулу і Ріо-де-Женейро.

АНТАРКТИДА. Антарктида скине льодовий покров і стане плодоносним континентом. Тут буде знайдено міста із храмами і спорудами древньої цивілізації. Від Антарктичного півострова і до Вогненної землі, далі на схід до острова Південна Георгія підніметься нова суша.

АЗІЯ (БЕЗ РОСІЇ). Азію проріже «вогняне кільце», яке утворить район високої сейсмічної активності. Тихоокеанська платформа зміститься на 9%. Від цього підуть під воду Сахалін, Курили, Японія. Зникне Тайвань і більша частина Кореї. Берегова лінія Китаю просунеться на сотні кілометрів в глиб континенту. На місці сучасної Індонезії піднімуться із глибин нові острови.

АВСТРАЛІЯ і НОВА ЗЕЛАНДІЯ. Від Австралії залишиться не більше 75% території. Велике внутрішнє море простягнеться від Аделаїди на північ - до озера Єйр. Пустелі стануть родючими. Нова Зеландія збільшиться і знову, як і колись, з'єднається зі своєю праматір'ю Австралією. Завдяки вулканічній активності між ними з'явиться перешийок.

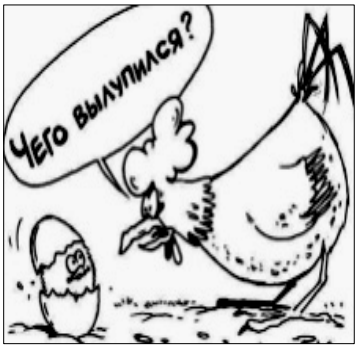

ЄВРОПА. Зміни на карті Європи будуть чи не найрадикальнішими. Після провалу тектонічної плити піде під воду вся Північ материка. На місці Норвегії, Швеції, Фінляндії і Данії залишиться лише купка островів. Більша частина Великої Британії, від Шотландії - до Ла-Маншу теж потоне. Зникне практично вся Ірландія. Залишки Лондона, Бірмінгема розмістяться на маленьких островах. Майже вся Центральна Європа від Середземного моря і до Балтійського моря піде під воду. Від Франції залишиться невеличкий острівець із Парижем у центрі. Між ними і Швейцарією проляже новий водний шлях від Женеви до Цюриха. Зникне з лиця землі Іспанія і Португалія.

Під воду підуть три чверті Італії, потоне Венеція, Неаполь, Рим і Генуя, але Ватикан вдасться врятувати - місто перенесуть на гористу частину суші. Від Сицилії - до Сардинії з'являться нові землі. Чорне море затопить Болгарію і Румунію. Частина західної Туреччини піде під воду, нова берегова лінія простягнеться від Кіпра і до Стамбулу.

КОЛИШНІЙ СРСР. Колишній СРСР - від Європи буде відділяти величезне море, що утвориться у результаті злиття Каспійського, Чорного, Карського і Балтійського морів. У ньому потонуть Естонія, Латвія, Литва, Польща. Нове море, розділене островом-грядою Уральських гір, покриє всю європейську територію Росії і Сибіру, аж до Єнісею. Під водою опиняться Азербайджан, Туркменія, Узбекистан (крім південно-східної частини), західний Казахстан (залишаться тільки острівці північних і частина східних територій). Від Білорусі залишиться невеличка східна ділянка, від України - тільки її північно-східна частина.

Едгар Кейсі так само назвав наше материкове плато, сучасним аналогом Ноєвого Ковчега, з якого нема куди дітися. І сьогоднішні, несамовиті і аморальні потуги наших олігархів, (і українських - в першу чергу), з тягою до збагачення любою

ціною, виглядають не тільки смішними, але й безглуздими. Куди вони кинуться бігти при новому потопі, і чого будуть варті їхні гроші? Може сховаються в бункері? На скільки часу і що вони будуть робити потім? Може «полетять» на Місяць? Але кому вони там потрібні. Забула наша, «тупоголова еліта» про розвиток історії по спіралі, і як приклад, зовсім не далекі події 1917 року. А вже сьогодні, в Україні «верхи - не можуть керувати, а низи вже не хочуть так жити». Пройде деякий час і Україна буде цивілізованою державою.

За сучасний період, починаючи з 1991 року, в Україні до влади приходять «приблуди», вони студіюють про «покращення життя» та 80% простого люду від цього «покращення», опинилися за межею бідності. Бідним та рабам немає чого втрачати, як свої окови. В українській нації не вивітрилася генетична пам'ять предків. Подивіться, за вікном - той самий Дніпро, де його хвилі по-батьківськи ніжно голублять сонячний берег. Як ти себе поведеш, отче Борисфене, у Судний день? Що шепочуть лагідні уста предвічного Славутича, що підказують тобі предки? Чи скоро буде кінець п’ятої раси людей, яка сама - себе нищить?

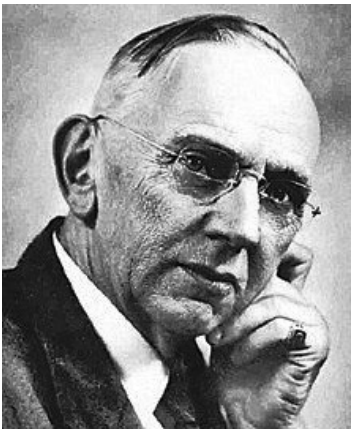

А що буде після нього? Після - Кінця? На смертному одрі найвидатніший провидець XX століття Едгар Кейсі (на фото) пророк свої останні слова. Повчання! Заклинання! Благання! «Як сильно світ сьогодні має потребу у Богові, (Вищому Розумі)»... Від Нього все залежить. Ми, (людство) у Його руках. Так від нашої віри у Нього, від наших дій на Землі залежить наше майбутнє. Що посіємо – те й пожнемо. Нам нема куди тікати з маленької кулі під назвою Земля. Загибель попередніх рас і цивілізацій - тому приклад. Історія розвивається по спіралі, не може бути «новий кінець світу» для сьогоднішніх людей, «загальним» кінцем для всієї планети Земля!

Якось нам прийшлося побувати на зустрічі з громадськими активістами у місті Болграді, Одеської області. На питання: «Які симптоми останніх днів і часів життя людства на планеті Земля»? Різних відповідей було безліч, але нам сподобалися думки лікаря Димова Сергія Афанасійовича (на фото). «На даній стадії відбуваються дивні явища. Починається накладення один на одного двох вимірів. Ви можете сидіти у своїй кімнаті, і зненацька перед вами прямо з повітря з'явиться щось, непояснене для вашого розуму. Це буде об'єкт із четвертого виміру, що не вписується у ваше розуміння реальності. Ви побачите кольори, яких ніколи раніше не бачили. Вони будуть винятково яскравими, і вам здасться, що в них є своє власне джерело світла. Немов колір не відбивається, а випромінюється. Об'єкти будуть мати форму, непояснену для вашого розуму. Нічого подібного ви ніколи не бачили раніше. Але все ці «картинки» - в порядку речей, це природне явище»...

Далі Димов С.А каже: «Я настійно рекомендую вам не доторкатися до жодного з таких об'єктів. Якщо ви зробите це, то будете миттєво, на великій швидкості утягнені в четвертий вимір. Краще, та й легше для вас, не рухатися і чекати, «картинки» повинні зникнути. Якщо цього не вдасться уникнути, виходить, на те Воля Божа». Люди повинні зрозуміти, що в планету Земля, вже вкладена програма переходу в четвертий вимір, тобто змінена матриця планети, (її просторово-часовий вимір). В основі четвертого виміру лежить інша частотна характеристика в порівнянні з довжиною хвилі третього (нашого) виміру. Тому, перехід в інший вимір пов'язаний з перенастроюванням основних процесів (фізичних, хімічних, біологічних і т.д.) на іншу довжину хвилі, при якій міняється відстань між ядром й електронами в кожній клітці. Людина продовжує жити на своїй планеті (бігти нам нікуди, наука ще не знайшла такого

місця, куди можна «перелетіти», рятуючись). Тому, спокійно приймемо ті процеси, які повинні неминуче відбутися. Так, деяким людям може буде трохи дискомфортне. Але, коли знаєш і розумієш, що попереду є дивна, нова парадигма життя, то варто постаратися прийняти цей процес – «перетворення гусениці в метелика». Відбудеться перебудова фізіології, трансмутація тіла. Звичайно в цей час відбувається зсув осі планети, але ми вже не довідаємося про це, тому що виявимося в новому вимірі простору й часу.

І це, з погляду до Космічних законів, - цілком звичайні явища. У цей час іде перехід - в інший вимір, через власну «порожнечу». У процесі цього переходу здійснюється зміна власних констант нашого виміру, тобто наші звичні «відчуття» починають трансформуватися. З'являються нові колірні гами більш насищеннях «відчуттів». Страху не буде. Почнеться перехід в інший світ на певній «музичній октаві». Звичайно, існують й інші варіанти розвитку подій, але ми описали самий звичайний хід.

Ще Димов С.А. висказав свої думки с приводу «планетарних переходів». Кожна людина, що жила на Землі, уже переживала подібні переходи. Всі люди повинні були це робити, щоб потрапити сюди, на Землю. Це незаперечний космічний факт. Звідки б ми не приходили на Землю, ми повинні були пройти через Порожнечу, щоб потрапити сюди, а отже, повинна була відбутися зміна вимірів. У той день, коли ви тільки народилися на Землі дитиною, ви пережили зміну вимірів. Ви перейшли з одного світу - в іншій. Тільки через нашу пам'ять, малі діти починають підростати і забувати про свої попередні життя в іншому просторі і вимірі, десь там на інших планетах. Ось чому малі діти можуть вам розповідати багато дивного, що не сприймається розумом дорослої людини на тій підставі, що Космічний Розум «перервав» зв'язок людей з енергоінформаційним полем Всесвіту і наклав на нас неймовірні обмеження. Взяти хоча б те, що ми до сих пір не можемо перебороти реальність далеких відстаней. Відстані для нашої реальності такі

великі, що ми не можемо їх збагнути. Ми навіть в думках не можемо покинути нашу Сонячну систему, оскільки при теперішньому стані свідомості, ми прив'язні до власних осель.

Ви думаєте, це неправда? Неможливо подорожувати на більші відстані в космічному кораблі при звичайному способі сприйняття часу й простору. Учені вже давно прийшли до такого висновку. Безсумнівно, думка про те, що ми ніколи не покинемо межі нашої Сонячної системи, може привести в зневіру любу людину. Політ до найближчої зірки (Альфа Центавра, на відстань біля чотирьох світових років) з використанням сучасної космічної техніки, тривав би 115 мільйонів років. Людина так довго не живе, і крім того, - це найближча зірка. А виходить, добратися до далекого Космосу просто неможливо. Щоб досягти успіху, ми повинні змінити наше уявлення про час і простір.

Звернення до людства

Люди планети Земля! Вашій планеті загрожують неминучі катаклізми, пов'язані з порушенням магнітного поля. Все це викликано тими негативними вібраціями, якими ви обмінювалися один з одним протягом тисячоріч. Ненависть, убивства, війни й експерименти в області ядерної фізики - все це створило той додатковий вантаж, що зібрався на полюсах вашої планети Земля у формі негативної енергії. Незабаром він ще більше змістить земну вісь, що приведе до руйнування поверхні планети в результаті землетрусів, величезних хвиль, виверженъ вулканів і штормових вітрів непередбаченої сили...

Ви називаєте нас прибульцями і нас мільйони, так, але мільйони космічних кораблів, невидимих для вас, поки ви перебуваєте на нинішньому, третьому рівні «вібрацій». Протягом багатьох років, ми оберталися навколо вашої планети. Ми маємо свої бази на вашій планеті і на Місяці. Деякі з наших

«кораблів-баз», знаходяться у вашій атмосфері, досягають 100 миль у поперечнику. Ці «кораблі-бази» несуть у собі цілі міста із садами, травою, деревами й всім необхідним для проживання мільйонів таких же людей!...

Люди Землі, тепер ви бачите, що ми являємо собою велику конфедерацію планет Всесвіту, які давно вже відмовилися від війн - як способу вирішення проблем. Наша технологія, як ви говорите - «грандіозна». Ми, Союз Миру Міжгалактичної Ради, не маємо права втручатися в справи людських душ на подібних планетах й у Вашу еволюцію без згоди урядів(а) цих планет. Єдиним виключенням є лише Порушення Законів Всесвіту. Тільки в цьому випадку ми втручаємося в справи інших мешканців Всесвіту. Атомна війна входить до числа 3-х видів катаклізмів, які можуть вас знищити, або ініціювати евакуацію із планети Земля!

Ми, у певних випадках, відкривали свою присутність на Землі перед вами. Власне кажучи, тисячі наших представників ходять, живуть і працюють серед вас і зараз, більшість із нас виглядає точно так само, як ви. Майже всі ми маємо спільні коріння свого походження багато сотень тисяч років тому. Однак, на відміну від людей Землі, ми звикли жити мирно й направляти свою енергію й технологію зовні - у Космос в ім'я Братерства всіх людей. Задумайтесь над цим!

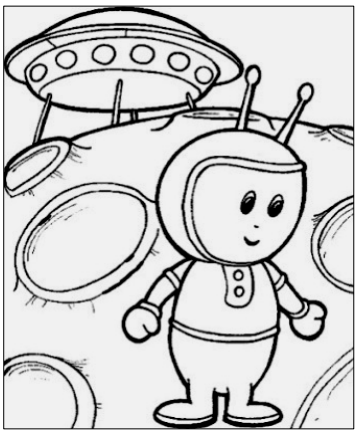

Резюме до звернення. Настав час підвести деякі підсумки, які можуть визначити подальшу долю людства на планеті Земля.

1. Універсальний закон і принципи нового мислення, відповідно до яких живе й Вищий Розум уже є надбанням більшості землян, але необхідно, щоб всі люди теж почали жити по них. Великий Космічний Розум виступає зі «Зверненням» до всього людства, але

ми (люди Землі) залишаємося глухі до нього, ми робимо вигляд, що нічого страшного не має і продовжуємо «пустувати». Зараз наша Сонячна система перебуває у крапці, за якою *майбутня евакуація людства* може стати не можливою, бо ви себе знищите. Зараз, як ніколи, людство повинне усвідомити небезпеку, що грозить йому. Самий сприятливий прогноз виходить із припущень духовної науки й деяких наукових джерел, на основі яких висловлюються ідеї, що прийдешня в найближчому майбутньому *інверсія полюсів* буде не активною і не приведе до глобального Всесвітнього потопу. Але це не привід до самозаспокоєності, необхідно пам'ятати, що при таких катаклізмах небезпека людства Землі – дуже велика. Тим, хто залишиться в живих, буде грозити інше, ще більше лихо, пов'язана з геомагнітним полем Землі.

Але це тільки одна частина катастрофи, що грозить людству. Далі, не менш грізні небезпеки випливають із властивостей створеного людством «власного» Розуму. Дуальний розум веде до самознищення як екосфери, так і соціуму. (*Примітка*: Дуальний розум – це відхилення пізнавальної діяльності людини від істини, а також джерела та причини, що спричиняють виникнення хиби. Постає розбіжність між загальним та індивідуальним розумом). Ми створюємо власний світ, у якому живемо, за допомогою своїх думок. Продовжуючи обмірковувати свою проблему, ми продовжуємо її буття. Наші проблеми - це думки, почуття й дії, пов'язані із цією проблемою. Вирішуючи її, ви насправді зміцнюєте її, продовжуєте її життя. Будь-яка ваша проблема зникне, як тільки ви перестанете про неї думати, тобто - приділяти їй увага. Але вона зникне тільки для вас, а не для людства.

По своїх наслідках це буде рівно сильно фізичної інверсії полюсів Землі. Незважаючи на те, що розум є загальний, більшість людей живе і мислить так, немов вони мають свій власний та окремий розсуд, наприклад, «я живу своїм умом». Такий окремий розсуд за визначенням не може сприйняти світ та буття у всій його повноті (цей стан людини може бути описаний як стан «непробудженості до буття») і приведе людство до самознищення, а його залишки (людства) повернуться до первісного способу життя, тобто це вже буде «духовна інверсія», у результаті якої людство здійснить перехід в «нижчий вимір».

2. Зміна полюсів, як «кінець днів» не обов'язково може означати фізичний кінець світу, самознищення й загибель цієї цивілізації, у результаті різних фізичних або духовних катаклізмів. «Кінець днів», про яке повідомляється в схованих текстах Біблії, може означати, що алгоритми часу, відведені для еволюції нашої, п'ятої раси скінчилися, і що «Книга Долі» більше не визначає наше, подальше майбутнє. Якщо одна «Книга Долі» п'ятої раси завершується, а інша – шоста раса людства, тільки починає своє становлення і хроніки Акаші - відкриті. Тому всі пророкування на цей період можуть характеризуватися повною невизначеністю. Такі слова, як: кінець світу, армагедон, страшний Суд, інверсія полюсів й інше, повинні сприйматися в переносному вигляді.

3. Ви повинні знати, що термін «кінець днів» може характеризувати перехід людства в новий вимір Космічного Розуму. Але люди повинні пам'ятати, що в новий вимір можна перейти тільки Розумом, але не тілом. Ніхто за людей не буде вирішувати їхню Долю. Монади Часу - невблаганні.

Більшість наших дітей сьогодні - це високодуховні істоти, які прийшли на Землю, щоб допомогти нам зробити перехід у новий світ. «Нові Діти шостої раси» можуть ініціювати перехід за допомогою екстраординарних засобів. Можливо, у даний момент ми являємося свідками цього чуда. Всесвітній Розум завжди прагнув допомогти любому людству у власному виборі і переході на вищий рівень свого розвитку.

Подяка

Закінчуючи книгу, ми повинні зазначити, що практично ніхто й нічого не робить поодинці. Завжди є люди, хто допомагає, без яких задум залишився б лише мрією. І нам би хотілося відзначити подякою нижче перерахованих: інших авторів, дослідників, учених, суспільних діячів, які нам давали ідеї, підказували, або просто ділися своїми думками, а ми все це фіксували у своїх записах. *Первинно* - все було зав'язано на прийнятті думок! Приймаючи, ми дозволяли своєму мозку створювати та розширювати діапазон діяльності.

Давно прийшов час сказати «спасибі» всім зацікавленим людям за те, що вони сказали нам - «так» і ця книга відбулася, в якій ми хотіли змусити читача задуматися над тим, що відбувається навколо його. Тому просили вас не звертати уваги на правопис, на слова, на те, як вони розміщені. В самому початку книги, ми писали: «Великі люди обговорюють ідеї, а дрібні – людей». Так, це «не причесана» книга, такою вона вийшла по тій причині, що строге придержання загальноприйнятим правилам написання книг, могло буквально зруйнувати саму ідею книги.

Вторинне - це провести спеціальне, історіографічне дослідження космологічної теорії «утворення» та покликання людства, і окремо - українців. Мі виклали різні ідеї й несподівані думки, давали читачам можливість подивися на утворення земного життя, людства від першої - і до початку шостої раси, на видимий і невидимий світ. Що було до початку ..., і що буде після ..., про Космічний Розум і про те, що влада тримає за «сім'ю замками». У цій книзі Ви ознайомились з різними секретними матеріалами, про які можновладці мовчать до сіх пір. Процес переосмислення займе у Вас деякий час, а повний переворот Ваших думок прийде трохи пізніше.

Автор нашої книги Карпов В.Є. дякує усім нижче зазначеним особам, на думки і праці яких він посилається:

А.
Акімов А. 217; 220; 235
Александров Володимир 450
Алмор Ф. 455

Б.
Базів В.А. 108
Баранов В. 70
Баранов Олександр 288
Бараш Йозеф 205
Барабуля Микола 414
Бенджамін Бьенков 205
Безант А. 211
Бельський М. 46
Бєлінський В. 168; 178; 184
Белов А. 162
Бєлов Михайло 268
Жак Бержье 306
Бердяєва Н. 211
Бейлі А. 211
Березин А. 217
Отто Фон Бісмарк 437
Блаватська Е. 211; 219
Бондар Л.В. 91; 97
Бом Д. 217
Бороздін Э. 242
Браун Веслі 118
Брукфілд Джон 201
Буровський О. 348

В.
Вернадський В. 7
Відейко М. 150
Вільсон Р. 409
доктор Витні 296
Войтович Л. 150

Г.
Гасанов Гафар 137
Гаряєв Петр 205
Гамов Г. 409
Геродот. 32
Гендель Макс 225
Гердер. 104
Груневег М. 335
Гут Л. 78
Гундаров І.А. 192
Гумбольдт В. 195
Горбенко Олена 92
Голуб Олександр 447
Горбенко Тетяна 418
Глоба Т. 211
Гутенберг. 107
Ганс Ф.К. Гюнтер 150
Гроф С. 217; 218
Грій Уіллард 256

Д.
Данилевський М. 146
Дашкевич Я. 150; 179
Данилов В. 325
Даллас А. 436
Декарт Рене. 86
Дітріх Еккарт 157
Дмитрієв Е. 220
Добрянський І.А. 197
Добровольська Г. 215
Майкл Доктор 472
Джон Ді 309
Джонсон К. 480
Джессеп М.К. 455
Димов С.А. 510

Е.
Едвардс. 119
Ейнштейн А. 407
Є.
Эмиль Эно 438
Энвін Стефан 141
Эменегжер Роберт 471
З.
Залізняк Л. 150; 152
Зубко-Карпова Т.В. 2; 6
Зи Ентон 140
І.
Ільюшин Віктор 453
К.
Катренко С.І. 3; 15; 197
Карпов В.Є. 12
Канигін Юрій 150-159
Каллімах. 32
Каганець Ігор 150; 159-162
Карпови Антон-Ірина 320
Джордж Картер 297
Эдгар Кейс 215; 255; 509
Кенінг Вільгельм 256
Кеплер И. 454
Крамер С. 109
Майкл Кремо 293
Коротков В.В. 14;197-203;440
Коров'яков М. 502
Колби Вільям 470
Коржев А. 433
Козирєв Н. 217
Костецький Едуард 285
Костомаров М.І. 302
Корсо Ф.Д. 482
Коценко Юрій 306
Киті Джонатан. 141
Клайн Том. 142
Кльосов Анатолій 336; 350
Ключевский В.О. 168; 196
Купер Вільям 455; 471

Л.
Лайт Джеральд 468
Жорж Ламетр 410
Лазарєв Олександр 502
Дж. Леонард 481
Лесков І. 479
Френсис Лемента 7
Логинова К. 130
Ломоносов М. 167
Лозко Галина 328
Лизлов А. 171-174

М.
Маклюен. 107
Матес Д. 115
Марко Моффет. 142
Марков Олександр 288
Макуков М. 142; 203
Макаров Р.М. 150; 425
Массиха Халіль 258
Макдугалл Дункан 286
Макартур Дуглас 473
Медд А.В. 295
Молчанов Юрій 300
Манаков Геннадій 453
Мурреєм Д. 115
Міллер Фрідріх Герард 170
Міцуї П. 481
Мулдашев Э. 211; 215; 235

Н.
Напп Джордж 451
Нэнси Энн Таппе 215
Ніський Григорій 164
Новиков Н.И. 174
О.
Окладников А. П. 300
Опперт Жуль. 108
Отрощенко В. 150
Охатрин А. 217
П.
Панченко В.В. 303-306
Петрук В.І. 24
Пензіс А. 409
Птоломей Клавдій 3; 35
Плачинда С. 150
Плаксієнко Людмила 417
Пліній Старший. 35
Петигур Эрик 97
Петтерсон Ганс 136
Підхватилін М. 196
Піддубний С. 431
Правдинцев В. 214
Прибрам К. 217; 218
Р.
Рагожин Л. А. 300
Раджніш. 107
Реріхи Микола-Олена 152;235
Розенберг Альфред 154; 155
Родіонов Борис 143
Рижиков В.С. 15;150;197;443
С.
Сафонов В. 217
Чарльз Л. Саггс 469
Аллан Сандлер 471
Сван Фрэнсис 470
Сєрєбров А. 430
Сент-Екзюпері А. 442
Скалліон Майк 505
Сорокін П. 146
Спіркин А. 217
Страбон. 32
Скарбників В. 218
Скичко С.П. 97
Скловський І.З. 197; 203; 381
Сковорода Григорій 494
Сміт Говард 272
Стеклінг Ф. 486
Стин-Макинтайр 293
Стоункінг Вілсон і Марк 118
Стрекалов Геннадій 453

Т.
Татищев В.М. 175-178; 302
Ч.Тарта. 217
Томашевський С. 45
Ричард Томпсон 294
Тойнбі Аргольд. 146
Тищенко М.А. 428
У.
Уваров О. 182
Уилкінс Х. 455

Ф.
Фомін Ю.А. 214
Фонтенель Б. 454
Форт Ч. 455
Фрей Брендан 205
Фибоначчі. 224; 229
Фрідман А. 407

Х.
Харді А. 133
Хаббл Е. 407
Холдауэй Ричард 493
В.Хант. 218
Хсу Стівен 140
Храповицький О.В. 170
Ходаковський Н. 212
Хоугленд Р. 480

Ц.
Ціолковський К. 211; 217
Цуркан Леонтій 420
Оуянь Цзиюань 493

Ч.
Чанг Сэм. 204
Чайлдресс Девід Хетчер 257
Чемберлен Г'юстон 154
Чорнобривий В. 130
Хортак Джим 252-254

Ш.
Шелухін С. 70
Шпенглер О. 146
Шопенгауера А. 373
Шилов Юрій 150-152
Шипов Г. 217
Шифманов І. 163
Шлецер Август Людвіг 176
Шнейдер Фил 472

Щ.
Щербак В. 142; 203

Ю.
Юрій М.Ф. 150
К.Юнг. 217
Юрченка В.А. 424

Я.
Яценко Борис 328

Зміст

Пролог до епілогу	3
І. Історичні провалля	13
Спочатку було слово	14
Коли виникла Україна – як держава?	20
Хто ми – українці?	29
Рівень секретності № 3	69
Відродження української нації	75
ІІ. Космологічні синдроми	82
Маленькі загадки великого Всесвіту	83
Взаємозв'язок планет у космічному просторі	92
Великі істини Всесвітнього Розуму	97
Взаємозв'язок історичних процесів	102
Праматір людства на Землі	117
«Цивілізація» із підземелля	127
Древніше не буває	132
Комп'ютер Всевишнього Розуму	139
ІІІ. Пошуки історичної правди	145
Парадигма – як священна історія	146
Дивні способи осмислення історичних фактів	149
Трипілля – як праслов'янська Арата	151
Історичні фальсифікації Русі (перша частина)	167
Фальсифікація «Скіфської історії» (друга частина)	171
Татищевські першоджерела (третя частина)	175
Привласнення історії Київської Русі (четверта частина)	179
Що в імені твоєму?	186
Удар по генетичній пам'яті	190
Біологічний ЗЕТ	203

IV. Тайна попередніх світів 206

Езотерика – духовний потенціал суспільства 207
Про перші раси на Землі 210
Спадщина древніх предків 219
Перші сутності на планеті Земля (перша раса) 223
Загадки безкісткової раси (друга раса) 228
В пошуках істини (третя раса) 231
В історію –з біллю в серці (четверта раса) 239
Продовження: Загадки атлантів 250
Продовження: Заповіти титанів 255
Увічнені в віках (п'ята раса) 261
Старша раса 265
«Інші» люди 284
Шоста і сьома корінні раси 289

V. Україна – нарис нації 292

Прихована правда 293
Таємниці «проклятих книг» 303
Дивні об'єкти і споруди 320
Перекручення історії аріїв 324
Два арійських імені 330
Поява слов'ян, аріїв та індоєвропейців 336
Страшне слово – арії 346
Предки сучасних українців 350
Арійська доля в спадщину 363
Ми – арії, новий український етнос 371

VI. Архітектори космосу 376

Космічні тайни 377
Основні закони Всесвіту 402
Енергетична взаємодія 414
Сенс життя людини 417

Космогонічні сили і психіка людини 418
Космоенергетика людської долі 420
Істина – за межею осягнення 428

VII. Шлях до правди 435

Горезвісний план Далласа 436
Грані пізнання істини 439
Мовчання радянських космонавтів 450
Прибульці з Місяця 454
Супутник Землі – Місяць 457
Зрада людської цивілізації 466
Пригоди на Місяці 474
Аналітична записка 482
Втомлена Земля
Звернення до людства 512
Подяка 516
Зміст 521
Використовувана література 524

Використовувана література

I.

При підготовці книги були задіяні матеріали і фотографії Інтернет-ресурсів:

Ru.wikipedia.org; Ateney.ru; Biogeografers.dvo.ru; Strekon.okis.ru; Lachugin.ru; Commons.wikimedia.org; Flex.com; Muratshrine.org; Enterprisemission.com; Library.okstate.edu; Vbega.ru; Bu.edu; History.nasa.gov; Pcweek.ru; Volkskrant.nl; Kocmoc.info; Novosti-kosmonavtiki.ru; Reformation.org; Bigpicture.ru; Astronaut.ru; Pogoda.mail.ru; Pulse.webservis.ru; Inosmi.ru; Oto.ru; Horo.360.by; Standrews.ac.uk; Dusha.nsknet.ru; Mirf.ru; Artvit.narod.ru; Versia.ru; De.euronews.net; Yuga.ru; Chas-daily.cov - та інші.

II.

1. Ахутин А.В. Античные начала философии. Наука. - 2007.
2. Асів А. Творець «Книги Велеса» // Наука й релігія. - 2000.
3. Бурова О. Перипетії «речі» в античній думці // Філософська думка. – 2002.– №1
4. Балушок В. Г. Коли ж народився український народ // Дзеркало тижня, NB 15. - 2005.
5. Балуїнок В. Г. Етногенез українців, - К., 2004. - 230 с.
6. Базів В.А. Кінець світу. Харьків: Фуліо. 2012.
7. Барни А. Торсионный Бог. На грани невозможного. 1999.
8. Баран В. Д. Давні слов'яни. - К., 1998. - 333 с.
9. Баран В.Д. Велике розселення слов'ян// Археолог.1998. № 2
10. Баран В, Д. Походження українського народу. - К., 2002.
11. Биляшевский М. Ф. Археологическая летопись Южной России. – М. 1999. Т. 1.
12. Брайчевський М. Ю. Про походження українського народу. Матеріали до української етнології. - К.,1995. Вип.1 (4).
13. Брайчевський М. Ю. До проблеми походження українського народу // Хроніка - 2000. - Вип. 27-28. - 1998.
14. Блаватская Е.П. «Тайная доктрина, синтез науки, религии и философии». 1-2-3 том. (The Secret Doctrine). 1897.
15. Блаватская Е.П. «Разоблачённая Изида». (Isis Unveiled). 1877
16. Блаватская Е. Диалог о тайнах посмертного существования.

Теософист Люцифер. – М. 1990.
17. Блаватская Е. Голос Безмолвия. Теософист Люцифер. 1990.
18. Бондарь Л.В. Вселенские знания для землян. Донецк. 2008.
19. Бобров А. В. Полевая концепция механизма сознания. Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 4. № 3
20. Галочко П. П. Древнерусская народность. Спб., 2005. 220 с.
21. Гусева Н. «Арктическая родина в Ведах»// Древность: Арьи. Славяне. - М., 1996.
22. Грушевський М. С. Історія України-Руси. - Т. 1. - С. 45,46.
23. Грушевський М. С. Акти // Записки НТШ. - Львів, 1988. - Т. XXI. - Кн. І.
24. Грушевський М. С. Звичайна схема «руської» історії й справа раціонального укладу історії східного слов'янства // Статьи по славяноведению. - СПб. 1904.
25. Ганичев В. Когда встречаются вера и знания // Чудеса и приключения. 1998. № 10.
26. Дашкевич Я. Перегук віків: три погляди на минуле і сучасне України // Україна: наука і культура. - К., 1993. - С.44-53.
27. Доброхотов А.Л. Учение досократиков о бытии. – М.: Изд-во МГУ, 1980.
28. Державин К С. Происхождение русского народа. - М., 1944.
29. Жуковська Л. П. Підроблений докирилівський рукопис // Питання мовознавства. - І960. - № 2.
30. Залізняк Л. Л. Нариси стародавньої історії України. К; 1994.
31. Залізняк Л. Л. Походження українського народу. К.: Бібл, українця, 1996.
32. Залізняк Л. Л. Давньоруська народність: імперський міф чи історична реальність. Пам'ять століть. -1996. - № 2.
33. Залізняк Л.Л. Від склавинів - до української нації. - К: Бібл. українця, 1997.
34. Залізняк Л. Л. Етногенез українців, білорусів, росіян. -1997.
35. Залізняк Л. Л. Де, як і коли виникла давньоруська народність // Пам'ять століть. - 1998. - № 6.
36. Залізняк Л. Л. Первісна історія України. - К., 1999. - 264 с.
37. Залізняк Л. Л. Проблема етногенези українців з позиції суча-

сної європейської етнології // Магістеріум. - К., 2001.
38. Залізняк Л. Л. Давньоруська народність: нова версія старого міфу. Етнічна історія народів Європи. - Київ, 2001. - Вип. 9.
39. Залізняк Л. Л. Новітні міфи в індоєвропеїстиці Східної Європи. Археологія. - № 4. - 2002.
40. Залізняк Л. Л. Трипілля очима науковців і політиків. К. 2004.
41. Залізняк Л. Л. Походження українців в лещатах імперських міфів. Магістеріум. - вип. 20. К., 2005.
42. Залізняк Л. Походження українців: між концепцією «общеруської історії» та трипільською Аратою // Дзер. тиж.2006.
43. Ісаєвич Я. Початок державності і ранні етапи формування східнослов'янських народів. - К., 1991.
44. Ісаєвич Я. Походження українців: історіографічні схеми і політика. – К. 1995. - Вип. 1 (4).
45. Кавелин К. Д. Мысли и заметки о русской истории. - Т. 1. - СПб., 1897.
46. Кейси Едгар. Об Атлантиде. –М. 1993.
47. Кейси Едгар. Хью-Линн Кейси. Смерти нет. –М. 1995.
48. Карпов В.Є. Горбенко Т.С. Земляне 1 том. Кировоград. 2010.
49. Карпов В.Є. Горбенко Т.С. Эволюция 2 т. Кировоград. 2010.
50. Карпов В.Є. Біля витоків козацтва. Кіровоград. 2011.
51. Карпов В.Є. Запрещенная правда. Кировоград. 2012.
52. Карпов В.Є. Право на правду. Кировоград. 2013.
53. Каленикин С. Мы как часть высшей реальности. – М. 1999.
54. Лісовий С. «Велесова книга» - язич. літопис доолегової Русі. - Вінніпег. 1966.
55. Лисов Г. Реальность Тонкого Мира. Термин-р. 1995. № 4/5.
56. Мавродин В. В. Основные этапы развития русского народа // Вопросы истории. № 4. 1950.
57. Мавродин В. В. Происхождение русского народа. - Л., 1978.
58. Мулдашев Э.Р. От кого мы произошли? - М. «ЛТД». 1999.
59. Насонов А. Н. «Русская земля» и образование территории Древнерусского государства. - М., 1951.
60. Николаева Н.А., Сафронов В. А. Истоки славянской и евразийской мифологии. - М., 1999.

61. Петров В. Походження українського народу. - К., 1992.
62. Петрухин В. Я. Начало этнокультурной истории Руси. -1995.
63. Півторак Г. П. Українці: Звідки ми і наша мова. - К., 1993.
64. Поликарпов В. С. Феномен «Жизнь после смерти». Ростов н/Д: «Феникс». 1995.
65. Рампа Лобсанг. Третий глаз. Восток и Запад о жизни после смерти. - СПб.: Лениздат, 1993.
66. Ребіндер Б. Велесова книга: життя та релігія слов'ян: К.1993.
67. Романов А. Бесконечность поиска истины. – М. 1988.
68. Роберт Боуэн. «Тайная Доктрина» и её изучение». –М. 1891.
69. Соневицький М. Історія грецької літератури. Рим: Український католицький університет ім. св. Климентія Папи. 1970
70. Секст Эмпирик. Против ученых // Сочинения: В 2-х т. 1976.
71. Седов В, В. Древнерусская народность. - М., 1999. - 316 с.
72. Сегеда С. П. Антропологічний склад українського народу. К., 2001. - 256 с.
73. Сергєєв Ю. Людина без коріння, як дерево - засихає. 1987.
74. Творогов О. Що таке «Велесова книга»? -М. - 1988. - № 2.
75. Творогов О.В. «Велесова книга» // ТОДРЛ. - Л., 1990. Т. 43.
76. Трубецкой С.Н. Метафизика в Древней Греции. М. 2003.
77. Роберт А. Уилсон. Психология эволюции. – Киев. 1998.
78. Шаян В. Віра предків наших. – Гамільтон. 1987. - Т. 1.
79. Шилов Ю. А. Прародина ариев. – Киев. 1995.
80. Шилов Ю. А. Победа. - Киев. 2000. 111 с.
81. Шилов Ю. О. Праслов'янська Арата. - Київ. 2003.
82. Шилов Ю. О. Чого ми варті. – Київ. Арата. 2006.
83. Щербаківський В. Формування української нації. – Прага. 1941. С- 39.
84. Юсова Н. М. Ґенеза концепту «давньоруська народність» у радянській історичній науці. Укр. істор. журнал. – К. 2001.
85. Юсова Н.М. Генезис концепції давньоруської народності в історичній науці СРСР. - Вінниця, 2005.
86. Ярцев В. Свойство человека объединять энергией и информацией клетки своего физического тела. Сознание и физическая реальность. 1998. Т. 3. № 4.

Міністерство освіти і науки України.
Науково-дослідний Центр «Інноваційні технології».

Карпов Валентин Євгенійович

К – 26 Акценти сивої давнини

Науково-пізнавальне видання.
1 том.

Рекомендовано на засіданні науково-методичної ради Центру «Інноваційні технології», протокол № 1 від 20.01.2014 року м. Кіровоград – 528 с. (укр. мова).

Друк ФОП Лисенко С.В.
Здано в набір 01.02.2014. Підписано до друку 10.02.2014
Формат 60х84 1\16 . Папір офсетний. Друк офсетний.
Гарнітура Times New Roman. Авт. Лист 39,0.
Умовно друк. лист 30,0 Тираж 1000.